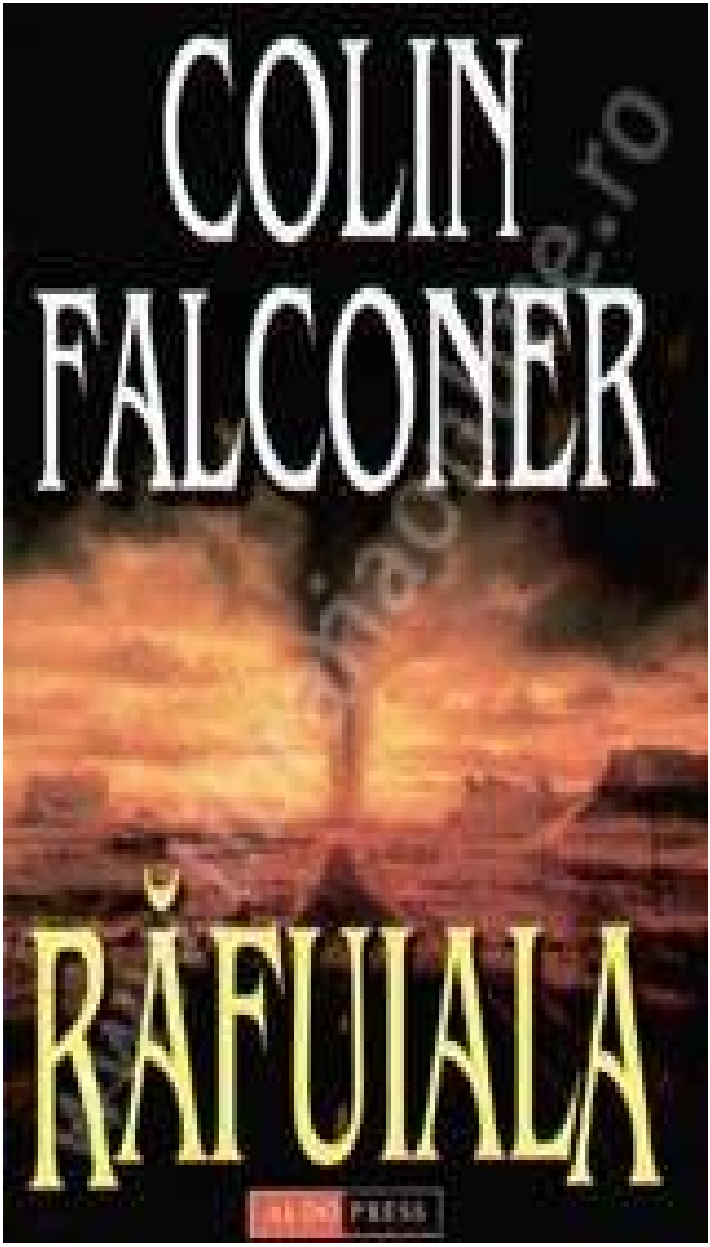
COLIN
FALCONER
RĂFUIALA

Colin Falconer

Răfuiala
(Rough Justice)

Dedic această carte lui
Stanley şi Barbara Slinger.
Cu mulţumiri

1999

Mulţumiri

Numeroase persoane au avut amabilitatea de a-mi acorda asistenţa lor la scrierea acestei cărţi şi le sunt îndatorat pentru ajutorul primit.

Le mulţumesc lui Mark Stobbs şi John Lloyd, de la Consiliul Baroului, şi în special domnului Selva Ramasamy, care mi-a răspuns la multe întrebări despre procedurile de la Old Bailey. Şi-au sacrificat fără scrupule timpul şi experienţa, lucru pentru care le sunt foarte recunoscător.

Îi mulţumesc, de asemenea, lui Alex Bass de la Serviciul de Ambulanţă din Londra, pentru răspunsurile la întrebările mele privind procedurile de asistenţă cu ambulanţa în nord-vestul Londrei.

Îi sunt îndatorat lui Martin Fido, pentru panorama pe care mi-a prezentat-o asupra procedurilor şi culturii poliţieneşti. Un adevărat gentelman. Orice persoană preocupată de Poliţia Metropolitană ar trebui să-i caute lucrarea *Encyclopaedia of Scotland Yard*, scrisă în colaborare cu Keith Skinner.

De asemenea, îi mulţumesc din toată inima detectivului şef inspector David Brown, pentru recomandările sale cu privire la aspectele muncii de poliţie asociate cu anchetele de omucideri.

Calde mulţumiri, totodată, agentei mele Anthea Morton-Sander, care m-a ajutat atât de mult în munca de documentare. Şi lui Tim Curnow, din Sydney, pentru sfaturile referitoare la manuscris.

Tuturor acestor oameni le aduc mulţumirile mele. Totuşi, orice erori de detaliu îmi aparţin mie şi numai mie; şi aş dori să subliniez, de asemenea, faptul că nici un personaj din această carte nu îşi datorează geneza vreunei persoane reale, decedată sau în viaţă.

PARTEA ÎNTÂI

Camden Town
în primele ore ale dimineţii,
la sfârşitul verii

Capitolul 1

Mortul avea două mici găuri ovale într-o parte a capului său cafeniu lucios, iar pantalonii de dril cadrilat îi erau traşi în jos până la genunchi. Frank Marenko se lăsă pe vine lângă fereastra şoferului, pentru a privi mai de aproape. Matracuca suspina mai departe, în maşina poliţiei.

– Un cod 69, spuse Marenko.

– Ce-aţi spus, domnule? ridică privirea comisarul în uniformă.

„Stagiar, destul de matur ca să se bărbierească, reflectă Fox. Vorba aia, copoii întinereau de la un an la altul”.

Sub privirile ei, expresia băiatului deveni surprinsă, apoi uimită.

– Cod 69, repetă Marenko. Am mai văzut din-astea. Efectiv, i-a făcut creierii chisăliţă. I-a supt-o aşa de tare, până i-a explodat craniul cu totul. Se vede cu ochiul liber. Trebuie să ai grijă. Ai fost vreodată cu prostituatele, fiule?

Tânărul rămăsese cu gura căscată, zăpăcit. Bietul dobitoc.

– Nu, domnule.

Marenko îl bătu pe umăr:

– Bravo ţie, băieţaş.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, îşi spuse Madeleine Fox. „E ora trei dimineaţa, iar eu ascult o comedie răsuflată, pe o stradă udă şi prost luminată din Camden Town. Simţi o picătură de ploaie croindu-şi drum sub gulerul mantoului, pentru a i se prelinge printre omoplaţi. Se înfioră. Piţipoanca începu să icnească în sec, afară, prin portiera deschisă a maşinii.

„Pesemne am înnebunit”, continuă Fox în sinea ei. „Bine zicea tata. Nu aşa se cade să-şi câştige existenţa o fată de familie respectabilă.”

Marenko se răsuci spre tânărul comisar de poliţie.

– Ai vorbit cu boarfa?

Când acesta nu-i răspunse. Marenko îi explică răbdător:

– Prostituata. Ai vorbit cu ea?

Comisarul ridică din umeri.

– Zice că n-a văzut nimic, domnule.

– Ce?

– Stătea cu capul plecat.

Marenko studie chipul comisarului.

– Sigur. Da' pe urmă? Trebuie să fi auzit o bubuitură sau ceva. Tipul ăsta şi-a ejaculat peste ea conţinutul capului. Măcar atunci trebuie să se fi uitat.

Tânărul ridică iarăşi din umeri. Marenko o privi pe Fox:

– Tu crezi povestea asta? Aia-i înfulecă banana, el ia un glonţ în cap, iar ea zice că n-a văzut nimic. Christoase!

Jamaicanul stătea prăvălit pe scaunul din faţă al Corvette-i, o rablă americană marfă, cu volanul pe stânga. Doar că nu mai era chiar aşa de marfă, cu materia din craniul decedatului împrăştiată peste bord şi podea, în dreapta.

Marenko lumină înăuntru cu lanterna comisarului şi zări luciul mat al celor trei lanţuri masive de aur pe care victima le purta la gât.

– Avea ceva încărcătură la bord, comentă el. Din cât e aici, se poate achita datoria externă a Nigeriei.

Pe consolă se afla un pacheţel de pudră albă, uns cu un cocoloş de sânge în curs de coagulare.

– Medicament pe reţetă, fără-ndoială, remarcă Fox, cu mâinile înfundate în buzunare.

– Evident, replică Marenko. Şi-n mâini ce ţine? Parc-ar fi o pisică moartă.

Se numea spasmul cadaveric: muşchii mâinilor înţepeniseră instantaneu. Obiectul pe care-l ţinuse în momentul morţii rămăsese în pumnul lui încleştat.

– Cred că amica lui şi-a pierdut peruca, spuse Fox.

Marenko râse scurt, ca un lătrat. Lumina lanternei rămase îndreptată spre poala mortului.

– Şi-ăla de pe sculă ce-i, pentru Dumnezeu?

– Un prezervativ, cred, răspunse comisarul.

– Ştiu ce e, comisare, râse Marenko. Am mai văzut aşa ceva la viaţa mea. Ai auzit, Fox? Sex protejat. Foloseşte substanţe ilegale, îi sunt zburaţi creierii la volanul tancului ăstuia yankeu, da' practică sexul protejat. Ce-o să se mai bucure maică-sa!

Moartea nu are nimic demn, îşi spuse Fox. Cel puţin moartea violentă, provocată astfel. Acum, decedatul nu mai era decât un hartan de carne. Un fotograf de la Ministerul de Interne începuse să imortalizeze imagini ale cadavrului, la lumina blitz-ului, cu indiferenţă profesională, iar doi detectivi de la Hendon Road stăteau lângă el, cu mâinile în buzunare, glumind pe seama organelor lui genitale şi a practicilor sexuale pe care le prefera.

Dar, în fond, probabil că nu era decât un gangster din Yardie şi un traficant de stradă. Nu avea şanse să fie respectat.

Un ofiţer criminalist, cu salopetă şi mănuşi de latex, cerceta atent buzunarele mortului. Îi preda obiectele unui coleg, care stătea alături, cu pungi de plastic pentru probe; găsi un sul de bancnote de cincizeci de lire sterline, gros cât un hamburger, şi un portofel din piele de crocodil.

S.O.C.O.-ul[1] deschise portofelul şi examină permisul de conducere. Fox notă detaliile în carneţelul ei. Crawford, Elmore Joshua, născut la data de 15 iulie 1975. O adresă din Islington.

– L-a chemat careva pe Gropar? se interesă Marenko.

Groparul: profesor Aloysius Graveney, medicul legist al Ministerului de Interne. Decesul fusese deja certificat de doctorul diviziei.

– E pe drum, răspunse comisarul.

Fundătura pornea din Kentish Town Road, vizavi de un bloc cu apartamente ale primăriei. Unii dintre locatari ieşiseră pe balcoane, pentru a privi spectacolul din zorii zilei, făcând bancuri sau strigând propuneri. Domnea o atmosferă de carnaval. Sosirea lui Fox provocase o animaţie şi mai mare. Un C.I.D. în fustă. Bună poantă.

Fox privi în jur. Criminaliştii instalaseră reflectoare cu arc electric, iar zona înconjurătoare era luminată ca un platou de filmare. Patru pubele de gunoi ale municipalităţii Borough of Camden stăteau aliniate lângă două cabine telefonice devastate. Mai era un castan bătrân şi, dincolo de el, înghesuită de noile construcţii, o casă îngustă şi izolată, cu două niveluri şi balustrăzi de fier forjat. Părea să fie abandonată.

La colţul opus se afla un bar, „The Green Man”. Peretele acestuia părea să servească drept toaletă locală, iar mirosul de

[1] *Scene of Crime officer* – ofiţer (pentru anchetă) la locul crimei; criminalist (n. tr.)

urină se combina cu duhoarea proaspătă de fecale din autoturism. Elmore Crawford se uşurase în momentul morţii.

– A văzut cineva ceva? întrebă Fox.

Vorbise fără nici o expresie, ca şi cum ar fi recitat o mantră. La ora trei dimineaţa, nimeni nu vedea nimic.

– Când am ajuns aici, lângă balustrada de-acolo stătea o femeie, spuse comisarul, arătând spre casa de vizavi, pe care Fox o crezuse părăsită. A intrat în casă înainte de a fi apucat să vorbesc cu ea.

Marenko făcu o mutră. Nnţ. Viaţa nu-i aşa.

– Am să verific, spuse Fox.

Chiar şi la acea oră, dincolo de cordonul poliţiei se adunase o mulţime de curioşi. Erau ţinuţi pe loc de poliţiştii în uniforme care fuseseră trimişi de la secţia din Kentish Town. Când sosi furgonul mortuar, spectatorii se dădură la o parte, fără tragere de inimă. Printre ei erau câţiva Rastas, din care unul cu fes de lână în toate culorile curcubeului, un bătrân în halat, ferindu-se de ploaie sub o umbrelă, un bărbat cu un impermeabil de plastic peste pijama. Fox observă un adolescent punk în blugi şi Doc Martens, ras în cap, cu cele două şuviţe de păr lăsate în părţi răsucite cu fixativ în formă de coarne. Avea un cercel în ureche şi un inel în buză. Chipul său, luminat spectral de girofarurile albastre ale ambulanţei, se chinuia să vadă cadavrul.

– Ia uite-l şi pe Satana, comentă Marenko. Bine a mai nimerit-o.

Rastas-ii îşi strigau unii altora glume şi o fluierau pe prostituată. Acum, atenţia li se îndreptă spre Fox. Unul dintre ei şuieră, în timp ce detectiva îşi croia drum prin mulţime. Fox nu-i luă în seamă.

Matracuca ridică privirea spre ea, de pe fotoliul din faţă al maşinii de poliţie, toată numai ostilitate şi un piept cât toate zilele. Avea un trup de supermodel şi o mutră de măcelar. W.P.C.-a[2] care primise sarcina de a o supraveghea, surprinse privirea lui Fox şi ochii îi licăriră amuzaţi. Piţipoanca stătea picior peste picior, cu body-ul negru strâns pe talie. Fox bănuia că nu purta lenjerie intimă.

Se vedea clar că-şi revenise de pe urma şocului după ce unul dintre clienţii ei îi fusese executat în braţe şi-şi regăsise

[2] *Woman Police Comissioner* – Femeie comisar de poliţie (n. tr.)

atitudinea provocatoare. Sparse un balon de chew-ing gum.

– Acum pot să plec acasă? întrebă ea.

– Mă tem că nu. Trebuie să discutăm cu dumneata despre cele întâmplate.

– Ascultă, şed aci pe treaba-mi de-o oră. Mă costă, înţelegi ce vreau să zic?

– Nu te vom reţine mai mult decât e necesar.

– Nu-nţelegi. Nu po' să şed acilea pe cur câtu-i noaptea de lungă, boarfă ce eşti.

Fox îi oferi un pachet de Wrigley's.

– Mai vrei o gumă? Face bine la muşchii fălcilor.

Femeia i-o zbură din mână, pe jos. Fox ridică din umeri şi se îndepărtă.

Se opri pe treapta din faţa casei. Nasul i se încreţi, simţind mirosul de gunoaie şi rahaţi de câine, din colţurile întunecoase ale grădiniţei aflate în faţă. Ridică privirea spre ferestre. Casa era cufundată în întuneric. Ocupanţii se duseseră înapoi la culcare. Probabil locuiau fără forme legale.

Apăsă pe butonul soneriei, dar aceasta părea a fi stricată, aşa că bătu cu pumnul de trei ori în uşă. Aşteptă aproape un minut şi tocmai se pregătea să bată din nou, când înăuntru se aprinse o lumină şi uşa se întredeschise. O negresă, ţinându-şi strâns capotul la gât, privi afară. Ochii îi sticleau de frică.

Fox ridică legitimaţia.

– Detectiv inspector Madeleine Fox, se prezentă ea.

– Nu văzui n'ica, răspunse femeia.

– Unul dintre comisarii de poliţie a spus că stăteaţi afară, lângă balustradă, când a sosit el, zise Fox, cu oboseala simţindu-i-se în voce.

– Da' suntem în toiu' nopţii, spuse negresa.

Vocea îi era înceată, mai mult temătoare decât agresivă. Lui Fox îi păru rău pentru ea.

Femeia încercă să închidă uşa, dar Fox o ţinu deschisă, cu piciorul.

– Putem sta de vorbă un moment?

Negresa privi pe lângă ea, spre mulţimea de feţe întoarse în direcţia lor, din stradă şi din balcoanele de cărămidă umbrite ale locuinţelor primăriei, de peste drum.

– Despre ce?

– În maşina de-acolo tocmai a fost împuşcat un om.

– Nu l-am împuşcat eu.
– Aţi văzut ceva?
În casă începu să plângă un copil.
– V-am mai spus. N-am văzut n'ica. Uite, îmi trezirăţi copilu'!
– Pentru Dumnezeu! A fost omorât un om. Înţelegeţi?
În mod inexplicabil, femeia izbucni în plâns.
– Nu vedeţi c-am destule necazuri? şopti ea.
Şi trânti uşa.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, la ora opt, echipa era adunată în Sala de Incidente de pe Hendon Road. De cum sosiră toţi, Marenko îşi făcu intrarea. Era o namilă greoaie de om, cu trup de luptător în mizerie, pe care costumul atârna ca şi cum ar fi fost aruncat la întâmplare pe un scaun. Claia de păr cărunt îi atârna peste guler, iar mustaţa nu-i mai fusese de mult potrivită. Un metru optzeci şi opt de atitudini proaste şi comportament iritat, iar când era obosit şi morcovit, ca acum, intra în camere ca un front de furtună, dând uşile de pereţi şi împrăştiind hârtiile de pe birouri.

– Cum a mers cu piţipoanca? îl întrebă Fox.

Neinspirată introducere.

– O curviştină mincinoasă!

Uşa se trânti în urma lui. Aruncă o casetă audio pe biroul lui Fox, de unde alunecă pe podea. Strânse ghemotoc în pumn un pahar de polistiren şi îl azvârli prin cameră.

– Boarfa aia e tare de cap ca un pui congelat.

– Ce-a zis?

– Cică se-aşteaptă s-o credem că n-a văzut nimic! Ce facem aici? Ne jucăm de-a proştii? Am eu mutră de tâmpit?

– Din profil nu, şefu'.

Marenko o studie pe tânăra detectivă.

– Nu fă pe deşteapta cu mine, Fox.

Se aşeză pe marginea biroului şi informă echipa despre evenimentele din noaptea trecută. Le arătă caseta video de la S.O.3, imaginea simplă a unui Corvette roşu, trupul lui Crawford căzut peste fotoliul din dreapta, băltoacele de sânge de pe podea; apoi le expuse datele cazului, telefonul anonim la secţia de poliţie din Kentish Town, în jurul orei două noaptea, maşina

trimisă la faţa locului să investigheze, pentru a-l găsi pe Elmore Crawford mort şi boarfa care voma pe trotuar la câţiva metri distanţă. Posibila martoră oculară din casa învecinată. Convorbirea infructuoasă cu prostituata, la Holmes Road, peste câteva ore.

– Deci, spuse D.C. Honeywell, când Marenko termină. Târfa aia care era cu el. Are rapoarte orale, dar nu dă rapoarte verbale. Corect?

– Poate se gândea la altceva, comentă D.S. James, din cealaltă parte a camerei. Ştiţi că aşa fac uneori boarfele.

– Ce să fac? intră în joc Marenko.

– Când îşi servesc clientul, le fuge mintea aiurea. Cred că din cauza plictiselii. Poate chiar de-asta nici n-a observat că bibicul ei a fost împuşcat. În clipa aia, credea că era Celine Dion şi se scufunda cu „Titanic”-ul.

Şi imită o femeie în timpul unei felaţiuni, începând să fredoneze leit-motivul din film. Marenko rânji:

– Eşti bolnav la cap.

Tensiunea se risipi, iar Marenko se trânti pe un scaun, aruncându-şi capul pe spate.

– Trebuie să rezolvăm cazul ăsta. N-are cum să ne scape. Avem o martoră oculară, pentru numele lui Dumnezeu.

– Da, da’ se uita prin alt ocular, replică James.

Gluma le plăcu tuturor. Marenko, însă, avea tot dreptul să se simtă frustrat, îşi spuse Fox. De acord, moartea lui Elmore Crawford nu era nici o pagubă pentru societate. Nu era contribuabil, cum ar fi spus James. Îi aflaseră datele din computer; imprimarea avea zece pagini şi includea posesie de droguri, trafic cu narcotice şi vătămări corporale grave. Dar cazul ar fi trebuit să fie ca şi rezolvat; după cum amintise Marenko, exista o martoră oculară.

Atunci, de ce avea Fox o presimţire rea?

Poate fiindcă pe femeia care stătea cu mutra îngropată în poala lui Elmore Crawford când acestuia îi fuseseră zburaţi creierii o durea în cot de el şi trebuia să prindă la strâmtoare alt personaj din lumea drogurilor, pentru a veni la Hazna să identifice cadavrul. Chiar în acel moment, arma crimei se scufunda în mâl, undeva în Camden Lock sau în Regent’s Canal.

Elmore Crawford avea să fie ştirea de pe pagina a treia a tabloidelor de a doua zi, dar asociaţii săi din Islington îşi vedeau

deja de treburile cotidiene, care constau fără îndoială în traficul cu cocaină şi amfetamine, fără a-l învrednici cu un gând nici măcar în trecere. Lui Fox i se părea că singura persoană din toată Londra căreia îi păsa cu adevărat de Elmore Crawford era D.C. Frank Marenko.

Şi, lăsând la o parte interesul profesional, nici lui nu-i păsa prea mult.

– Ce-i cu femeia pe care agentul a văzut-o lângă balustradă? întrebă cineva.

– Se numeşte Flora Ellis, răspunse Fox. A spus că o trezise sirena poliţiei şi, înainte de sosirea maşinii, n-a văzut nimic.

– Tot oraşul ăsta ar trebui să umble cu ochelari negri şi baston alb, în paştele mă-sii, şuieră Marenko. Scuză-mi franţuzeasca, Fox.

Fox zâmbi. Stilul lui Marenko de a-şi tot prezenta scuzele pentru limbajul folosit în faţa ei era aproape distins. Iar în legătură cu bastoanele albe, avea dreptate. Odată, când era detectivă la Vauxhall, cercetase locul unei crime la un bairam unde cinci sute dintre cei două mii de invitaţi declarau că, în momentul incidentului, fuseseră la toaletă.

– Începem cu întrebările din uşă-n uşă. Cineva din zonă trebuie să fi văzut ceva. Încă nu ştim cum a plecat ucigaşul de la locul faptei. Cu maşina, pe jos – cum? Şi mai vreau să aflu tot ce e de ştiut despre acest Elmore Crawford. E clar că a supărat rău de tot pe cineva. James a prins la avizier lista de sarcini. Între timp, eu şi Fox îi mai facem o vizită acelei doamne Ellis.

Capitolul 3

– V-am mai spus o dată. Nu văzui nimica.

Flora Ellis era mai drăguţă decât i se păruse lui Fox, în întunericul din noaptea trecută, o femeie delicată, cu mişcări nervoase, ca de pasăre. Purta o rochie Marks & Spencer, dar curată şi călcată proaspăt. Un copil, nu mai mare de un an, se juca pe podea. Avea părul pieptănat şi faţa recent spălată, cu acea roşeaţă strălucitoare care sugera că i se făcea cu regularitate baie.

Casa era îngustă şi întunecoasă. Fusese clădită în timpurile Reginei Victoria; la vremea ei, arătase poate întrucâtva mai

grandios. Cândva, prin anii 1950, primăria construise un bloc pe locul de vizavi, iar apoi, în anii 1960, edilii demolaseră casele vecine ca să clădească şi mai multe apartamente. Se părea că cineva o cumpărase cu intenţia de a o renova, căci podelele din salon fuseseră scoase şi lăsate stivă lângă prag, accentuând impresia de abandon şi descompunere.

Bucătăria conţinea o baie ascunsă după o perdea de plastic, decorată cu flori galbene vii. La parter nu mai era decât o singură cameră, un living room mic cu vedere spre o curte aglomerată şi năpădită de bălării. Pe un perete se înălţa igrasia, iar tapetul se cojea pe alocuri. Duşumeaua era acoperită cu linoleum vechi, iar jucăriile copilului zăceau risipite pe un covor subţire. Mobilă era foarte puţină: o canapea de două locuri, din creton înflorat şters, cu braţe de lemn, un fotoliu jerpelit din imitaţie roşie de piele, un gheridon lăcuit. Câteva perne lucrate manual înfrumuseţau canapeaua. Pe perete, lângă o broderie înrămată, aduna praful o placă de la Charles şi Di, în chip de suvenir:

Te rugăm, o, Doamne, binecuvântează
Această casă, zi şi noapte s-o ai în pază.

Fox observă fotografia de pe consolă, într-o ramă de plastic Woolworth’s. Un bărbat chipeş, zâmbitor, o ţinea pe Flora cu braţul pe după umeri. Flora avea în braţe un copil mic. Probabil fusese făcută cu mai puţin de un an în urmă, conchise ea.

– E soţul dumneavoastră, doamnă Ellis?

Flora dădu din cap, cu o expresie posomorâtă.

– Am putea vorbi cu el? se interesă Marenko.

– Numai să nu-i cereţi să vă şi răspundă, replică femeia, întorcându-se apoi iarăşi spre Fox. A murit.

– Îmi pare rău.

– N-are de ce să vă pară rău. N-aţi făcut-o dumneavoastră. Chiar înainte de Crăciun s-a-ntâmplat. Avea un post la o fabrică de vopsele din Clapham. A căzut o ladă de pe-un motostivuitor, şi el stătea chiar dedesubt, nu-aşa? Miles aci de faţă avea trei luni.

Se lăsă o tăcere penibilă.

– Voia să puie la punct casa asta. Avea mâini îndemânatice. Da’ acuma, ce rost mai are, nu-aşa?

Marenko se aplecă înainte:

– Doamnă Ellis, azi-noapte în jurul orelor două, a fost împuşcat

un om, la doar douăzeci de iarzi de uşa dumneavoastră din faţă. Trebuie să ştim dacă aţi văzut sau auzit ceva, pe la ora aceea.

– Mă mai întrebaţi o dată asta. V-am zis...

– Ştiu, nu văzuraţi n'ica.

– Păi dormeam, nu-aşa?

– Un poliţist a spus că stăteaţi pe veranda din faţă, când a sosit el la locul faptei.

O nouă tăcere prelungită.

– Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă Ellis.

– Şi de ce v-aş ajuta?

„Cred că de fapt nici nu există un motiv serios", reflectă Fox. Elmore „Eli Dread" Crawford era un golan din Yardie şi un traficant de droguri căruia nimeni n-avea să-i simtă lipsa.

– Am consultat dosarele, doamnă Ellis. Soţul dumneavoastră, Michael, a fost arestat la Dover, în 1996, pentru tentativa de a aduce în ţară, prin contrabandă, o cantitate mare de răşină de canabis. A fost condamnat la doi ani de închisoare.

– Şi-a ispăşit pedeapsa! Şi, oricum, ce-are-a face cu povestea asta?

Marenko nu trăda nici un răspuns.

Cumva, într-un mod încă neclar pentru Fox, Marenko atinsese un punct sensibil. Mijloacele defensive ale Florei Ellis începeau să se destrame.

– Dacă zic ceva, o să-mi facă de petrecanie careva. Nu că mi-ar păsa de mine, da' ce-o să se-ntâmple cu Miles?

Miles, băieţelul ei. „Da", spuse Fox în sinea sa, „aici ai dreptate." Nu avea deloc nevoie de complicaţii.

– De unde ştiţi ce i s-a întâmplat soţului dumneavoastră în ziua când a murit, doamnă Ellis? întrebă încet Marenko.

Flora Ellis îl privi nedumerită:

– Păi de la toţi din fabrică, toţi văzură ce s-a-ntâmplat, de-acolo ştiu.

– Exact. Dar dacă toţi spuneau că n-au văzut nimic? Poate fiindcă se temeau să nu dea de necaz, să nu rămână fără slujbă. Cum aţi fi aflat vreodată că nu i se întâmplase decât un accident?

– Ce-a păţit ăla din maşină n-a fost nici un accident!

– Deci, aţi *văzut* ce i s-a întâmplat?

Flora Ellis păru să se dezumfle. Marenko o atrăsese într-o cursă, făcând-o să recunoască faptul că asistase la crimă. Totuşi,

nu puteau face nimic care s-o oblige să dea o declaraţie. Dar, cu toate acestea, Fox avea impresia că Florei i se epuizaseră resursele, doar păstrând tăcerea până în acel punct.

– Dacă vă zic, şopti ea, cu vocea foarte mică, au să-mi facă felu'.

– Nimeni nu vă va face nici un rău, doamnă Ellis, o asigură Marenko. Vă garantez eu.

– Nu ştiu ce să zic…

Flora Ellis ezita. Spre propria surprindere, Fox îşi dădu seama că îi venea s-o apuce şi s-o zgâlţâie: „N-o face! Ştii bine că nu-ţi poate garanta nimic! Gândeşte-te la copil şi ţine-ţi gura!"

Flora îşi lăsă faţa în mâini.

– O, Doamne.

Marenko ştia că învinsese.

– Dacă oamenii întorc capul când cineva e asasinat, spuse el, ce-o să se-aleagă de lumea asta? Vreţi ca Miles să crească într-o asemenea lume? Cineva trebuie să-nceapă să schimbe lucrurile, doamnă Ellis.

Glasul lui avea un efect hipnotic. Până şi Fox era sedusă de el, deşi auzise acel discurs de nenumărate ori. Îşi muşcă buzele, încercând să-i impună muteşte Florei să păstreze tăcerea.

În schimb, Flora îşi ridică faţa din palme şi dădu din cap către Fox:

– Azi-noapte, când îmi bătu ea la uşă, ce mi-am zis: ia să fiu şi eu deşteaptă măcar o dată şi să-mi văz de trebile mele. Mick îmi zicea tot mereu, prea eşti băgăreaţă, Flora, trebuie să te-nveţi să nu-ţi mai bagi nasu' unde nu-ţi fierbe oala. Şi niciodată nu mă-nvăţai minte, nu-aşa?

Trase adânc aer în piept.

– Nenorocitu'…

– Care nenorocit, doamnă Ellis?

– Din vina lui a păţit-o Mick a' meu. Ştiu eu ce zic. La-nceput, au fost bani câştigaţi uşor, iar Mick se credea mare sculă, că făcea parte din firma lui Pat.

– Despre cine e vorba, doamnă Ellis?

– Capper. Doar ştiţi de cine vorbesc.

Marenko o privi pe Fox. Detectiva îşi ţinea respiraţia. Ştiau amândoi încotro ducea pista aceea.

– Spuneţi-ne ce-aţi văzut azi-noapte.

– Bine. Asta e, O.K.? Eram trează. Îi dădeam biberon lui Miles.

Auzii două pocnituri, ca de la un eşapament de maşină în stradă. Mă dusei la geam. Şi-l văz pe gagiul ăla fugind pe lângă fereastră. Drept prin faţa casei. I-am văzut faţa ca ziua, că felinaru' de pe stradă mai ardea încă. A sărit într-o maşină, în faţă la blocu' de-acolo. Pe urmă, mă uitai dincotro fugea, şi sub pomu' ăl bătrân din faţă stătea oprită o maşină ţais şi-auzii că zbiera o fată. Nu văzui pe nime' împuşcând pe nimenea. Numai cum fugea îl văzui. Asta-i tot.

– L-aţi recunoaşte pe individ dacă l-aţi mai vedea? îi sugeră blând Marenko.

– Nu-l văzui c-a-mpuşcat pe nimeni, numai fugind îl văzui. O.K.?

Îşi lăsă capul în piept, începând să plângă încet.

– O.K.? mai repetă ea, îngropându-şi faţa în palme.

– Pe Capper l-aţi văzut? Pe Patrick Capper? Sunteţi sigură?

– L-aş cunoaşte pe nenorociu' ăla oriunde. El i-a făcut felu' lui Mike al meu.

Marenko îi puse o mână pe umăr:

– Vă mulţumim, doamnă Ellis. Poate reuşim să vă luăm o declaraţie.

Femeia dădu din cap, continuând să suspine în palme.

– Aţi făcut bine că ne-aţi spus.

Fox privi pe fereastră, la locuinţele primăriei, la antenele parabolice, la bicicletele parcate pe balcoanele de la etajul trei, la o răsadniţă cu petunii care punea singura pată de culoare pe cenuşiul acelei dimineţi.

„A făcut bine. Sper că a făcut bine", îşi spuse ea. Dar putea să vadă viitorul năvălind spre ei toţi.

Capitolul 4

Morga, cunoscută şi ca Haznaua, cunoscută şi ca Pâinea şi Cuţitul Groparului.

Legistul era un bărbat înalt, ochelarist şi cam preţios la înfăţişare, care arăta mai mult ca un profesor de literatură sau un farmacist, decât un om ce-şi petrecea cea mai mare parte a timpului de lucru disecând cadavre şi examinând reziduurile mizeriei omeneşti. Se numea Aloysius Graveney, dar cei din divizia locală C.I.D. şi 2 Area A.M.I.T. îl cunoşteau sub afectuoasa

şi fireasca poreclă de Groparul.

Fox aştepta împreună cu Marenko în anticamera laboratorului principal, ştiind că duhoarea mortuară avea să-i rămână impregnată în haine şi nări toată ziua. Acum îşi dorea să nu fi ales, dimineaţă, cel mai bun impermeabil Jaeger pe care-l avea.

– Nu pari prea încântată, Fox.

– N-am nimic.

În tăcere, Marenko se tampona sub nas cu puţin Vick's Vaporub şi îi dădu şi ei flaconul. Fox făcu acelaşi lucru. Peste câteva minute, pe uşă ieşi asistentul Groparului, ca să-i cheme înăuntru.

Marenko îşi înfundă mâinile în buzunare, privind în jur. Resturile unei nopţi de miercuri în Londra.

– Drepţii la paradă, comentă el. Mă-ntreb care din ei au ajuns în cer.

Fox nu spuse nimic. Nu era şocată de cuvintele lui, niciodată n-o şocau. Nu era decât un nou caz de crimă; glumeai, te detaşai de el, îţi păstrai mintea întreagă. Dar nu avea chef să-i ţină isonul. Mirosul rece şi dulceag o îngreţoşa.

Altul dintre asistenţii lui Graveney trecu prin faţa lor, împingând un cărucior de oţel inoxidabil, pe care cadavrul era acoperit cu un cearşaf verde.

– Ăsta a cerut masă la fereastră, spuse Marenko.

Asistentul îi aruncă lui Fox o privire obosită. Auzise de nenumărate ori toate glumele.

– Cancer la plămâni, îi spuse el, arătând cu capul spre cadavru.

– Atunci mai bine să-l băgăm la secţia de nefumători, replică Marenko, râzând scurt, lătrător. „Bolnav la cap", medita Fox, în timp ce-l urma pe coridor, spre sala de depozitare.

Graveney ieşi din cabinetul său, cu o planşetă sub braţ, îmbrăcat în ţinuta regulamentară, halat verde şi cizme Wellington albe. Îi privi pe deasupra ochelarilor săi cu lentile în formă de semilună.

– D.C.I. Marenko. Ai vreunul aici?

– Crawford. Împuşcat azi-noapte, în Camden Town.

– Exact. Autopsia e gata. Haideţi s-aruncaţi o privire.

Îi conduse pe culoarul cu faianţă albă. În perete erau instalate mai multe sertare. Pe faţa unuia scria cu cretă E. CRAWFORD. Graveney trase de un mâner, eliberă o balama şi scoase sertarul.

Dădu cearşaful la o parte. Cadavrul fusese spălat dar, după cum vedea Fox, din craniul lui Elmore Crawford nu mai rămăsese mare lucru, după ce îşi făcuseră datoria cele două gloanţe.

– Mulţi ies din cuptor, puţini intră-n congelator, aruncă Marenko.

Graveney îl ignoră, consultându-şi planşeta.

– Moartea a fost instantanee, produsă în jurul orei două a.m., după cum ştiţi de la... martoră. Două plăgi împuşcate la cap. Un glonţ a intrat în tâmpla stângă, pe o traiectorie de circa patruzeci şi cinci de grade. A fost tras din spatele victimei şi a ieşit prin orbita ochiului drept. Urmele de pulbere din jurul orificiului de intrare ar sugera că focul a fost tras de foarte aproape. Fereastra era pe jumătate coborâtă. Agresorul n-a avut altceva de făcut decât să întindă mâna şi să tragă.

După o scurtă pauză, continuă:

– Există o a doua plagă împuşcată, chiar deasupra urechii stângi, trasă tot sub un unghi de aproximativ patruzeci şi cinci de grade, dar din lateral şi pe traiectorie ascendentă, indicând că victima zăcea deja pe o parte, peste locul din dreapta, probabil moartă deja, în poziţia în care a fost găsită.

Marenko dădu din cap:

– Mulţumim. Când e gata raportul, trimite-ni-l şi nouă.

Graveney dădu din cap.

– Gata cu Elmore[3], declară el, împingând sertarul la loc în perete.

Fox stătea la spălător, privindu-şi imaginea reflectată în lumina rece a tuburilor cu neon. Ce mai mod de a-şi câştiga existenţa. De ce-i plăcea atât de mult munca aceasta? Nu pentru bani, era sigură.

Ce încerca să dovedească? Avea treizeci şi doi de ani. „În dimineaţa asta, ai putea părea cu zece ani mai bătrână”, îşi spuse. „Ţi s-a şi şters machiajul. Şi uită-te-acolo, în jurul ochilor, un început de laba-gâştii. Iisuse Christoase. Ai cearcăne sub ochi; arăţi de parcă ţi-ai făcut de cap toată noaptea.”

Se studia cu un ochi critic, ca şi cum imaginea din oglindă ar fi fost a unei străine pe care o întâlnea pentru prima dată. Ştia că bărbaţii o găseau atrăgătoare, dar, bărbaţii fiind aşa cum erau, atenţiile lor nu o flatau întotdeauna aşa cum ar fi fost cazul.

[3] Joc de cuvinte intraductibil: *No more Elmore* (n.t.r.)

Majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea ar fi făcut cinste c-un păhărel şi unei raţe, dacă avea fustă pe ea, era rujată şi se arăta dispusă. Unii dintre colegi se simţeau intimidaţi de statura ei: la un metru şaptezeci şi trei, era mai înaltă decât Honeywell. Alte femei îi invidiau silueta – nici vorbă de gimnastică, gogoşi la micul dejun în fiecare dimineaţă, şi niciodată nu punea pe ea o jumătate de kilogram măcar. Nu părul blond-sandré, lung până la umeri, era trăsătura ei favorită, ci ochii cenuşii ca ardezia. Ştia ce efect aveau. Îl auzise pe Marenko spunând că avea o privire care ar fi putut topi plasticul, şi o luă ca pe un compliment.

Uşa se deschise, iar Madeleine Fox făcu un pas înapoi, în timp ce intra W.P.C. Stacey. Fox se prefăcu că se spăla pe mâini. Stacey nu se duse direct spre boxe, ci i se alătură la lavabouri, începând să-şi retuşeze rimelul.

– Tot aici, doamnă?

– Îmi place să lucrez şaişpe ore pe zi, comisare. Face bine la ten.

– Eu îmi fac alea opt ore de tras la roată şi pe urmă am întins-o.

O privi în oglindă.

– Vă simţiţi bine, doamnă?

– Sunt doar cam obosită. Nu ştiu dacă mai am stofă pentru munca asta.

Stacey păru jenată de această mărturisire. „Din cauza gradului, cred”, îşi spuse Fox. „Nu fac parte din gaşca fetelor, pentru că sunt D.I.; nu fac parte nici din gaşca băieţilor, fiindcă sunt femeie. Nu mă pot integra aici. Probabil îmi place să fiu o singuratică.”

Stacey se îndreptă către cabine. În timp ce uşa se închidea, Fox o auzi aşezându-se şi rupând două bucăţi de hârtie.

– Ar trebui să vă duceţi acasă şi să dormiţi bine o noapte, doamnă, mai spuse ea, din spatele uşii.

– Mi-ar plăcea să lucrez şi eu opt ore în cap. Aseară n-am ajuns acasă până la unşpe, iar la două jumate m-au chemat din nou.

– Iisuse. Şi gagiii ce zic?

Urmă o scurtă pauză, timp în care W.P.C. Stacey îşi dădea seama ce spusese.

– Dacă nu vă supăraţi că vă-ntreb, doamnă.

Fox zâmbi:

– Cei mai apropiaţi bărbaţi adevăraţi din viaţa mea sunt T.J. şi

Honeywell.

Se auzi apa trasă, iar uşa boxei se deschise din nou.

– Şi de mine ce spun, Angela?

Renunţase la apelativul „comisare”, sperând ca Stacey să se simtă mai în largul ei.

Comisara însă era încă prudentă:

– Doamnă?

– Ştiu că bărbaţii au o poreclă pentru mine, ascunsă. Te-ar deranja să mi-o spui? Te rog, adăugă ea.

Stacey o privi lung, nesigură.

– Rămâne între noi, o încredinţă Fox.

– Foxy, răspunse Stacey. Ca în Doamna Vulpe. Sau, mai pe scurt, Vulpea.

– Nu asta, Angela. Pe-asta o ştiu. Cum îmi zic, nevrând ca eu să ştiu?

Stacey trase adânc aer în piept.

– Uneori, vă zic Caporala Poşircă. Sau Grupa Caroserie. Cei care nu vă plac vă spun Elliot Ness. Din Incoruptibilii.

Fox inspiră intens. Ei bine, ea pusese întrebarea.

– E-n regulă, Angela, n-am să-ţi cer nume.

– Nici nu v-aş spune, doamnă, se opri Stacey cu mâna pe clanţă. Apropo, doamnă, e-adevărat ce-am auzit despre D.C.I. Marenko?

– Că e om? Nu, ăsta-i doar un zvon răutăcios.

– Am auzit că fiica lui se mărită sâmbătă. Nu ştiam că are o fiică.

– O ţine în secret. E teroristă în O.E.R.

– Aşa ziceam şi eu, mai spuse Stacey şi ieşi.

Capitolul 5

Marenko năvăli în Sala de Incidente.

– T.J., Honeywell, ne întâlnim aici mâine dimineaţă la cinci. Vom face o vizită cu noaptea-n cap. Am anunţat o grupă de asalt armat din Solo.

James se întoarse spre Fox:

– Christoase, da’ rău l-a mai şucărit fosta nevastă de data asta.

Ancheta din casă în casă nu mai scosese la iveală nici un martor. Doi oameni recunoşteau că fuseseră treziţi din somn de

zgomotul împuşcăturilor şi văzuseră un om fugind de la locul faptei şi urcându-se într-o maşină. Nu, nu l-ar fi recunoscut dacă-l revedeau. Fusese prea departe. Prea întuneric. Nu, nu reţinuseră numărul de înmatriculare al autovehiculului. Unul bănuia că fusese un BMW negru, celălalt îşi amintea de o Toyota roşie.

Ştirile de la laboratorul balistic nu erau nici ele mai promiţătoare. Elmore Crawford fusese împuşcat cu gloanţe boante de calibru 38, probabil trase cu un revolver Smith & Wesson. Dar ambele proiectile erau prea rău mutilate pentru a se compara cu o anumită armă.

Cercetările asupra familiei şi asociaţilor lui Elmore Crawford nu ajutaseră nici ele investigaţia. Era un băiat de treabă. Avea o fiică de treisprezece luni, cu prietena lui. Poate că mai fuma şi el din când în când puţină marijuana, ca să se destindă, dar de droguri nu s-ar fi atins nici mort. Şi de ce ne puneţi toate întrebările astea? De ce nu umblaţi să-i prindeţi pe ticăloşii care i-au făcut ce i-au făcut?

Fiindcă suntem negri, nu?

În această fază, totul depindea de Flora Ellis.

– Vin şi eu cu dumneavoastră, spuse Fox.

Marenko ezită.

– Sunt oameni periculoşi.

Fox se mulţumi să-l privească. Pentru numele lui Dumnezeu!

– O.K. Dar să nu te bagi în vreun bucluc.

Patrick James Capper era mai cunoscut pe străzi sub numele de „Capper Genunchi”. În tinereţe, avusese un şir întreg de condamnări pentru agresiuni şi vătămări corporale grave, dar în prezent trecea drept un om de afaceri legitim. Avea propria companie de pază şi securitate, angaja portari la diverse cârciumi şi night-club-uri din estul Londrei, iar unele cluburi erau proprietatea lui. Când Fox lucra la Brigada Antidrog, făcuseră o razie printr-un local de-al lui Capper, după primirea unei informaţii, şi găsiseră o ascunzătoare de cocaină şi amfetamine, şi câteva arme automate. Acuzaţiile contra lui Capper personal căzuseră, din lipsă de probe. Un angajat luase totul asupra lui.

Pentru un băiat născut şi crescut la etajul treisprezece al unui bloc de stat din Stepney, Capper se descurcase bine în viaţă. Reşedinţa sa principală se afla pe o alee liniştită, lângă Pădurea Waltham, în The Grange, o vilă în stil Tudor imitaţie, cu şase

dormitoare, grinzi de stejar înnegrite şi iederă pe pereţi, ale cărei ferestre cu dantelărie dădeau spre un teren privat de golf. Vecinii săi erau un avocat corporatist şi un comerciant de arme. La intrarea aleii se afla un anunţ: DRUM PRIVAT. NUMAI PENTRU LOCATARI.

Dar, în dimineaţa aceea, intimitatea păzită cu străşnicie a lui Capper şi a bogaţilor săi vecini fu penetrată temporar, când o dubă şi două maşini ale poliţiei frânară derapând pe aleea cu pietriş greblat din The Grange. James intră intenţionat cu Granada sa în straturile de flori, după care se repezi afară împreună cu Marenko şi Honeywell, lăsând portierele deschise în urma lor.

Fox îi urmă fără grabă. Categoric, acela nu era teritoriul ei. Trei poliţişti înarmaţi, în armuri corporale bleumarin, atacau uşa din faţă cu un baros, cunoscut mai mult sub denumirea de cheie universală. Panourile masive de stejar se crăpară, cedând, iar sergentul de echipă îşi conduse oamenii înăuntru. „Iisuse”, îşi spuse ea, „cred că mirosul de testosteron se simte până-n Colchester.”

– E frumos aici, murmură Fox.

Uşa era încadrată între vulturi de piatră şi urne mari cu flori. Alături se vedea un garaj pentru trei maşini, cu uşile deschise; în lumina cenuşie a zorilor, Fox numără un X.J.S. argintiu, un Rolls-Royce Corniche şi un Mercedes 190E negru, cu volanul pe partea stângă. Nu, crima nu rentează. Precis.

Sergentul echipei de asalt le declară că drumul era liber, iar Marenko intră primul.

Fox păşi peste prag, cu un pas mai lejer. Privi în jur, ca şi cum s-ar fi gândit să cumpere casa. Holul imens fusese redecorat în stilul ţipător şi eclectic preferat de gangsterii din East End, în reşedinţele lor de la ţară. Fox fu vag conştientă de statuile kitsch din marmură, reprezentând negrese goale, sub uleiurile din secolul al XIX-lea, o fântână arteziană de marmură susurând sub scară, un fotoliu renascentist aurit, cu tapiţerie de mătase roz, poziţionat pe un covor din blană de leopard. Văzu chiar şi un candelabru de cristal.

Unul dintre agenţii S.O.19 ţinea lipit de perete un bărbat înalt, cu părul oxigenat şi geacă aviatică din piele neagră, în timp ce partenerul său îl căuta de arme. Se ridică, arătând triumfător un

pistol automat Glock pe care îl găsise într-o teacă de la subsuoară.

Fox urcă scara, ţinându-se după tropăielile şi răcnetele avangărzii lui Marenko.

Cel mai mare tărăboi se auzea din dormitor. Capper fusese smuls dintr-un pat cu baldachin imitaţie. Era gol-puşcă, dar mai avea pe el destule lanţuri din aur ca să scape Ghana de la falimentul naţional. Un comisar înarmat îl ţinea cu faţa pe covorul chinezesc, apăsându-i un genunchi pe şira spinării. Mâinile îi erau încătuşate la spate. O fată blondă chirăia isteric în pat, încercând să se acopere cu cearşafurile de mătase neagră, în timp ce Honeywell îi citea formal lui Capper drepturile.

Capper îşi răsuci capul şi îl văzu pe Marenko stând lângă uşă.

– Căcănarilor! V-o fac eu, în pizdele mamii voastre, pentru treaba asta, canaliilor!

James zâmbi:

– Ai cumva un pistol, Pat, sau doar te bucuri că ne vezi? În timp ce-l ridicau în picioare, James rămase rezemat de tocul uşii.

– Şi acoperă-ţi chestia aia cu-o pătură, să nu se descarce accidental.

– Băi labă! Futu-vă muma-n cur de bulangii!

– Ia vezi cum vorbeşti, îl atenţionă Marenko. Sunt şi doamne de faţă.

Iubita lui Capper încerca să-şi tragă pe ea lenjeria intimă, în pat. Cearşafurile căzură.

– Mişto ţâţe, comentă James.

Pe spătarul unui scaun era aruncat un halat. Fox i-l aruncă fetei.

– Spectacolul s-a terminat, îi spuse ea lui James.

– Tu de partea cui eşti? se răsti acesta, dezamăgit, şi ieşi.

Marenko stătea la birou, citind dosarul cazului. Elmore Crawford avea un fişier la Islington C.I.D., unde informaţiile criminalistice îl calificau ca traficant de droguri de nivel inferior. Capper, pe de altă parte, atrăsese atenţia Brigăzii Antidrog şi avea un dosar la Forţa Operativă contra Crimei Organizate din cadrul Scotland Yard-ului. Unul dintre informatorii lui James declarase că Elmore Crawford şi câţiva prieteni de-ai săi fuseseră implicaţi într-o altercaţie cu Capper, la un local din Kentish Town, în noaptea dinaintea asasinării lui Crawford, iar Crawford îl

„jignise”, făcându-l fătălău.

Lui Marenko i se părea că ceea ce se întâmplase în continuare era destul de clar.

Fox intră, aducând două cafele şi două chifle cu cârnaţi. Uneori, îi aducea aceste ofrande de pace, dacă avea dispoziţie. Dar chifle cu cârnaţi...! Pentru Dumnezeu, individul încerca să slăbească!.

– Păreţi cam morcovit, observă ea.

– Înainte mult mai este, replică Marenko, profetic.

La fel simţea şi ea. Percheziţia locuinţei lui Capper din Waltham Abbey nu dăduse nici un rezultat. Amândoi haidamacii lui erau înarmaţi, dar nici unul nu avea arme de calibrul 38; aveau pistoale elegante de nouă milimetri, cu paturi uşoare de plastic, mulate după forma mâinii. Rechiziţionaseră mai multe articole de îmbrăcăminte, pentru expertize criminalistice, însă Fox găsea că totul nu era decât hărţuire pur şi simplu. Nu se găsiseră pete de sânge.

Se aşeză, împinse un pahar de polistiren peste birou şi deschise punga cu chifle şi cârnaţi.

– N-are nici un sens.

– Ce n-are sens, Fox?

– De ce n-a pus pe altcineva să-l lichideze pe Crawford? Vreun dur din afara oraşului?

– Din motive de reputaţie. Unii dintre concurenţii lui Capper consideră că s-a cam moleşit. De ani de zile umblă vorba. Aşa că apare acest Yardie cu gură spartă şi idei măreţe, care crede că-i poate prelua firma. Poate făcea trafic în parohia lui Capper sau o fi fost unul dintre distribuitorii lui şi culegea caimacul. Ştii cum e Capper. Dacă-l trage cineva pe sfoară, se sonează complet. Vrea ca anumiţi oameni să ştie că el a făcut figura asta, să demonstreze că a rămas puternic.

– N-avem prea multe date. O martoră la douăzeci de metri distanţă, noaptea. Floare la ureche, pentru un avocat bun al apărării.

Marenko o privi cu o expresie acră.

– Asta-i altceva. Îl cunoaşte, şi avem o declaraţie scrisă. O să se prindă.

Uşa se deschise, iar W.P.C. Stacey vârî capul înăuntru:

– Vă caută o anumită Susan Delahunty, domnule.

– Futu-i, bombăni el, apoi o privi pe Fox. Scuză-mi

franţuzeasca.

– E jos, la recepţie, continuă Stacey. S-o aduc?

– Nu, cobor eu.

Stacey închise uşa, iar Marenko întoarse capul spre Fox:

– Christoase Atotputernice.

– Veşti bune, şefu'?

– Avocata lui Capper, răspunse Marenko şi ieşi.

*

Avea în jur de cincizeci de ani. Dacă era rugat insistent, ar fi descris-o mai degrabă ca fiind îngrijită, decât frumoasă. Avea o înfăţişare foarte pedantă, aparţinând unei alte lumi, o lume de mult apusă, unde ea ar fi fost soţia unui om bogat, nu o femeie bogată în nume propriu, cum era acum. Îl intimida; întotdeauna avusese acest efect asupra lui. Dar Marenko n-o arătase niciodată.

În ziua aceea, purta un taior bleumarin cu bluză albă şi un Piaget de aur la încheietura mâinii. Pe genunchi ţinea o servietă de piele brună. Când Marenko intră în hol, avocata stătea pe una dintre banchete, parcurgând un Filofax şi vorbind la un telefon mobil de culoare bordeaux, mic cât un calculator de buzunar. Marenko fu întâmpinat de asaltul unui damf de parfum franţuzesc scump.

Când îl văzu, întrerupse scurt convorbirea telefonică şi se ridică în picioare.

– Ce naiba te-a apucat?

– Bună ziua, Susan, răspunse Marenko.

– I-am recomandat clientului meu să depună plângere împotriva ta şi a departamentului.

Marenko aruncă o privire spre sergentul de la birou, care întoarse repede capul.

– Hai mai bine să discutăm sus.

– Spargeţi uşa, îi terorizaţi logodnica…

– … boarfa.

– … Îi înfigeţi pistoale în faţă şi-l târâţi până aici, gol. Unde vă credeţi? În Rusia? În Iran?

– Dacă eram în Rusia, la ora asta avea deja electrozi cuplaţi pe organele intime. Şi tu la fel. Nu vrei o cafea, în schimb?

O conduse în biroul său de la etaj. Fox înţelesese mesajul şi se

retrăsese în Sala de Incidente. În timp ce închidea uşa în urma lor, Marenko deveni stânjenitor de conştient de paharele din polistiren împrăştiate peste tot, gogoşile muşcate şi mirosul de sudoare al propriilor haine.

– Deci. Ce problemă ai, Susan?

– Intenţionez să depun o reclamaţie oficială la Comisarul Metropolitan de Poliţie în legătură cu desconsideraţia voastră nepăsătoare la adresa libertăţilor civile ale clientului meu.

Marenko se aşeză la birou ca în spatele unui soi de barieră.

– Aveam motive să credem că era înarmat şi periculos.

– Era în pat şi dormea.

– Nu prea dormea, Susan. Şi era înarmat. Mai bine zis, agita o armă cât toate zilele în faţa unei femei goale.

– Scuteşte-mă de poante, Frank. Ce probe ai contra clientului meu?

– Avem o martoră oculară care îl plasează la locul unui asasinat cu armă de foc, în primele ore ale dimineţii de joi.

– La ce oră, exact?

– În jur de două.

– Clientul meu m-a instruit să te informez că a jucat cărţi acasă la un prieten din Highbury, până la ora trei şi jumătate a dimineţii respective, şi are trei martori independenţi care-i pot confirma afirmaţiile.

– Alţi trei traficanţi notorii de droguri.

– Parteneri de afaceri, îşi deschise ea servieta şi aruncă pe birou câteva copii ale depoziţiilor. Nu aveţi nici un motiv să-mi reţineţi clientul.

Marenko începu să bată în birou cu un pix, într-un tam-tam tot mai rapid, pe măsură ce se apropia de capătul răbdării. Asta era problema cu sistemul de justiţie penală; nu exista nici un fel de justiţie. Nu se găseau decât avocaţi şi consilieri care încurcau treburile tuturor. Ce-i păsa ei? Locuia în Hampstead.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dobitocul ăsta îşi câştigă traiul din trafic cu cocaină.

– Dacă e adevărat, de ce nu-i în închisoare?

Marenko se ridică, rezemându-se de birou. O venă mică i se umflase la tâmplă, conturată pe piele ca un nod vânăt rebel.

– Din cauza celor ca tine! De-asta ai vrut să urmezi dreptul, *doamnă* Delahunty? Ca să ţii în libertate jigodiile astea?

Susan nu se lăsă intimidată nici de înălţimea, nici de furia lui.

Dumnezeu îi era martor că asistase la acel spectacol de nenumărate ori, în toată perioada căsniciei lor. Puse picior peste picior.

– Dacă nu respectăm legea, putem la fel de bine să ne întoarcem în junglă.

– Să ne *întoarcem* în junglă? Şi Brixton-ul ce crezi că e? Cum numeşti tu Clapham-ul? *Civilizaţie*?

– Nu trebuia decât să dai un telefon, iar clientul meu m-ar fi însoţit de bună voie la cea mai apropiată secţie de poliţie. Şi, când colo, voi l-aţi scos din casă, în modul ăsta umilitor. O să mai auziţi voi de mine.

Susan Delahunty se ridică în picioare, îşi închise cataramele servietei şi ieşi.

– O zi plăcută îţi doresc! strigă Marenko după ea, dar avocata trântise deja uşa în urma sa.

Patrick Capper stătea aşezat pe pat în celula sa din secţia de poliţie Tottenham, cu braţele încrucişate pe piept şi buzele subţiate de furie. Unul dintre oamenii săi îi adusese hainele la recepţie; pantaloni cu dungi subţiri, pantofi italieni de piele, o cămaşă de mătase neagră şi o vestă, tot din mătase, cu model floral violet pe fond negru. Una dintre numeroasele sale porecle era Dapper Capper[4].

„Bandiţii dracu'", îşi spuse acru Marenko. „Mereu confundă sclifoseala cu deşteptăciunea."

Când un comisar în uniformă deschise uşa şi îi ceru lui Capper să-l urmeze în camera de interogatoriu, acesta se ridică fără o vorbă, cu ochii plini de duşmănie mocnită.

În cameră, Capper se aplecă înainte, dirijându-şi răspunsurile spre microfon, cu dispreţul la adresa celor doi detectivi cât se putea de vizibil.

– Când a fost împuşcat gagiul ăsta, Elmore Crawford, eu eram acasă la un prieten şi jucam cărţi.

– La ora două noaptea?

Capper îl învrednici pe Marenko cu o privire dezgustată.

– Dacă voi vă vârâţi în pat cu-o ceaşcă de cacao, după ştirile de la ora nouă, nu-nseamnă că alţi oameni nu-şi trăiesc viaţa.

Fox interveni, cu vocea liniştitoare şi zâmbetul forţat:

– Încercăm să vă ajutăm, domnule Capper. Dacă veţi coopera

[4] Capper cel şic (n.tr.)

cu noi, nu mă îndoiesc că în curând vom rezolva toată problema. Şi-acum, în legătură cu aceşti prieteni ai dumneavoastră. Ar fi dispuşi să depună mărturie în instanţă că la ora aceea vă aflaţi în compania lor?

Capper reveni cu atenţia spre microfon.

– Da.

– Le putem afla numele, vă rog?

Cunoşteau deja numele, din depoziţiile lui Delahunty. Fox voia să afle dacă Patrick Capper şi le amintea. Individul le recită pe rând: James Strong, Charles Whitten, Vernon Taylor. Pe doi dintre ei, Fox îi recunoscu drept haidamacii lui Capper. Celălalt era contabilul său.

– Eşti sigur că Cei Trei Malaci şi-au pus la punct poveştile? întrebă Marenko. Charlie Whitten are nevoie de trei încercări ca să-şi scrie corect numele.

Delahunty, avocata lui Capper, înălţă o sprânceană, în semn de avertisment. Marenko se strădui s-o ignore. Se aplecă peste masă.

– Avem o martoră oculară care te-a văzut împuşcându-l în cap pe Elmore Crawford, spuse el, înflorind puţin adevărul.

– Înseamnă că m-a confundat cu altcineva, declamă Capper în microfon.

– Haide, continuă Marenko, scormonind după o reacţie. Ce-a făcut? Încerca să-şi plaseze marfa pe terenul tău?

– Nu l-am cunoscut în viaţa mea pe gagiul ăsta. O.K.?

– Avem alţi martori care afirmă că tu şi Crawford v-aţi certat într-un local numit „The Crooked Billet”, marţi seară.

– Mda? Şi-atuncea, de ce nu-s aici?

– Cum a fost, Pat? Tu îl aprovizionai cu marfă, şi el reţinea din profituri? Asta era?

– Cred că distinsul meu client ţi-a răspuns la întrebare, domnule inspector şef, replică Delahunty.

Marenko rămase cu ochii spre Capper.

– Ai reuşit să te impui, aşa-i, Patrick? Le-ai arătat tuturor că ai rămas un dur.

– Asta-i hărţuire! Clientul meu v-a răspuns la întrebare!

Marenko însă continuă, fără s-o ia în seamă:

– Nu era vorba numai de afaceri, nu? Era ceva personal. Umbla cu vorbe că te blegiseşi, aşa că tu…

– Inspector şef Marenko! Dacă îmi agresezi verbal clientul, voi

întrerupe întrevederea în clipa asta! Clientul meu a declarat cât se poate de clar că nu cunoştea victima şi există trei martori independenţi care pot confirma că în momentul crimei se afla în altă parte. E clar că ai de-a face cu un caz de confuzie de persoană.

Marenko se rezemă de spătar. Pe buza de sus îi luceau broboane de sudoare.

„Am dat de belea”, îşi spuse Fox, „dacă nu-l putem plasa la locul faptei pe altă cale; alt martor, o armă a crimei cu amprentele lui. Din situaţia existentă încă ar mai putea să scape.”

Marenko îşi impuse să zâmbească. Christoase, mare efort mai era, reflectă Fox. Parcă ar fi ridicat în cârcă o presă de o sută de kile.

– N-aş crede, doamnă Delahunty, spuse el. Avem o declaraţie din partea unei martore oculare a asasinatului. I-aş avertiza pe asociaţii domnului Capper că riscă să fie inculpaţi pentru sperjur.

Reveni spre Capper.

– Sper că ţi-ai împachetat pijamaua.

– Dar e ridicol, izbucni Delahunty. Cazul nici măcar nu va ajunge în instanţă.

Marenko se ridică în picioare. Când devenea atât de calm, răspândea în jur un aer ameninţător. Fox se simţea mai în siguranţă când şeful ei tuna şi fulgera, aruncând care-ncotro cu obiecte.

– Interogatoriul s-a încheiat la orele 3,15 p.m.

Închise casetofonul şi se întoarse spre Delahunty:

– De ce nu-ţi tragi tu pe tine o minijupă de piele şi nu ieşi pe trotuar, ca să-ţi câştigi decent existenţa?

Şi ieşi furtunos din cameră.

Delahunty o privi lung pe Fox, cu obrajii înroşiţi de şoc şi furie. Până şi Fox era copleşită.

– Nu se cuvenea, spuse ea. Îmi prezint scuzele.

Se ridică, făcându-i semn cu capul comisarului de poliţie care aştepta lângă uşă:

– Du-l pe domnul Capper înapoi în celulă, te rog.

– Nu-ţi prezenta scuzele în locul lui, îi spuse Delahunty, în timp ce pleca. Dacă începi, n-ai să te mai poţi opri niciodată.

Capitolul 6

Fox o conduse pe Flora Ellis în camera de observaţie. Femeia mergea cu mişcări ţepene, aproape rigide de spaimă, ţinându-şi lângă trup poşeta, cu degetele albite de atâta încleştare. „N-o să răzbească până la capăt”, reflectă Fox.

„O să se răzgândească şi-o să fugă de-aici. Şi este o parte din mine care nu vrea s-o oprească.”

– Unde e Miles, doamnă Ellis? întrebă ea.

– L-am lăsat în grija unei vecine, pentru o oră. Dar trebuie să mă întorc repede acasă. La şapte, vecina mea pleacă la serviciu.

– Vom termina până atunci, o asigură Fox, încercând să facă întregul proces să nu pară mai ameninţător decât un control de rutină la dentist. „Dacă o să-l arate cu degetul pe Patrick Capper”, îşi mai spuse ea, „şeful ar face bine să-i asigure protecţia.”

Intrară în camera de observaţie. Susan Delahunty se afla acolo, împreună cu un D.C. dintr-o altă grupă, Jennings. Flora se opri în poziţie de drepţi, ţeapănă, privind cu oroare spre geam.

– E-n regulă, o încredinţă Fox. Dumneavoastră îi vedeţi, dar ei nu vă pot vedea. E o oglindă unidirecţională.

– De ce m-oi fi apropiat eu de fereastra aia împuţită? mormăi Flora Ellis.

Fox îi adresă un surâs încurajator şi probă microfonul care făcea legătura cu camera de identificare.

Doisprezece bărbaţi stăteau în şir, cu faţa spre fereastra de observaţie. Fiecare ţinea câte un număr în dreptul pieptului. Capper avea numărul şapte; se uita spre oglindă cu un zâmbet strâmb şi o expresie de dispreţ asezonat. Ceilalţi aveau cu toţii părul roşcat, la fel ca al lui, şi erau mai mult sau mai puţin de aceeaşi statură.

Fox puse uşor o mână pe braţul Florei:

– Dacă-l recunoaşteţi pe omul pe care l-aţi văzut în noaptea aceea, nu trebuie decât să-i spuneţi detectivului comisar de aici, iar de restul se va ocupa el. Dacă doriţi ca oamenii să facă vreun lucru care v-ar ajuta la identificare, va da el instrucţiunile, prin sistemul de adresare.

– Dumneavoastră nu rămâneţi aici cu mine? o întrebă Flora Ellis.

– Eu sunt implicată prea mult în acest caz, doamnă Ellis.

Trebuie să aştept afară, ca să nu ni se poată reproşa nici o părtinire. Dar voi fi imediat după uşa aceea. Şi acum, luaţi-o încet. Aveţi vreo întrebare de pus?

Flora Ellis clătină din cap. Pe buza de sus îi strălucea o peliculă de sudoare.

Fox ieşi, închizând uşa în urma ei. Marenko stătea rezemat de perete, rozându-şi o unghie ruptă.

– O să iasă bine?

Fox ridică din umeri şi-şi încrucişă braţele pe piept. Nu le rămânea decât să aştepte.

Trei minute mai târziu, uşa se deschise. Delahunty ieşi, cu faţa ca o mască de nepătruns. Jennings o conduse pe Flora Ellis afară, ţinând-o blând cu o mână de cot. Clătină din cap. Flora Ellis nu putuse realiza identificarea. Marenko se îndepărtă fără să-i adreseze nici o vorbă, palid de furie.

Era ora şase seara, iar în zona recepţiei domnea haosul. O femeie plângea, fiindcă i se furase maşina Volvo dintr-o parcare locală. Bătea cu mâna în comptoar, furioasă şi înfricoşată în acelaşi timp.

– Ce-o să zică soţul meu?

O tânără era eliberată, după ce fusese arestată şi acuzată de furt din magazine. Tatăl ei o conducea prin mulţime, cu buzele albite de mânie.

Bărbaţii de la parada de identificare plecau, mai bogaţi cu câteva lire sterline. Şi cu o poveste pentru diseară, la cârciumă. Nu ţi se întâmpla zilnic să participi la o paradă de identificare, lângă Pat Capper. Când ieşiră, ploua. Şi nu era decât jumătatea lui septembrie. Se zisese cu vara pe anul acela.

– Vă mulţumesc pentru ajutor, doamnă Ellis, spuse Fox.

Flora n-o putu privi în ochi.

– Iertaţi-mă. N-am putut. El era, într-adevăr, da’ n-o putui face.

– Chem o maşină să vă ducă acasă.

– Nu vreau să vadă vecinii că mă aduce Moş Bill, refuză Flora. Iau autobuzul.

– Nu vă putem lăsa să faceţi asta. Am să vă chem un taxi. Vă pot da un ordin de plată pentru şofer. N-o să vă coste nimic.

Telefonă după un taxi, de la recepţie. Când reveni în hol, Flora privea în gol spre afişul cu persoane dispărute. Ieşiră pe uşă, oprindu-se la adăpost, în curtea din faţă. Flora Ellis nu spunea

nimic, privind cum picura ploaia de pe streşini, cu faţa cenuşie precum cerul înserării. Străzile erau lucioase ca burta unui şarpe.

Vineri. Oamenii-s tineri: o tăiem devreme, mâine nu-s probleme. Acum, însă, nu. Cu o crimă nerezolvată pe cap, încă două săptămâni aveau să lucreze pe rupte.

– Sper că am făcut ce trebuie, spuse Flora.

– Cu siguranţă, îşi impuse Fox să răspundă.

– Numai de Miles al meu îmi fac griji.

Ce i-ar fi putut spune? Dacă era în situaţia ei, ar fi avut curaj să meargă până la capăt?

Aşteptau în tăcere, ascultând ploaia.

Peste câteva minute, în faţa lor se opri un taxi negru, cu motorul diesel ticăind. Fox îi dădu bonul pentru taxi, o ajută să se aşeze pe bancheta din spate şi închise portiera.

În timp ce maşina pornea, privi peste drum şi văzu un Mercedes 190E negru demarând de lângă bordură. Pe locurile din faţă se aflau doi oameni. Îl recunoscu pe cel de la volan. Avea păr oxigenat şi geacă aviatică de piele, era acelaşi pe care-l văzuse dimineaţă cu faţa lipită de peretele vilei lui Capper.

Omul de pe locul din dreapta era Patrick Capper. Zâmbi şi-i făcu cu mâna.

Capitolul 7

– Maddy?

Fox îşi simţi degetele încleştându-se pe telefon.

– Ginny.

Sora ei mai mare. Christoase, acum ce mai uitase? Ziua de naştere a mamei? Nu, era destul de sigură că avea să fie abia prin noiembrie. Poate a unuia dintre copiii lui Ginny? Bâjbâi pe birou după Filofax, răsfoindu-l repede până la agenda anuală, unde erau notate toate zilele de naştere şi aniversările de căsnicii, în gardă, căutând să pară relaxată.

– Eşti liberă diseară, cum am vorbit?

– Diseară.

– Doar n-ai uitat?

Asta era. Septembrie. Cincisprezece. Ziua lui Ian. Îi era destul de greu să ţină minte zilele de naştere ale propriilor rude de sânge, necum şi pe ale cumnaţilor. Nu că ar fi fost egoistă; într-

un an, uitase până şi de propria aniversare, şi chiar Ginny i-o amintise. Era efectul meseriei.

– Nu, n-am uitat.

Ce să uit?

– La şapte jumate.

– M-hmm.

– Deci, *tot* ai uitat.

– Ba nu. Dai o petrecere.

– Un dineu.

– La Ravanelli's.

– Ba acasă. Adu doar o sticlă de vin.

– Mhm. Perfect. Uite-o aici, în jurnalul meu.

Christoase. Se uită la ceas. Mai bine să se ducă în oraş şi să-i cumpere ceva.

– I-am invitat pe George şi Siobhan. Îi mai ţii minte? George a fost cavalerul de onoare al lui Ian, la nuntă.

Aha, vag. Îşi amintea nunta ca prin ceaţă. Băuse prea multă şampanie pe stomacul gol şi, imediat după ce tăiaseră tortul, se prăvălise într-un taxi.

– Şi fost coleg de şcoală de-al lui Ian. Tocmai s-a mutat înapoi la Londra. O să-ţi placă.

Ei, căcat. I se pregătea o şustă pe neve. Ginny, vacă mai eşti.

– M-hmm.

– Să nu întârzii.

– Eu? Niciodată.

– Atunci, ne vedem la şapte jumate.

Fox închise telefonul. Familia. Imposibil să uiţi că o aveai; parcă era un chewing gum lipit pe talpa pantofului. Iar ea se distanţase. Familiile te ţin pe loc, te bat la cap cu ce se cade sau nu se cade să faci. Familiile sunt păzitorii secretelor de mult învechite.

Ochii i se abătură spre fotografiile de familie de pe biroul lui Marenko. Înveseleşte-te, Madeleine. Poate ar fi bine să te înarmezi cu câteva accente personale. La urma urmei, dacă până şi Marenko are aşa ceva… Îi era greu să şi-l închipuie pe Barosan cu o familie. Se apropie de biroul lui, pentru a vedea mai bine.

Două fetiţe zâmbeau dintr-un Kodachrome vechi. Acum, amândouă erau femei în toată firea, fără îndoială, doar cu puţin mai tinere decât ea. Dar iată-le sanctificate pe biroul lui Marenko, imortalizate pentru veşnicie cu aparate dentare şi uniforme de

şcoală, icoane dintr-o vreme când Marenko era căsătorit încă şi mânca seara la masă, nu la birou, din pachete. Dacă existase vreodată o asemenea vreme; dacă o legendă putea fi crezută.

Îşi consultă ceasul. Ora unu, sâmbătă după-amiază, iar ea plimba hârtiile pe birou. După câte se părea, numai asasinii plătiţi şi traficanţii de droguri puneau preţ pe timpul liber. Îşi luă poşeta de piele cu curea pentru umăr, scoase cheile şi împinse scaunul sub birou, cu un gest definitiv.

Ieşi din cameră şi porni pe coridor, trecând prin uşile rotative, spre parcare. Îşi găsi maşina Vauxhall Cavalier la locul ei. Ce mizerie. Aripa din spate şi portiera din stânga erau îndoite. Era opera lui Marenko: parcase prea aproape de ea, într-o zi, şi deschisese brusc portiera, grăbit ca de obicei. Se gândi dacă n-ar fi putut încerca s-o ducă la service, după-amiază. Să spele de găinaţ luneta. Eventual să arunce şi câteva dintre cutiile cu pui la pachet de pe bancheta din spate.

Se prăbuşi pe fotoliu, la volan. Introduse cheia în contact, dar nu porni imediat motorul. Trebuia să sosească un moment, îşi spuse, când te întrebi ce faci cu viaţa ta. Iar acesta era un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Privi parbrizul, înceţoşat de praf. Porni ştergătoarele şi jeturile de apă. Nu reuşi decât să-l murdărească şi mai rău, întinzând jegul într-o arc opac peste plexiglas.

„La fel ca viaţa mea”, îşi spuse. „Încerc să mi-o limpezesc şi nu reuşesc decât să înrăutăţesc totul. Oare fiindcă sunt femeie mi-e atât de grea munca de poliţist, sau e grea pentru oricine?” Majoritatea bărbaţilor din departament pe care-i cunoştea fuseseră însuraţi de mai multe ori. Fox nu se măritase niciodată, dar, la fel ca ei, nici ea nu avea o viaţă particulară adevărată. Munca în poliţie era ca un drog. Nu o putea abandona şi nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Era originea tuturor problemelor ei şi sursa tuturor satisfacţiilor.

Valul ocazional de adrenalină la locul câte unei crime, o arestare, o condamnare; şi mai era încă ceva, acea nevoie de a dovedi ceva cuiva, Dumnezeu ştie ce sau cui.

Presupunea că, de fapt, credea cu adevărat în meseria ei. Dintotdeauna fusese aşa, de pe vremea când lucra ca W.PC. la Shepherd’s Bush şi Leyton, cei trei ani ca D.C. la Southwark, încă doi ani la Vauxhall, apoi ca D.S. cu Brigada de Jafuri, în Finchley. Îşi câştigase reputaţia cu Brigada Zburătoare, o unitate de elită

cu baza la Scotland Yard care se ocupa de crima organizată.

Fusese detaşată în Echipa Incidentelor Majore Zonale de pe Hendon Road în urmă cu doar şase luni. Era încă novice în domeniu. Îi plăcea activitatea, iubea munca de detectiv. N-o interesau banii şi, în pofida propunerilor continue, se părea că nici sexul n-o interesa. Nu ţinea decât la justiţie şi să-şi aducă o contribuţie cu adevărat importantă.

Justiţie.

Absentă, deschise radioul. Ştirile de la Radio începeau cu un reportaj despre Monştrii Macclesfield, cum îi poreclise presa, un soţ şi o soţie arestaţi în acea dimineaţă pentru violarea, torturarea şi asasinarea a patru adolescente care dispăruseră din Lancashire, în ultimele douăsprezece luni. Crainicul spunea că, după părerea poliţiei, cei doi erau implicaţi şi în dispariţia a cel puţin alte trei fete.

N-aveau să mai revadă lumina zilei, îşi spuse Fox, cu o satisfacţie sumbră. Cel puţin, mai existau unele crime suficient de hidoase pentru ca nici chiar cel mai bun avocat al apărării să nu poată negocia.

Din nou simţea că avea îndoieli cu privire la sistemul juridic pe care căuta să-l servească. De prea multe ori văzuse cazuri în care justiţia fusese slujită rău de către avocaţi abili şi, în cele din urmă, victimele rămăseseră uitate şi nerăzbunate. Îşi amintea de tânărul în vârstă de nouăsprezece ani, pe care îl arestase după ce-i dăduse o lovitură fatală unui şofer de taxi, numai pentru ca avocatul său să obţină reducerea acuzaţiei la vătămare din imprudenţă. Cum, necum, în nici nouă luni era din nou liber. Îi convinsese pe atâţia ucigaşi să facă mărturisiri complete, fără a-i supune presiunilor, numai pentru ca avocatul din oficiu să-i determine să şi le retracteze, iar într-o situaţie cazul fusese respins pe baza unui viciu de procedură cu privire la probe. Ştia că omul era vinovat, avocatul lui o ştia şi el, o ştia şi judecătorul. Dar acuzatul a fost pus în libertate şi, peste un an şi trei luni, a împuşcat un benzinar, în timpul unui jaf cu mână armată, lăsându-l imobilizat în fotoliul rulant până la sfârşitul zilelor lui.

Se săturase până peste cap de avocaţi a căror competenţă întrecea conştiinţa sau etica, de criticile din presă, de orele istovitoare cu prea puţine rezultate sau recompense din partea societăţii exterioare propriei frăţii poliţieneşti care chiar şi pe ea însăşi o izola în sânul său, fiindcă era femeie.

Dar, cum spusese tatăl ei, în ziua când îl anunţase că renunţa la studiile de asistentă medicală pentru a se face poliţistă: „Maddy, sper să nu-ţi regreţi niciodată alegerea. N-o să-ţi fie uşor.”

Bătrânul ei. Dacă mai trăia, realitatea l-ar fi omorât.

Capitolul 8

Marenko îşi examina chipul reflectat în oglinda de deasupra scrinului. Iisuse, costumul acela de maimuţoi se micşorase şi mai mult, de când îl îmbrăcase ultima oară. Îşi făcu de lucru cu garoafa de la butonieră. „Arăt ca un caraghios, cu chestiile astea pe mine. Ca un cupletist în cluburile muncitoreşti din Bradford.”

Ochii i se îndreptară spre fotografia de pe scrin, un bărbat şi o femeie cu două fetiţe, undeva pe malul mării, pe fundalul bătut de vânt al acesteia. Probabil fusese făcută vara. Fetele erau încă mici, Jules nu avea mai mult de zece ani – ceea ce însemna că Donna să tot fi avut vreo şapte. Donna chicotea, iar Jules stătea serioasă şi dreaptă ca un vătrai. Buclele blonde îi căzdeau peste faţă. Bărbatul, fără cămaşă pe el, era voinic, cu burta plată, iar părul nu-i ajungea până la guler şi nu începuse să încărunţească.

„Uită-te la tine acum”, îşi spuse Marenko. „Suge burta, fiule, nu mai eşti Mr. Univers. Vremurile alea erau mai bune. Păcat că n-au durat destul, asta e problema. Nu mă pot relaxa, niciodată n-am putut. Pariez că stăteam acolo, mă uitam la Susan, cum stătea în spatele aparatului şi, în minte, enumeram probele din dosarul de la birou.”

Urmări cu degetul conturul celor două fetiţe, drăgăstos. „Acum e prea târziu, prost nenorocit ce eşti.”

*

Intră în Sala de Incidente, conştient că în încăpere se lăsase tăcerea şi toţi îl priveau. Îşi ţinu capul în piept, încercând să nu întâlnească privirea nimănui.

De undeva, un fluierat. James şi Honeywell erau la birourile lor, D.S. Terry James – T.J., cum i se spunea – în obişnuita sa ţinută de o eleganţă preţioasă, costum gri-închis la două rânduri, cravată de mătase Bordeaux şi pantofi Oxford negri lustruiţi ca

oglinda, sub birou. În faţa lui, Honeywell, arătând ca un sac de bălegar, nici măcar nu se pieptănase, jegosul. Probabil nu dormise toată noaptea, plimbând plodu'.

James vorbi primul:

– Acum rezolvăm cazurile din Belgravia, şefu'?

– Cică a dispărut un pinguin de la grădina zoologică, îi ţinu isonul Honeywell, lucrează sub acoperire.

Marenko privi în jur, cu o expresie aspră, pregătindu-se să-l pună la punct pe următorul care deschidea gura. W.P.C. Stacey se chinuia să rămână serioasă. Alţi doi D.C. găseau lucruri incredibil de interesante pe display-urile computerelor.

Îl auzi pe James spunându-i lui Honeywell:

– Ce-i cu el aici? Credeam că azi după-amiază se măritã fiică-sa.

– Probabil îşi ia mobilul cu el şi-o să urmărească piste şi de la masa de nuntă.

– Ce tot bodogăniţi acolo? întrebă Marenko.

– Nimic, şefu'. Ne comparam şi noi însemnările.

– Bine, când terminaţi cu asta, vreau să scrieţi mandate de percheziţie şi confiscare pentru toate cârciumile şi toate night-club-urile lui Capper. Iar după ce le-aţi făcut, voi încerca să găsesc un magistrat care să le semneze.

– Da' n-aveaţi de mers la o nuntă în după-amiaza asta, şefu'?

– Am destul timp.

James şi Honeywell se uitară unul la altul. Iisuse Christoase.

Capitolul 9

Donna şi Martin hotărâseră să evite o nuntă formală la biserică; încercându-şi norocul într-o vară engleză, preferaseră o ceremonie în grădină. Marenko străbătu North End Way, spre The Hill, şi-şi parcă maşina Sierra maro între un BMW decapotabil şi un Saab turbo negru.

Din Saab coborî o tânără pereche. Bărbatul era îmbrăcat sportiv, în cămaşă cu guler lat şi jeanşi. Dintr-o dată, Marenko se simţi deplasat, în costumul său. Se trase de gulerul cămăşii. „Iarăşi sunt prea elegant îmbrăcat şi prea prost plătit", îşi spuse el, înverşunat. „Povestea vieţii mele."

Vremea fusese generoasă. Era o vară indiană caldă, cu apa din

eleşteu ca mercurul lichid, în soarele după-amiezei târzii. O luă la trap, peste iarbă. Întârziase. Ceremonia începuse deja.

– ... şi aş dori să vă urez tuturor bun venit aici, azi, la nunta lui Martin şi a Donnei. E o ocazie fericită, o zi în care cu toţii putem sărbători însăşi natura iubirii.

Christoase Atotputernice. Iarăşi avea să fie o nuntă din-alea, Susan o organizase aproape pe toată, ar fi trebuit să se aştepte. Asta era problema cu comunitatea. Şase zile pe săptămână îţi strângeau boaşele cu uşa, trudind pe brânci ca să scoată basma curată traficanţi de droguri, violatori şi ucigaşi, iar duminica se duceau la biserică, unde toate erau bune şi frumoase.

De-asta nu avusese niciodată încredere în religie. Nu-i plăcea genul de oameni pe care îi atrăgea.

Oficianta ceremoniei era o femeie cu păr lung brunet, vârstat cu şuviţe cărunte. Îl purta ca o adolescentă, despletit, revărsat în jurul umerilor adunaţi. Îşi trântise pe ea un sarafan lung şi diform, avea un şal pe umeri şi un fel de cunună cu margarete pe cap. Stătea sub o arcadă de flori, citind dintr-o carte legată în piele roşie. „O hippie cam trecută", îşi spuse acru Marenko. „Dac-aş percheziţiona-o acum la piele pe baba asta, garantez că i-aş găsi cel puţin două uncii de cannabis ascunse în cur."

– Înainte de a începe, spunea femeia, cred că ar fi o idee bună să ne punem cu toţii în acord cu natura din jurul nostru, în acest decor minunat. Energia iubirii se găseşte chiar şi în flori şi copaci, aşa că haideţi să închidem ochii şi să ne simţim într-adevăr una cu natura şi cu principiul dragostei.

Marenko simţi că începeau să-l treacă năduşelile.

– Acum, aş dori să vă întoarceţi spre persoana de alături şi să vă îmbrăţişaţi din toată inima.

Privi în dreapta lui. Unul dintre prietenii Donnei. Un tânăr împopoţonat, trăsnind a aftershave. În urechea stângă avea înfipt un diamant.

– Numai să te-atingi de mine-n mă-ta, îi şopti Marenko, şi-ai să-ţi mănânci felia de tort cu furtunul.

– Poate că, în această fază, cu toţii aţi dori să înaintaţi pentru a felicita mireasa şi mirele.

Marenko rămase la urmă, în timp ce oaspeţii forfoteau în jurul fiicei sale şi al proaspătului ei soţ. Cei mai mulţi erau străini, deşi recunoştea pe ici pe colo câteva rude de-ale lui Susan. Se părea

că el era singurul reprezentant al clanului Marenko, sau cât mai rămăsese din el, după ce părinţii se duseseră, iar fratele îi murise de apoplexie, la patruzeci şi şapte de ani.

– Bună, Frank.

Ridică privirea. Susan.

– Bună, Susan.

„Haide, fă un efort”, îşi spuse el.

– Cred că-ţi datorez nişte scuze.

– Aşa?

Când voia, vocea ei putea să taie gheaţa.

– Bancul cu minijupa de piele şi celelalte. L-am spus în aprinderea momentului.

– Nu-i nimic, Frank, te iert.

„Minţi”, răspunse el în gând. „Femeile sunt genetic incapabile să ierte. Îşi adună jignirile cum ascunde veveriţa alunele, păstrându-le pe toate până în ziua când îţi prind coaiele în cleşte, iar atunci zâmbesc şi ţi le storcesc.” Susan se apropie şi îl sărută uşurel pe obraz. Iarăşi parfumul acela.

– Ei bine, cu asta, amândouă fetele noastre s-au măritat. Urmează să fim bunici.

– Mai scuteşte-mă.

– Cum ţi s-a părut ceremonia?

– Diferită. Cred că tu ai organizat totul.

Faţa ei rămase inexpresivă.

– Mă aflu aici numai ca să fac act de prezenţă.

– Să simţim energia florilor şi a copacilor. Pentru numele înduratului Dumnezeu.

– Sunt tineri, se iubesc. Au să-nveţe.

– Mda, cum am învăţat şi noi.

„Opreşte-te”, îşi spuse. „Încetează chiar în clipa asta. Nu e nici momentul, nici locul. Te aţâţi singur. Las-o-n pace, măcar o dată. Fă un efort, fii şi tu drăguţ.” Când colo, însă, îşi auzi propriul glas spunând:

– Văd că l-ai scos pe Capper de la zdup. Şi el e în comuniune cu natura?

– Nu azi, Frank. Suntem la o nuntă.

Un tânăr în costum gri veni spre ei, zâmbitor. „Tinerii ăştia sunt tot mai tineri cu fiecare an”, reflectă Marenko. La braţul său se afla o fată cu părul roşcat şi o faţă pe cât de drăguţă, pe atâta de provocatoare, având coloraţia irlandeză a mamei sale şi

pomeţii tatălui. „Jules. Jules a mea.”

– Salut, Tom. Jules. Ce faceţi?

Tom îi strânse mâna:

– Bună ziua, domnule.

Domnule. Domnule, ca pentru: domnule tată al soţiei mele; sau domnule, ca pentru: domnule detectiv şef inspector. Tom urma şcoala de poliţie. Şi încă se mai mândrea cu asta.

Jules se aplecă înainte, pentru a-i aplica un sărut cam rece pe obraz.

– Tăticule.

– Bună, Jules. E ceva timp de când nu te-am mai văzut.

Fata îl ignoră, se întoarse spre mama ei şi o îmbrăţişă strâns; Apoi, cele două femei se îndepărtară. Marenko se întoarse spre Tom:

– Tot mai e supărată pe mine?

– Pe amândoi, domnule. Încă nu s-a obişnuit cu ideea de a avea încă un poliţist în familie.

Reveni spre mulţimea care se rărea în jurul Donnei, privind oamenii cu un dram de nemulţumire. „Sunt tatăl ei”, medita el. „Dar pur şi simplu nu-mi mai găsesc locul în tagma asta. Trebuie să aştept un ginere, înainte de a fi tratat cât de cât cu respect.”

– Ce părere v-a făcut nunta, domnule?

„Ar trebui să-l opresc să-mi tot spună «domnule». Ei pe naiba, îmi place cum sună.”

– Genială de futu-i mă-sa. Mai ales chestia aia că să fim una cu copacii. Zău c-am pus-o cu castanul ăla porcesc de-acolo. Imediat o să şi dansăm.

– Asta-i Donna, domnule. Face şi colecţie de cristale. Adună de tot felul.

– Pe vremea mea, ne cununam la biserică. Ni se citea o predică, să nu luăm anticoncepţionale, şi pe urmă pe toţi îi apuca paralizia în sala parohială. Ce s-a ales de religie?

– Dumnezeu ştie.

– Exact.

– Martin pare un tip cumsecade.

– E avocat. Fată de copoi, şi se mărită cu unul din tabăra duşmană. Putea la fel de bine să se-nhăiteze cu cineva din Triade sau din Krays.

Marenko observă o ocazie. Lumea din jurul tinerilor căsătoriţi începuse în sfârşit să se risipească.

– Scuză-mă un minut, îi spuse el lui Tom şi porni într-acolo. Donna îl văzu, făcu un pas spre el şi-l cuprinse cu braţele pe după gât.

– Arăţi superb, Donna.

– Mulţumesc, tată.

În timp ce Marenko se retrăgea, Martin îi înhăţă mâna şi începu să i-o pompeze.

– Asta-i cea mai fericită zi din viaţa mea, Frank.

Frank. Marenko îşi simţi chipul îngheţând într-o grimasă.

Apoi se apropie fotograful, grăbindu-i să plece. Marenko se răsuci. În apropiere, Tom îl privea.

– Hai să bem ceva, îi propuse Marenko.

Capitolul 10

Lui Marenko i se părea că Hampstead-ul era mai sus decât restul Londrei, cocoţat într-un echilibru precar pe vârful colinei, proprietate funciară de prima mână, cu nasul repezit spre cer. Un sat georgian, în propria buclă temporală. Recepţia avea loc acasă la Susan, într-o vilă victoriană cu grădină îngustă şi vedere peste pârloagă. La moartea tăticului, Susan, ca singură fiică, urma să moştenească proprietatea.

Marenko avea un apartament în Swiss Cottage.

Peluza grădinii din spate era tunsă proaspăt; arăta cam ca terenul de pe Wembley, în zi de finală a Cupei. În capătul gazonului fusese înălţată o mică marchiză, deschisă într-o parte, cu mese şi scaune dispuse în formă de U. Furnizorii se agitau să aplice ultimele retuşuri, în timp ce nuntaşii stăteau în jurul cortului şi pe iarbă, sorbind şampanie. „Şi nu cine ştie ce ieftinătură, îşi spuse Marenko. Franţuzească, Veuve Clicquot”.

Rămăsese izolat, privind-o pe Susan cum făcea onorurile casei – sau, în cazul de faţă, ale peluzei; casă, peluză, la toate se pricepea – şi, cu coada ochiului, văzu o pereche apropiindu-se de el. Păr cărunt, lentile bifocale fumurii, costum bun. Tot ceea ce-l făcea să se simtă stânjenit şi furios.

– Fermecătoare nuntă, comentă bărbatul.

– Într-adevăr.

– Nu-mi vine să cred că ne-am întâlnit, îi întinse el mâna. Mă numesc Michael, Michael Williams. Ea e soţia mea, Sarah.

Sarah întinse o mână albă şi moale. Îngrijită impecabil, cu rochie de mătase gri, broşa cu smaralde, ochi pe o faţă blândă, căutând încontinuu imperfecţiuni. Îl evaluau. „Oamenii ăştia”, îşi spuse el, „sunt obişnuiţi să emită judecăţi rapide pe scara socială.”

– Frank Marenko.

Jena lui Williams se văzu imediat.

– Aha. Deci, sunteţi…

– Fostul ei soţ, exact. Cred că-mi amintesc şi numele dumneavoastră. Avocat la Stawell Pateman, nu?

Omul făcu o mutră prudentă.

– Unul dintre băieţii mei mi-a vorbit despre dumneavoastră.

– Aşa?

– Avea un caz de viol. Aţi chinuit aşa de rău victima la bară, încât a vomat în prosop.

Michael Williams îşi linse buzele.

– Nu cred că e locul sau momentul potrivit.

– Nici ea nu credea.

– Ei bine, dacă eu eram victima, presupun că n-aş fi renunţat la acuzaţii – dacă erau adevărate.

– Dumneavoastră nu aveţi şaisprezece ani şi n-aţi fost violat niciodată.

– Poate discutăm cu altă ocazie. Am venit aici ca să ne simţim bine.

– Aveţi dreptate. Mda, hai să ne simţim bine. Auziţi, să vă spun un banc. Care-i deosebirea între un avocat şi o pisică-de-mare?

Williams îşi luă soţia de braţ, începând s-o ducă de-acolo, dar Marenko îl apucă de mânecă.

– Primul, e un rechin mic şi urât, care se târăşte pe la fund şi suge zoaie… iar pisica-de-mare nu-i decât o pisică-de-mare. Acum trebuie să mă duc. Cred că tocmai am fost chemat la bară.

Îi lăsă să plece. În capătul câtorva trepte, pe terasa cu dale de piatră, se afla o masă pe capre acoperită cu pânză irlandeză. Servea un tânăr brunet, cu cămaşă albă şi papion. Ia te uită! Altul cu drăcii din-alea pe el.

– Vă simţiţi bine, domnule? îl întrebă tânărul.

– Sigur. La fel de bine ca la înmormântarea fratelui meu.

Îi întinse cupa goală de şampanie:

– Ascultă, m-am cam săturat să tot beau limonada asta. N-ai nişte scotch?

Fox stătea în magazin, privind rafturile cu sticle de vin, ezitând fără a avea idee ce să aleagă. Băuturile franţuzeşti erau prea scumpe, iar Broaştele nu aveau nevoie de aşa ceva. Etichetele vinurilor australiene arătau frumos, dar se tot gândea la Les Patterson, ceea ce-i tăia cheful. În plus, Australia avea o economie destul de sănătoasă. Cu asta, mai rămâneau Bulgaria sau Chile. Ambele erau în mare încurcătură şi nu se îndoia că vreun podgorean din valea Maipo sau din Plovdiv avea să-i aprecieze favorabil alegerea. Un degustător ar fi putut să fie oripilat de metodele după care judeca ea calitatea vinurilor dar, ca băutoare înveterată de gin tonic, trebuia să-şi formeze într-un fel o metodologie proprie.

Proprietarul indian stătea în spatele tejghelei, aparent într-un fel de comă, privind televizorul instalat pe perete, deasupra capului său. Se transmitea un buletin de ştiri, despre arestarea Monştrilor Macclesfield. Apărură obişnuitele cadre cu bărbaţi şi femei pradă furiei, strigând din spatele cordonului poliţiei, apoi imagini cu un bărbat şi o femeie imobilizaţi în cătuşe şi acoperindu-şi feţele cu hainele, duşi în grabă spre o dubă a poliţiei.

– Ce speră să rezolve? auzi Fox pe cineva comentând.

Privi într-acolo. Un bărbat înalt şi blond stătea lângă tejghea, urmărind actualităţile. În faţa lui se afla o sticlă de vin, iar omul tocmai îşi scotea portofelul din sacou.

Proprietarul nu răspunse, dar luă vinul şi îl introduse într-o pungă de hârtie brună. Fox aduse specialitatea aleasă de ea – un Cabernet Sauvignon chilian – la casă.

– Îşi descarcă şi ei furia, se pomeni ea spunând.

– Nu-s cu nimic mai buni decât o gloată pornită pe linşaj.

– Oamenii ăştia au omorât prin tortură patru fete. La ce vă aşteptaţi?

– Iar asta înseamnă că suntem o societate civilizată, da?

„Nu-mi vine să cred”, medita Fox. „Nu provoc asemenea discuţii în public.” Ridică din umeri, pregătită să se oprească la atât, când proprietarul găsi că avea şi el ceva de spus.

– Cred că mai bună ar fi castrarea. Să-i taie naibii fuduliile.

– Şi femeii ce să-i facă? Viol, urmat de spintecare?

Patronul îl privi pe bărbatul blond, într-ai cărui ochelari se reflecta ecranul televizorului.

– Păi, de ce nu?

– Nu pot să cred. Trăim în secolul douăzeci. Sau v-a scăpat detaliul?

– Dumneata n-ai fiice?

– Ba să ştiţi că am, replică blondul. Numai că nu găsesc că uciderea oamenilor este o soluţie. Dacă ei omoară pe cineva, înseamnă să-i omorâm şi noi pe ei?

– Să-i taie dracu' scula şi n-o să mai violeze pe nimeni, păi nu? Dacă era fiică-mea, eu aşa aş fi făcut.

Ţinea strâns sticla de vin, aproape sfidându-l pe blond să-şi facă târguielile din altă parte.

– Foarte bine, atunci de ce nu ne-am întoarce tocmai în Evul Mediu?

„Încă un minut, şi ăştia doi au să se ia la păruială", îşi spuse Fox. „Nimic nu activează mai bine testosteronul ca înaltele principii morale." Se hotărî să încerce rolul de conciliator.

– Cred că încearcă să spună, îi zise ea blondului, că e foarte uşor să te distanţezi de o problemă atunci când nu eşti implicat direct.

Omul scoase un oftat adânc, dezamăgit.

– Ei, eu cred că mă duc să-mi savurez cina înainte ca domnia gloatei să devină lege şi să fiu nevoit, în drum spre casă, să mă feresc de linşaje.

Trânti pe tejghea o hârtie de cinci lire sterline.

– Patru lire nouăzeci şi nouă, cred. Păstrează restul. Luă vinul şi ieşi ca o furtună, trântind uşa cu geam în urma lui.

Proprietarul privi încruntat pe urmele sale.

– Cel puţin, noi în India ştim cum să ne ocupăm de criminali, îi spuse el lui Fox. Îi lăsăm să putrezească în puşcărie, sau îi facem prim-miniştri. Da', ori aşa, ori aşa, scăpăm naibii strada de ei!

Capitolul 11

Ian şi Ginny locuiau într-o casă semidetaşată din Worcester Park, în stil Tudor imitaţie, cu fronton şi felinare de trăsură pe verandă. Ian era contabil în capitală, iar Ginny lucrase ca soră medicală până la naşterea gemenilor. Aveau un Ford nou în garaj, îşi petreceau în fiecare an vacanţele în Franţa, aveau un spălător de vase în bucătărie şi maşină de rufe automată.

Duceau o viaţă decentă, normală. Spre deosebire de sora mai mică a lui Ginny, îşi spunea Fox, care circula cu un Cavalier ciocnit şi murdar, nu-şi lua niciodată vacanţă, lăsa vasele murdare să se adune în chiuvetă şi-şi spăla rufele la unitatea publică.

Fox o iubea pe Ginny şi îl plăcea pe Ian, dar întotdeauna se simţise incomod în preajma lor. Erau oameni cumsecade, membri ai unui public pe care jurase să-l slujească şi să-l protejeze, dar ştia că îi neliniştea. N-o înţelegeau şi nici ea nu îi înţelegea. Pentru început, Fox nu ştia cum să converseze nimicuri. Ultima oară când îi văzuse, la Paşti, petrecuse o după-amiază întreagă ajutând la recuperarea unei sinucigaşe din Camden Lock. Când trăseseră cadavrul pe mal, braţul victimei se desprinsese de trup, Fox pomenindu-se în mâini cu un membru dezarticulat.

Cum să răspunzi, când un membru al familiei te întreabă ce-ai mai făcut în ultima vreme? *O porcărie. Am dezmembrat involuntar un cadavru. Dar tu?*

De fapt, tocmai aşa se uitau la ea, ca şi cum ar fi putut să scoată în orice moment din buzunar, absentă, cine ştie ce obiect în descompunere. *Of, fir-ar al dracului, chestia asta trebuia s-o las la birou.* În familie nu mai existaseră niciodată poliţişti, iar Ginny o trata cu deferenţa blândă, dar cam înfumurată pe care ar fi putut să i-o acorde cuiva de altă rasă, unui jamaican sau, Doamne fereşte, scoţian.

Îşi parcă maşina la mică distanţă pe stradă – incredibil, în faţa casei era un spaţiu liber, dar nu-l luă în seamă. Ginny n-ar fi spus nimic, însă ar fi observat murdăria şi îndoiturile şi, peste o săptămână, când o vedea cu proxima ocazie pe mama lor, ar fi auzit cuvintele: „Ginny spune că nu-ţi poţi permite să-ţi cumperi o maşină nouă.”

Era o seară caldă de septembrie. Din depărtare se auzea zdrăngănitul unui tren intrând în gară; un 747 zbura pe deasupra, lăsând o dâră de vapori pe cer. Strângând în mâini sticla de vin şi CD-ul în ambalaj festiv pe care-l cumpărase pentru Ian – Chris Rea nu jignea niciodată pe nimeni – trase adânc aer în piept şi porni cu hotărâre pe trotuar.

Grădina era îngrijită, o peluză dreptunghiulară, câţiva boboci de trandafiri, o alee asfaltată. Prin ferestrele cu dantelărie străluceа aura caldă a veiozelor. Ian deschise uşa, strigând:

– Maddy!

Şi o îmbrăţişă ca şi cum tocmai s-ar fi întors dintr-o misiune aeropurtată deasupra Irakului. Buna lui dispoziţie era molipsitoare, dar şi enervantă, depinde în ce stare te aflai. O duse în casă aproape pe sus. Fox auzi copiii zbenguindu-se la etaj, cu o hărmălaie care acoperea vechiul CD Dire Straits de la stereo. Mirosul cald de mâncare gătită plutea prin casă.

– La mulţi ani, îi oferi ea cadoul şi vinul.

Ian mulţumi, strigând de parcă darul ar fi fost absolut ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l primească de la ea – o reacţie nu lipsită de justificare, poate, dacă se putea judeca după formă –, apoi se apropie Ginny şi o îmbrăţişă. Frumoasa Ginny, cu părul brunet strâns într-o coadă de cal, faţa ca de elf, o siluetă de să moară lumea – deşi poate puţin mai trupeşă de când se născuseră gemenii, îşi spuse Fox cu pizmă de soră, pe care şi-o reproşă imediat.

– Maddy, se repezi Ginny. Ce faci? E un veac de când nu te-am mai văzut.

– Bine, răspunse Fox. Perfect de bine.

– Ne temeam să nu uiţi.

Apoi adăugă, într-o şoaptă impostată:

– Ian era sigur că o să uiţi.

Ian zâmbi, clătinând din cap în modul său fermecător, care o înştiinţa cât de uluit era că-şi amintise fie şi doar adresa lor.

– Cum aş putea să uit ziua de naştere a cumnatului meu favorit? replică Fox, continuând jocul.

O masă lungă de stejar era întinsă pentru şase persoane, cu tacâmuri de argint masiv, şervete decorate cu sălcii, lumânări. Pe masă aştepta o sticlă de şampanie franţuzească, iar Ian turnă într-o cupă şi i-o oferi. George şi Siobhan veniseră deja, iar Fox se rugă să n-o lase singură cu ei în cameră. Siobhan era profesoară, iar George reprezentant comercial al unei companii de produse chimice. Nu avea absolut nimic în comun cu ei, iar la conversaţiile mărunte era un antitalent. De fapt, uneori se întreba dacă nu cumva munca în poliţie nu-i tocise toate aptitudinile mondene. Putea susţine un interogatoriu ore în şir, dar după câteva minute de discuţii la masă se simţea epuizată.

Sorbi din şampanie, privind în jur. Totul era atât de diferit de propriul apartament aflat lângă Bayswater Road; nu se vedeau chiloţi împrăştiaţi pe jos, nici teancuri de ziare vechi aşteptând să fie aruncate, sau chei de maşină ori declaraţii bancare risipite pe

masa din hol. Lămpile scăldau livingul într-o văpaie difuză, rafturile erau pline cu romane de buzunar şi volume legate în piele, pe pereţi stăteau prinse plăci de colecţie. Deci, aşa trăiesc oamenii normali.

– Cina e aproape gata, anunţă Ginny şi dispăru înapoi în bucătărie.

– Mai vine cineva? întrebă George.

– Simon. Un fost coleg de-al meu de şcoală. Tocmai s-a mutat înapoi la Londra. De fapt, uite-l c-a venit.

Ian se duse la uşă. În momentul când aceasta se deschise, ultimul invitat apăru în prag. Purta un pulover negru cu *col-roulé*, pe sub o geacă de piele bej, şi pantaloni ca pana corbului. Ochii îi erau de un surprinzător albastru ca al porţelanului. Era înalt, blond şi, după cum avusese Fox deja prilejul să constate, preocupat acut de problema libertăţilor civile.

Ian îl îmbrăţişă cu un entuziasm pe care părea să-l rezerve exclusiv unui anumit sfert din populaţia lumii, aproape scăpând pe jos sticla de vin oferită.

– Scuzaţi-mă că am întârziat, spuse Simon. Mi-a fost greu să găsesc strada.

– Nici o problemă. Intră, să fac prezentările. El e Simon. Simon, ea e... Se întrerupse.

Ochii lui Fox se întâlniseră cu ai lui Simon. Ian le observă privirea.

– Da’ ce, vă cunoaşteţi?

– Din magazinul de băuturi.

– Ce coincidenţă, comentă George.

Fox dădu din cap:

– Mhm. Viaţa e o nebunie, nu?

Ginny servi un *gazpacho* rece, apoi paste făinoase de casă cu creveţi şi ciuperci proaspete; la felul doi aveau medalioane de viţel cu cartofi noi. Ginny fusese dintotdeauna o bucătăreasă extraordinară; Fox era cea care întotdeauna scăpa ouăle pe jos şi ardea friptura. „Dar, în fond, cu toţii avem talentele noastre”, îşi spuse ea. „Ginny poate frige la perfecţie un pui. Eu pot întoarce cu faţa în sus un cadavru vechi de trei zile fără să crape.”

– Şi cu ce te ocupi? îl întrebă George pe Simon.

– Sunt medic.

– Generalist? se interesă Siobhan.

– Nu, lucrez în departamentul de accidente şi urgenţe, la Royal

Free, în Hampstead.

– Probabil vezi nişte lucruri îngrozitoare, comentă Siobhan. Nu cred că eu aş fi în stare de aşa ceva.

Fox zâmbi cu înţelegere, din partea opusă a mesei. Auzise destui oameni spunându-i şi ei acelaşi lucru. Simon, însă, nu zâmbi. Reveni spre Siobhan:

– Ajungi să te obişnuieşti, cu timpul. Altceva, ce-aş putea spune?

– Unde-i Sandy? întrebă Ian.

– Asta-i soţia dumitale? vru să ştie Siobhan, manifestând pentru comeseanul lor puţin mai mult interes decât i-ar fi convenit, probabil, soţului ei.

– E fiica mea, răspunse el, întorcându-se apoi spre Ian. Locuieşte la o prietenă.

Se lăsă o lungă tăcere. „Ei, haideţi odată”, spuse Fox în sinea ei, „cine are de gând s-o dea pe gură?” Dar n-o făcu nimeni. „Se pare că mie îmi revine sarcina.”

– Şi soţia ta unde e?

– A murit, răspunse Simon şi toţi găsiră imediat că era necesar să se concentreze la maximum asupra tăierii în bucăţi mici a medalioanelor de viţel.

– Îmi pare rău, spuse Fox, stăpânindu-se să adauge: „Pentru greaua pierdere.” După o vreme, devenea un obicei. *Îmi pare rău pentru greaua dumneavoastră pierdere. Puteţi fi sigur că vom face tot posibilul să-l găsim pe vinovat.* „Este ridicol”, reflectă ea. „Tot timpul mor oameni. Până şi în municipalitatea Kingston. Dacă nu ne spune, am să-l întreb.”

– Şi cum a murit?

Din cine ştie ce motiv, Ian se simţi dator să-şi prezinte scuzele în locul ei:

– Maddy lucrează la Met. E C.I.D. Mereu pune asemenea întrebări.

Fox îl privi încruntată, iar Ian n-o luă în seamă. Simon ridică ochii. Cunoştea acea expresie. Însemna: *Asta explică totul*.

– Eşti detectiv? aproape că strigă Siobhan.

Fox zâmbi. Detesta situaţiile de acel gen, nu putea suferi să explice din ce îşi câştiga existenţa. Suna fie teribilist, fie sordid, în funcţie de modul cum se exprima, iar în realitate nu era nici una, nici alta. Era meseria ei şi îi plăcea. Punct.

Dar dorea totuşi să ştie ce i se întâmplase soţiei lui Simon.

George, însă, spunea deja:

– Nu poate fi uşor. Vreau să zic, sunt multe femei detectivi în Met?

– Câteva.

– Ai vreo specialitate? Ca un medic, adică. Înţelegi. Violuri? Spargeri?

– Am baza în Hendon Road. Echipa de Incidente Majore Zonale. Pe moment, lucrăm la o investigaţie de omucidere.

– Mai vrea cineva viţel? se grăbi cam ostentativ Ginny să întrebe.

„Aha, nici ea nu suportă mai mult ca mine să vorbesc despre serviciu. Se teme c-am să-i ruinez petrecerea. Nimeni nu va mai avea poftă de viţel, dacă încep să discut despre cadavre."

Ian înţelese mesajul soţiei sale şi, îndatoritor, mai ceru o porţie. Între timp, George şi Siobhan îi contemplau pe ceilalţi doi musafiri, cu dezgust sau cu admiraţie, nu era prea clar. Chirurgul de traumatisme şi detectiva criminalistă. Fascinant. Doi anormali care-şi petreceau fiecare zi de muncă adânciţi în borş până la coate.

– Curios, că nu v-aţi mai întâlnit, observă Siobhan.

Fox începea s-o simpatizeze. Era clar că avea o curiozitate neînfrântă şi o imaginaţie splendidă. Se părea că şi-o vizualizase deja pe Fox alergând pe lângă o targă plină de sânge şi strigându-i lui Simon: *Pe-ăsta l-am găsit într-un gang, da' nu te-atinge de artera aia – e ticsită de amprente*.

– Da, spuse Simon şi, pentru prima oară Fox îl văzu zâmbind, mă mir şi eu că nu ni s-au mai încrucişat drumurile.

Surâsul lui îi provocă o senzaţie caldă şi neliniştitoare în josul abdomenului.

– Pe care-i stric eu, îi păstrează ea.

Râseră cu toţii, dar Fox nu era absolut sigură că Simon glumea.

Capitolul 12

– Şi eu am vrut cândva să mă fac ofiţer de poliţie, spuse George.

Fox dădu din cap, fără să răspundă.

– Şi cum faci ca să ajungi detectiv? se interesă Siobhan.

„Asta parc-ar fi un câine; când apucă ceva, nu-i mai dă drumul”, constată Fox.

– Dai un test, cum ar fi Cluedo, sau aşa ceva?

– Nu mă prea pricep la Cluedo, răspunse Fox.

Siobhan păru dezamăgită.

– Am început de la zero. Ca să devin detectiv, am dat nişte examene. Îmi place să cred că am promovat pe merit, deşi unii ar susţine că asta-i o vorbă goală. Sunt inspector la Hendon Road doar de câteva luni.

– Eu nu cred c-aş suporta. Să mă uit la cadavre…

O simţi pe Ginny adresându-i încă o privire prevenitoare. „Nu este vina mea”, îşi spuse. „Nu eu am început discuţia asta.”

– Te obişnuieşti destul de repede. Pentru mine, un trup neînsufleţit nu e decât o probă materială.

– Ce te-a determinat să alegi meseria de detectiv? o întrebă George, cu un zâmbet superior.

– Îmi place să-i pun cătuşele unui bărbat şi să-i ordon să-şi desfacă picioarele, replică Fox.

O văzu pe Ginny roşind, cu obrajii îmbujorându-i-se de jos în sus, ca un termometru. Siobhan îşi muşcă buzele, în clipa următoare, Simon îşi trânti şervetul pe masă, azvârli capul pe spate şi izbucni în râs. Cu hohote. Deci avea simţul umorului.

– Ei bine, pe mine mă poţi aresta oricând, spuse el.

– Am nevoie de un motiv, răspunse Fox.

– Neplata amenzii pentru parcare?

– E nevoie de ceva mai serios.

– Ce-ai zice de exhibiţionism? interveni Ian.

Fox înălţă o sprânceană. Ian continuă:

– Când eram în şcoală…

– Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Simon.

– … când eram în şcoală, a fugit pe terenul de joc al fetelor fără să aibă pe el altceva decât o pereche de adidaşi.

– A fost un pariu, explică Simon. Oricum, nu era nimic de văzut. Aveam doar unsprezece ani şi trăsnea de ger. Mi se scofâlcise ca o ghindă.

– Din ghinda mică se înalţă stejarul mare, cită Fox, după care îşi mută privirea, dându-şi seama ce spusese.

Ian zâmbi:

– Şi câte inimi au scrijelit îndrăgostiţii în scoarţă, la vremea lui.

Fox fu uşurată să vadă că Simon avea bunul simţ de a părea

stânjenit de acest comentariu.

– E mult de-atunci, spuse el pe un ton nepăsător.

Ridică ochii. O privea, speculativ, pentru prima oară. Ei, era şi simplu. Majoritatea bărbaţilor îi aruncau ocheade de cum o vedeau. Era un tip arătos, nu încăpea nici o îndoială, deşi Fox nu punea prea mare preţ pe înfăţişarea unui bărbat. Părul lung şi blond şi obrajii rumeni îl făceau să pară mai tânăr decât era, cu siguranţă, din moment ce avea o fiică de paisprezece ani. De fapt, era puţin cam prea chipeş, din unele puncte de vedere, ca un model masculin. În alte împrejurări, l-ar fi putut considera prea delicat, dar când vorbea glasul îi devenea tăios şi mişcările agresive, risipind această impresie.

– Mai scrijeleşte cineva în ultima vreme? îl întrebă Siobhan, cu o transparenţă care o şocă până şi pe Fox. George studia ceva foarte interesant pe tavan. Ginny îl privi lung pe Ian. Dar ce să facă el, când nevasta unui prieten flirta cu celălalt prieten? Nu prea era vina lui.

– În prezent, sunt prea ocupat cu creşterea unei adolescente ca să-mi mai crească şi acţiunile.

– Cred că e greu să faci faţă unei munci ca a ta când ai o fiică, spuse Fox, străduindu-se să distragă atenţia lui Simon dinspre neruşinata Siobhan. „Ei, şi oare de ce oi fi făcut asta?” se întrebă. „Pentru Ginny, sau sunt cumva, ştii, puţin geloasă?”

– Sandy este o fată foarte independentă. Nu ştiu dacă e bine sau e rău. A avea un copil cu spiritul liber e la fel de obositor emoţional şi fizic ca şi cum ai fi singurul paznic al unui răzor de cartofi.

– De mult timp o creşti singur?

– Vrei să întrebi când a murit soţia mea? reformulă el întrebarea; se vedea clar că, la fel ca lui Fox, nu-i plăcea să abordeze subiectele pe ocolite. De trei ani. Într-un accident de maşină.

Tăcu şi, un timp, nu vorbi nimeni. Undeva, înapoia ochilor albaştri ca porţelanul, Simon se ocupa de tăierea şi montajul amintirilor, poate căutând nişte expresii potrivite, în cele din urmă, le elimină pe toate şi trecu accelerat la relatarea unor întâmplări mai recente şi mai puţin dureroase.

– Când s-a întâmplat, lucram într-un spital din Leicester. Dar, acum câteva luni, mi s-a ivit ocazia de a mă muta înapoi la Londra. Voiam să fiu mai aproape de bunicii lui Sandy.

– Ce trist, comentă Siobhan.

– Asta-i viaţa. Mereu mor oameni în condiţii tragice. Nu este nevoie decât să te nimereşti la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nu-i aşa, Madeleine?

Ochii li se întâlniră.

– Aşa e, răspunse ea.

Simţi un nou freamăt cald şi gelatinos în pântec. „Ce se întâmplă aici?” se întrebă ea. „Nu cumva am început seara asta urându-te de moarte?”

Mirele şi mireasa plecaseră de o oră. N-au mai întârziat pe loc decât invitaţii beţi, cei disperaţi şi cei divorţaţi recent, observă Marenko. „Ceea ce, cred, explică de ce sunt eu aici; de ce mai stau aici şi dansez sub stele cu fosta mea soţie pe care, incidental, o detest. Ce romantic.”

D.J.-ul pe care îl angajase Susan pusese un vechi cântec din repertoriul Smokey Robinson: The Tracks of My Tears.

– Ascultă, îi şopti Marenko lui Susan la ureche, cântă melodia noastră.

– Frank, trebuie să te întreb un lucru. Eşti beat?

– Puţin.

– Sper c-ai fost cuminte în seara asta.

– M-am purtat ca un gentleman desăvârşit. Nu mi-a fost uşor.

– Asta ce-ar vrea să însemne?

– Am observat că ai populat bine întrunirea. Toată după-amiaza, un pas n-am putut face fără să mă împiedic de câte un avocat. Dacă eram furnizor, mă căcam pe mine de frică. La cea mai mică durere de burtă, mă dădeau în judecată de rămâneam şomer.

– Te rog, Frank.

– Bine, schimbăm subiectul. Eşti în relaţii cu cineva?

– Nu. Dar tu?

– Şi să-i fiu infidel meseriei?

– Proasta de mine. Mai bine nu întrebam.

– Uită-te la toţi oamenii ăştia. Nu cunosc aproape pe nimeni. Sunt un străin în propria familie.

– Nu ne poţi acuza pe noi pentru asta.

– Nu, şi nici n-o fac.

Muzica încetă. Se îndepărtară cu un pas, privindu-se stânjeniţi.

– Mai ţii minte când am făcut ultima oară asta?

– Când am dansat, vrei să spui? Probabil la nunta noastră, în sălița aia oribilă de la Hornchurch.

Marenko dădu din cap:

– Crezi că Donna și Martin vor face același lucru peste douăzeci și cinci de ani?

– Ce? Să danseze? Sau să se întrebe unul pe altul cu cine mai umblă în ultima vreme?

– Ei, tu pe care o preferi?

– Prefer o rugăciune pentru ei.

– Atâția avocați în familie. Oricum, vor prinde bine la divorț.

Își privi ceasul.

– E timpul să plec.

– Îți chem un taxi.

– Pot să conduc.

– Voi, sticleții. Sunteți cei mai răi infractori, când e vorba de băut și condus mașina. Îți chem taxiul. Ți-l plătesc eu, dacă vrei.

– Căcat. Mai știi și-acum să mă atingi unde mă doare, este, Susan?

Femeia păru spășită. Nu voi să-l lovească, ceea ce înrăutățea și mai mult situația.

– Iartă-mă.

Marenko scoase din buzunar cheile mașinii.

– Și dacă te arestează?

– Am să mă pensionez și voi avea mai mult timp să stau cu familia. Asta ai vrut dintotdeauna. Nu?

Îl privi cum se îndepărta. Fir-ar să fie. Întotdeauna, când încercau să nu se clatine pe picioare, ieșea și mai rău. Whiskey-ul îi dizolva omului toată demnitatea. Dacă avea un accident și murea, dacă omora pe altcineva, Doamne ferește, avea să și-o ierte vreodată? Dar, în fond, nu se mai afla în situația de a-l opri să facă asemenea prostii. Lua-l-ar dracu'. Lua-l-ar dracu' și mama lui. Îi zdrobise inima.

– Ați văzut că i-au prins pe cei doi care le-au omorât pe fetele alea patru? întrebă Ian.

Așteptase ca Ginny să se ducă în bucătărie după desert.

Mingea fusese pasată, iar George o interceptă.

– Ar trebui să reinstituim pedeapsa cu moartea.

Fox îl privi pe Simon. Na că-ncepe.

– Așa consideri? întrebă el, cu o blândețe înșelătoare în glas.

– Spânzurătoarea e prea uşoară pentru ei, răspunse Ian.

– Şi ce propui, Ian? Să-i tragem pe roată mai întâi şi să-i tăiem în bucăţi? Sau eventual să-i crucificăm în faţă la St. Paul's?

– Cred că trebuie să-şi plătească faptele.

– Crezi că avem dreptul de a lua viaţa altui om?

– Lor cine le-a dat dreptul? ripostă Jan.

– Nu încape nici o îndoială că amândoi sunt bolnavi mintal, iar noi, marele public, trebuie să fim protejaţi de oameni ca ei. Dar să-i ucidem? Asta ar însemna că nu suntem cu nimic mai buni.

– Ba suntem, replică George, cu o expresie întunecată. Noi am face-o motivat.

Ian se întoarse spre Fox.

– Tu ce părere ai Maddy?

„Ce părere să am? Am părerea că ar fin mai bine să-mi păstrez opiniile pentru mine însămi." Dar nu se putu stăpâni.

– Nu m-ai nimerit. Ce să ştiu eu? Nu fac decât să închid ucigaşii, pentru ca nu ştiu ce judecător senil să-i condamne la cinci ani, iar comisia de eliberare condiţionată să le dea drumul în societate violatorilor de copii după doi. Sunt de acord cu liberalii fandosiţi ca Simon aici de faţă. Să fim de acord cu criminalii, ca să rămânem cu mâinile curate.

Liberali fandosiţi? Hopa, asta-i scăpase fără voia ei.

Simon o privi încruntat, peste masă.

– Nu cred că a face apel la o umanitate elementară e totuna cu a fi un liberal fandosit.

– Probabil fiindcă habar n-ai despre ce e vorba.

Se lăsă o tăcere de gheaţă. Ian şi George se rezemară de spătarele scaunelor; după ce-şi aruncaseră mingea în teren, constatau dintr-o dată că miza era prea mare pentru posibilităţile lor. Siobhan se aplecă înainte, cu un interes critic. Era clar că, în şcoală, fusese una din acele fete care se înghesuiau în rândul întâi, când se luau băieţii la bătaie.

– Faptul că eşti membră a forţei de poliţie nu te transformă într-un arbitru al moralei publice, îi spuse Simon lui Fox. Nu-ţi dă dreptul să judeci pe nimeni. Dimpotrivă. Ai putea fi acuzată în mod legitim de părtinire.

– Hmm. Interesant. Deci, chiar dacă stau şase ore într-o cameră de interogatoriu cu un criminal şi-l aud turnând toate amănuntele din mintea lui strâmbă, până ajung să-l cunosc mai bine decât maică-sa, trebuie totuşi să-mi ţin gura. Asta vrei să

spui?

Simon se aplecă peste masă, cu obrajii palizi înroşindu-i-se ca sfecla.

– Nu vreau deloc să spun asta. Dar nu cred că vreunul dintre noi are dreptul să joace rolul lui Dumnezeu.

– Depinde dacă mai crezi şi în Dumnezeu, presupun. Alţii ar putea susţine că, dacă ai un câine turbat, îl împuşti şi gata. Sau, poate, ai vrea să înscrii şi câinii turbaţi la terapie comportamentală?

– Există o deosebire între câini şi oameni.

– Ba în parohia mea nu există nici una. Văd oameni care-şi fac unii altora nişte lucruri pe care nici animalele nu le-ar face.

– Nu-mi veni cu predici! Nici eu nu duc o viaţă tocmai ocrotită, când lucrez la N.H.S.!

– Doctorul tipic! Tratezi două cazuri de agresiune şi, deodată, ai devenit expert în scursorile Londrei. Dobitocule!

Brusc, se lăsă o linişte adâncă, prelungită. Fox privi în jur. Ginny apăruse în uşă, cu tortul. Curentul făcea lumânările să pâlpâie. Pe faţa ei se aşternuse o expresie de oroare curată.

– Suntem gata să cântăm mulţi ani trăiască? întrebă ea.

PARTEA A DOUA

Islington
O dimineaţă de iarnă,
înainte de crăpatul zorilor

Capitolul 13

Morţii n-ar trebui să fie frumoşi, îşi spuse Fox.

Ochii căprui erau larg deschişi, iar faţa încremenise încruntată într-o expresie de surprindere şi nedumerire. O claie de păr lung şi blond, cu dungi de noroi, se răsfirase peste faţă şi în jurul umerilor, acoperind parţial vânătaia lividă de pe gât. Pleoapele ochilor albaştri, pe jumătate coborâte, nu mai clipeau. Picături mici de ploaie se prelingeau pe obraji, dând iluzia unor lacrimi. Ca o păpuşă de cârpe, lăsată în ploaie de un copil neglijent.

Tumefacţia din jurul ochilor şi limba umflată confirmau felul cum murise: prin strangulare. Culoarea lividă de pe obrazul drept şi tâmplă îi spuneau lui Fox altceva. Fetiţa nu murise acolo. Cineva adusese cadavrul şi îl abandonase.

Avea şoldurile răsucite şi genunchiul drept îndoit spre stângul. Degetele erau strânse căuş, dar înţepenite de rigiditatea cadaverică, în acea dimineaţă umedă de decembrie. Zăcea pe spate, cu braţele desfăcute, ca şi cum ar fi chemat pe cineva dintre privitorii adunaţi să se aplece şi s-o aline. În schimb, oamenii stăteau într-o tăcere tulburată, cu mâinile în buzunare, singuri cu gândurile lor sumbre şi private.

– Ferească Dumnezeu, murmură Marenko.

„Şi ne-ar feri, cu siguranţă”, îşi spuse Fox, „dacă ne-ar vedea pe toţi aici, cu respiraţia îngheţând în aer, apa picurând de pe impermeabile şi urmele dizolvându-se în ploaie. Atât despre luna bunăvoinţei. Şi tocmai în ziua a zecea dinainte de Crăciun, pe care inspectorul şef mi-o dăduse liberă.”

Auzi un fojgăit prin întuneric – un şobolan, poate. Fundătura duhnea a urină, a rahaţi de câine şi a gunoi. Farurile maşinii de poliţie aruncau umbre prelungi, cu trupul fetei moarte în centrul scenei, pe un fundal cu hornuri şi lemnărie dărăpănată. Ca un tablou din Dickens.

Moarta purta un impermeabil verde peste un blezăr bordeaux de şcoală. Pe dedesubt avea o bluză albă şi o cravată de uniformă, cu nodul copilăresc strâmb scos peste guler. Fusta gri îi era ridicată în talie şi nu avea lenjerie de corp. Fox îşi stăpâni impulsul de a o acoperi.

Auzi din nou glasul lui Marenko, de prima oară când se încadrase în departament. *Un cadavru nu e o persoană. Un cadavru nu e decât cea mai valoroasă probă materială – şi, uneori, singura. Nimic mai mult.*

Zece ani, calculă ea. Cel mult unsprezece. Cum poate o fată de unsprezece ani să nu fie decât o probă materială?

În dimineaţa aceea rece şi ploioasă nu se auzeau glume. Glasurile celorlalţi detectivi răsunau în surdină; nu se rosteau replici de rutină, ca în cazul lui Elmore Crawford. Acum aveau în faţă o victimă adevărată. Până şi James făcea eforturi să-şi ascundă emoţia de pe faţă. În fundal, un P.C. stătea cu o mutră pământie şi ploaia picurându-i de pe cozorocul chipiului.

– Iisuse Christoase, repetă Marenko.

Echipa criminalistică întindea folii de plastic pentru a feri locul de ploaie. Graveney, în salopetă impermeabilă şi cizme Wellington verzi, se aplecă lângă fetiţă, cu chipul nepătruns, în timp ce-i lega pungi de hârtie peste mâinile desfăcute. Dacă încercase să se lupte cu ucigaşul, particulele recoltate de sub unghii puteau dezvălui sânge sau ţesuturi omeneşti care să se compare cu grupa sanguină şi ADN-ul.

Fox întoarse un moment capul, într-un mic gest de respect la adresa moartei. Graveney folosea un termometru intern ca să calibreze temperatura corpului, pentru a putea calcula ora morţii pe baza formulei complicate a gradelor pierdute cu fiecare oră. De asemenea, examina rigiditatea primei etape.

Geanta de şcoală zăcea aruncată lângă cadavru. Cărţi de la bibliotecă împrăştiate pe trotuar, lângă un penar ieftin. Graveney deschise geanta şi citi numele:

– „Kate Mercer. 17B, Tolway Court, Islington.” Iisuse, n-are decât unsprezece ani, adăugă el.

Fox îşi înghiţi nodul arzător din gât. Copie adresa în carnet, pe când ploaia întindea cerneala, încercând să rămână detaşată.

Graveney închise geanta şi o lăsă unde se afla. Fulgeră un blitz, când fotograful de la Ministerul de Interne începu să imortalizeze scena.

– A fost violată? îl întrebă Marenko pe Graveney.

– Ştii bine că încă nu-ţi pot spune nimic, răspunse Graveney, încet.

– *A fost violată*, repetă Marenko, convins de ceea ce avea să descopere Graveney.

Legistul clătină din cap:

– Biata gâgâlice.

– Trebuie să punem mâna pe ticălosul ăsta, spuse Marenko.

Kate Mercer întindea braţele, larg desfăcute, chemând în ajutor.

Doi asistenţi în uniforme verzi ridicară fetiţa pe o targă. Fu acoperită cu un cearşaf verde şi dusă spre furgonul mortuar care o aştepta.

Un sergent în uniformă veni dinspre o maşină a poliţiei, oprindu-se lângă Marenko. Vorbea cu glas plat şi monoton, citind din carnet datele pe care le adusese de la camera de control din Tolpuddle Street.

– „Katherine Rachel Mercer, dată dispărută aseară, declaraţia primită la orele 7:38 p.m. Mama ei personal a depus declaraţia.” Christoase, domnule, avem zeci de cazuri din astea. În jumătate din ele, copilul rămâne acasă la câte un prieten şi uită să-i spună mămichii.

Fox se cutremură, în impermeabilul ud de ploaie. Se lăsase tăcerea, cu excepţia răpăitului slab al stropilor.

– Parc-ar fi un tablou din infern, murmură ea.

– Şi încă n-ai văzut nimic, replică Marenko.

Pe neaşteptate, o cuprinse greaţa. Ştiu imediat ce voia Marenko de la ea.

Capitolul 14

Zorii se anunţau prin prelingerea umbrelor dintr-o lume monocromă în tonuri cenuşii, Londra prinsă în ghearele îngheţate ale unei ierni nordice. Towlay Court era un grup de case ale primăriei de culoare kaki-brună, la opt sute de metri distanţă de Angel. Pe Upper Street, zgomotul traficului începea deja să crească. În curtea din faţă, un copac scheletic era scăldat în lumina galbenă bolnăvicioasă a unei lămpi cu sodiu, ca mâna întinsă către cer a unui cadavru pe jumătate îngropat.

Vântul îngheţat sufla ca printr-o pâlnie pe treptele de beton. Honeywell şi Fox se opriră în faţa unei uşi vopsite în verde, la etajul trei, iar Fox trase adânc aer în piept, cu mâna ezitând la câţiva centimetri de uşă. Îşi scoase insigna şi rămase cu ea în cealaltă mână.

Honeywell îşi foi picioarele în loc, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele trenciului. Marenko îl alesese ca ofiţer de legătură cu familia. Ştia să asculte, avea o expresie umilă firească şi o piele ca de rinocer. De cele mai multe ori părea să reuşească.

Fox bătu în uşă cu nodurile degetelor. I se deschise peste câteva momente. Îi aşteptaseră, îşi dădu ea seama; toată noaptea stătuseră treji, aşteptând acea bătaie în uşă. „Şi la ce te-ai fi aşteptat?” se întrebă ea. „Fiica lor lipseşte de aseară. Cum să se fi dus la culcare?”

Un bărbat înalt, chel, cu fizic de docher, îi privi cu durerea şi tensiunea întipărite pe faţă. Purta jeanşi de culoare închisă şi un pulover gros de lână.

Fox ridică legitimaţia şi văzu apărând pe chipul lui o expresie de deznădejde totală. Sperase să-şi vadă fiica. Acum ştia.

– Brian Mercer?

Omul îşi împreună mâinile, într-o atitudine de rugăciune.

– Vă rog, îi spuse el lui Fox, ca şi cum detectiva ar fi avut putere asupra vieţii şi a morţii, ca şi cum ar fi putut răsturna cele întâmplate.

Îşi simţi gâtlejul contractându-se. „Trebuie s-o faci”, îşi reaminti ea. „Ai mai făcut-o şi altă dată, ştii că nu există nimic care să le uşureze situaţia.”

– Sunt detectiv inspector Madeleine Fox. Dumnealui este detectiv comisar William Honeywell.

În spatele lui Mercer apăru o femeie, scundă şi brunetă, cu faţa albită de groază precum creta. Fox îşi dădu seama, cu un şoc, că în fizionomia ei o recunoştea pe Kate Mercer. În antreu apărură şi alte chipuri, fraţii şi surorile lui Kate.

– S-a prăpădit, aşa-i? întrebă femeia.

Fox ridică privirea spre Honeywell. Dar acesta n-avea de gând să-i dea nici o mână de ajutor.

– S-a prăpădit? repetă mama lui Kate.

Dintr-o dată, Fox nu mai avu încredere în propria voce. Dădu din cap.

Bărbatul se rezemă greoi de perete, exclamând cu gura

deschisă, ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Vorbea, dar nici unul dintre cuvintele lui nu avea sens, pentru că plângea şi se ruga în acelaşi timp, continuând să-şi ţină mâinile împreunate în faţă.

Soţia sa făcu un pas înainte şi îl îmbrăţişă, cuprinzându-l pe acel gigant cu braţele ei de făptură măruntă, ca o pasăre. Îl conduse înapoi în apartament, lăsând uşa deschisă. Detectivii îi urmară în casă, Honeywell închizând încet uşa în urma lui.

Apartamentul era aglomerat, plin de reziduurile unei familii numeroase, teme pentru acasă întinse pe o masă de bucătărie, jucării împrăştiate pe canapea, masa joasă plină cu ceşti de cafea. Dar era curat. Nu se vedeau sticle goale de bere pe mese, nici scrumiere dând pe dinafară, nici cutii cu mâncare la pachet îngrămădite pe jos. Într-un fel, această curăţenie făcea totul şi mai neplăcut.

Fox îl auzi pe tatăl lui Kate urlând din dormitor. Lovea cu pumnii în pereţi.

„Te rog, Doamne, fă să se termine cât mai repede”, spuse ea în gând. „Dă-mi un omor drăguţ pentru droguri, un haidamac de-al lui Capper împroşcat pe perete într-o cârciumă, un boschetar omorât în bătaie cu-o sticlă de bere în King’s Cross Station. Dar nu aşa ceva. Nu durerea asta crudă. Nu mă deranjează cu nimic sângele, eviscerările. Dar de aşa ceva scuteşte-mă.”

Pe frigider erau fixate cu magneţi picturile unui copil: imaginea unui bloc de apartamente, de la ale cărui ferestre făceau cu mâna mama, tata, fraţii şi surorile. Chiar şi o grădină, pentru numele lui Dumnezeu. Un salt al imaginaţiei copilăreşti, de la copacul pipernicit din curtea betonată. Pe bibliotecă se vedeau fotografii înrămate. Fox le privi, luă absentă una şi o studie mai de aproape, fără s-o vadă, cu gândurile concentrate asupra tatălui lui Kate, asupra sunetelor înecate de durere din camera alăturată. Părea să-şi dea sufletul.

– E o fetiţă frumoasă, nu-i aşa?

Se întoarse. Mama lui Kate stătea în uşă.

Îi trecu prin minte că doamna Mercer îi aştepta răspunsul. Reveni cu atenţia la fotografia din mâna ei. Cu un şoc, îşi dădu seama că o reprezenta pe Kate. Era o fotografie de la confirmare. Fetiţa purta o rochie albă şi zâmbea ruşinată spre aparat.

– Da, a fost… e foarte frumoasă, spuse ea.

– Pe soţul meu vă rog să-l scuzaţi, continuă doamna Mercer, ca

şi cum tatăl lui Kate ar fi comis o încălcare de neiertat a etichetei.

Honeywell şi Fox aşteptau, cu privirile în podea.

– Cum… cum a…?

– Credem că a fost răpită, doamnă Mercer. Am găsit-o acum circa două ore, într-o fundătură din spatele străzii MacNaghten Row.

Îşi drese vocea, făcând un efort să continue.

– Fusese strangulată.

Doamna Mercer dădu din cap, cu mărul lui Adam tresăltându-i în gât, pe când îşi înfrunta emoţiile.

– A… suferit…?

Honeywell îi veni în ajutor:

– Nu, n-aş crede.

Era o minciună, căci încă nu aveau cum şti. Se lăsă o lungă tăcere.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Doresc să ştiţi că vom face tot posibilul să prindem persoana responsabilă pentru cele întâmplate.

Se opri. Îşi terminase discursul familiar şi începu să improvizeze.

– Ascultaţi, doamnă Mercer, ştiu că este un moment greu pentru dumneavoastră, dar trebuie să stăm de vorbă, să aflăm ce anume s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră. De asemenea, este necesar ca dumneavoastră sau soţul să veniţi cu noi… pentru identificare. Sunt dezolat că v-o cer chiar acum, dar…

– Desigur.

Doamna Mercer trecu în dormitor. Din altă cameră apărură feţele fraţilor şi ale surorilor lui Kate, privind cu ochi mari. Lui Fox, expresiile lor i se păreau aproape acuzatoare, ca şi cum ea ar fi fost vinovată pentru ceea ce i se întâmplase lui Kate. Cel mai mare copil avea cam şapte, opt ani, iar cel mai mic era încă în scutece.

Doamna Mercer reveni, cu mantoul.

– L-am sunat pe fratele meu. Locuieşte pe strada de alături. Va avea grijă de copii şi…

Privi spre uşa închisă, dincolo de care se părea că uriaşul Brian Mercer distrugea dormitorul cărămidă cu cărămidă.

Aşteptară în tăcere, un răstimp ce păru cât o sută de ani. În sfârşit, o bătaie în uşă. Doamna Mercer se grăbi să deschidă. Dar

nu era fratele ei, ci unul dintre vecini, deranjat de zgomot.

În sfârşit, fratele sosi. Se sfătui în şoaptă cu mama lui Kate, lângă uşă. Întoarse o dată capul, alb la faţă, spre cei doi detectivi. Apoi, doamna Mercer făcu un semn afirmativ, indicând că era gata să plece. Fox ieşi grăbită. Nu-i puteau veni în minte nici un fel de vorbe consolatoare pentru nimeni, nu voia decât să iasă din casă. În timp ce închideau uşa, îl auziră pe tatăl lui Kate tânguindu-se din nou, iar Fox se simţi ca însăşi umbra morţii.

Aveau deja un suspect. Se numea Henry Lincoln Wexxler şi era proprietarul magazinului de dulciuri de la colţul cu MacNaghten Row. Wexxler găsise cadavrul, iar telefonul său la secţia de poliţie din Islington fusese înregistrat la orele 05:06 a.m.

Marenko îl şi interogase. Wexxler spunea că se sculase devreme şi coborâse să ducă gunoiul, când zărise lângă gardul său din spate ceva asemănător, la prima vedere, cu un animal mort. Se apropiase să afle despre ce era vorba, luând cu el şi o lanternă. Şi astfel, susţinea el, făcuse îngrozitoarea descoperire.

Marenko nu putea găsi nici o discrepanţă vizibilă între relatarea lui şi faptele confirmate până în prezent, dar după părerea sa personală era ceva putred în varianta lui Henry Wexxler.

Ofiţerii criminalişti, în salopete albe, continuau să lucreze în fundătura de lângă MacNaghten Row, căutând haine aruncate, urme de pneuri, dâre de sânge, orice probă materială care putea fi asociată cu fata moartă. Marenko îi privea, cu părul cărunt lipit de craniu, în ploaie. Fox ştia ce-şi spunea. Era cea mai neplăcută posibil scenă a unei crime. Dacă găseai pe cineva omorât într-o casă, puteai stabili anumite fapte, pentru că ucigaşul trebuia să intre, fie cu forţa, fie invitat de bună voie. Aflai pe loc ceva: sângele asasinului rămânea pe un geam spart, se puteau găsi amprente pe rama ferestrei, fibre textile în covor. Dacă nu se forţase intrarea, trăgeai concluzia cea mai firească: aceşti oameni se cunoşteau.

În interiorul unei clădiri, un glonţ putea rămâne înfipt într-un perete, puteai găsi o amprentă însângerată pe tăblia unei mese. Puteau aspira particulele dintr-o locuinţă cu trei dormitoare, iar experţii din Lambeth descriau efectiv garderoba tuturor persoanelor care puseseră vreodată piciorul în casă. Şi mai aflai şi altele.

Dar viaţa nu rămânea la fel de limpede atunci când scena

crimei se afla într-o fundătură deja plină cu seringi folosite, paturi vechi şi pungi negre cu gunoi în descompunere. Glonţul pe care-l căutai putea fi într-un zid de fabrică, la două sute de metri distanţă, urmele de paşi şi de cauciucuri puteau fi şterse de ploaie, privitorii curioşi îţi călcau în picioare tot locul faptei. Şi nu se putea stabili nici o relaţie între victimă şi ucigaş. Aflai incomparabil mai puţin.

Marenko vârî mâna în buzunar, după mobil. Formă un număr şi aşteptă.

– Fox? Unde eşti? În regulă, rămâi acolo. Ne vedem cam peste un sfert de oră. Am să-ţi vorbesc.

Puse telefonul la loc în buzunar, cu un zâmbet amar. Autopsia urma să înceapă cam peste o oră, dar, ce mama dracului, măcar s-o lase pe afurisita aia să-şi ia micul dejun în linişte.

Capitolul 15

Fox îşi alungă gustul de fiere din gât. Damful gazelor de putrefacţie, combinat cu mirosul de dezinfectant, o făcu imediat să regrete sandvişul cu şuncă prăjită pe care îl înfulecase la snack-barul de vizavi. Desigur, o făcuse înainte ca Marenko să-i spună că urma să-l însoţească la morgă, pentru autopsie.

În sala de disecţie se aflau două cadavre despicate. Fox privi foile de observaţie prinse la capetele brancardelor. Un vagabond şi un broker de acţiuni, unul lângă altul în moarte, cu hotarul care-i despărţise în viaţă redus acum la insignifianţă. Vagabondul fusese găsit lângă King’s Cross Station, cu craniul zdrobit; brokerul ieşise în calea unui taxi, pe Euston Road. Acum, amândoi zăceau goi pe mesele argintii, spintecaţi şi desfăcuţi. Îl puteai recunoaşte pe băutorul de spirtoase după ţepii bărbii şi nuanţa diferită a ficatului, dar în rest nu păreau prea diferiţi între ei.

La fiecare capăt al meselor, sângele se scurgea în găleţi. Un asistent cosea grăbit pieptul brokerului. În oricare altă zi, îşi spuse Fox, Marenko ar fi făcut un banc: *Ăstuia i-au căzut acţiunile*. Dar nu şi în acea dimineaţă.

Graveney îi salută cu o înclinare tăcută a capului. Ochelarii săi în formă de semilună reflectau tuburile fluorescente. L-ai fi putut lua drept agent bancar. Stătea la chiuveta de metal, cu o arteră

arborescentă pe care o scosese dintr-un cadavru de pe mese. Halatul verde şi mănuşile până la coate îi erau mânjite cu roşu închis.

– Îl vezi, Frank? Uite ce efect are fumatul de-o viaţă. Crăpă vasul sangvin roşu intens şi îl strânse.

– Aia ce-i?

– Grăsime acumulată pe pereţii aortei.

– Eu m-am lăsat de câteva luni.

– Bravo ţie, spuse vesel Graveney şi duse aorta înapoi spre cavitatea pectorală căscată a celui de pe masă.

Marenko stătea cu mâinile în buzunarele impermeabilului, având pe deasupra un şorţ verde din plastic, de unică folosinţă.

Fox privi chipurile celor două cadavre. Indiferent în ce stare îşi găseau victimele pe stradă, de cele mai multe ori puteau fi recunoscute ca persoane. Acest loc, însă, avea umanitatea unui abator. Aici, morţii rămâneau la fel de aproape de oameni ca hamburgerii de vacă. Dar necropsia era un proces al investigaţiilor de omucidere la fel de necesar ca scanarea după amprente.

– Să începem, propuse Graveney, scoţându-şi halatul pătat, pentru a-l înlocui cu altul, curat.

Un asistent împinse în sală o brancardă pe rotile, din oţel inoxidabil. Adidaşii fetei ieşeau de sub cearşaful verde. Acesta fu înlăturat, iar trupul ajunse pe masa de autopsie.

Graveney studie fata moartă prin lentilele sale ca două semiluni. La picioarele mesei de inox era instalat un aparat foto pe trepied, iar fotograful se apucă de treabă, sfârâitul servomotorului său electric fiind, o vreme, singurul sunet din sală. Fruntea legistului se încreţi.

– O adevărată tragedie, îi spuse el lui Marenko, de parcă i-ar fi ţinut o lecţie unui student.

Luă o mapă de pe un comptoar metalic din colţul sălii şi parcurse foile bătute la maşină.

– La examenul de azi-dimineaţă, orele 6:15 a.m., a avut o temperatură rectală de 93,5 grade Fahrenheit, iar rigor mortisul începuse în muşchii mici. Dacă trupul s-a răcit cu aproximativ unul sau două grade pe oră, înseamnă că putea fi moartă de două, trei ore. Aş plasa ora decesului între trei şi patru dimineaţa. Totuşi, a fost o noapte friguroasă. Asta putea întârzia rigorul. E foarte posibil să se fi întâmplat nu mai târziu de două.

Marenko dădu din cap.

Fox aruncă o ultimă privire spre victima mică şi palidă. Kate Mercer arăta atât de măruntă în lumea aceea de oţel şi faianţă, cu pielea aşa de palidă şi vânătăile hidoase din jurul gâtului contrastând livid cu albul marmorat al pielii. Dar, din acel moment, devenea doar o probă materială printre altele. „Asta înseamnă să fii profesionist”, medita ea. „Nimic mai simplu, decât să-ţi anulezi umanitatea faţă de vagabonzii, toxicomanii şi traficanţii împuşcaţi în maşinile lor Corvette roşii. Dacă te ţine stomacul, lumea aia bizară şi străină îţi poate apărea exact aşa – ca o altă lume. Acum, însă, este cam greu să-ţi păstrezi răceala profesională.”

– Începem? întrebă Graveney, lăsându-şi însemnările deoparte.

Deasupra era suspendat un microfon, iar Graveney vorbi spre el, declarând data, ora şi numele complet al lui Kate Mercer, după care continuă cu glas scăzut şi monoton. Toate concluziile erau rostite cu voce tare, pentru transcrierea ulterioară, a cărei copie urma să ajungă în dosarul cazului de pe biroul lui Marenko şi, spera Fox, într-un tribunal, unde avea să se afle şi autorul faptei.

Graveney începu cu un examen extern al cadavrului. Circula încet în jurul mesei, observând vânătăile şi contuziile, toate semnele vizibile de vătămare. Kate Mercer era încă îmbrăcată în uniforma ei de şcoală, ca în momentul când fusese găsită. Avea mâinile introduse în pungile de hârtie, iar Graveney le examină pe acestea mai întâi, tăindu-i unghiile şi punând tăieturile în pliculeţe de celofan sigilate, pentru a fi examinate mai târziu în laboratorul criminalistic din Lambeth. Dacă fata se opusese agresorului, urmele materiale cum ar fi fost firele de păr, sângele sau pielea le puteau oferi câteva date despre asasin.

– Unghia degetului mijlociu de la mâna stângă este ruptă împrejur, iar dedesubt a intrat o substanţă închisă la culoare. S-ar putea să fie doar noroi din fundătură.

Fox vedea şi că în palmele lui Kate erau urme de unghii. Marenko îi observă privirea şi nu spuse nimic. Ştiau amândoi ce însemna acel lucru.

În mintea ei, Fox auzi din nou vocea doamnei Mercer: „A suferit?”

Trase adânc aer în piept. Asistase la mai multe autopsii; nici una nu promisese să fie atât de dură ca asta. „Sper să rezist”, îşi

spuse.

Graveney examină hainele lui Kate, în căutare de sânge sau fibre textile. Erau pline cu murdărie din fundătură. Dar legistul lucra meticulos şi, culegând câteva particule infime, le puse în plicurile de plastic, etichetându-le. Nu se grăbea. Procedeul avea loc numai o singură dată şi trebuia să se desfăşoare corect. Marenko se foi în loc, nerăbdător. Fox înţelese că aştepta la fel de tare ca ea să scape o dată.

Când încheie examinarea hainelor, Graveney începu să le scoată de pe trupul fetei moarte. „Ce frig e aici”, îşi spuse Fox, „cel mai antipatic loc posibil.” Avu un impuls ancestral de a acoperi cu o pătură fetiţa goală, ca şi cum ar mai fi putut simţi frigul din morgă. De parcă acum ar mai fi putut s-o apere cineva.

Graveney examină tot trupul, în căutare de leziuni, contuzii, semne neexplicate. Observă urmele de legături din jurul încheieturilor mâinilor, vânătăile din jurul gâtului şi al zonei genitale, lividitatea din partea stângă.

Se îndreptă, întinzându-şi un moment muşchii spatelui.

– Moarte cauzată prin asfixiere. Strangulare realizată cu un material fibros, ca o frânghie sau o coardă de plastic. Excoriaţii ale membrelor şi zonelor genitale, efectuate ante-mortem.

Recoltă probe bucale şi vaginale, în căutare de spermă.

– O mică ruptură vaginală, aici, arătă el. Nu prezintă urme de fluid seminal.

– Deci n-a violat-o? îl întrebă Fox pe Marenko.

Acesta clătină din cap:

– Nu înseamnă nici da, nici nu. Uneori, indivizii ăştia nu pot ejacula. Pot ucide, dar nu pot avea orgasm.

Fox ridică o privire tăioasă, dar văzu după expresia lui că nu glumea.

Graveney se pregătea să preleveze o mostră anală. Se opri.

– A rupt-o, spuse el, abandonând un moment monotonia detaşată necesară pentru comentariile de necropsie.

În primul moment, Fox nu înţelese la ce se referea. Apoi, când legistul ridică picioarele cadavrului, îşi înăbuşi un ţipăt. Anusul fetiţei prezenta o ruptură de cinci centimetri.

Examenul extern luând sfârşit, Graveney luă un scalpel şi practică o incizie în formă de Y pe piept, după care, cu ajutorul unui fierăstrău electric, tăie coastele şi desprinse sternul. Cârja aortică, inima, plămânii şi ficatul fură ridicate împreună şi duse

spre chiuveta de inox din fundul sălii, unde Graveney le studie în căutare de hematoame sau anomalii. Fox întoarse capul, concentrându-şi privirea asupra dalelor de polistiren alb de pe tavan.

Un ţârâit sonor o făcu să coboare ochii. Ştia ce urma, detesta etapa aceea, dar se simţea atrasă ca de o fascinaţie cumplită. Graveney folosea fierăstrăul electric pentru a tăia craniul împrejur, desprinzând calota cu o pârghie de oţel. Se desfăcu cu un pocnet puternic. Apoi, pielea fu îndoită peste faţă; procedeul se numea dezmănuşare. Când faţa dispăru sub scalp, Fox se gândi la măştile monstruoase de cauciuc ale nepotului ei, cum stăteau pliate în cutia cu jucării.

Clipi din ochi. „Mă cac în ea de meserie”, îşi spuse, „încă o părticică din mine s-a dus.” Se întrebase dacă era în stare să reziste; răspunsul era afirmativ. Dar o costase, la fel cum fiecare zi de muncă o costa încă o parte din ea însăşi, ultimele vestigii de inocenţă pe care le mai păstrase după ani de zile în care investigase violuri, agresiuni şi omoruri. Moartea victimelor foarte tinere avea ceva care o frapa chiar şi acum ca o obscenitate. Îi reveni în minte o imagine, neştearsă din copilărie. Era o frescă din şcoala de duminică de la Repulse Bay, Iisus înconjurat de toţi copiii mici din lume. Greu îţi era să mai crezi într-un Dumnezeu binefăcător, după ce petreceai o oră în sala de autopsie, cu profesorul Aloysius Graveney şi tot ceea ce mai rămăsese din Kate Mercer.

Creierul fu scos, cântărit şi examinat separat. Graveney extrase, cu titlu de rutină, câteva fiole de sânge din inimă, bilă din intestin şi urină din vezică. Apoi, conţinutul stomacului şi al intestinelor fu sustras pentru examenul de laborator. Prezenţa alimentelor în intestin putea stabili nu numai ceea ce mâncase fetiţa ultima oară, ci şi, după stadiul digestiei, ora aproximativă a morţii.

Într-un târziu, termină. Îşi scoase mănuşile şi halatul, îndepărtându-se. Autopsierul asistent puse aorta la loc în piept şi creierul în cutia craniană. Potrivi scalpul în poziţia normală şi începu să sutureze inciziile.

Graveney termină de etichetat eşantioanele de sânge, mostrele prelevate, tăieturile de unghii şi i le dădu în primire lui Marenko, în conformitate cu succesiunea de custodie.

– Succes, îi ură el şi plecă spre cabinetul său.

Fox ieşi pe culoar, unde se rezemă de perete. Tânjea după aer curat, o cafea, oameni, lumini, trafic. Marenko privea ostil inscripţiile FUMATUL INTERZIS de deasupra uşilor. Fox ştia la ce se gândea. Ce mai moment alesese ca să se lase de fumat!

– Nu ştiu cum e în stare să facă o asemenea meserie, spuse ea.

– Trebuie cineva s-o facă şi pe asta, fu singurul răspuns al lui Marenko.

Duseră mostrele la Lambeth, apoi se înapoiară pentru informarea cu A.M.I.T, în Hendon Road. Nu vorbeau prea mult. Nici unul dintre ei nu avea chef.

Capitolul 16

Există o ştiinţă a investigaţiilor de omucidere, îi spusese Marenko; dar aceasta presupune atât artă, cât şi organizare, iar un detectiv are nevoie de talent pentru a o face corect, în acelaşi mod în care talentul e esenţial pentru un medic, fizician sau astronom competent. Talentul este o calitate care nu face decât să se adauge unor cunoştinţe tehnice solide şi unei experienţe practice bogate.

Mai întâi, spunea el, înveţi ştiinţa de la baza meseriei – şi o înveţi bine, dacă vrei ca în cele din urmă să-şi arate roadele. Desigur, există loc şi pentru intuiţie, dar numai ca un accesoriu al tuturor celorlalte facultăţi. Nu poate ţine niciodată locul unei munci poliţieneşti meticuloase, solide, adeseori istovitoare.

Înveţi elementele de bază, îi spusese el. Apoi, vom vedea dacă ai calităţile necesare pentru a conduce o echipă de omucideri. Toate celelalte sunt secundare.

Deci asta era. Evanghelia după Frank.

Într-o anchetă de crimă, spusese el, începi întotdeauna, prin definiţie, cu un martor mai puţin decât ai de obicei. În asemenea împrejurări, victima nu îşi poate pleda cauza, nu-l poate descrie pe făptuitorul care i-a jefuit magazinul şi a luat toţi banii din casă; omul nu poate asista la o paradă de identificare, pentru a-l indica pe individul care l-a snopit în bătaie cu un ciocan de cricket când s-au certat pentru o femeie; nu poate refuta alibiul conform căruia suspectul juca poker cu Mickey când chipul lui Sean a fost remodelat cu o sticlă spartă; victima nu ţi-l poate

descrie pe tânărul care a invitat-o la un păhărel, după care a bătut-o şi a violat-o brutal pe bancheta din spate a maşinii. Într-o investigaţie de crimă, victima nu zace pe un pat de spital sau pe o brancardă, la urgenţe. Nu face decât să stea într-o baltă de sânge pe mocheta din dormitor sau într-un gang, cum se întâmplase cu Kate Mercer, ori într-o groapă puţin adâncă dintr-un parc public, mărturie mută a celui mai grav dintre păcatele omeneşti.

Şi ce faci când ajungi la locul acestei cumplite crime? o întrebase Marenko.

Nu faci decât să stai. Stai şi te uiţi. Priveşti scena ca şi cum ar fi un rebus tridimensional; treci cu vederea peste imaginea vizibilă şi o cauţi pe cealaltă, cea care se limpezeşte numai dacă te uiţi destul de atent şi destul de mult. Şi-ţi pui întrebări.

De ce se află cadavrul tocmai în acest loc?

Crima s-a comis aici, sau în altă parte?

Există o dâră de sânge, sau o pată, iar dacă da, ce-ţi spune ea despre modul cum a murit victima?

Când vezi tot ceea ce e de văzut, cauţi singura probă pe care fotograful Ministerului de Interne, medicul legist şi experţii criminalişti nu au putut, prin definiţie, s-o găsească – *ce anume ar trebui să fie aici şi nu este?*

Şi, de asemenea, întrucât primele ore de după comiterea unei omucideri sunt de o importanţă critică, nu aştepţi ca Graveney să-ţi spună că mâna stângă a victimei prezintă răni de autoapărare, sau că partea dreaptă are o culoare lividă, când victima de fapt zace pe spate. Te uiţi singur. Afli dacă portofelul şi bijuteriile victimei au dispărut sau nu. Te uiţi în jur după un cuţit, sau după tuburi de cartuşe.

Şi, după ce ai făcut toate aceste lucruri, îţi scoţi carneţelul şi schiţezi tot ce-ai văzut, cu o mică siluetă a victimei în centrul scenei. Iar apoi, când ai făcut-o şi pe asta, indicând poziţiile pieselor de mobilier, ale lăzilor de gunoi, ale copacilor şi ale tuturor probelor materiale critice găsite, chiar şi după ce imaginea a fost fotografiată şi filmată pe video din toate unghiurile posibile, de către fotograful şi operatorul Ministerului de Interne, continui să mai priveşti fix scena un timp, până când ţi se întipăreşte în memorie.

În timp ce faci acest lucru, criminaliştii trec prin sită încăperea, strada sau parcul, în căutare de urme ale ciocnirii, despre care

manualele spun că rămân pe loc după orice crimă – fire de păr, sânge, spermă, fibre textile din haine – şi le pun în plicuri de plastic, pentru a le trimite la laboratorul de analiză criminalistică din Lambeth. Prelevează amprente de pe uşi şi clanţe, de pe mobilă şi tacâmuri, scot gloanţe din pereţi şi culeg de pe jos cartuşe trase sau cuţite însângerate. Măsoară distanţele decisive şi unghiurile-cheie ale traiectoriilor.

Pe când criminaliştii lucrează, tu te uiţi după toate obiectele care par nelalocul lor – o cutie de bere, o faţă de pernă scoasă, o pereche de foarfeci – şi le trimiţi şi pe acestea la laborator. Şi numai când eşti sigur că deţii toate probele materiale care se pot obţine de la faţa locului şi că experţii criminalişti nu au omis nimic din ce ţi-ar putea fi necesar mai târziu, atunci şi numai atunci îi întorci cadavrului spatele şi porneşti în căutarea celui de-al doilea duh din Sfânta Treime a lui Frank Marenko: martorii.

Mai întâi vorbeşti cu mulţimea de spectatori, pentru că banderola albastră a împrejmuirii atrage curioşii ca muştele mierea, iar uneori asasinul poate fi chiar printre ei, privind şi distrându-se. Dacă ai noroc, agenţii în uniformă care au ajuns primii la faţa locului au reţinut pe cineva care a văzut totul, iar acum martorul stă aşezat într-o maşină, aşteptând să-ţi prezinte un portret-robot sau chiar, Doamne ajută, un nume. Dacă nu, cineva care seamănă aidoma cu un detectiv comisar va trebui să umble din uşă-n uşă, căutând martori, fără a-şi permite să se lase obosit de succesiunea chipurilor inexpresive care îl privesc din intrări întunecoase, afirmându-şi dezinteresul şi totala necunoaştere.

Iar pe urmă, îţi aduni suspecţii. Cel mai insistent discuţi cu cel care a găsit cadavrul, căci adesea aceşti oameni sunt primii şi cei mai promiţători suspecţi. Apoi, îi interoghezi pe toţi cunoscuţii victimei: rudele, vecinii de cameră, colegii, prietenii şi prietenele, soţiile, soţii şi amanţii. Ajungi să-ţi cunoşti victima şi modul în care şi-a trăit zilele scurtate, la fel de bine ca pe cineva din propria familie. Şi chiar mai bine. În timp ce stai de vorbă, pândeşti mici minciuni şi jumătăţi de adevăr şi te agăţi de ele ca de firele fugite ale unui tricotaj. Uneori, urzeala se destramă, alteori, nu. Iar când ai făcut toate astea, te întorci la Lambeth şi pui la încercare ştiinţa criminalisticii moderne.

Repetată lună de lună, spunea Marenko, această muncă este istovitoare şi frustrantă. Seamănă cu anchetarea unei spargeri

sau a unui furt de maşină, din vremea când erai C.I.D. Numai că, în cazul unei omucideri, măcar ai şanse mai mari să găseşti vinovatul, fiindcă oamenilor continuă totuşi să le pese mai mult de lichidarea semenilor lor, decât de videourile şi maşinile şterpelite, şi pentru că Poliţia Metropolitană îţi alocă mult mai multe resurse şi timp în acest scop. Şi, de asemenea, pentru că măcar în acest moment din timp, asasinatele sunt mai puţin numeroase decât furturile de televizoare.

Până acum. Dar atenţie mai departe.

După cum ai descoperit deja din anii de muncă la C.I.D., nu au loc urmăriri cu maşinile, nici lupte cu pumnii, cum vezi la televizor. Potolirea încăierărilor din cârciumi, sâmbăta noaptea, şi capturarea vitezomanilor sau a boschetarilor bătăuşi sunt apanaje ale poliţiştilor în uniformă. Ca detectiv, trebuie să înveţi să-ţi foloseşti creierul, nu muşchii, îi spusese Marenko, privind cu dispreţ statura înaltă a lui Fox. Ca să ţi se aducă suspectul, dacă ai găsit unul, chemi un sergent în uniformă, înalt de un metru optzeci.

Arma ta nu este bastonul sau, Doamne fereşte, revolverul; te înarmezi cu cei doi S, ştiinţa şi subtilitatea.

Astfel învăţase Madeleine Fox rolul pe care-l juca la interogatorii, împreună cu Marenko sau James; vorbea blând, înţelegea, încerca să ajute, în timp ce colegii ei îşi formulau întrebările cu expresii reci, ameninţătoare. Nu mărturisirile ne interesează, spunea Marenko – mai apar şi astea, dar nu atât de des cum ar vrea filmele cu poliţişti să-i facă pe toţi să creadă şi, cu siguranţă, mult mai rar acum, când legile P.A.C.E. au restrâns abordările mai imaginative pe care le-am învăţat la vremea mea – cu martorii.

Nu aştepţi să auzi *O.K.-eu-am-făcut-o*-uri, preciză Marenko. Toată piesa asta nu-ţi poate aduce decât *O.K.-el-a-făcut-o*-uri. Fiindcă, la sfârşit, când cazul ajunge în instanţă, juraţii sunt impresionaţi de martorii vii, însufleţiţi, credibili, nu de fibre textile, grupe sanguine şi confirmări de ADN al unui fir de păr.

Dacă ştiinţa nu poate repera întotdeauna un suspect, spunea Marenko, ea ar trebui să te ajute măcar să-ţi identifici victima. Nu poţi trece la întrebarea „cine a făcut-o”, înainte de a fi sigur „cui i-a făcut-o”. Experţii pot stabili şi momentul când i-a sunat ceasul, pe care trebuie să-l cunoşti neapărat. O fată cuviincioasă ca tine nu are nevoie să ştie cum procedează, dar, dacă tot mă-

ntrebi, am să-ţi spun. Rigiditatea cadaverică se instalează într-un interval cuprins între două şi patru ore de la momentul morţii. Începe să dispară după douăsprezece ore, când muşchii îşi recapătă consistenţa flască. Restul calculelor se fac cu ajutorul termometrului în rectul victimei.

Dacă a trecut mai mult timp de la producerea decesului, există alte moduri de a calcula ora. De exemplu, viermii au nevoie de douăzeci şi patru de ore ca să eclozeze. Descompunerea începe după patruzeci de ore. În funcţie de vreme.

Când locul unde ai găsit cadavrul nu este acelaşi cu cel al comiterii crimei, laboranţii în halate albe te pot ajuta să descoperi unde şi-a cunoscut victima tragicul sfârşit, ceea ce poate să te îndrepte spre suspect, dar nu şi să ajute la condamnarea acestuia.

Nu uita că, atunci când crima este proaspătă, criminalistica nu este niciodată de partea ta. Poate fi necesar să aştepţi rezultatele zile sau săptămâni în şir. În cea mai mare parte, criminalistica este o cacealma. *Ştim că sângele de pe pantoful dumitale e al victimei*. Ei bine, o vom putea dovedi la Crăciun, când primim raportul. Între timp, îi spuneţi suspectului adevărul pe care îl presupuneţi, iar uneori suspectul cedează. Sau îşi cheamă avocatul şi începe să-şi negocieze imediat situaţia, iar tu trimiţi dosarul la C.P.S. şi eliberezi Sala de Incidente pentru următorul caz, ducându-te la King’s Head să sărbătoreşti.

Crimele se rezolvă, îi spusese Marenko, datorită eforturilor tale – şi, uneori, în ciuda lor. Majoritatea omorurilor au loc într-un moment de înfierbântare, iar majoritatea ucigaşilor sunt, de obicei, proşti. Lasă în urma lor martori, se laudă faţă de prieteni sau se despovărează în faţa familiei şi împrăştie peste tot probe irefutabile. Cei mai mulţi oameni, de cele mai multe ori, nici nu vor să-şi omoare victima. Abia atunci când o fac cu intenţie începi să ai probleme.

Cel mai greu de prins sunt profesioniştii şi entuziaştii. Cazurile adevăraţilor profesionişti rămân adesea nerezolvate, pentru că nu au nici o relaţie personală cu victima şi dispun de timp ca să planifice asasinatul, de obicei în amănunt, astfel încât rareori lasă în urma lor martori sau chiar urme materiale. Şi, în plus, nici un şef mafiot nu completează cecuri în alb pentru ore suplimentare nelimitate, când e vorba de câte un traficant de droguri sau personaj al lumii interlope. Victimele execuţiilor

profesioniste sunt de obicei „cunoscuţi ai poliţiei”, cum se spune la informările de presă, iar la înmormântarea unui asemenea decedat nu apare decât maică-sa şi câte o târfă cu părul oxigenat şi rochie neagră decoltată.

Cei care pun la grea încercare puterea detectivilor sunt entuziaştii, afirma Marenko. Monştri ca Spintecătorul din Yorkshire sau Frederick West. Sunt abili, acţionează cu sânge rece şi îşi aleg victimele cu mare grijă. Asemenea profesioniştilor, comit crimele cu premeditare, aşa că adeseori nu se găsesc decât foarte puţine probe materiale. Dar, spre deosebire de profesionişti, victimele lor sunt nevinovate de oricare altă faptă decât aceea de a se fi aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Mulţi oameni mor şi multe cariere se distrug, înainte ca aceste cazuri să fie închise.

Nu există deznodăminte ca în Agatha Christie. Nu face altceva decât să cauţi motivaţia, o prevenea Marenko, în măsura în care te-ar putea conduce la un suspect şi pentru că îi va satisface pe C.P.S. şi juraţi. Ştia din experienţă că oamenii comit tot timpul fapte crude şi iraţionale, fără să afli vreodată de ce. Dar juraţii, înainte de a condamna un acuzat de crimă, vor să primească totul legat cu fundă, să înţeleagă motivul de la originea crimei. Caută un comportament raţional, la nişte oameni ai căror creieri sunt fripţi de amfetamine şi care, chiar şi în cele mai lucide momente, privesc legile ţării în care trăiesc doar ca pe nişte obstacole în calea vieţii lor cotidiene.

În general, oamenii nu cedează şi mărturisesc când sunt confruntaţi cu manipulările lor, aşa cum se întâmplă în ultimele cinci minute ale orei de film poliţist. Când se simt încolţiţi, nu fac altceva decât să urle după avocat. Iar în acel moment ai nevoie de probe materiale sau de un martor, preferabil şi una şi alta, altfel te trezeşti cu toată gloata de partizani ai libertăţilor civile pe cap.

„Şi cam asta e meseria”, încheiase Marenko, în acea primă zi când sosise la Hendon Road. „Iar opinia mea personală şi profesională e că nu ai calităţile necesare ca să ţi-o faci satisfăcător.

Cred că de tine depinde să-mi dovedeşti că mă înşel.”

În sala de incidente erau înghesuiţi aproape treizeci şi cinci de oameni. Spre dezgustul lui Marenko, fumul de tutun plutea prin

aer ca o ceaţă. Poate o fi fost o conspiraţie. Toţi ştiau că încerca să se lase.

În capătul sălii se afla un avizier mare. Pe el erau etalate fotografii ale lui Kate Mercer; în centru o imagine color imortalizată recent de un fotograf de la şcoală, în uniformă, surprinsă la jumătatea drumului între copilărie şi o feminitate pe care n-avea s-o mai atingă. Celelalte fotografii erau instantaneele întunecate, opt pe treisprezece, realizate de echipa S.O.C.O., Kate zăcând răsucită pe spate în fundătură, cu limba umflată şi fusta ridicată în talie. Urmele de legături de pe încheieturile mâinilor şi vânătăile de la gât erau indicate cu săgeţi roşii şi verzi.

Exista pericolul, îşi spuse Fox, ca dacă priveau în fiecare zi acele fotografii, să se familiarizeze prea mult cu ele. Se numea desensibilizare, un eufemism pentru pierderea celei mai elementare umanităţi. Sau mai exista şi punctul de vedere al lui Marenko, aşa cum i-l declarase de atâtea ori. *Indiferent ce vezi, toate nu sunt decât probe.* Îi auzi pe James şi Rankin râzând în fundul sălii. Se răsuci spre ei, privindu-i cu severitate.

Nu-ţi poţi ajuta cu nimic victima dacă plângi, o învăţase tot Marenko. Tot ce poţi face mai mult pentru ea e să-ţi îndeplineşti datoria.

Dar Fox voia cu adevărat să plângă pentru Kate Mercer. Poate din cauză că era femeie. Mai era şi motivul pentru care se străduia cel mai tare să-şi ascundă remuşcările. Orice manifestare de emoţie, în meseria ei, ar fi însemnat că era slabă. Dacă o făceau bărbaţii, era aproape un semn de mândrie. *Până şi detectivii înrăiţi au vărsat o lacrimă*, scriau uneori ziarele.

Dar dacă o detectivă înrăită vărsa o lacrimă, nu o făcea în ciuda faptului că era înrăită; ci pentru că era femeie.

Restul avizierului era încărcat cu celelalte materiale adunate de anchetă: diagrame ale locului crimei, hărţi ale zonei.

Aşa cum prezisese Marenko, lucrurile se încurcaseră îngrozitor. La trei ore după ce Frank Marenko şi Madeleine Fox fuseseră treziţi din somn, cu noaptea-n cap, în acea dimineaţă de decembrie, pentru a fi chemaţi în fundătura îngheţată din Islington, comisarul Poliţiei îi telefonase lui Marenko pentru a se interesa dacă aveau deja un suspect, în aceeaşi după-amiază, Marenko urma să participe la o conferinţă de presă organizată la Scotland Yard, pentru a răspunde la întrebările principalelor ziare

şi posturi de radio şi de televiziune din oraş. Kate Mercer făcea senzaţie. Se răspândise vestea. Toate permisiile în weekend erau contramandate. Comisarul dorea rezolvarea cât mai rapidă a cazului.

La apariţia lui Marenko, în sală se lăsase tăcerea. Se aşeză pe birou, cu mâinile sale mari încleştate pe marginile lui, atât de strâns încât i se albiseră degetele.

– Iată ce ştim, începu el. Kate Mercer a plecat de la şcoală ieri după-amiază la ora trei şi patruzeci. Victima a fost declarată dispărută de părinţii ei, la Tolpuddle Street, seara, când nu a ajuns acasă. În mod normal, merge pe jos şi soseşte în jurul orei patru şi un sfert. Uneori, se opreşte acasă la o prietenă, ceea ce au presupus – au sperat – părinţii ei că se întâmplase şi cu această ocazie. Totuşi, în jurul orei şase, după ce au telefonat la toate prietenele ei, au început să se îngrijoreze. Au pornit ei înşişi cu maşina pe străzi, căutând-o timp de o oră şi ceva, înainte de a o reclama ca persoană dispărută. Au fost trimişi doi ofiţeri de poliţie să chestioneze familia, dar până în această dimineaţă nu s-a programat începerea nici unei căutări pe scară largă.

Făcu o pauză, bătându-se peste buzunarul sacoului, în căutarea ţigărilor, înainte de a-şi aminti că nu le mai purta asupra lui.

– Recent, începuse să vină spre casă de la şcoală împreună cu o prietenă, Sarah Eastman. Ieri, Sarah a fost reţinută în şcoală, ca pedeapsă, astfel încât Kate a plecat singură acasă. Credem că mergea întotdeauna pe acelaşi drum şi am stabilit că a fost văzută pentru ultima oară în viaţă pe Caledonian Road, în jurul orei trei şi cincizeci. Trupul ei a fost găsit în fundătura de lângă MacNaghten Row, la cinci şi cinci, în dimineaţa următoare, de către proprietarul magazinului de dulciuri de la colţul străzii. Moartea s-a produs prin strangulare, cu ajutorul unei frânghii sau corzi. Raportul medico-legal declară că s-au găsit urme de legături şi pe încheieturile mâinilor, indicând că fusese imobilizată. Avea lacerаţii şi contuzii extensive pe vagin şi anus, ceea ce arată că a fost molestată sexual, dar testele de spermă ale probelor bucale, vaginale şi anale sunt negative.

Fox era dezgustată de dezamăgirea pe care o încerca. Însă era vorba de un indiciu ADN critic, de care trebuia să se lipsească.

Marenko se oprise. Cineva tuşi, în fundul sălii, şi se auziră

multe foieli de picioare.

James ridică privirea de la birou:

– Graveney a găsit ceva în eşantionul bucal?

Marenko dădu din cap:

– Şi ăsta a avut rezultatele de spermă negative. Câteva fibre textile, pentru analize. Se pare că asasinul a folosit un căluş.

Fox încercă să se disocieze de judecata ei logică, alungându-şi din imaginaţie datele sordide ale cazului.

– Care a fost ora morţii? întrebă Rankin.

– Raportul o plasează în jurul orei trei dimineaţa, dar este posibil să fi fost şi cu o oră mai devreme. Ceea ce înseamnă că agresorul a sechestrat-o undeva timp de circa zece ore, înainte de a o asasina. Întrebare este: unde?

– Putea fi oriunde, răspunse James. Zece ore. Asta plasează locul peste tot pe… cât? O rază de cinci ore în jurul Londrei.

Marenko clătină din cap:

– Dacă a dus-o cu maşina din locul de unde o luase, n-avea să vină înapoi atâta drum numai ca să se debaraseze de ea.

– Nu cumva credeţi că a fost implicată şi o maşină? îl întrebă Fox.

– Criminaliştii caută în fundătură urme de cauciucuri. Dar ploaia a făcut ca şansele unui rezultat să fie improbabile.

– Trebuie s-o fi cunoscut, spuse Honeywell.

– La fel cred şi eu, confirmă Marenko.

– De ce? vru să ştie Fox.

– Nimeni nu răpeşte o fată de pe o stradă circulată fără să-l observe cineva. Trebuie să se fi dus cu el de bună voie. Dacă avea loc o luptă, ar fi atras atenţia. După ce a luat-o din stradă, şi-a putut face de cap cu ea în voie.

– În după-amiaza aceea ploua, aminti James. Poate s-a oferit s-o ducă acasă cu maşina.

– Părinţii ei au spus că o preveniseră de nenumărate ori în legătură cu necunoscuţii, răspunse Marenko. Nici nu şi-o pot imagina urcându-se în maşina unui străin.

Fox ridică din umeri. Ştia din experienţă că ceea ce le spuneau părinţii copiilor să facă şi ce făceau aceştia de fapt erau întotdeauna două lucruri diferite.

– Indiferent dacă o cunoştea sau nu, spuse ea, ca s-o ţină ascunsă timp de aproape douăsprezece ore, trebuia să aibă vreo ascunzătoare pe undeva.

– Şi eu mă gândesc la asta.

James, însă, nu era convins de teoria lui Marenko.

– Poate că a luat-o cu o maşină şi a dus-o undeva, în vreo pădure din afara oraşului.

– Dacă a comis fapta în altă parte, n-ar fi adus-o înapoi ca s-o abandoneze. Nu, a făcut totul în apropiere, undeva între şcoală şi casă. Nimeni nu circulă toată noaptea cu un copil mort în maşină, nici chiar în lăbăreala asta de oraş. Scuză-mi franţuzeasca, Foxy. Vă spun eu, amicul nostru locuieşte la maximum două sute de iarzi distanţă de locul unde am găsit-o.

Nimeni nu răspunse, unii dintre detectivi luând notiţe, alţii stând cu braţele încrucişate, fără să facă altceva decât să asculte. Fox considera că era prea devreme pentru asemenea supoziţii, dar nu spuse nimic.

– Cadavrul a fost declarat azi-dimineaţă la ora cinci, de către un anumit domn Henry Wexxler, continuă Marenko, proprietarul unui magazin de dulciuri al cărui spate dă direct în fundătura unde a fost găsită fata. I-am cercetat antecedentele.

Pe biroul său se afla o imprimată de computer. O luă şi citi:

– Privaţiune de libertate şi cunoaştere carnală, 1973. Condamnat la şapte ani de închisoare la Colchester Assizes, eliberat condiţionat după trei. Molestare infantilă, 1982. Sentinţă de trei ani cu suspendare. De asemenea, achitat după o acuzaţie de viol, în 1980. Presupusa victimă avea şaisprezece ani.

– Ce ştim despre el?

– Locuieşte singur într-un apartament cu un singur dormitor, deasupra magazinului de dulciuri. Honeywell a discutat cu familia. Kate intra uneori în magazin să-şi ia ciocolată, în drum spre casă de la şcoală. Ar fi putut-o răpi când se afla în magazin. A abandonat-o a doua zi dimineaţă, înainte de crăpatul zorilor, apoi a telefonat la poliţie pentru a încerca să abată atenţia dinspre el însuşi. Se întâmplă destul de des. Nu poate să nu fie suspect.

– Îl aducem aici? întrebă James.

Marenko clătină din cap:

– L-am şi interogat, azi-dimineaţă, la el acasă. Omul e sucit rău. Cât am stat acolo, am aruncat o privire rapidă prin jur, dar vreau să obţin un mandat de percheziţie şi confiscare cât se poate de curând. Până una alta, data viitoare când mai stau de vorbă cu el, trebuie să fiu pregătit. Fox a întocmit un plan de

sarcini pentru azi. Câţiva dintre voi veţi pune întrebări din uşă în uşă. Vreau să vorbiţi cu toţi locatarii caselor prin spatele cărora trece fundătura aia şi din blocul de peste drum. Cineva trebuie să fi văzut sau auzit ceva, în noaptea trecută. Dacă au copii, întrebaţi-i dacă în ultima vreme au avut unele probleme. Vreau să ştiu dacă numele domnului Wexxler apare în vreo conversaţie. Fox, tu şi W.P.C. Stacey vă duceţi la şcoală, vorbiţi cu colegii ei, cu profesorii. Să aflu imediat dacă a menţionat că în ultima vreme o deranja ceva sau cineva.

Se strâmbă, ca şi cum ar fi avut aciditate la stomac.

– Avem de-a face cu o fetiţă care a fost strangulată şi agresată sexual, probabil sodomizată. Trebuie să ajungem la un rezultat. Ne vor ajuta agenţii din Islington, care vor face investigaţii pe traseul dintre şcoala ei şi MacNaghten Row, pentru a afla dacă ieri după-amiază a văzut-o cineva. Trebuie să stabilim unde şi când a fost văzută ultima oară.

Privi prin încăpere.

– Nu mai e nevoie să vă spun, doamnelor şi domnilor, că puteţi lăsa baltă orice planuri de week-end, ba chiar şi de dormit. Cazul ăsta trebuie să se rezolve. E clar?

Capitolul 17

Primele douăsprezece ore de după comiterea unei crime erau critice pentru succesul investigaţiei. În acea perioadă, hainele pătate de sânge erau aruncate într-o groapă de gunoi sau un crematoriu, pistoalele şi cuţitele dispăreau în râuri sau canale, maşinile furate erau incendiate. Era perioada de cizelare a alibiurilor şi perfecţionare a minciunilor. Douăsprezece ore pentru a-l aresta pe primul suspect, trei zile pentru a finaliza cazul. Acesta era principiul acceptat printre veterani. Dacă după trei zile nu aveai pe nimeni în arest, te aştepta un drum lung.

Mama lui Kate Mercer fusese chestionată în amănunt de Honeywell, deşi Brian Mercer, aflat sub efectul sedativelor, încă nu putea vorbi cu ei. Era improbabil să aibă de spus ceva ce nu aflaseră deja de la soţia lui. Fox petrecu aproape toată ziua la şcoala fetiţei, discutând cu profesorii, colegii şi părinţii acestora, de la care luase declaraţii. Majoritatea prietenelor lui Kate erau prea şocate pentru a vorbi coerent şi se chemase o echipă de

psihologi pentru a vorbi cu fiecare dintre elevii din clasa ei.

La începutul după-amiezei, când Fox reveni în fundătură, cordonul poliţiei era încă întins, o echipă de televiziune filma şi un grup de localnici continuau să stea de veghe la colţul străzii. Fox îi arătă legitimaţia agentului de serviciu şi trecu pe sub cordon. Un câine poliţist era folosit la cercetarea fundăturii şi a curţilor dosnice învecinate, adulmecând prin pungile de plastic şi hârtie cu gunoi şi printre sticlele şi cutiile aruncate. Glasul stăpânului său răsuna hipnotic:

– Caută-urma… caută-urma…

Fox privi în jur; o pungă de cartofi prăjiţi agăţată pe un gard de sârmă, colaci de excremente de câine, o cutie de Coca-Cola ruginită, o foaie de ziar. Ochii ei străbătură şirul de case cu terase, revenind apoi spre fundătură. Cineva desenase un om de zăpadă pe geamul mansardei, cu spray. Se apropia Crăciunul.

Îl văzu pe James apropiindu-se şi dădu din cap:

– Ceva nou?

Poliţistul negă:

– Nimic, doamnă. Şapte seringi, un Reebok mărimea unsprezece, unşpe cutii de bere de diverse vechimi şi optişpe prezervative. Folosite. Trebuie să fie ale îndrăgostiţilor locali.

– Mă duc să arunc o privire.

James dădu din cap:

– Succes.

Nici o glumă, nici o împunsătură, nu în ziua aceea. Asasinarea lui Kate Mercer îi contaminase pe toţi.

Fox ieşi din fundătură, oprindu-se la colţul cu MacNaghten Row, ridicându-şi gulerul în vântul amarnic. Un vârtej de gunoi şi frunze suflate de vânt îi înghiţi pe spectatorii din capătul fundăturii, pornind ca un strigoi spre vacarmul îndepărtat de pe Upper Street. Ploaia se oprise, dar cerul continua să fie de un plumburiu uniform.

O asalta mirosul de usturoi şi grăsime de la un snack-bar turcesc. În situaţia aia, le mai ardea de kebab.

Privi prin vitrinele magazinului de dulciuri. Geamurile erau aproape mate de murdărie. În ferestre erau lipite câteva postere vechi, făcând reclamă la ciocolata *Mars* şi fulgii de cereale *Golden Wonder*.

Pe cealaltă parte a străzii se afla o agenţie de presă. Văzu în faţă un panou al ziarului *Evening Standard*: ELEVĂ ASASINATĂ ÎN

ISLINGTON. Mai bine să afle ce scria în ziare. Traversă grăbită intersecţia. Când deschise uşa, sună un clopoţel. Văzu un suport cu ilustrate ieftine şi cărţi în ediţii de buzunar, un rastel cu reviste sportive şi de benzi desenate, câteva periodice sexy ascunse într-un colţ.

Luă un exemplar din *Evening Standard* şi întinse monedele. Femeia de la tejghea avea cincizeci şi ceva de ani, din Indiile de Vest poate. Avea păr cărunt, coafat permanent, şi o pereche de ochelari cu rame negre groase, care străluceau în lumină.

– Mata eşti poliţistă, spuse ea, cu un accent vestic apăsat.

– Exact.

– În legătură cu fetiţa aia. Bărbatu-meu a zis c-aţi trecut pe la noi să puneţi întrebări.

Fox dădu din cap. Instinctiv, întrebă:

– O cunoşteaţi?

Femeia încuviinţă.

– Sărăcuţa mititică. Venea uneori aicea să cumpere reviste. *Dolly*, din-astea.

Ţistui din limbă.

– În ziaru' de colo scrie c-a fost violată.

– Într-adevăr.

– Ce fel de om îi face aşa ceva la o fetiţă?

– Asta vrem să aflăm şi noi.

– Eu, una, ştiu ce i-aş face, să pun mâna pe el.

– Poliţia v-a chestionat azi-dimineaţă, doamnă?

– Nu încă. A trebuit s-o vizitez pe soru-mea la spital. Sunt sigură că bărbatu-meu v-a spus tot ce voiaţi să ştiţi.

– Aţi auzit sau aţi văzut ceva ieşit din comun azi noapte?

– Nu, drăguţă. Eu dorm buştean, zău că da. Nu vă pot ajuta, teamă mi-e.

– Aţi spus că o cunoşteaţi pe Katherine Mercer?

– Păi, trecea prin magazin uneori, cum spuneam. N-o prea cunoşteam. Numai după faţă, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic.

– Obişnuia să vină pe-aici la întoarcerea de la şcoală?

– Câteodată. Da-ntotdeauna dup-amiaza. Dimineaţa, niciodată.

– Aţi văzut-o vreodată cu altcineva?

– Când şi când, venea cu câte-o puştoaică de la şcoală. Nu le prea băgăm în seamă.

Fox continuă, urmându-şi instinctele. Femeia aceea avea ceva, o anumită nuanţă în felul de a fi, care o făcea să suspecteze că-i

ascundea ceva.

– Aveţi copii? o întrebă.

Vânzătoarea clătină din cap:

– Ai mei au crescut mari toţi. Acuma nu mai stăm aici decât eu şi bărbatu-meu.

– Aveţi vreo problemă cu cineva din vecini? Vă nelinişteşte cineva?

Femeia ezită. Fox aştepta. Deci avusese dreptate.

– Atâta doar că… N-ar trebui să zic asta, nu-s decât bârfe.

– Ar putea fi important.

Vânzătoarea arătă cu capul, prin fereastră, spre magazinul de vizavi.

– Proprietarul prăvăliei de dulciuri de colo. Vine aici uneori.

Coborî vocea:

– Şi azi-dimineaţ’a fost.

– Şi?

– Se poartă ciudat. Nu ştiu.

– Azi-dimineaţă. Părea nervos?

– Băuse. I se simţea în răsuflare. La opt ceasuri dimineaţa!

Fox căzu pe gânduri. Tocmai descoperise cadavrul unei eleve, în fundătura din spatele magazinului său. Poate avea nevoie de alcool ca să-şi calmeze nervii.

– Câteodată, trece pe-aici, să se uite la ăle reviste. Le ştiţi care, arătă ea spre *Hustler*-ele şi *Penthouse*-urile de la capătul raftului, lângă publicaţiile pentru motociclişti şi camionagii. Nu le cumpără niciodată, dacă nu vi-i cu supărare. Se uită numai. Mă ia cu fiori.

Fox aşteptă. Uneori, tăcerea era cea mai bună întrebare.

– Ascultaţi, nu vreau să-l bag în vreun bucluc. Da’, nu ştiu. E ceva ciudat cu el. Mă rog, m-aţi întrebat ce cred.

– Aţi văzut-o vreodată pe Kate Mercer intrând în magazinul lui?

– Tot timpu’.

– A intrat şi ieri după-amiază?

– Ieri n-am văzut. Eram ocupaţi.

– În regulă. Vă mulţumesc. Mi-aţi fost de mare folos.

– Sper să-l prindeţi pe cel ce-a făcut-o. Ar trebui s-aducă înapoi spânzurătoarea, să ştiţi.

Fox ieşi, privind prin intersecţie, spre magazinul de dulciuri. Poate că Marenko avea dreptate. Dar numai zvonurile şi aluziile nu făceau dintr-un om un monstru. De dovezi aveau nevoie.

Capitolul 18

Marenko privea mohorât zaţul mocirlos al cafelei, pe fundul ceştii de polistiren.

– Am nevoie de-o ţigară.

– Cancer pulmonar. Atac de cord. Emfizem.

– Mda, bine, bine, îşi frecă el fruntea cu mâna.

Avea biroul plin cu declaraţii de interogatoriu şi fotografii criminalistice, pe care le studia cu mare caznă, una câte una. Restul spaţiului disponibil era ocupat cu probe în pungi sigilate; hainele rupte şi murdărite ale lui Kate, pantofii, tot ceea ce mai rămăsese din viaţa ei de fetiţă. Încă mai aşteptau rezultatele expertizei asupra probelor recoltate de Graveney de sub unghiile victimei, care ar fi putut conţine sânge şi ţesuturi pentru analiza ADN, precum şi rezultatele amprentelor latente de pe geantă şi cărţi. Graveney mai găsise pe hainele ei şi fibre textile, care puteau fi relevante sau puteau să nu dezvăluie nimic. De exemplu, cele două fire de păr ridicate de pe uniforma şcolară puteau proveni de la experţii S.O.C., de la un asistent din morgă sau de la Marenko însuşi. Dacă găseau totuşi un fir de păr al făptuitorului, laboratorul din Lambeth avea nevoie de acesta cu rădăcina intactă, pentru a-i analiza codul ADN. În orice caz, toate rămâneau irelevante, dacă nu aveau un suspect principal cu care să le confrunte.

Era trecut de opt, dar detectivii continuau să stea cocoşaţi în jurul keyboard-urilor de computer, introducând informaţii într-unul din cele patru terminale ale HOLMES – *Home Office Large/Major Enquiry System*[5] – sau cerând antecedentele penale ale tuturor bărbaţilor, femeilor şi minorilor din zona cu rază de două sute de metri pe care Marenko o declarase în jurul locului crimei. Rezultatul era un *memento* crud al realităţilor vieţii urbane moderne; printre cei şapte sute optzeci şi trei de oameni de pe lista întocmită, descoperiseră până acum o sută patruzeci şi trei cu condamnări anterioare, pentru delicte de la tulburarea liniştii publice până la agresiuni violente, uneori cu vătămări corporale grave.

Echipa interogase deja opt sute cincizeci de oameni, iar W.P.C.

[5] Sistem Mare/Major de Anchetă al Ministerului de Interne

Stacey şi patru dactilografe lucrau câte douăsprezece ore pe zi, pentru a nu rămâne în urmă cu hârtiile.

Vânzătoarea de ziare nu fusese prima care arătase cu degetul în direcţia lui Henry Wexxler. Alte două familii de pe aceeaşi stradă le spuseseră clar copiilor lor să nu intre în magazin, fiindcă îl considerau pe proprietar „dubios” – cuvântul folosit de o mamă – şi „un libidinos”, cum spusese o altă femeie.

El era cel care găsise cadavrul şi anunţase poliţia; n-ar fi fost prima oară când un ucigaş proceda astfel pentru a-şi ascunde urmele. Se părea că Marenko avea dreptate. Omul pe care-l căutau se afla chiar sub nasul lor.

Fox prinse pe avizier o listă cu detectivii repartizaţi cazului, având alături de numele lor sarcinile care li se atribuiseră pentru a doua zi.

James ridică privirea de la birou.

– Avem de-a face cu un bulangiu diabolic rău, comentă el.

– Wexxler trebuie să fie, răspunse Honeywell.

Fox clătină din cap, încă neconvinsă.

– Tocmai am verificat declaraţiile. Numărul douăzeci şi patru are impresia că a văzut un break negru plecând de pe alee, în primele ore ale dimineţii.

– Abia venise acasă de la un *night-club*, preciza James. Era mangă.

– Crezi că i s-a părut?

James ridică din umeri:

– Cum zice şefu’, n-are nici un sens. Deci aduce cadavrul de nu ştiu unde în portbagajul maşinii, umblă prin toată Londra şi pe urmă, ce-şi zice, ia s-o arunc eu în fundătura aia de-acolo. Din stradă nu se vede.

În acel moment, Marenko ieşi din cabinetul lui, luându-şi pe el sacoul:

– O.K., să mergem.

– Unde? îl întrebă Fox.

– Cred că avem destule probe. Mergem să vorbim cu el.

– Cu cine? se interesă James.

– Cu cine crezi? i-o întoarse Marenko, după care rosti cele trei cuvinte care în următoarele cincisprezece luni aveau să devină o litanie şi un blestem: Omul de Zahăr.

Capitolul 19

Marenko îi făcu lui Fox un semn cu capul. Detectiva bătu cu pumnul în uşă. Nici un răspuns. Mai bătu de două ori.

– Domnule Wexxler! strigă Marenko. Suntem de la poliţie. Deschideţi uşa!

O privi pe Fox. Ar fi vrut să intre cu forţa, dar încă nu aveau mandat. În clipa următoare, însă, uşa se deschise, iar Monstrul din MacNaghten Row privi afară.

Wexxler purta un halat ros până la urzeală, încins larg cu cordonul, lăsând să se vadă o pereche de chiloţi albi-cenuşii cu o pată gălbuie între picioare. Părul cărunt şi rar îi era ciufulit de somn, iar ochii roşii şi căzuţi, ca ai unui câine bătrân. Duhnea a sudoare şi a pileală.

Fox ridică legitimaţia:

– Henry Wexxler? Numele meu este detectiv inspector Madeleine Fox, iar dumnealor sunt detectivul şef inspector Frank Marenko, detectivul sergent Terry James şi detectivul comisar William Honeywell. Aţi putea să vă îmbrăcaţi şi să ne însoţiţi, vă rog, domnule? Am dori să veniţi la secţia de poliţie Islington pentru a ne ajuta la anchetarea asasinării lui Katherine Mercer.

În timp ce Fox vorbea, Marenko, Honeywell şi James intrară pe lângă Wexxler, în cameră. Nu aveau mandat de percheziţie, dar puteau declara pe bună dreptate că Wexxler le lăsase intrarea liberă.

Omul clipi din ochi, surprins:

– Ce oră e?

– Vă puteţi îmbrăca, domnule, vă rog?

Henry Wexxler îşi trecu o mână peste faţă, privindu-i pe detectivii care circulau deja prin apartamentul lui cu un singur dormitor, aprinzând toate luminile.

– Ce oră e? repetă el.

– Este ora zece. Puteţi să vă îmbrăcaţi, vă rog?

„E o greşeală”, îşi spuse Fox. „Individul ăsta nu mi se pare că arată ca un ucigaş de copii. Dar, ce ştiu eu? Cum arată un ucigaş de copii?”

– M-am culcat la nouă jumate, mormăi Wexxler.

– Vă îmbrăcaţi, vă rog? insistă Fox.

– Aveţi mandat de percheziţie?

– Nu e necesar nici un mandat, domnule. Ne-aţi permis să

intrăm, iar detectivii nu fac decât să vă aştepte până vă îmbrăcaţi. Am dori să ne însoţiţi până la secţie, pentru a răspunde la câteva întrebări. Nu va dura mult.

– Ce oră e? nu se lăsă Henry Wexxler.

– E zece, repetă Fox. Puteţi vă rog să vă îmbrăcaţi?

„Ce-s eu, ceasul vorbitor? De câte ori trebuie să mai repet povestea asta?”

– V-am spus tot ce ştiu, bombăni Wexxler. Lui i-am spus, arătă el spre Marenko, tot ce ştiu.

– Trebuie să clarificăm unele lucruri.

În sfârşit, Wexxler se întoarse şi intră în apartament, mergând spre dormitor. Fox îl urmă înăuntru. Puţea.

– Ce Dumnezeu este mirosul ăsta? îl întrebă James pe Honeywell.

– Pisici, şefuleţule.

Avea dreptate. Peste tot se vedeau pisici, ca şi urme de pisici. În colţul camerei, covorul era îmbibat de urină, iar tăviţa cu nisip din spatele fotoliului părea să stea acolo de ani de zile. Fox îi însoţi pe James şi Marenko în bucătărie. Pe tăblia de uscat se aflau cutii goale de mâncare pentru pisici, iar câteva pisici se luptau miorlăind pentru resturile care mai rămăseseră în chiuvetă. Ducându-şi o mână la gură şi nas, Fox reveni în living.

Honeywell ieşi din dormitor. Era palid la faţă.

– Ce cocină.

Marenko îl privi întrebător, dar Honeywell clătină din cap:

– Nimic în dormitor, domnule.

Îl văzu pe James îngenuncheat pe podea.

– Iisuse, T.J., ridică-te de-acolo. Ai să te-mbolnăveşti.

– E ultima oară când mai fac o percheziţie la prima vedere cu dumneata, şefu’, spuse James.

– Ce s-a-ntâmplat? În familia ta n-aţi avut niciodată animale?

Henry Wexxler ieşi din dormitor. Luase pe el o pereche de pantaloni maro, cu şliţul descheiat şi căscat, şi un cardigan roşu de lână, ros la coate şi la manşete.

– Christoase, uită-te la el, şopti Fox. Ăsta se destramă din mers. Până ajungem la secţie, nu mai rămâne nimic din el.

– Ce oră e? întrebă Henry Wexxler.

În camera de interogatoriu, pe Henry Wexxler îl înconjura o miasmă de duhoare. Marenko îl lăsase singur în Camera 4B timp

de aproape două ore, iar acum individul îi privea pe cei doi detectivi, cu ochii goi şi gura căzută, scărpinându-şi o ciupitură de vărsat, în timp ce încerca să le înţeleagă expresiile serioase şi ostile.

Fox trase unul dintre scaunele tari de lemn şi se aşeză.

– Henry, sunt detectivul inspector Madeleine Fox, dumnealui este detectivul şef inspector Frank Marenko, iar cel de lângă uşă e comisarul de poliţie Wells. Nu vrem decât să-ţi punem câteva întrebări, Henry, deci probabil nu vei avea nevoie de avocat, sau aşa ceva. Sunt doar probleme de rutină.

Henry Wexxler clipi din ochi ca o bufniţă surprinsă de farurile unei maşini.

– Unde ai fost între orele trei treizeci p.m. ale zilei de douăzeci şi şapte şi patru a.m. ale zilei de douăzeci şi opt?

– Ce oră e? replică Henry Wexxler.

– Ce tot ai cu timpul? interveni Marenko. Ai o întâlnire undeva? Îţi deranjez cumva programul prea încărcat?

– De ce strigi? întrebă Henry Wexxler.

– Unde ai fost între trei şi jumătate după-amiaza, în douăzeci şi şapte, şi patru dimineaţa, în douăzeci şi opt? repetă mai rar Marenko.

– Când a fost asta?

– A fost alaltăieri, Henry, răspunse cu blândeţe Fox.

– Nu ştiu.

– Nu ştii? repetă Marenko. Era ziua când ai găsit trupul unei fetiţe în fundătura din spatele magazinului tău. Nu mai ţii minte? Tu eşti cel care ne-a chemat, ai uitat?

– V-am spus tot ce ştiu în legătură cu asta.

– Ei bine, mai spune-ne o dată. Ce-ai făcut în după-amiaza dinainte de a o fi găsit pe fetiţă?

– Am fost în magazin. Întotdeauna stau în magazin, după-amiaza.

– Katherine Mercer a intrat vreodată în magazinul tău?

O uşoară înclinare a capului:

– Uneori.

– A venit în magazin şi în acea marţi după-amiază?

Wexxler clătină din cap.

– Eşti sigur?

– În ziua aia n-am văzut-o.

– La ce oră ai închis magazinul?

– La cinci jumate. Întotdeauna închid magazinul la cinci jumate. Fix.

– Şi pe urmă ce faci?

– Pe urmă mă uit la televizor. Iau cina la şapte jumate.

– Fix? rânji Marenko.

Henry Wexxler încuviinţă, neluându-i în seamă ironia.

– Şi pe urmă?

– Şi pe urmă, iar mă uit la televizor. Până la nouă jumate. Atunci, mă culc.

– Şi ce-ai făcut între orele trei şi jumătate ale după-amiezei de douăzeci şi şapte şi patru ale dimineţii de douăzeci şi opt?

– Nu mai ţiu minte.

– Iisuse.

– Acum pot să mă duc acasă?

Fox se aplecă înainte, vorbind cu blândeţe:

– Domnule Wexxler, îţi mai aminteşti cum ai găsit-o pe fetiţă?

Henry Wexxler dădu din cap.

– Ce făcuseşi în noaptea aceea?

– M-am uitat la televizor, cred. Până la nouă jumate…

– Şi pe urmă, te-ai dus la culcare, încheie Marenko în locul lui.

– Deci, vrei să spui că te-ai uitat la televizor toată seara?

– Nu mai ţiu minte.

Mâinile lui Marenko strângeau un pix Bic de plastic, având degetele albite. Un muşchi al fălcii îi palpita. Trase adânc aer în piept.

– O.K., domnule Wexxler. Să discutăm despre altceva. În 1973, ai fost acuzat de privarea de libertate a unei fete de paisprezece ani şi relaţii carnale cu ea. Eşti bun să ne vorbeşti despre asta?

Se părea că Henry Wexxler îşi amintea destul de bine incidentul.

– Ea m-a sedus, spuse, vârându-şi mâna prin prohabul căscat al pantalonilor reiaţi maro, ca să se scarpine. Am fost nevinovat.

– Ea te-a sedus? repetă Marenko, fără să facă nici o încercare de a-şi ascunde incredulitatea din glas.

Henry Wexxler îşi mirosi degetele, înainte de a le băga din nou în buzunarele pantalonilor.

– Mhm.

– O mie nouă sute optzeci. Ai fost inculpat pentru viol.

– Ce oră e?

Pixul dintre degetele lui Marenko se rupse, dar glasul

detectivului şef rămase calm.

– Povesteşte-mi despre acuzaţia de viol, domnule Wexxler.

– Nu mai ţiu minte.

– Fata avea şaisprezece ani. Pe vremea aceea, locuiai în Colchester. Se numea Sandra Jane Morrison. Acum îţi aminteşti?

– Am fost nevinovat, spuse Henry Wexxler.

Marenko o privi pe Fox.

Detectiva ridică din umeri. La fel se pronunţase şi juriul.

– O mie nouă sute optzeci şi doi. Molestarea unei fetiţe. Nu eşti deloc un băiat cuminte, domnule Wexxler.

Henry Wexxler se şterse la gură cu mâneca.

– Acum pot să mă duc acasă?

– Îţi plac copiii mici, domnule Wexxler?

– N-am molestat-o. A fost o minciună. O minciună neruşinată!

Pentru prima oară, Henry Wexxler se însufleţi. Bătu cu pumnul în tăblia mesei.

– Acuzaţia acelei fetiţe te-a înfuriat, Henry?

– Mhm, m-a înfuriat.

– De ce te-a înfuriat?

– N-am făcut nimic!

– Conform dosarelor noastre, victima avea doar unsprezece ani. Ce s-a întâmplat, Henry? Şi ea te-a sedus?

Henry Wexxler îl privi fix pe Marenko, cu ochii şterşi şi incapabili de înţelegere:

– Ce oră e?

Marenko şi Fox stăteau pe coridorul de la subsol, privindu-şi principalul suspect prin geam. Omul îşi examina conţinutul nasului, folosindu-şi unghia degetului mare.

– Am văzut eu ceva jigodii la viaţa mea, mârâi Marenko, dar boul ăsta e cu totul altceva.

– E cea mai jalnică parodie de fiinţă omenească pe care am văzut-o vreodată, răspunse Fox, dar nu cred că e băiatul căutat de noi.

Marenko clătină din cap, privind-o pe Fox cu dispreţ profund.

– Ce ştii tu, Fox? Cu ce te-ai ocupat înainte de a veni aici?

– Am fost în Brigada Zburătoare…

– Brigada Zburătoare, o îngână Marenko, cu un rânjet care o anunţa că, după părerea lui, toţi cei din Brigada Zburătoare nu erau decât masoni şi poponari. Şi deodată, ştii totul despre

ucigaşii de copii. Corect?

Fox nu era pregătită pentru această bruscă ieşire veninoasă din partea superiorului ei. Marenko era la fel de volatil şi imprevizibil ca gelignitul lichid.

– Nu e decât o intuiţie, bătu ea în retragere.

– Femeile nu au intuiţii, au emoţii, pronunţă el în batjocură cuvântul, ca şi cum ar fi fost un vers dintr-un cântec al lui Motown. Făcu un pas spre ea, astfel încât Fox îi simţi în respiraţie mirosul de oţet de la peştele cu cartofi prăjiţi pe care-l mâncase la birou, în aceeaşi seară.

– Mai ai multe de învăţat, Fox.

– Ei bine, încerc să procedez în stilul dumneavoastră, răspunse ea, susţinându-i privirea. Mi-aţi spus că numai două lucruri contează: martorii şi probele materiale. Şi nu avem nici unele, nici altele. Atunci, ce caută Henry Wexxler aici?

Când Marenko nu-i răspunse, Fox continuă:

– Se pare că nu sunt singura de pe-aici căreia îi place să-şi urmeze instinctele. Sau o fi vorba de emoţii?

O privi lung.

– Sper că, în privinţa ta, instinctul meu se înşală, replică el şi se îndepărtă.

Capitolul 20

Fox stătea la birou, golind conţinutul unei ceşti de cafea. Cafeaua îi lăsa în gură un gust amar. Şi cofeina era un drog, la fel ca oricare altul; nu-ţi plăceau efectele sale asupra organismului, dar aveai nevoie de ceea ce-ţi oferea, în cazul de faţă, pe Fox o ţinea trează şi lucidă încă vreo câteva ore.

În cele patru zile trecute de la moartea lui Kate Mercer, Fox dormise probabil cincisprezece ore, maximum. Investigaţia îşi găsise un punct focal. Marenko avea un suspect şi un *casus belli*. Numele acestuia era Henry Wexxler.

Reconstituiseră drumul fetei de la şcoală spre domiciliu, iar echipa verificase fiecare casă, fiecare bloc de apartamente şi fiecare magazin de pe traseu, arătând copii ale aceleiaşi fotografii care acum surâdea atât de înduioşător de pe avizierul Sălii de Incidente, repetând la nesfârşit una şi aceeaşi întrebare: *Aţi văzut-o pe această fetiţă luni după-amiază?*

Găsiseră patru oameni care credeau că văzuseră în ziua aceea o fată în uniformă de şcoală, corespunzând semnalmentelor lui Katie. Dar toate relatările erau vagi şi nici una dintre ele nu o putea plasa cât de cât cu certitudine într-un anumit moment al traseului.

Şi nimeni nu o văzuse intrând în magazinul de dulciuri.

Găsiseră cinci elevi şi trei adulţi care trecuseră prin magazin după ora patru a acelei după-amieze. Nici unul nu declara că ar fi văzut ceva ieşit din comun. Din câte-şi dădeau seama, Henry Wexxler nu închisese magazinul mai devreme şi nu-şi întrerupsese în nici un fel programul obişnuit de lucru.

Nici un martor.

Munţii de hârtii de pe biroul lui Marenko continuau să crească, declaraţii ale martorilor îngrămădindu-se lângă imprimatele cazierelor tuturor sufletelor vii de pe o rază de două sute de metri în jurul străzii MacNaghten Row, corelate în ordinea adreselor: cei judecaţi pentru delicte sexuale fuseseră încercuiţi cu roşu. În afară de Henry Wexxler, nu mai erau decât doi, un bărbat de treizeci şi trei de ani, tată a patru copii, cu un viol în 1983, şi un muncitor şomer de patruzeci şi şapte de ani, cu trei acuzaţii de agresiune indecentă, datând din 1976. Dar toate aceste cazuri implicaseră femei, nu minore, iar Marenko le eliminase din rândul suspecţilor veritabili.

– Violul i se poate întâmpla oricărui dobitoc, dacă bea peste măsură, spusese el. Păianjenii de pietre sunt cu totul altceva.

La auzul acestor cuvinte, Fox ridicase privirea, dar Marenko se mulţumise să-i zâmbească, înălţând din umeri:

– Regret dacă nu e corect politiceşte, Foxy. Dar este adevărat.

Încă nu aveau un loc al crimei; laboratorul criminalistic găsise aşchii de cărămidă pe blezăr şi un soi de mucegai. Pornind de aici, se trăsese concluzia că fusese ţinută un timp într-o cameră închisă, probabil la subsol. O pivniţă, şuierase Marenko.

Criminaliştii acordaseră prioritate crimei, după un telefon de la comisar. Dar nu obţinuseră nici un rezultat; pe obiectele victimei nu existau amprente digitale latente, nici sânge, păr sau ţesuturi care ar fi putut să-l excludă pe Wexxler de pe lista suspecţilor sau să-l confirme ca suspect principal.

Dacă le lipseau dovezile materiale, în schimb erau covârşiţi de bănuieli şi insinuări. Se părea că oamenii din MacNaghten Row

vorbiseră după crimă şi, cu siguranţă, ajunseseră la un consens între ei. Telefonul din Sala de Incidente începuse să sune, pe măsură ce vecinii se hotărâseră să-şi împărtăşească suspiciunile poliţiei; Wexxler era un singuratic; anumiţi copii se temeau de el; unii spuneau că încercase să-i convingă să meargă în camera lui din spate, ca să vadă casete video. Nimeni nu depusese plângere oficială la poliţie în momentele respective, dar acum, după asasinarea lui Kate Mercer, povestirile despre necuviinţele lui deveniseră nenumărate.

Fox şi Honeywell îi vizitaseră din nou pe părinţii lui Kate, intraseră în camera fetiţei, îi citiseră jurnalul. Fusese o experienţă profund deprimantă şi, până la urmă, nu descoperiseră nimic.

– Şi-atunci, cum a făcut-o, şefu'?

Marenko bătea cu un pix în marginea biroului, rozându-şi buza. Ridică din umeri, fără o vorbă.

– Fata intră în magazinul de dulciuri, continuă Fox. El, cumva, o înhaţă. Trebuie să se fi întâmplat cam pe la patru fără un sfert, fără zece. Nu închide magazinul până la ora obişnuită. Din câte ştim, ultimul client a ieşit de-acolo cam pe la cinci şi douăzeci şi cinci. La ora aia, Wexxler ţinea fetiţa captivă de aproape o oră şi jumătate. N-are nici un sens.

– Uite cum văd eu lucrurile, Fox. Ea intră în magazin, singură. El o prinde. Îi acoperă gura cu o mână, o leagă, o aruncă undeva în fundul prăvăliei. Cât durează? Vreo două minute. E un risc, dacă intră cineva în magazin chiar atunci, ar putea să-l vadă. Dar scapă cu bine. Ştie că, dacă închide magazinul, e ca şi cum ar pune în vitrină un anunţ: „Tocmai am făcut o trăsnaie." Aşa că îşi păstrează calmul şi închide la ora obişnuită. După care, îi rămân următoarele unsprezece ore ca să-şi facă de cap.

– Vecinii ar fi auzit ceva.

Marenko ridică din umeri, neimpresionat:

– I-a pus un căluş. Poate are o pivniţă, aşa ceva. O dată ce a dus-o în spatele magazinului, nu mai are nici un motiv de îngrijorare.

– Dar cum s-a debarasat de cadavru? Trebuie s-o fi cărat pe aleea din spatele magazinului şi să fi trecut gardul, târând trupul sau ducându-l în braţe. Cu siguranţă, ar fi trebuit să lase urme de paşi, o dâră de sânge, ceva. Criminaliştii n-au găsit nimic.

Telefonul de pe biroul ei sună. Fox întrerupse discuţia, fără

tragere de inimă, şi smulse receptorul din furcă:

– Fox.

– Madeleine?

– Cine-i la telefon? se răsti ea.

– Simon sunt. Simon Andrews. Ne-am cunoscut acum două luni, acasă la sora ta.

În minte i se lăsă o ceaţă densă. Casa surorii sale. Părea să se trezească dintr-un vis, incapabilă să facă deosebirea între noaptea vie şi dimineaţa cenuşie, între o lume de coşmar cu copii morţi şi fundături ude de ploaie şi o lume îndepărtată şi vagă a vilelor suburbane, a dineurilor şi a conversaţiilor care nu se centrau în jurul unui caz de moarte violentă.

Clipi din ochi, încercând să se concentreze asupra acestei vieţi diferite. Dar uluirea şi nedumerirea ei fură confundate cu o altă emoţie, mai puţin binevoitoare.

– Cred că ai dreptul să fii supărată pe mine, spuse glasul de la celălalt capăt al firului. Nu te condamn.

– Scuzaţi, cine spuneaţi că sunteţi?

O tăcere lungă. A, *acel* Simon. Mintea ei reacţiona în sfârşit, reconstituind imaginea unui bărbat blond şi chipeş, din arhivele ceţoase ale unui week-end de demult. Din urmă cu o viaţă de om. Viaţa lui Kate Mercer.

– Te-am sunat de câteva ori. Ţi-am lăsat mesaje.

– Suntem destul de ocupaţi aici.

– Desigur. Ascultă, m-am gândit mult la seara aceea. Recunosc că m-am purtat urât. Nu sunt de acord cu ceea ce ai spus, dar… nici eu n-am avut dreptate. Voiam să-ţi prezint scuzele mele.

– Aha. Bine. Se acceptă.

Ce făcuse? Dar *ea*, ea ce făcuse? Ceva la fel de rău ca violarea şi asasinarea unei fetiţe de unsprezece ani? Şi dacă nu – atunci de ce-şi pierdeau vremea cu discuţii?

Se lăsă o nouă tăcere.

– Mă rog. Poate ne mai vedem.

– O.K.

– La revedere. Şi, din nou, îmi pare rău.

Închise. Marenko privi spre ea.

– Ei, fie ţi-a plecat din ţară martorul principal, fie tocmai te-a părăsit iubitul.

Fox nu-l luă în seamă. Se ridică şi porni pe coridor, spre vestiarul femeilor, spunându-şi că era cât pe ce să izbucnească

în plâns pentru soarta lui Kate Mercer. Dar n-o făcu. Se opri doar privind în oglindă, cu faţa ca de piatră, iar când reveni în Sala de Incidente nu-i mai rămăsese decât oboseala, pătrunzând-o până în măduva oaselor.

Biserica era construită din cărămizi în culoarea ciocolatei, în jur se aflau câteva morminte vechi, năpădite de buruieni, şi un eleşteu ornamental cu apă uleioasă şi un cărucior de cumpărături de la Sainsbury's răsturnat în el. Se găsea la doar patru sute de metri distanţă de locul unde găsiseră cadavrul lui Kate Mercer, în umbra unei fabrici de biscuiţi veche de o sută de ani.

Înăuntru domnea un frig amarnic. Bărbaţii se foiau, în costume negre sobre, iar femeile plângeau pe faţă. Fox îl urmă pe Marenko prin verandă şi se aşezară în partea din spate. Micul sicriu stătea pe un catafalc, în faţa altarului. Fox închise ochii şi rosti o scurtă rugăciune către un Dumnezeu în care nu credea.

Întrezări o femeie în rochie neagră diformă, cu umerii căzuţi, lângă un bărbat masiv şi chel, cu costum închis nepotrivit pentru măsurile lui. Chipul omului era încremenit, cu ochii tulburi, sticloşi. În ziua aceea, se părea că rolurile se inversaseră. Brian Mercer era din nou stăpân pe situaţie.

Fox nu se putea concentra asupra slujbei, cu gândurile revenindu-i spre detaliile anchetei. Trecuseră două săptămâni de când găsiseră cadavrul. Numărul din acea dimineaţă al ziarului *Daily Mirror* publicase în pagina cinci o fotografie a micuţei Kate, zâmbind. Titlul articolului declara: PISTE NECLARE ÎN ASASINAREA LUI KATE MERCER – POLIŢIA FACE APEL LA MARTORI.

Marenko întinsese din nou plasa, trimiţându-i pe membrii echipei printr-o zonă tot mai întinsă, înarmaţi numai cu deznădejdea şi cu o fotografie a Katherinei Mercer. Până acum, Fox dedicase cazului peste o sută de ore din săptămâna respectivă, la fel ca majoritatea detectivilor din echipă. O reconstituire televizată, folosind o fetiţă care semăna cu eleva moartă, fusese transmisă de două ori în timpul săptămânii, la ore de maximă audienţă, cu solicitarea ca oricine văzuse o fată asemănătoare cu Kate în după-amiaza dispariţiei să ia legătura cu Sala de Incidente. Timp de câteva zile, telefoanele sunaseră din plin. Dar, la sfârşitul celor două săptămâni, Marenko încă nu

se apropiase nici cu un pas de obţinerea unui mandat de arestare pentru Omul de Zahăr.

Raportul criminalistic despre conţinutul stomacului pusese din nou în mişcare acul barometrului, care indica mereu, ca o busolă, aceeaşi direcţie. Tubul intestinal al lui Kate Mercer conţinea un amestec complet digerat de pâine, alune, făină şi stafide. Mama ei confirmase că, în ziua crimei, Kate avusese la şcoală un pachet cu sandvişuri cu unt de arahide şi prăjitură de fructe.

Dar ultima ei masă, scria în raport, constase din ciocolată şi caramele. Ultimul lucru pe care-l mâncase fusese un calup de ciocolată, de un fel sau altul. „Nu”, îi spusese doamna Mercer lui Fox la telefon, „nu-i dădeam niciodată dulciuri pentru gustarea de la şcoală. Îi spuneam că fac rău la dinţi. Poate şi-a cumpărat cu banii de buzunar, în drum spre casă.”

Dar acest fapt, în sine, nu dovedea nimic; în ultimele două zile, membrii echipei A.M.I.T. începuseră să se răstească unii la alţii, epuizaţi şi temându-se să recunoască, fie şi doar între ei, că începea să se răspândească un sentiment de deznădejde. Henry Lincoln Wexxler, proprietarul magazinului de dulciuri învecinat cu fundătura, la nici douăzeci de metri de locul unde fusese găsită Kate, continua să fie principalul lor suspect.

Însă nu exista nici o dovadă concludentă împotriva lui. Cu excepţia afirmaţiilor lui D.C.I. Marenko, cum că el era ucigaşul. Şi, după cum ar fi fost gata să declare toţi veteranii din departament, Frank Marenko nu se înşela niciodată.

*

Slujba funerară pentru Kate Mercer era pe sfârşite. Primarul îi urmă preotului parohiei în amvon, pentru a exprima indignarea consiliului faţă de uciderea unei fetiţe de unsprezece ani în circumscripţia respectivă. Apoi, se ridică să ia cuvântul Brian Mercer.

Brian Mercer se rezemă de pupitru, privind peste capetele rudelor, ale prietenilor şi vecinilor, precum şi ale celor o duzină de ofiţeri cu grade diferite din Forţa de Poliţie Metropolitană, oameni de la ziare, posturi de radio şi televiziune, femei şi bărbaţi pe care nu-i mai văzuse şi nu avea să-i mai vadă niciodată în viaţa lui. Când începu să vorbească, mâinile îi tremurau.

– Kate a mea, spuse el, în microfon.

Un moment, Fox crezu că avea să-şi piardă controlul, dar Mercer se stăpâni.

– Era doar un copil. Ce pot spune? Învăţa bine la şcoală. Era deşteaptă şi, de cele mai multe ori, destul de fericită. Ca oricare alt copil. Avea talent la desen şi ne gândeam că poate într-o bună zi urma să studieze la colegiu, ca să-şi facă un rost în viaţă. Ar fi devenit o fată foarte drăguţă, nu peste mult. Avea să-şi găsească o slujbă bună, prieteni şi toate celelalte. Mă rugam pentru ea, ca orice tată. Voiam să ducă o viaţă fericită. Dar, asta e, acum s-a dus... ce să mai spun? Poate că tot ce pot spune este că, atunci când trăim într-o lume unde nu mai putem avea grijă de copiii noştri, e ceva în neregulă.

Făcu o pauză. În biserică nu se mai auzeau decât suspinele înfundate ale doamnei Mercer, din prima stranã.

Iisus privea de pe Cruce, unde-şi suferea propriul calvar. Doamne, ai milă de mine, ai milă de ea.

– Ţin minte că aici a stat, când a primit împărtăşania...

Amintirea îl copleşi, iar glasul i se frânse, nefiind capabil să mai continue. Doi dintre fraţii săi îl ajutară să coboare din amvon. Preotul dădu tonul unui imn. Şi astfel se termină totul.

„Şi tot nu cunoaştem locul crimei", îşi spuse Fox. „Şi nimeni nu poate spune categoric că a văzut-o, după ce a ieşit pe poarta şcolii, la orele trei şi jumătate ale acelei după-amieze. Parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului, absorbită în camera de tortură a diavolului, pentru a pieri de o moarte oribilă, fiind apoi scuipată îndărăt din eter, într-o fundătură din nordul Londrei.

În timp ce ieşeau din biserică, Fox zări furgonul de supraveghere, parcat pe cealaltă parte a străzii. Înăuntru, unul dintre tehnicieni filma mulţimea, sperând ca ucigaşul să-şi facă apariţia, din remuşcare sau din cine ştie ce sentiment anormal de triumf. Aveau să examineze banda video mai târziu, cu nădejde la marele pas pentru care se rugau cu toţii.

Fox şi Marenko se îndreptară spre maşină, în tăcere. Marenko se aşeză la volan şi porniră înapoi spre Hendon Road.

– Ştii pentru cine lucrăm? întrebă Marenko, risipind liniştea.

– Ce joc e ăsta, şefu', *Mastermind*?

– Ascultă, Fox, superiorul tău ţi-a pus o întrebare. Pentru cine lucrăm?

– Lucrăm pentru Poliţia Metropolitană.

– Ba nu, Fox, răspuns greşit. De-asta mai ai caş la gură. Nu lucrezi pentru Poliţia Metropolitană. Pentru Dumnezeu lucrezi.

– Vreţi să-mi mai spuneţi o dată, şefu'?

– Cine o va răzbuna pe fetiţa asta. Fox? Noi. Noi vorbim în numele morţilor. Asta nu-i o slujbă, e o vocaţie, o misiune sacră. Suntem singurii care stăm între public şi diavol. Noi.

– Da, şefu'.

– Ai să vezi, Fox. Vei vedea lumina, sau vei reveni la anchetele de spargeri, în cel mult un an.

Bătu cu degetele în volan.

– Christoase, ce-aş mai vrea o ţigară.

Capitolul 21

Fusese o zi foarte asemănătoare cu cea de azi. Prima ei zi la noua şcoală şi, după atmosfera din Hong Kong, cerul plumburiu al Angliei şi umezeala rece o făceau să se simtă mai singură decât oricând în viaţa ei. Lângă ea, pe banca din curtea şcolii, stătea o fată slabă şi cu părul blond-cenuşiu, care îi oferi un sandviş cu unt de arahide. Ceea ce-şi amintea cel mai bine nu era faţa, ci mâna cu care îi întindea felia de pâine: avea unghiile roase până în carne şi degetele mânjite de cerneală.

De atunci, rămăseseră prietene nedespărţite.

Mama ei era fană Hollies şi o botezase după o melodie la mare popularitate în perioada naşterii ei: Carrie Anne. Carrie Anne Kennedy. De multă vreme, glumeau între ele pe tema: cum ar fi chemat-o dacă se năştea mai devreme sau mai târziu?

– Staţia de Autobuz Kennedy, sugerase Fox.

– Jennifer Eccles, replicase Carrie şi se prăpădiseră de râs, în camera ei. Aveau treisprezece ani.

Trecuseră de atunci aproape douăzeci de ani, nu toţi fericiţi.

Acum, Carrie avea treizeci şi doi de ani, dar ar fi putut trece drept mai bătrână cu zece. Întotdeauna fusese colţuroasă, numai clavicule şi genunchi, cu articulaţii osoase la capetele unor braţe ce păreau prea lungi pentru ea. Hainele Oxfam vechi şi cearcănele de sub ochi nu făceau decât să accentueze efectul. Avea pe umăr pete de lapte covăsit, bebeluşul agăţându-se de ea ca un parazit ce se fixase pe ea, pentru a suge fără milă. Arăta mai mult ca o refugiată de pe coperta revistei *Time*, decât

prietena ei mai vârstnică şi cea mai bună mamă nemăritată, într-un apartament anonim din Chingford.

Dimineaţa era rece ca moartea şi o burniţă fină începuse să cadă peste nordul Londrei ca un gaz toxic. Mica locuinţă era friguroasă, singura sursă de căldură fiind un radiator electric cu un singur element, din livingul minuscul. Pe covor erau împrăştiate jucării, chiuveta era plină cu vase nespălate, iar pe podea zăcea un scutec aruncat. Dezordinea maternităţii în singurătate.

Carrie Anne se despărţise recent de tatăl copilului, Sean. Un om erudit şi fermecător când era treaz, la beţie urla insulte şi o pălmuia. Fox îi spusese de nenumărate ori să-l dea afară din casă. Picătura care umpluse paharul fusese o vânătaie găsită de Carrie pe braţul copilului, după ce-l lăsase o oră în grija lui Sean. N-o deranjau palmele pe care le primea, dar, când era vorba de copil, nu le admitea.

În bucătărie, Carrie turna apă fiartă peste două pliculeţe de ceai P.G. Tips.

– Tot vine să dea târcoale. Uneori, stă doar în maşină, pândind locuinţa. Mă ia cu fiori.

– Putem vorbi cu el, să te lase în pace, spuse Fox.

– Puteţi? Din partea poliţiei, adică?

– Pot să-i arăt insigna şi să fiu câteva minute poliţistă dacă asta vrei.

Carrie clătină din cap.

– Te-a bătut?

– Nu. I-am spus. Cum m-ai învăţat tu. I-am spus că nu mai înghit nimic de la el.

Carrie avusese o serie întreagă de relaţii care nu duceau nicăieri, cu bărbaţi care o maltratau, o loveau, o înşelau, beau prea mult. O fi fost posibil să fie chiar atât de ghinionistă, se întreba Fox, sau era altceva la mijloc, vreo trăsătură a ei masochistă, care iubea ceea ce o lovea cel mai dureros? Deşi nici Fox n-ar fi putut ţine predici nimănui în legătură cu bărbaţii şi relaţiile.

– Curios, spuse Carrie. Încă mai mi-e dor de el.

– După tot ce ţi-a făcut?

– N-a fost chiar atât de rău.

Turnă lapte în ceştile cu ceai şi-i oferi una lui Fox.

– Era extraordinar, să ştii, când nu bea. Tot promitea că avea

să se lase. Ştiam că nu putea.

Fox nu spuse nimic. „Ştie ce părere am despre Sean.”

– E îngrozitor să mă trezesc dimineaţa singură în pat. Dumnezeu mi-e martor că nu simt lipsa sexului. Dar detest să mă întorc pe partea cealaltă şi să nu găsesc pe nimeni lângă care să mă pot ghemui mai bine. Tu nu simţi niciodată asta?

Ridică din umeri. Dar răspunsul era: „O, cum să nu?”

– Nu te înţeleg, Maddy.

– Ce?

– Uită-te la tine. Ai fi putut ajunge model. Era de aşteptat să se ţină toţi tipii după tine. Vreau să zic, eu nu m-aleg decât cu resturile de la masa altora.

– Orice tip ar fi fericit să aibă o femeie ca tine, Carrie.

– Mhm. Precis. Se ridică să aducă nişte biscuiţi.

– Ai văzut ştirea aia la actualităţi despre fetiţa care a fost asasinată? scoase ea capul de după uşă. Este unul din cazurile tale?

Fox confirmă.

– Nu ştiu cum eşti în stare. Sper să-l prindeţi pe ticălosul ăla.

Căutând prin dulap, găsi un pachet pe jumătate consumat. Când reveni în living, o văzu pe Fox privind în gol, pe fereastră.

– Maddy? Te simţi bine?

„Nu prea”, îi veni să răspundă. „Viaţa mea personală este goală. Pe plan profesional, cred că mă ajunge stresul. Muncesc prea mult, nu mă distrez destul, mor de singurătate şi nu cred că pot rezista la cerinţele meseriei. Nu, nu mă simt bine deloc.”

– Da, spuse Fox, zâmbind. Mă simt perfect.

Cârciuma „King’s Head” de pe Station Road fusese cândva civilizată. Avea un bar de stejar masiv, lung cât tot salonul, scaune vechi cu spătar înalt, lambriuri închise pe pereţi, până şi butoaie de bere în mijloc, unde te puteai rezema cu halbele de Carling sau London, Pride sau Caffrey’s Irish Ale.

Dar, cândva prin anii 1980, un nou cârciumar instalase pe perete un C.D. player, iar acum *Simply the Best* al Tinei Turner se lua la întrecere cu zornăitul unui pinball Baywatch, ţăcănelile unui poker mecanic Monopoly luminat ţipător şi televizorul aşezat pe o consolă deasupra tejghelei.

Dar ofiţerii în uniformă şi C.I.D.-ii din Hendon Road continuau să-l considere localul lor favorit şi, în pofida micilor nemulţumiri,

îi rămăseseră fideli.

Marenko îşi ocupase postul din colţ, cu o bere Guinness în pumnul stâng şi degetele îngălbenite de nicotină ale mâinii drepte bătând un tam-tam nervos pe barul de stejar lustruit. Lângă el, cu o halbă de Young's, stătea un tânăr în geacă de piele neagră, cămaşă descheiată la gât şi blugi.

Arăta bine, cu păr brunet scurt şi un zâmbet strălucitor. Fox se pomeni aranjându-şi involuntar părul şi căutând o suprafaţă lucioasă în care să-şi studieze imaginea reflectată.

– Auzi, Fox, spuse Marenko, fă cunoştinţă cu Tom. Tom, ea e detectiva mea inspector, Madeleine Fox. Cunoscută printre băieţi ca Foxy, după cum poţi vedea cu ochii tăi. El e Tom, cel mai recent câştig al elitei metropolitane.

Îl cuprinse pe tânăr cu un braţ. Avea o pată pe cămaşă. Nu se îmbătase, dar era pe drum şi băga viteză.

– Tom tocmai s-a înrolat în rândurile comisariatului din Kentish Town. Îi sărbătorim avansarea din civilie în distinsele grade ale forţei de poliţie din oraşul ăsta. A terminat primul din clasă. Întâmplător, e şi ginere-meu. Nu numai un viitor comandant de poliţie în devenire, ci şi un băiat destul de destupat la cap ca să se însoare cu o fată din neamul Marenko.

Tom întinse mâna, iar Fox i-o strânse. „Ginerele lui Marenko", îşi spuse, zâmbindu-i tânărului. „I-auzi." Acesta îi răspunse cu un surâs destul de condescendent, cu toată înfăţişarea sa chipeşă. „Douăzeci şi trei, maximum douăzeci şi patru", aprecie Fox. „Mă rog, oricum e puţin cam prea tânăr pentru mine."

– Bun venit printre Băieţii Buni, îi ură ea.

– Ce bei, Fox? o întrebă Marenko.

– Ca de obicei.

„Obiceiul meu: o cină la microunde şi un pat de-o persoană."

– Frank mi-a vorbit multe despre dumneata, spuse Tom.

Fox îl privi pieziş pe Marenko, surprinsă.

– Serios?

Cu o hârtie de zece lire sterline în pumn, Marenko atrase atenţia barmanului.

– I-am spus că eşti cea mai bună femeie detectiv inspector cu care am lucrat vreodată.

– Sunt singura femeie detectiv inspector cu care aţi lucrat vreodată.

– Şi încă mai lucrez, continuă Marenko.

– Cred că nu sunt multe femei cu grad atât de înalt, în C.I.D.

– Ia-o aşa: dacă mi se termină tampoanele, n-am de la cine să împrumut, în Hendon Road. Şi nici nu primesc mulţi pretendenţi la petrecerile mele cu Tupperware.

Marenko îi dădu un gin tonic, vărsând o treime din pahar pe mochetă.

– Scuză-mă, eu mă duc să dau un e-mail, spuse el, pornind clătinat spre toaletă.

Tom zâmbi, jenat. Se lăsă o tăcere stânjenită.

– Deci lucrezi cu Frank, spuse el, în cele din urmă. Nu te invidiez.

– Tu eşti rudă cu el. *Eu* nu te invidiez.

– Măcar eu am avut de ales.

„Drăguţ băiat”, îşi spuse Fox, simpatizându-l tot mai mult. „Fermecător, arătos, cu un zâmbet timid. Şi căsătorit.” Îşi aminti vechea zicală despre poliţişti şi conchise că la fel de bine li se aplica şi bărbaţilor căsătoriţi. Şi aceştia întinereau mereu.

– De când eşti poliţist? îl întrebă.

– De şase luni. Încă nu m-am obişnuit să vorbesc cu umărul stâng.

Comisarii în misiune aveau emiţătoare radio prinse pe reverul stâng al hainei, pentru a comunica mai uşor.

– Acasă o fac tot timpul, ca să exersez, de crede nevastă-mea c-am înnebunit.

– Să ştii că-ţi va fi din ce în ce mai greu. Eu încep fiecare conversaţie cu: „Aveţi dreptul să rămâneţi tăcut.”

Tom râse, ceea ce Fox găsi că era foarte drăguţ din partea lui.

– Şi ce te-a făcut să te înrolezi?

– Eram reprezentant la o companie de produse farmaceutice. Cred că îmi doream ceva mai captivant.

– Frank te-a convins?

– A avut şi el o influenţă, sigur.

O privea peste marginea paharului. Frumoşi ochi. De mult nu se mai uitase în adâncul unor ochi bărbăteşti care să nu fie ficşi, dilataţi şi inerţi în faţa luminii.

– Cum te înţelegi cu Frank? o întrebă el.

– Bine.

Tom dădu din cap, părând să-i înţeleagă subtextul zâmbetului.

– Este o legendă vie în departament. Dar probabil că pe-asta ţi-a spus-o şi el.

– Sunt gata oricând să ascult încă o poveste. Poveştile despre Frank Marenko erau fără număr. În pofida necontenitelor sale litanii de teorie poliţienească ortodoxă – martori, probe materiale – Fox auzise nenumărate anecdote de la alţi membri ai A.M.I.T., despre metodele lui neortodoxe, presimţirile oarbe şi refuzurile îndărătnice de a-şi recunoaşte greşelile după ce stabilea o anumită teorie cu privire la un caz.

– Unul dintre detectivii sergenţi îşi aminteşte că a lucrat sub comanda lui Frank la o anchetă privind împuşcarea unui traficant de droguri, când erau amândoi detaşaţi în Rotherhithe. Partenerul victimei dispăruse, iar Frank nu se îndoia că el era ucigaşul, că îl omorâse în timpul unui conflict pe teme băneşti şi apoi fugise din ţară, cu paşaport fals. Dar, întâmplător, comandantul lor primise informaţii de la nivel înalt că, de fapt, amândoi traficanţii fuseseră asasinaţi de un rival, iar cadavrele fuseseră aruncate în Tamisa, lângă Southwark. Scafandrii poliţiei au căutat pe fundul apei şi, după o oră, au găsit cadavrul, care a fost ridicat la suprafaţă cu o plasă. Când l-au tras la bord, încă se mai ţineau de el patru raci de mâl. Comandantul s-a întors spre Frank, întrebându-l: „Ei, inspectore, acum ce mai ai de spus?” Frank a ridicat doar din umeri şi a răspuns: „Luaţi dumneavoastră doi raci, iau şi eu doi, şi suntem chit.”

Lui Tom îi plăcu mult.

– Totuşi, e o glumă, nu?

– Am înflorit puţin adevărul, recunosc.

– Să-ţi povestesc prima mea experienţă cu Frank, începu el, şi să ştii că e adevărată, jur pe Dumnezeu. Eram în relaţii cu Jules de vreo trei luni, când m-a invitat la el acasă, să-l cunosc. Frank m-a privit în ochi, mi-a strâns mâna, ca într-un cleşte, şi a spus: „Dacă studiezi dreptul, va trebui să te omor în clipa asta.”

Fox râse, spunându-şi: „A avut nevoie de trei luni ca să-l cunoască pe Frank. Interesant.” Ştia, desigur, că şeful ei era divorţat, dar nu-şi dăduse seama că ajunsese practic să se înstrăineze de familie. Frank nu vorbea despre viaţa lui particulară. I-ar fi plăcut să-l descoasă pe Tom, pentru a afla mai multe amănunte, dar între timp Marenko se întorsese, îl cuprinse pe Tom de umeri, spunând:

– Mi-e ca un fiu, băiatul ăsta. Ţi-am spus că a terminat primul din clasă?

– Da, i-ai spus, răspunse Tom, vizibil jenat, desprinzându-se de

sub braţul uriaşului.

În următoarea jumătate de oră, Marenko prezida şedinţa, delectându-i cu propriile experienţe de poliţist al străzii, în anii 1970. Spuse povestirea lui favorită, cum îl arestase odată pe John Lennon, pentru exces de viteză. Fox îşi termină ginul tonic şi se uită la ceas. Avea senzaţia că stătea în pantă, din cauza efectelor combinate ale oboselii şi alcoolului. Când apucase ultima oară opt ore de somn?

– Trebuie să mă duc acasă, spuse. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Tom. Ne vedem dimineaţă, şefu'.

În timp ce pleca, Marenko mai spuse:

– Punem noi mâna pe el, Fox.

Fox dădu din cap, ştiind la cine se referea.

– Pe bune, replică ea, deşi nu se mai simţea la fel de sigură.

La telefon răspunsese James. Un şofer de la o companie de răcoritoare urmărise reconstituirea la actualităţi, iar acum i se părea că văzuse o elevă ca aceea de la televizor intrând într-un magazin de dulciuri, la colţul străzii MacNaghten Row. Bănuia că se întâmplase între orele patru fără un sfert şi patru după-amiază.

O oră mai târziu, intră în secţie şi dădu o declaraţie scrisă. Şi-o amintea clar, spunea el, pentru că semăna mult cu fiica lui şi o privise atent.

– De asta aveam nevoie, îi spuse Marenko lui Fox. Mă duc să obţin un mandat de percheziţie.

Capitolul 22

Lui Fox îi era frig, frig până-n măduva oaselor. Umezeala rece părea să emane în valuri din zidurile de cărămidă închisă, pe când urcau scara din spate a locuinţei Omului de Zahăr de deasupra magazinului de dulciuri. Bătu în uşă cu latul palmei. Când Henry Wexxler deschise, Marenko îi înfipse în faţă o copie a mandatului de percheziţie.

– Dă-te la o parte.

Henry Lincoln Wexxler avea pe el un tricou pătat şi chiloţi – aceiaşi pe care-i avusese cu două săptămâni în urmă, după cum

arătau. De astă dată, însă, nu mai era atât de buimac, îşi spuse Fox, şi nici la fel de beat.

– Nu puteţi intra aici, spuse el, pe un ton agresiv.

Marenko scoase din buzunarul hainei hârtia mandatului de percheziţie şi confiscare şi i-o împinse în mâini:

– Ba pot. Citeşte aici.

Fox, Marenko şi James intrară pe lângă Wexxler, în apartament.

În următoarea jumătate de oră, apartamentul le prilejui multe descoperiri dezgustătoare, nici una asociată cu cazul: o cutie veche cu mâncare pentru pisici, goală dar nu şi curată, care se rostogolise cumva sub pat; cocoloaşe negre pestilenţiale care se uscaseră pe linoleum, presupuse de Marenko ca fiind fecale, probabil de origine animală. Un cearşaf cu o pată mare stacojie, găsit într-un colţ al dormitorului, stârni o oarecare agitaţie, până când unul dintre criminalişti îl mirosi şi declară că pata era aproape cu siguranţă de vin de Xeres. Luară totuşi o mostră.

În timp ce lucrau, Omul de Zahăr îşi îndreptă atenţia spre televizor, prăvălit într-un fotoliu, cu o scrumieră pusă în echilibru alături pe braţul acestuia şi copia mandatului de percheziţie în poală, necitită. Se uita la o reluare cu *The Bill*.

– Aici nu e nimic, anunţă într-un târziu Marenko. Ce-ar fi să aruncăm o privire şi în magazin?

Fox dădu din cap:

– Îi spun să aducă cheile.

– Şi, Fox…

– Şefu’?

– Dacă întreabă ce oră este, jur pe toţi sfinţii că-l bat de se cacă pe el.

Magazinul de dulciuri. Ultimul loc unde Kate Mercer fusese văzută în viaţă.

Cei trei detectivi coborâră scara în şir indian, convinşi că magazinul avea să le divulge secretul morţii fetiţei. Fox se opri înăuntru, încremenită, ca într-un fel de sanctuar ocult. Rafturile cu bomboane şi ciocolată arătau trist şi sinistru în fâşiile de lumină pâlpâitoare, cu firişoare de praf. Îşi amintea din copilărie poveştile cu vrăjitoarea din căsuţa de turtă dulce. În minte i se formă imaginea fetiţei atrase în camera din dos, cu promisiunea unei mari tratăţii, pentru a fi apoi bătută până la leşin, legată

fedeleş şi scoasă din casă. Dar mecanismul răpirii continua s-o râcâie. Cum o strecurase afară Henry Wexxler? Şi unde o dusese? Nu avea maşină. Deci cum procedase?

Omul de Zahăr stătea lângă uşă, în halat, bombănind proteste neinteligibile, în timp ce percheziţia continua.

– Asta ce futu-i mama mă-sii e? scoase Marenko capul de după perdeaua despărţitoare dintre magazin şi micul birou din spate.

– Aţi terminat? întrebă Henry Wexxler.

– Nu, n-am terminat. Mai am mult până să termin cu tine. Vreau să ştiu ce futu-i mă-sa e asta.

Fox îl apucă de braţ pe Omul de Zahăr şi îl trase în biroul luminat de un tub de neon. În podea era practicată o trapă, de unde pornea o scară spre o hrubă întunecoasă şi fetidă. Ceilalţi detectivi se adunară în jur.

Marenko se aplecă mai aproape de Omul de Zahăr, astfel încât chipul său îi ocupă tot câmpul vizual. Pe buza de sus, broboanele de sudoare îi sclipeau ca roua.

– Ei?

– E pivniţa.

– Ce nevoie ai de o pivniţă, domnule Wexxler? îl întrebă Fox.

– Pivniţa a fost aici dintotdeauna.

– Nu cobori niciodată înăuntru?

Omul de Zahăr părea speriat. Fox simţi un fior în stomac şi îl văzu pe Marenko rânjind ca un lup.

Acum te-am prins.

James îi dădu o lanternă lui Marenko. Acesta îşi strecură făptura mătăhăloasă prin trapă şi coborî scara, în bezna de jos. Raza lanternei găsi un şnur care atârna din tavan. Marenko trase de el, iar pivniţa fu luminată de razele gălbui murdare ale unui bec de patruzeci de waţi.

– De ce nu ne-ai spus că e o lumină aici, domnule Wexxler? se interesă Fox.

– Nu m-aţi întrebat.

Îl auzi pe Marenko înjurând.

– Aţi găsit ceva?

– Nu ştiu.

Fox îl împinse pe Omul de Zahăr pe scară, în faţa ei. Pivniţa era rece ca un mormânt şi plină până în tavan cu cutii de carton. Marenko deschise una: fasole fiartă. Deschise alta: suluri de hârtie igienică.

– Ce naiba e porcăria asta? întrebă Marenko.

Henry Wexxler părea jenat.

– Adăpostul meu antiatomic.

– Ce-ai zis că e?

– Am început să-mi depozitez materiale aici acu' câţiva ani, când a început Războiul din Golf. Credeam c-avea să fie război nuclear.

Marenko clătină din cap, cu mirare.

– Uite viitorul omenirii, îi spuse el lui Fox. O mutaţie prenucleară.

Se îndreptă de spate, privind prin cameră.

– Cred că e destul de bine izolată fonic, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume.

– Şi eu cred, fu Henry Wexxler de acord.

Marenko se întoarse spre Fox:

– Cheamă imediat echipa aici. Vreau să caute amprente, să aspire toţi atomii de pe podea, după sânge şi fire de păr. Domnule Wexxler, ce-ar fi să ne ducem noi la secţie, să bem un ceai şi să stăm puţin de vorbă?

Capitolul 23

– Ascultă aici, spuse Marenko, aplecându-se înainte. Omul de Zahăr ridică privirea.

– Tu ai făcut-o, nu-i aşa, Henry?

Omul de Zahăr tăcu. Marenko se întinse peste birou:

– Tu ai omorât-o, Henry. Spune. Ai să te simţi mai uşurat.

– Ce oră e?

Fox crezu că Marenko avea să explodeze. Din faţă îi fugise toată culoarea. Scoase un pachet de Benson & Hedges, pe care îl puse pe masă, între ei. Rupse cu un gest firesc celofanul şi luă în gură o ţigară. O aprinse, inhalând adânc fumul. Omul de Zahăr privea pofticios pachetul. Marenko îl lăsă pe masă, între ei, ca un simbol al faptului că era stăpân pe situaţie. Scutură nepăsător scrumul în scrumieră.

– Data trecută când te-am interogat, ai spus că, în după-amiaza dispariţiei, Katherine Mercer nu intrase în magazinul tău.

Henry Wexxler îl privea cu ochi mari. Mărul lui Adam îi tresălta în gât, ca un dop pe o mare furtunoasă.

– Avem acum un martor care e dispus să ateste că a văzut-o intrând în magazinul tău, între orele patru fără un sfert şi patru.

– Nu mai ţiu minte.

– O cunoşti foarte bine, nu-i aşa, Henry? Obişnuia să treacă des prin magazinul tău. Micuţa Kate. Poţi te rog să-i rosteşti numele? Pentru înregistrare.

– K-Kate.

– Ţi-e cam greu să i-l pronunţi, nu-i aşa, Henry? Te bâlbâi. E o amintire dureroasă, aşa-i? Ia mai zi o dată.

– Kate.

– Kate. Ce i-ai făcut micuţei Kate?

– Nu i-am făcut nimic.

Marenko suflă un fuior lung de fum.

– Te cunosc, Henry, spuse el. Ştiu cum gândeşti. Ştiu ce faci când eşti singur. Am avut de-a face cu mulţi ca tine, pe-aici. Păianjeni de pietre.

Fox privi chipul Omului de Zahăr, aşteptându-l să se trădeze. Wexxler, însă, nu avea nici o expresie.

– Pe mine nu mă minte nimeni, Henry. Mai încearcă ei. Mai încep cu jumătăţi de adevăr şi înşelătorii, dar până la urmă îmi spun totul. Şi ştii de ce, Henry? Fiindcă mie nu-mi poţi ascunde nimic. Nu am nevoie de detectorul de minciuni, le simt mirosul. Fac de mult meseria asta. Nu ratez niciodată, Henry. Ştiu că tu ai omorât-o.

– Vreau un avocat, ceru Omul de Zahăr.

Fox ridică din umeri. Era gata să se ridice, dar Marenko îi puse o mână pe braţ. Deschise un dosar din faţa lui şi scoase o fotografie a lui Kate Mercer, o imagine color lucioasă, douăzeci şi cinci pe şaptesprezece, făcută cu un an în urmă, de către un fotograf portretist de pe High Street. Cu ocazia împărtăşaniei.

– Uită-te la ea, Henry. Uită-te la ceea ce-ai făcut.

Piatra se urnise. Privind dedesubt. Fox putu vedea o altă imagine. Un moment, Omul de Zahăr se dăduse la o parte, lăsând să se vadă ochii portocalii ai unei fiare de pradă.

– Vreau un avocat, repetă el.

Marenko deschise din nou dosarul şi, ca un jucător de poker care decartează, împinse pe masă fotografiile color de la locul crimei şi le întoarse cu faţa în sus. Le înşiră înaintea lui Henry Wexxler, fără a-şi lua un moment ochii de la chipul lui. Apoi, scoase fotografiile de la autopsie.

– Şefu’, spuse Fox.

O privire aspră. Tacă-ţi gura. Marenko se întoarse iarăşi spre Omul de Zahăr.

– Uită-te la ea, Henry. Priveşte ce-ai făcut.

Omul de Zahăr privi. Clătină din cap.

– Ce e, Henry? Vrei să-mi spui ceva?

– A cerut un avocat, şefu’.

– Gura, Fox.

Se aplecă şi mai mult peste masă.

– Ce vrei să-mi spui, Henry?

Un moment, lui Fox i se păru că vedea un muşchi tresărind pe obrazul celuilalt, aşteptă ca o emoţie adânc înrădăcinată să iasă bolborosind la suprafaţă, ca stăvilarul să se spargă. Dar, în clipa următoare, impresia trecu şi Henry Wexxler îşi regăsi controlul.

– Acum pot să mă duc acasă? o întrebă el pe Fox.

Marenko îi spuse sergentului de custodie să trimită după un avocat, apoi îi ordonă lui Honeywell ca, la sosirea acestuia, să-l reţină jos, în hol. Aşa se şi întâmplă.

Marenko punea la nesfârşit aceleaşi întrebări. Ieşea din cameră, revenea, pleca iarăşi, lucrând în tandem cu Fox, apoi îl trimise pe James, încercând mereu tactici diferite. Era modul lui de a aborda orice investigaţie. O dată ce ajungea la concluzia că un anume individ era suspect, devenea neînduplecat, hărţuind prada ca o pisică jucându-se cu şoarecele. Şi, uneori, reuşea, uneori continua în acelaşi stil monoton, la nesfârşit, ocupându-se de micile imperfecţiuni şi nepotriviri, pentru ca ore întregi mai târziu să obţină o mărturisire scrisă.

Dar aceasta nu era una dintre acele ocazii. Henry Wexxler tot insista asupra dreptului său la reprezentare legală, fără a arăta nici o urmă de frică sau tulburare. Stătea ca un bolovan. Nu oferea nici un alibi, nu recunoştea nimic.

Când sergentul de custodie îl chemă pe Marenko afară şi-i spuse că, la parter, un avocat numit din oficiu făcea ca toţi dracii, Marenko îi răspunse să-l trimită la plimbare, căci interogatoriul luase sfârşit. Folosiseră toate mijloacele, cele mai eficiente, iar Omul de Zahăr rezistase neclintit. Şi nu câştigaseră nimic, nu aveau nici o probă concludentă care să-l asocieze cu Kate Mercer.

De-acum, totul depindea de expertiza criminalistică. Trebuie să

se fi găsit ceva în pivniţa aia. Trebuie.

PARTEA A TREIA

Nordul Londrei
O după-amiază târzie,
în toiul iernii

Capitolul 24

Frank Marenko intră în „King’s Head” sperând să-l găsească pe James sau Honeywell ori pe vreunul dintre colegii săi D.C.I., dar nu erau decât doi sergenţi în uniformă – acum îmbrăcaţi civil, cu scurte de piele şi blugi. Unul dintre ei se rezema de aparatul de pinball, cu paharul de bere pe geamul acestuia, apăsând plictisit pe butoanele flipperelor. Marenko se încruntă. Nefastă fusese ziua când se aprobase ca în cârciumile britanice să existe aparate de pinball, jocuri video şi, ferească Sfântul, instalaţii karaoke.

O femeie căruntă, în uniforma Armatei Salvării, circula prin salon, zăngănindu-şi cutia de colectă.

Marenko se săltă pe un taburet. În spatele barului, Henry luă o halbă şi începu s-o umple cu bere Guinness.

– Cum a mers pe ziua de azi, Frank? întrebă el, aşezându-se la tejghea, în dreptul lui.

– Nu mă-ntreba.

Barmanul dădu din cap, simţind că omul cel masiv din faţa lui nu avea chef nici măcar să se descarce. Se îndepărtă. Marenko ridică halba la buze şi o goli pe jumătate dintr-o singură sorbitură.

Ştia că, la ora aceea, ar fi trebuit să-şi ia cina, în faţa televizorului, cu picioarele pe un taburet. Dar, în acele zile, cea de-a doua locuinţă a lui era aici, conversând familiar probleme profesionale cu ceilalţi detectivi din Hendon Road, peste zornăitul soneriilor de la pinball. Aici, cel puţin, nu se simţea niciodată singur, avea un loc al lui printre ceilalţi membri ai Poliţiei Metropolitane. Îşi putea descărca amarul în legătură cu Kate

Mercer, fiind sigur că se găsea o ureche înţelegătoare, iar durerea din suflet se potolea pentru un timp, sub efectele anestezice ale berii şi colegialităţii.

Îşi termină halba de Guinness. Henry mai puse una pe tejghea, în faţa lui, şi se retrase din nou, fără o vorbă.

Kate Mercer murise de peste două luni, iar cazul încă mai era deschis. Pivniţa de sub magazinul Omului de Zahăr nu dezvăluise nimic. Criminaliştii nu identificaseră nici măcar un strop de sânge, nici un fir de păr omenesc sau fibră textilă care să poată fi pusă în legătură cu fetiţa. Mai mult, particulele de cărămidă pe care experţii le prelevaseră de pe blezăr nu corespundeau cu eşantioanele recoltate din pivniţa lui Wexxler. Atunci de unde proveneau?

Cazul se împotmolise, iar eşecul îl rodea încontinuu. Ancheta mergea mai încet, deşi dosarul rămăsese deschis. Acum, însă, în cele mai multe momente i se părea că numai Frank Marenko mai ţinea aprinsă făclia pentru fetiţa care murise oribil, singură, în acea fundătură din Islington.

Kate Mercer stătea ca un semn negru pe faţa lui, a Poliţiei Metropolitane, a oricărei legi a naturii.

Biroul său din Hendon Road era înconjurat cu trei cutii mari de carton şi, în unele zile, avea senzaţia că le ducea pe toate trei pe umeri; două cutii erau afectate declaraţiilor sutelor de persoane care fuseseră chestionate în săptămâna de după găsirea trupului fetiţei; cealaltă cutie era plină cu fotografii ale locului crimei, rapoarte de laborator, transcrierea examenului post-mortem al lui Graveney.

Iar un dosar gros de manila, greu cât o cărămidă, îi era dedicat Omului de Zahăr.

În spatele biroului lui Marenko se afla un avizier pe care erau prinse diagrame ale locului crimei şi hărţi ale zonei MacNaghten Row, pe care le luase din Sala de Incidente pentru a-i aminti de acele zile îmbătătoare când cazul era încă viabil şi toţi cei ce lucrau la anchetă erau convinşi că avea să se închidă curând. În mijlocul avizierului se afla fotografia pe care Marenko şi-o amintea din dimineaţa când se duseseră acasă la Kate să anunţe familia; o fetiţă pe care niciodată n-o cunoscuse în viaţă, îmbrăcată în uniformă de şcoală, zâmbind sfioasă şi nevinovată în obiectiv.

Nu durerea îl deranja, căci n-o cunoscuse niciodată pe

Katherine Mercer. Nu simţise nici un regret, privindu-i rănile în acea dimineaţă, în fundătură; nu erau decât simple probe, urme pe drumul despre care credea că avea să-l ducă la ucigaş. Era şocat de brutalitatea morţii ei, desigur, dar simţise aceeaşi oroare detaşată de nenumărate ori. Moartea din cauze nenaturale nu-i era străină.

Şi totuşi, cazul ei devenise o obsesie personală. În ultimele două luni, lucrase câte şaisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Începuse să tuşească, iar accesele de tuse durau uneori minute în şir, timp în care obrajii i se învineţeau, iar Honeywell îl bătea pe spate şi-i spunea că ar fi trebuit să se lase de fumat cu ani în urmă. James râsese, spunându-i că dacă simţea ceva rotund şi păros în gât trebuia să înghită cu putere, pentru că însemna că era pe punctul să-şi scuipe propriul cur pe gură.

În acele două luni se mai lăsase de fumat încă de două ori. Acum era la a treia încercare.

Oboseala nu-l cruţa o clipă. Se dusese la doctor, convins că în sfârşit luase şi el cancerul. Iar medicul îi făcuse toate analizele care-i puteau trece prin minte şi, peste câteva zile, când Marenko revenise să-l consulte, pregătit pentru vestea cea proastă, îi spusese că nu găsea nimic în neregulă pe plan fizic, întrebându-l însă dacă nu cumva trecea printr-o perioadă foarte tensionată.

Nu mai mult decât de obicei, răspunsese Marenko.

Frank Marenko ştia ce se întâmpla cu el. Nu avea nici o legătură cu plămânii – ci cu justiţia. Dacă cine ştie ce mârlan se trotila şi-şi ciopârţea muierea, sau vreun toxicoman lua o supradoză în spatele staţiei King’s Cross, ei bine, îl durea-n cot. Dacă un portar de cârciumă rămânea într-o baltă de sânge şi vomă pe trotuar, sâmbătă noaptea, ghinionul lui. Se mai întâmplă.

Dar când nimeni nu răzbuna copiii torturaţi şi femeile violate şi asasinate, atunci plângeau şi pietrele, iar Frank Marenko plângea o dată cu ele. Diavolul câştigase. Mai mult decât atât, însemna că el însuşi era un ratat, de nici un folos pentru zeii care urmăreau acea mică şi căcăcioasă piesă moralistă în care îl distribuiseră ca protagonist.

Se mai simţise astfel şi înainte, dar câinele negru nu-l ţinuse în gheare atât de mult timp. Începuse cu cazul Capper. Nu că-l durea prea mult de viaţa lui Elmore Crawford – că nici ăla nu-şi

prea plătea impozitele –, dar Capper scăpase liber pentru că martora crimei lui se temuse de sistemul său justiţiar mai mult decât se temea de al lui Marenko. Iar acum, recunoştea cazul Capper drept ceea ce era: singurul caz care l-ar fi putut face să treacă pragul, de la oboseală la extenuare.

De aceea îi trimisese pe James şi Rankin înapoi în Kentish Town Road, să discute încă o dată cu Flora Ellis. Încă mai spera că femeia putea să se răzgândească. Atâta timp cât dosarul asupra lui Elmore Crawford rămânea deschis, ea continua să reprezinte cea mai mare şansă a lor de a-l închide în sfârşit pe Pat Capper.

Cineva se aşeză pe scaunul din stânga lui. Ridică privirea cu speranţă, apoi văzu că era Fox. O ignoră, continuând să bea.

– Tot la crima aia dublă vă gândiţi, şefu'?

– Care crimă dublă, Fox?

– Kate Mercer.

– N-a fost decât o singură crimă.

– Mie mi se pare că şi pe dumneavoastră vă omoară.

– Hai că mănânci căcat.

– Mai vreţi un Guinness?

– Mie femeile nu-mi fac cinste.

Fox îl privi lung, cu faţa ca o mască a frustrării.

– Ce-aveţi cu mine, şefu'?

– Pe lângă faptul că eşti femeie, adică?

– Pe lângă asta.

Henry mai umplu o halbă cu Guinness şi o puse pe barul lustruit, în faţa lui Marenko. Fox împinse banii pe tejghea, o hârtie de cinci lire sterline. Marenko o rupse în două şi i-o dădu înapoi.

– Probabil consideraţi că femeile n-ar trebui să aibă nici drept de vot?

– Ştiu, sunt un dinozaur. Şi tristă va fi ziua când am să mă duc.

Fox îşi goli paharul şi îl puse la loc pe bar. Îi făcu semn lui Henry să-i mai aducă unul.

– Hai, te rog, spuse Marenko. Şi ăsta-i tot teatru?

– Ce teatru?

– Prima oară când te-am văzut, am ştiut că te dai în spectacol. Nu numai fiindcă eşti femeie, deşi contează şi asta. Te afli aici pentru glorie, Fox; încerci să dovedeşti ceva. Meseria noastră e cu totul altă poveste.

– Ce poveste?
– Dacă nu ştii, n-am cum să-ţi explic.
– N-o să mă daţi dumneavoastră afară, şefu’.
– Mai vedem noi.
Fox luă jumătăţile bancnotei de cinci lire ruptă şi i le băgă în halba cu Guinness.
– O să-mi beţi banii, vreţi, nu vreţi.
Şi ieşi. Comisarul de la aparatul de pinball îi zâmbea lui Marenko. Acesta se încruntă, mutându-şi privirea.

Capitolul 25

Două ambulanţe staţionau la intrarea de urgenţă a spitalului Royal Free, descărcând victimele unei coliziuni frontale pe West Heath Road. Doi asistenţi în uniforme verzi trecură pe lângă ea, transportându-şi pacientul pe o brancardă, cu masca de oxigen aplicată pe faţă. În secţia de urgenţă, rănitul fu mutat pe o targă cu rotile, iar medicii şi surorile începură să aducă perfuzii, monitoare cardiace şi manşoane pentru tensiune.
Fox stătea în mijlocul agitaţiei de la urgenţe, uitată de toată lumea, pierdută. Aştepta pe coridorul supraîncălzit, asaltată de aromele spitalului, mirosul de dezinfectant şi cel vag metalic al sângelui, din cealaltă parte a uşilor secţiei de urgenţe.
Doi bărbaţi fuseseră înjunghiaţi într-o încăierare, în Gospel Qau. Unul dintre ei era deja mort la sosirea infirmierilor. Celălalt fusese adus cu ambulanţa, iar Fox spera să poată vorbi cu el.
Văzu o siluetă familiară apropiindu-se. Era un om înalt, cu păr blond ciufulit şi un pas bătăios caracteristic. În cămaşă, cu stetoscopul agăţat la gât, tocmai îşi descheia şorţul din plastic de unică folosinţă.
Ridică privirea şi ochii li se întâlniră. Expresia i se preschimbă din uimire în plăcere.
– Madeleine, exclamă el. Ce cauţi aici?
– Alerg după ambulanţe, teamă mi-e. Îl căutam pe un anume Muhammad Obasanjo. A fost adus cam acum o jumătate de oră.
– E încă la radiologie. Dar are o stare stabilă. Nu i-au fost vătămate organele vitale, nici vasele principale de sânge. A avut noroc.
– Deci o să-şi revină?

– Dacă vrei să-ţi dea o declaraţie, nu-s sigur. Am pompat în el morfină, deci s-ar putea ca un timp să nu poată vorbi prea coerent.

Colţurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

– Ce i s-a întâmplat? N-a vrut să plătească amenda pentru parcare ilegală?

– Ştii cum e, răspunse ea fără expresie. Ajunge să o facă un singur om, şi toţi cred că le merge şi lor. Trebuie să dau un exemplu.

Medicul îşi scoase mănuşile de latex, aruncându-le într-un container pentru reziduuri, din nou serios.

– Cunoşti mulţi oameni simpatici, în domeniul tău de activitate, nu-i aşa?

– Amicul lui a murit. Ţinem neapărat să-i prindem pe smintiţii care au făcut chestia asta.

Privi haosul aparent organizat din jurul ei.

– Te reţin?

– Aştept următoarea ambulanţă. Au anunţat un caz spinal, suspect de pneumotorace. Ajunge aici în trei minute.

Fox îl urmă prin secţia de urgenţe. Simon îşi puse un şorţ nou şi o altă pereche de mănuşi din latex.

Pe o masă din apropiere, medicii incubaseră victima coliziunii, dar omul făcuse stop cardiac. Una dintre surori recomandase masaj al inimii, iar doctorul ţinea în mâini polii defibrilatorului, aşteptându-l să se încarce, cu privirea spre ecranul verde cu negru.

– Două sute de jouli. La o parte toată lumea.

Încă un client pentru Gropar, îşi spuse Fox.

– Ce-ai mai făcut? o întrebă Simon.

Îşi impuse să-şi mute privirea dinspre drama care se desfăşura la câţiva paşi distanţă.

– Păi, am avut o mică răceală la cap, toată săptămâna, dar nu mi se pare că e locul potrivit ca să cerşesc compasiunea.

– Arăţi excelent.

– Mulţumesc.

– Îmi pare foarte rău pentru cearta aia. La Ian.

– Ţi-ai prezentat deja scuzele. Sunt luni de zile de atunci şi, oricum, a fost şi din vina mea, nu numai dintr-a ta.

– Mă rog, de fapt a fost numai din vina ta. Eu încercam doar să fiu politicos, surâse el din nou.

Fox zâmbi şi ea. Bănuia că Simon avea un soi de farmec. Se înfiripa ceva? Firip-firip?

– Ştiu că nu e nici locul, nici momentul. Dar n-ai dori să iei cina cu mine vineri seară?

– Sarcină trei-şaizeci, strigă medicul, înainte de a aplica polii defibrilatorului. Trupul de pe masă zvâcni spasmodic. Doctorul privi cu speranţă la ecranul verde al electrocardiografului.

– Ce romantic, comentă Fox.

– Nu-i aşa?

– De ce tocmai acum? De ce nu mi-ai dat telefon ca să mă inviţi până acum?

– Păi, ultima dată când am vorbit la telefon, am avut impresia că abia dacă-ţi mai aminteai numele meu. Şi trebuie să recunoşti, n-am avut un început prea promiţător.

Din nou zâmbetul acela băieţesc.

– Dar acum iată-ne aici, iar eu arăt atât de... sexy... cu stetoscopul ăsta la gât, emanând numai şarm şi încredere, cât m-am gândit că n-ai să-mi poţi rezista.

Fox zâmbi:

– Ai perfectă dreptate. De ce nu?

Simon luă un pix de la oficiul surorilor şi-şi scrise adresa pe versoul unei foi de internare. I-o întinse:

– La şapte jumate?

– O.K.

Auziră sunetul unei sirene, o altă ambulanţă intrând în curtea spitalului.

– Mai bine să nu te reţin de la pacientul tău cu hemoragie pectorală, spuse ea.

– Omul tău ar trebui să iasă imediat de la radiologie. Ia-o pe coridorul de-acolo, prima pe dreapta, şi întreabă de Max. El e radiologul. Îţi va spune unde îl internează.

– Mulţumesc.

– Ne vedem vineri.

– Perfect.

– Nu te deranjează dacă o aduc şi pe fiică-mea, nu-i aşa? mai întrebă el, îndepărtându-se.

Era un apartament securizat din Wimbledon. Fox sună la interfon şi luă ascensorul până la etajul doi. Apartamentul nu avea hol locuibil, ci salon, cu jaluzele din lemn de cedru în loc de

draperii şi mobilier din crom şi piele. Un sistem de sunet suedez negru stătea într-o vitrină cu geamuri fumurii.

Poate din cauză că îi observase expresia de pe faţă, Simon spuse, pe un ton aproape de scuză:

– Numai cardiologii au stampe Hockney şi vederi spre Tamisa.

Purta un halat bleumarin şi avea părul umed. Se uită la ceas.

– Ai ajuns mai devreme.

– Credeam că ai spus la şapte.

– Eu credeam că la şapte şi jumătate.

– Iubitule! Prima noastră ceartă!

Chipul lui se încreţi într-un zâmbet familiar.

– Scuză-mă. Ai dreptate. Am fost grosolan.

– Într-adevăr. Dar încep să mă obişnuiesc.

În uşa scării apăru o fată. Avea vreo treisprezece sau paisprezece ani, presupuse Fox, păr scurt, şaten deschis, şi o expresie de mare curiozitate pe faţă. Purta un pulover lung şi diform şi blugi roşi. Îşi lăcuise cu grijă toate unghiile în culori diferite şi pe toate degetele ambelor mâini, inclusiv pe cele mari, avea inele de argint.

– Nu arăţi a poliţistă, spuse ea.

Simon păru jenat.

– Madeleine, ea e fiica mea, Sandra.

– Sandy, îl corectă fata.

– Iar ea…

Părea nesigur cum s-o prezinte.

– Ea este Madeleine.

Sandy îi întinse mâna:

– Ura.

– Ura eşti tu, replică Fox. Se lăsă o tăcere dramatică.

– Bei ceva? o întrebă Simon. Vin alb? Vodcă? Gin?

– Doar o bere.

Trecură în bucătărie, unde Sandy privi fascinată cum Madeleine lua cutia de bere Lager franţuzească de la tatăl ei, fără să se atingă de pahar, pentru a bea direct.

– Mai bine merg să termin cu îmbrăcatul, spuse Simon.

Înainte de a ieşi să se schimbe, Fox îl auzi şuierând spre fiica sa:

– Poartă-te frumos!

– Deci, spuse Sandy. Tu eşti detectiva.

– Deci, i-o întoarse Fox. Tu eşti fiica.

– Ai pistol?

Madeleine clătină din cap, spre dezamăgirea fetei.

– Şi ce-o să se-ntâmple dacă în seara asta, la restaurant, recunoşti pe unul dintr-un afiş Wanted?

– Va trebui să mă ascund sub masă, la fel ca toţi ceilalţi.

Sandy analiză cu grijă răspunsul. Înclină capul într-o parte, ca un cocker spaniol întrebător, apoi se repezi drept la ţintă:

– De ce nu eşti măritată?

Madeleine mai trase o duşcă de bere, gândindu-se care ar fi fost cel mai potrivit răspuns.

– Vreau să zic, cred că eşti destul de bătrână, insistă Sandy.

– Nici tatăl tău nu e însurat.

– Mama a murit. A murit şi soţul tău?

– N-am avut niciodată un soţ.

– De ce?

– Ăsta parc-ar fi un interogatoriu oficial. Să-mi chem avocatul?

Aruncă o privire în susul scării. Apartamentul făcea parte dintr-un bloc al anilor 1980, cu mezanin şi grinzi sub tavan. Îl văzu pe Simon ieşind din baia de la etaj, pentru a intra în dormitor, numai cu un prosop pe el. Sandy îi observă direcţia privirii şi ochii li se întâlniră.

– Mişto tipu', mm? comentă ea.

Fox zări umbra unui zâmbet pe buzele fetei. „Mi-au făcut-o", îşi spuse ea. „Ăsta-i un fel de test. Tânăra fiică o cunoaşte pe noua prietenă a tatălui şi o supune la probe, ca să vadă dacă merge."

– La ce caz lucrezi acum?

– O fetiţă. Asasinată de noua prietenă a tatălui ei, pentru că i-a pus prea multe întrebări personale. O tragedie. N-a găsit-o nimeni săptămâni de-a rândul.

Dacă înţelesese gluma, Sandy nu se trăda. Fox aruncă o privire nervoasă spre etaj, sperând ca Simon să coboare cât mai curând.

Fata îşi încrucişă braţele pe piept, iar Madeleine simţi că era evaluată cu atenţie.

– Tata a zis că faci crime.

– Nu le fac, o corectă cu blândeţe Fox, ar fi împotriva legii. Am anchetat câteva, în cadrul unei unităţi numite Echipa de Incidente Majore pe Zonă.

– Cred că e marfă.

– Ba nu-i marfă deloc. Nu e nici o marfă că oamenii sunt omorâţi. Iar munca este, de cele mai multe ori, istovitoare. Pierzi

o grămadă de timp doar punându-le întrebări oamenilor.

Mai luă o sorbitură de bere.

– Crezi că eu m-aş pricepe?

– Categoric. Te-ai pricepe de minune.

– De câte clase ai nevoie ca să fii detectiv criminalist?

– Poţi să-ţi scrii numele şi să mesteci gumă în acelaşi timp?

Sandy înţelese că era luată în râs.

– Mhm.

– Atunci eşti ca şi intrată.

– O.K. Fiindcă Simon vrea să studiez chimia şi fizica, iar eu i-am spus că e o pierdere de timp.

În acel moment, respectivul tată coborî scara, îmbrăcat sportiv, în jeanşi şi pulover negru supraelastic. Fox simţi o senzaţie ciudată, uleioasă, în josul abdomenului. Nu arăta deloc rău.

– Madeleine şi cu mine discutam despre viitoarea mea carieră, îi spuse Sandy, când intră în bucătărie. Nici ea nu e de părere să fac fizica şi chimia.

– Serios? replică Simon, privind-o lung, cu o sprânceană arcuită.

„Aoleo”, îşi spuse Fox. „Fata asta o să mă bage în belea.”

Dar nici prin minte nu-i trecea cât anume putea însemna beleaua aceea. Ceea ce, probabil, era cu atât mai bine.

Capitolul 26

La colţul cu High Street se afla un restaurant italian numit „Café Dorigo”. Era un local pe care Fox îl categorisea ca italian fals autentic, cu dale de marmură albe şi negre, măsuţe de lemn, lista de bucate mâzgălită pe o tablă neagră. Se înghesuiră la o masă din colţ, lângă fereastră. După frigul amarnic al nopţii de februarie, înăuntru era cald, iar ferestrele se aburiseră.

Localul era plin. Un tânăr cu şorţ alb şi expresie hărţuită se apropie grăbit şi turui specialităţile serii, într-o cuvântare repetată dinainte şi atât de rapidă încât abia dacă înţeleseră o vorbă. După plecarea lui, Sandy îşi privi tatăl:

– Ce-a zis?

– A spus că specialităţile s-au terminat, să citim doar lista.

– Nu-i adevărat. A zis ceva despre *ravioli alla pesto. Mor* după

ravioli alla pesto.

– Ei, atunci e simplu. Ce vrei să bei?

– *Frascati*.

– Ai abia treisprezece ani.

– La anu' împlinesc cinşpe.

– În douăzeci şi una de luni vei avea cincisprezece. Asta înseamnă că tot numai treisprezece ai, oricum o iei. *Ravioli alla pesto* şi cola. O combinaţie perfectă între bucătăria italiană şi cea americană. O.K.?

Sandy îşi încrucişă braţele pe piept, îmbufnată. Simon se uită în meniu, stânjenit.

– A sunat Sara mai devreme, reluă Sandy. Mâine seară dă o petrecere. M-a invitat şi pe mine.

– Părinţii ei vor fi acasă?

Tăcerea fetei păru să-i confirme suspiciunile.

– Vine *toată lumea*.

– Şi Salman Rushdie? Şi Benjamin Netanyahu? Şi primul ministru al Norvegiei?

– Sara nu-l cunoaşte pe primul ministru al Norvegiei.

– Deci, nu vine toată lumea.

– Nu pot să pierd petrecerea asta, tată.

Fox îşi muşcă buzele. Recunoştea trecerea tactică de la agresivitate la linguşeală, de la „Simon" la „tată". Următoarea mişcare avea să constea în lacrimi şi „tăticuţule". Apoi, ameninţări şi o criză. Ştia prea bine, fiindcă şi ea procedase la fel cu tatăl ei.

– Ai treisprezece ani. Nu te duci la nici o petrecere în Fulham, fără supravegherea părinţilor.

– Vorbeşte de parcă Fulham ar fi… Bosnia.

– Pentru o fată de treisprezece ani nesupravegheată poate fi foarte bine şi Bosnia.

Sandy o privi pe Fox, implorând-o să-i vină în ajutor. Dintr-odată, Fox se simţi fascinată de gama antipastilor oferite pe tabla cu meniul.

– Fac pariu că şi tu te duceai la petreceri când aveai treişpe ani, îi spuse Sandy.

Fox clătină din cap:

– La prima am fost abia anul trecut.

Acest răspuns nu o descurajă pe Sandy. Ridică din umeri, cu nepăsare:

– În anii 1980, lucrurile stăteau altfel. Ceea ce nu înţelege Simon e că fetele din ziua de azi se maturizează mai repede. Dacă ai fi mama mea, şi ţi-aş promite că ajung acasă la miezul nopţii cel mai târziu, şi plătesc eu taxiul, nu m-ai lăsa să mă duc?

„Ce ironie”, reflectă Fox. „O fată doar cu puţin mai mare decât Kate Mercer mă întreabă dacă după părerea mea e O.K. să-şi asume asemenea riscuri.” Înainte de a apuca să răspundă, Simon interveni:

– Madeleine nu e mama ta şi nu e cinstit s-o pui în situaţia asta.

– Niciodată nu mă laşi să fac nimic.

– Te las să respiri. Te las să mănânci tot ce avem în frigider. Te las să locuieşti în casa mea.

Sandy bătu cu pumnul în masă, făcând tacâmurile să zăngăne. Câteva capete se întoarseră în direcţia lor. Era în pragul lacrimilor.

– Când termin şcoala, am să mă fac prostituată! şuieră ea şi se ridică, plecând ca o furtună, pe lângă o uşă unde scria TOALETĂ. Ceilalţi meseni se uitau după ea. Simon trase adânc aer în piept, concentrându-se asupra listei de vinuri. Îi tremurau mâinile.

– E ultima oară când o mai iau cu mine. Profită de toate ocaziile posibile ca să mă facă de râs. Acasă, n-ar îndrăzni să se comporte aşa.

Fox era uşurată că Sandy plecase de la masă. Îşi simţi muşchii fălcilor relaxându-se, iar pe faţă i se ivi un zâmbet.

– Nu e deloc amuzant, spuse Simon. Când ajungem acasă, o consemnez pentru o lună.

– Te are la mână.

Simon arcui o sprânceană:

– Cum adică?

– Eşti un tată necăsătorit. Dacă o refuzi, există înţelegerea nerostită că, dacă avea mamă, ar fi putut să-şi rezolve problema cu ea. De-asta mi-a cerut părerea. Nu e decât o altă versiune a aceleiaşi tactici. Iar dacă cedezi presiunilor, deşi ştii că nu e bine, ajungi oricum să te simţi mizerabil. Oricum o iei, tot pierzi. Nu?

Simon dădu din cap:

– Mi-am petrecut întreaga viaţă cu sentimente de teamă sau vinovăţie. Nu are mamă, iar tatăl ei lucrează după un program ridicol de lung. Mă simt destul de prost din cauza asta. Ceea ce mă face vulnerabil în faţa şantajelor juvenile, îmi dau seama. Dar

dacă-i acord mai multă libertate, mă tem să nu dea de vreun necaz. Nu vreau decât să mi-o ia cineva de pe cap şi să mi-o dea înapoi, în bună stare, când va avea douăzeci de ani.

– Şi atunci?

– Şi atunci, vreau să se logodească imediat cu un instructor de karate înalt de şase picioare şi şase[6], care s-o însoţească absolut peste tot şi să aibă permanent un certificat de prim ajutor.

Expiră prelung, rezemându-se de spătar, şi îi zâmbi:

– Acum înţelegi de ce tind să intru în discuţii prosteşti când sunt invitat la cină? Între rolul de tată şi departamentul de urgenţe, nu am nici un moment pe zi în care să mă pot destinde.

Sandy reveni de la toaletă. Se prăvăli pe scaun şi rămase cu braţele încrucişate, bosumflată. Simon o privi pe Fox, care ridică din umeri, cu un zâmbet de încurajare. Era un truc pe care copiii îl învăţau încă de pe culoarele super-market-urilor, când abia ştiau să umble pe picioare.

Nu îndrăznesc să mă atingă în public.

Fox îşi termină porţia de *penne alla arabiata* şi împinse farfuria la o parte, sătulă. Luând o înghiţitură de Bortioli, îi zâmbi lui Simon. De mult timp nu mai fusese invitată la o masă şi un vin bun. Uitase cum era să iasă în lume cu un bărbat. Cel puţin, cu un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Cafelele băute în Sala de Incidente, cu Marenko, Honeywell şi T.J. nu se puneau la socoteală.

Se gândea la ceea ce-i spusese W.P.C. Stacey: *Elliot Ness*. Din *Incoruptibilii*.

Poate că în seara aceea avea să devină mai accesibilă. Urma să aştepte, să vadă cum evoluau lucrurile. Pe moment, savura atmosfera, în pofida adolescentei încruntate din colţ şi a tânărului nesuferit de la masa vecină, care bea prea mult şi vorbea prea tare.

Era îmbrăcat elegant, într-un costum de lână bleumarin, şi aproape tot timpul striga într-un telefon mobil. Îşi lărgise cravata bordeaux, aproape ca pentru a-şi face reclamă: ia uitaţi-vă la mine, m-am îmbătat! Comerciant de uz casnic, îl categorisi Fox. Prea bogat, dedat exceselor. Îşi făcea de cap ca să-şi impresioneze partenera, o blondă cu un inel în sprânceană şi corsajul prea decoltat chiar şi pentru un local deochiat din

[6] *Six-foot-six* – 1,95 m (n.tr.)

Wardour Street, necum un restaurant de înaltă clasă din Wimbledon.

Cei doi îşi începuseră a treia sticlă de vin. Bărbatul vârî mâna în buzunar, scoase un pachet de Marlboro şi-şi aprinse o ţigară.

– Credeam că aici e salonul de nefumători, comentă Simon.

Fox ridică din umeri. Lasă-l în pace.

Dar Simon era încordat ca un arc. Probabil din cauza conflictului cu fiica sa sau dintr-a aortei desprinse care-l reţinuse în acea după-amiază la urgenţă ori fiindcă prima sa întâlnire după luni de zile nu mergea conform planului. Se întinse spre cel de la masa alăturată, spunându-i:

– Scuzaţi-mă. Cred că partea asta din restaurant e pentru nefumători.

– Mă doare-n cur ce crezi, replică individul şi-i întoarse spatele.

Simon nu se lăsă:

– V-ar deranja să stingeţi ţigara?

– Mhm, m-ar deranja.

Şi îi rânji prietenei sale, care râse chiţăitor. Privind-o pe Fox, Simon se încruntă şi clătină din cap. Cel puţin, diversiunea o smulsese pe Sandy din introspecţiile ei mohorâte. Îi dădu lui Fox un ghiont în braţ.

– Arestează-l, şopti ea.

Fox n-o băgă în seamă.

– Fumează într-o zonă destinată nefumătorilor, insistă Sandy. Putem face toţi cancer la plămâni.

– Sunt în afara programului.

Sandy se uită urât spre fumător, lansând din ochi raze ucigătoare.

Ospătarii şi ceilalţi meseni aruncau priviri îngrijorate către Nea Marlboro, dar acesta părea hotărât să le dovedească tuturor că era cel mai tare mascul din Wimbledon. „Ferească Dumnezeu să nu intre tocmai acum Vinnie Jones”, îşi spuse Fox. „Tot usturoiul ar fi înecat sub mirosul de testosteron.”

Distrându-se tot mai copios, omul trase din ţigară, întoarse oblic capul şi, cu ochii tot spre sosia Pamelei Anderson de la masa lui, suflă fumul în direcţia lui Simon.

„Întrece măsura”, reflectă Fox. „Trebuie să-l opresc imediat.”

– Cred că aţi băut cam mult, domnule, spuse ea.

Simon clătină din cap. După ce declanşase o scenă pe care n-o putea duce până la capăt, prefera să se dea bătut. Dar era prea

târziu. Individul se răsuci în scaun.

– Ai zis ceva? întrebă, profitând de ocazie ca un pescar căruia peştele îi muşcă prima momeală a zilei.

– V-aţi îmbătat şi vă faceţi de râs. Ce-ar fi să luaţi sticla de vin, să chemaţi un taxi şi să vă duceţi acasă, până nu se întâmplă ceva?

Omul avea ochii tulburi şi buzele umede.

– Şi ce-ar fi să te duci tu-n pizda mă-tii, blondino?

La mesele din jur se lăsă tăcerea. Unul dintre chelneri plecă grăbit în căutarea patronului; altul ezita cu mâna pe telefon, gata să cheme poliţia.

– Arestează-l! stărui Sandy.

„Of, căca-m-aş", îşi spuse Fox. „Eu şi gura mea desferecată."

– Mai bine plecaţi în linişte. Deranjaţi lumea.

– Am o idee mai bună, propuse Simon. De ce n-am pleca *noi*?

Dar Nea Marlboro se ridicase greoi în picioare, stând acum între ei şi uşă. Se aplecă înainte, cu ambele mâini rezemate pe masa lor. Respiraţia sa duhnea a usturoi, alcool şi tutun.

– Mhm. De ce nu te-ai duce-n mă-ta cu tot cu fătălăul tău?

– Să mergem, spuse Simon şi, luând-o pe Sandy de mână, o ridică în picioare. Fox îşi stăpânea cu greu furia. Auzi glasul tatălui ei: *Madeleine, într-o bună zi, ai să dai de dracu' cu temperamentul ăsta al tău*. Îşi termină vinul roşu şi se ridică încet în picioare. Luându-şi poşeta de pe spătarul scaunului, îl urmă pe Simon spre casieria de lângă uşă.

Şi ar fi fost dispusă să încheie totul aici, împotriva instinctelor ei primare, dacă Nea Marlboro nu i-ar fi vârât mâna sub rochie când trecu pe lângă el. Aproape fără să judece, Fox se răsuci, trântindu-i un şut cu dreptul între picioare. Individul se îndoi de mijloc, icnind, iar ea îi mai dădu o lovitură, cu degetele îndoite ale mâinii, repezindu-se de la şold, într-o mişcare fulgerătoare.

Din tot restaurantul se înălţă un freamăt, urmat de o tăcere adâncă. În timp ce beţivul se prăbuşea la podea, Fox se dădu cu un pas înapoi, puţin cam uimită de propria violenţă. Omul se zvârcolea printre scaune, ţinându-se de testicule şi de faţă. Amica lui se porni pe zbierete. Simon o împinse pe Fox deoparte.

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el.

Îngenunche lângă rănit. Nea Marlboro îşi strânsese genunchii la piept, ţinându-şi o mână între picioare. Se chinuia să respire, iar din gură şi nas îi curgea sânge.

Simon îl întoarse pe o parte. Ridică privirea spre Fox, aruncându-i cheile:

– Du-o pe Sandy acasă. Imediat.

Fox era furioasă pe omul cu costum albastru, pe Simon, pe ea însăşi. „L-aş fi putut omorî”, îşi spuse. „Sunt nebună.” Apucând-o pe Sandy de mână, ieşi grăbită din restaurant. „Chestia asta n-o să dea deloc bine în dosarul meu.”

Capitolul 27

– A fost de-a dreptul trăsnet, comentă Sandy, în timp ce traversau grăbite strada, îmbrăcându-se din mers.

– A fost o prostie. Violenţa nu e o soluţie.

– Depinde de problemă, replică fata. Dacă problema e: ce faci cu un beţiv care are chef de bătaie în restaurant, ţi-aş da nota A-minus.

– Puteam să-l omor.

– Vai, şi ce pagubă pentru viitorul omenirii, aruncă Sandy, grăbindu-se să ţină pasul cu ea; fremăta de emoţie. Unde-ai învăţat figura asta? Nici n-am văzut când l-ai lovit.

– Mă antrenez la arte marţiale încă din copilărie. Am crescut în Hong Kong. Nu e nici un motiv de mândrie. Mai inteligent e să nu te lupţi. Nu-mi place să folosesc forţa, decât dacă n-am nici o posibilitate s-o evit.

– Eu, să pot face asta, aş folosi forţa ori de câte ori am ocazia. O clipă de linişte n-aş mai avea. Îmi trec prin minte sute de oameni pe care tare mi-ar mai plăcea să-i bat măr.

– Asta voiam şi eu să spun, sublinie Fox.

În bucătărie, îşi făcu o cafea. Sandy o privea, sorbind o cola luată din frigider. Se auzi soneria, iar Sandy deschise. Simon intră, cu o expresie împietrită.

Se opri în mijlocul bucătăriei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Am plăcerea să te anunţ că nu va depune plângere.

– Puţin îmi pasă dacă depune, replică Fox, deşi îi venea să strige de uşurare.

– Cred că s-a simţit destul de umilit. Nu prea se putea duce la poliţie, să reclame că l-a bătut o femeie.

– Ăsta-i misoginism, interveni Sandy, dar Simon o ignoră.

– Restaurantul nu a suferit nici o stricăciune, aşa că Marco a fost bucuros să lase totul aşa cum e.

– Marco?

– Patronul. Mi-e prieten. Mă rog, a fost. Nu cred că arde de nerăbdare să-i mai vizitez localul.

– Mă rog, la colţ e un McDonald’s, îşi luă Fox poşeta de piele. E timpul să plec. Poate mai repetăm figura şi altă dată.

– Ce figură? Să luăm la bătaie necunoscuţii?

– Nu mă las umilită de beţivi, e clar? Sunt destul de îngăduitoare, dar, când mă agresează fizic, trag linie.

– Cum te-a agresat? Te-a lovit, a încercat să te sugrume?

– Mi-a băgat mâna sub rochie.

– Şi ce, din asta puteai să mori?

– A, deci e-n regulă, nu? Fiindcă era beat? Gata, nici o problemă, tragem o pipăială scurtă, facem femeia de râs în văzul tuturor. Ce voiai să fac? Să strig: „Hai, băieţaş, poţi să mă şi mameleşti, dacă ai chef.”

Simon roşi, aruncând o privire spre fiica sa, care zâmbea cu gura până la urechi, distrându-se de minune.

– Violenţa nu rezolvă niciodată nimic, spuse el.

– Sandy şi cu mine tocmai discutam acelaşi lucru. În mod destul de curios, e şi părerea mea. Dar mă tem că, în momentul ăla, mi-am pierdut calmul.

– Atunci, bucură-te să afli că i-ai spart nasul.

– Nici nu mă bucur, nici nu-mi pare rău, mulţumesc foarte mult.

– Numai Dumnezeu ştie ce vătămări i-ai cauzat… În altă parte. Un şut ca ăla poate provoca hemoragii grave. Aşa-ţi interoghezi şi suspecţii?

Fox se înroşi la faţă.

– Apropo de lovituri sub centură, replică ea, trecând pe lângă Simon. Dar, cu puţin noroc, i-am întrerupt pentru un timp circulaţia testosteronului.

Aruncă o privire spre Sandy:

– Noapte bună.

– Felicitări, Madeleine.

– Tatăl tău are dreptate. Ce-am făcut e de neiertat.

– De iertat, de neiertat, a fost marfă.

– Du-te la culcare, Sandy, o expedie Simon.

Se întoarse, iar fata, la spatele lui, făcu o mutră.

– Mă descurc singură, încheie Fox, pornind spre uşă, dar apoi se înapoie în bucătărie. Că tot veni vorba, ca să se reţină, nu eu am început. Aş fi suportat fumul, ca să avem linişte.

– Intenţionam să discut raţional cu el. Dar nu cred în tacticile omului cavernelor. Se pare că ăsta e sectorul tău.

– Ale persoanei cavernelor. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă respecţi corectitudinea politică.

„Iisuse”, îşi spuse ea. „De trei luni n-am avut nici o întâlnire, şi-n prima seară când ies să mă distrez, iese cu bătaie. Avea dreptate tata. Mai bine mă năşteam băiat.” Îşi îndreptă umerii.

– Ai o fată fermecătoare. Încă mai prefer să cred că, dacă pe ea o apuca de fund, i-ai fi spart nasul tu în locul meu. Noapte bună, Simon.

Şi ieşi.

Lângă intrarea blocului fuseseră îngrămădite pungi negre de plastic cu gunoi, iar un şoarece o zbughi în întuneric la apropierea ei. Descuie uşa de sticlă şi dădu din cap spre portarul chinez, în timp ce mergea spre micul ascensor. Toţi îl numeau Charlie. Nimeni nu-i ştia adevăratul nume.

Era chinez din Hong Kong şi, ori de câte ori îl vedea, la venire şi la plecare, de două ori pe zi, îşi amintea de acea perioadă. Fusese cea mai fericită din viaţa ei. Mai simţea şi acum mirosul de *frangipani* din grădină, aromele exotice de usturoi şi anason plutind din bucătărie, parfumurile magice ale colacilor de tămâie din templul Tin Hau, unde marea blană de tigru încă mai era agăţată pe perete.

La fel ca mulţi dintre ceilalţi *gwailos*, locuiseră în satul Stanley, o lume privilegiată de *amahs*, şcoli particulare şi vederi spre golf, prin grădini.

Tatăl ei îşi ţinea iahtul amarat în Causeway Bay şi navigau cu el până în Tung Lung Chau sau în jurul Insulei Lamma. Mama ei şi Ginny aveau amândouă rău de mare, aşa că Madeleine era singura membră feminină a familiei Fox primită la bord. Mai ţinea minte şi acum apele de un albastru viu şi verdeaţa profundă a insulelor, precum şi marile cargoboturi transoceanice care treceau pe lângă ei prin canalele marine.

Fusese o perioadă magică, înainte de a-şi da seama că tatăl ei n-o iubea în acelaşi fel în care îşi iubea fiii. Dacă ar fi semănat

mai mult cu Ginny, n-ar fi contat, căci sora ei nu încerca niciodată să se ia la întrecere cu fraţii săi, aşa cum făcea Madeleine. Ea, însă, fusese talentată la matematică şi la sporturi şi suferea crunt că tatăl ei nu se bucura niciodată de realizările sale la fel de mult ca de ale băieţilor.

Dar aceasta era o altă lume, departe de străzile ploioase de lângă Bayswater Road. În seara aceea, vremea urâtă alungase matracucile de pe trotuare, iar uşa de la „Boots the Chemist" era ocupată de o cerşetoare singuratică, dormind ghemuită sub câteva cartoane. Mare minune dacă nu murea îngheţată. Dar cui îi păsa?

Fox se înfioră, aşteptând ca focul cu gaze să alunge frigul din cameră, cu fruntea lipită de geam. Deci nu Simon era cel sortit. Nici nu se prea mira. Dar, în fond, ce-şi dorea? Îşi spuse că voia un bărbat care să combine inteligenţa şi sensibilitatea, însă când găsea asemenea raritǎţi, o dezamăgeau întotdeauna.

– Ceea ce vrei tu, murmură de una singură, aproape stingherită de mărturisire, e un tip dur.

Un tip dur. Un prinţ negru. Un om cu zâmbet blând şi ochi cruzi, cu degete de pianist şi palme bătătorite. Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care nu se măritase cu David. Poate că din acest motiv era încă singură.

Capitolul 28

Satan se întorsese, cu ghetele sale negre şi canadiana, îl zări în mulţime; de astă dată, o avea cu el şi pe iubita lui, o fată robustă cu păr ţepos şi urechile doldora de cercei. Ofiţerii în uniformă îi ţineau pe Satan şi ceilalţi spectatori la o distanţă respectabilă.

Prin tot blocul ardeau lumini. Nimic nu reuşea mai bine ca o crimă să scoale oamenii din paturi. Locatarii începeau să se obişnuiască; devenise un eveniment regulat în zorii zilei. Fără îndoială, aveau să-i ducă dorul, când ploaia de cadavre înceta. Reveniseră şi nelipsiţii Rastas, râzând şi strigând unii la alţii peste cordonul poliţiei. Aceeaşi atmosferă de carnaval ca data trecută. Festivalul Omuciderilor Camden Town.

Fordul Sierra al lui Marenko era parcat pe stradă între două maşini de poliţie. O ambulanţă staţiona lângă bordură, cu

girofarurile în funcţiune şi portierele din spate deschise. Furgonul de la morgă încă nu sosise.

Cu legitimaţia în mână, Fox trecu de cordon. Un P.C. tânăr o conduse în casă. Îşi amintea vizita anterioară.

Dacă zic ceva, o să-mi facă de petrecanie careva. Nu că mi-ar păsa de mine, da' ce-o să se-ntâmple cu Miles?

Marenko stătea pe trotuar, fumând o ţigară. Era a treia cădere în tot atâtea luni. Ochii li se întâlniră, dar nici unul dintre ei nu vorbi. Şeful îi cunoştea gândurile. Trecu pe lângă ea, aruncându-şi în întuneric ţigara aprinsă.

– Gata, Fox?

Dădu din cap. Intrară, luară pe ei două salopete albe şi papuci albi peste pantofi şi urcară scara spre dormitoare. Fox ezită, pregătindu-se să fie tare, ştiind ce îi aştepta în cameră. Marenko o privi nerăbdător. Îl urmă înăuntru.

Graveney vorbea într-un reportofon.

– Zace lângă patul dublu, aproape de fereastră, în partea opusă uşii. E acoperită pe jumătate cu o plapumă de bumbac. Fereastra e închisă. Un cearşaf îi acoperă parţial capul. Zace cu faţa în jos şi cu un braţ răsucit sub ea. Poartă o cămaşă de noapte, din poliester.

Se apropiară, atenţi unde călcau. Fox văzu că aşternutul şi plapuma fuseseră târâte peste marginea patului. Pe saltea erau nişte pete de culoare închisă.

Fulgeră un blitz. Un criminalist în salopetă albă stătea în patru labe lângă pat, punând cu grijă firele de păr de pe cearşafuri în plicurile pentru probe.

Şifonierul vechi avea o oglindă crăpată. Fox văzu reflectată frânt imaginea Florei Ellis, o masă de păr încleiat cu sânge, faţa învineţită, mandibula întinsă într-un unghi nefiresc. În jurul capului ei se coagulase o băltoacă de sânge purpuriu.

Graveney continua să înregistreze:

– Are două plăgi împuşcate la cap şi încă două în spate. Părul îi e plin de sânge închegat. Temperatura din cameră e scăzută, în jur de zece grade Fahrenheit. Perdelele sunt trase, ferestrele sunt blocate pe dinăuntru, nu se vede nici un semn de intrare cu forţa în dormitor.

Se lăsă pe vine lângă cadavru şi-i palpă braţele şi picioarele.

– Trupul nu a fost cuprins de rigor.

Fox îl văzu ridicând cămaşa de noapte a Florei Ellis pentru a o

examina într-un loc nevăzut din direcţia ei.

– Temperatura rectală de profunzime este de treizeci şi cinci de grade cu opt, e ora trei şi treizeci şi cinci a.m.

În timp ce Graveney rostogolea cadavrul pe o parte, oameni în alb veniră să examineze mocheta în locul unde zăcuse Flora Ellis.

Fox se apropie. Rănile de intrare din spate erau mici, regulate şi sângeraseră foarte puţin. În jurul orificiilor se vedea funingine, indicând că se trăsese de la mică distanţă, partea dinapoi a craniului se dezintegrase. Probabil erau gloanţe cu vârf crestat, îşi spuse ea.

Peste tot se împrăştiaseră sânge şi materie cerebrală, mare mizerie.

– Lumina era aprinsă sau stinsă, când a fost găsită? întrebă Marenko.

– Aprinsă.

Fox îşi imagină scena: ucigaşul intră în cameră, aprinde lumina. Flora Ellis se saltă în capul oaselor, are un moment de groază, privindu-şi asasinul în lumina neaşteptată. Poate mai are timp să ţipe, începe să se ridice. Cel mai probabil, primul glonţ e tras în cap. Cade într-o parte, jos din pat, deja moartă. Dar criminalul se apropie şi mai trage trei focuri, unul în cap, două în trup. Un atentat profesionist.

După ce-şi făcu datoria, Fox o privi pentru ultima oară pe Flora Ellis femeia, nu Flora Ellis cadavrul. Pupilele negre, dilatate, erau ascunse sub pleoapele pe jumătate coborâte, dar expresia de pe faţă nu putea fi confundată. *Tu mi-ai făcut asta*, şoptea Flora. *Ţi-am spus că nu văzui nimica, da' tu te-ai ţinut de capul meu, m-ai făcut să-ţi spun ce ştiam. Îmi pusei viaţa în joc pentru un gangster din Yardie care oricum nu conta, şi uite ce mi s-a întâmplat.*

Fox se ridică.

Dacă zic ceva o să-mi facă de petrecanie careva. Nu că mi-ar păsa de mine, da' ce-o să se-ntâmple cu Miles?

– Ora morţii? îl întrebă Marenko pe Graveney.

– Între miezul nopţii şi unu, în faza asta. Voi şti mai multe după necropsie. Din câte-mi pot da seama, nu există nici o indicaţie că ar fi fost molestată sexual antemortem.

Marenko clătină din cap.

– Ştiu de ce au omorât-o, mormăi el.

– Sacul, îi ceru Graveney unui asistent, care aştepta lângă uşă.

S-o scoatem de aici şi la morgă cu ea. Cu cât mă apuc mai repede de treabă, cu atât veţi primi mai curând rezultatele.

Marenko şi Fox îşi scoaseră salopetele şi coborâră la parter.

Living room-ul fusese devastat. Toate sertarele erau scoase din scrin, zăcând acum cu susul în jos pe mochetă, pentru a da impresia că intrusul căutase bunuri de valoare. Cică. Trecură în bucătărie. Geanta Florei fusese aruncată pe linoleum, iar poşeta, pe masă, era goală.

– Pare un jaf, spuse un sergent în uniformă.

Marenko îl privi cu dezgust, dar nu răspunse nimic.

Asasinul intrase prin bucătărie. Rama de lemn din jurul ferestrei era crăpată. O forţase cu o rangă. Fox îi privi pe criminalişti cum lucrau, presărând pudră pentru amprente pe pervaz şi pe toate suprafeţele netede, astfel încât totul se acoperea cu un strat cenuşiu, sclipitor. N-aveau să găsească nimic, îşi spuse ea. Făptaşul purtase mănuşi. Nu era un amator, era un profesionist care încerca să treacă drept amator, o crimă la comandă, deghizată în jaf.

Privi pe perete.

Te rugăm, O, Doamne, binecuvântează
Această casă, zi şi noapte s-o ai în pază.

– Cine a găsit-o? întrebă.

– Are un copil mic, răspunse sergentul. Un vecin l-a auzit zbierând. A ţinut-o aşa vreo două ore, până i-a dat cuiva prin minte să ne cheme. Credea că-l omora maică-sa, aşa a spus.

– Cât timp cred ăştia că trebuie ca să omori un copil? mormăi Marenko.

– Maşina de patrulare a ajuns aici pe la două jumate, continuă sergentul. Au găsit fereastra din spate deschisă şi au intrat. Copilul era în dormitor.

– A văzut-o pe maică-sa în halul ăla?

– De-asta urla. Probabil s-a dat jos din pătuţ.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu. Unde e?

– Cu o femeie de pe stradă, stă cu el în maşina noastră. E singura care se descurcă. Îl îngrijeşte din când în când, a spus. Am chemat Asistenţa Socială. Vine încoace cineva de-acolo.

Fox privi prin bucătărioara mohorâtă. Dintr-o dată, o cuprinse deprimarea.

– A vorbit cineva cu vecinii, şefu'?

Marenko ridică din umeri: .

– Li s-a părut c-au auzit un urlet cam pe la miezul nopţii, da’ pe urmă n-au mai auzit nimic altceva, aşa că s-au culcat la loc. Nici o împuşcătură. Omul nostru folosea amortizor.

– Un spărgător care intră în casă, fură câteva lire din poşeta unei mame şomere şi necăsătorite, apoi trage în ea patru gloanţe, dintr-un pistol cu surdină. Vi se pare că are sens?

– Dacă eşti Patrick Capper, are.

– Nu el a făcut-o.

– Nu, de data asta nu el. Pariez toată Londra pe-o para chioară că, în momentul crimei, era în mijlocul Stadionului Wembley, cântând *Chopsticks* la un pian alb cu coadă în faţa unei mulţimi care cumpărase toate biletele.

Unitatea S.O.C. instalase reflectoare în spatele casei, concentrându-le luminile asupra cărării unde trei oameni în salopete albe, ghemuiţi, căutau urme de paşi.

Marenko se înapoie la maşină. Nu mai avea ce face acolo.

– Dimineaţă, adunăm toată echipa.

Doi experţi aduceau din casă câteva plicuri cu probe. În urma lor, doi dintre oamenii lui Graveney împingeau spre furgonul mortuar o targă cu tot ceea ce mai rămăsese din Flora Ellis.

Lumina stroboscopică albastră a unei maşini de poliţie fulgera peste chipul lui Marenko.

– Eu sunt de vină, spuse el.

– Dumneavoastră, şefu’? De ce sunteţi de vină?

– Acum o săptămână, i-am trimis din nou aici pe T.J. şi Rankin ca să discute cu ea.

Îl privi mirată.

– De ce?

– Am crezut că poate reuşesc s-o fac să se răzgândească în legătură cu Capper. Poate că i-a văzut cineva şi s-a alarmat.

Fox închise ochii.

– Nu-i puteaţi asigura protecţia?

– Numai dacă accepta să fie martoră.

– Christoase Atotputernice!

Unul dintre comisarii de lângă cordon urmărea acest schimb de replici cu mult interes. Marenko îi adresă lui Fox o privire prevenitoare.

– A fost un omor comandat, spuse ea, mai încet. Capper rămâne neimplicat. Iar noi tocmai am creat un orfan.

Ca la un semnal, auziră dintr-o maşină de poliţie plânsetul unui copil. O femeie în capot stătea pe fotoliul din faţă, cu copilul pe genunchi. Miles se zbătea, plângând. Avea o păpuşă prinsă cu un ac de siguranţă pe treningul albastru.

Marenko îi evită ochii:

– Ştiu ce-am făcut, Fox. Nu e nevoie să-mi aminteşti. Tu vezi-ţi acolo de treabă şi eu îmi văd de a mea.

Se urcă în maşină şi trecu încet de cordon, cu luminile de frână aprinzându-se când se opri la Kentish Town Road. Fox auzi scrâşnetul de pneuri, în timp ce Marenko dădea colţul, accelerând prea tare. Tinerii Rastas îl ovaţionară cu ironie.

Fox se rezemă de maşina poliţiei.

– Arată-mi puţină justiţie, murmură ea, fără să se adreseze cuiva anume. Arată-mi lumina zilei şi calea de a îndrepta toate astea.

Începuse o ploaie slabă. Era primăvară, dar până la cerul senin şi soarele cald mai aveau mult de aşteptat.

Capitolul 29

L-au găsit pe Patrick Capper bând în barul „The Pieman”, un local tematic al său de pe Upper Street, în Islington. Era îmbrăcat elegant pentru o dimineaţă de duminică: vestă în talie, din mătase violetă, cu o broşă de aur, şi costum de comandă. Părul lung şi blond îi era pieptănat în coadă de cal. Pe degete avea câteva ghiuluri de aur, iar printre firele de păr de pe piept i se odihnea un lanţ tot din aur. Citea ziarul *News of the World*.

„Iisuse”, îşi spuse Fox. „Unele din personajele astea sunt nişte parodii ale lor înşile. Parcă dă probă pentru propriul rol.”

Dacă localul avea o temă, Fox n-o observa. Vedea geamurile plumbuite ale vitrinelor, stele albastre pe un tavan portocaliu brunat, banchete de lemn, podele din lemn de brad baltic. Preţurile cocktail-urilor erau scrise cu cretă pe o tablă neagră, născocite chiar de barman, după cum arătau: Ţoi de Paradis, Curu’ Fecioarei. Televizorul mergea, dar îl acoperea muzica de fond.

Capper îşi adunase consiliul într-un colţ. Lângă uşă, lumina era mai bună pentru citit, dar când te numeai Patrick Capper nu stăteai niciodată prea aproape de vreo fereastră şi erai atent să

ai un perete în spate.

Îl recunoscu pe unul dintre haidamaci. Cel înalt, cu păr oxigenat, fusese în casa din Waltham Abbey în dimineaţa când îl arestaseră pe Capper pentru împuşcarea lui Crawford. Azi, purta o geacă din piele neagră cu fermoar şi o cămaşă de bumbac cu guler lat. Se postase între Capper şi bar. De cealaltă parte a mesei, un alt bărbat, mai bătrân şi mai puţin dichisit decât colegul său, cu resturile de păr de pe capul pleşuv rase până la piele, se juca absent cu scrumiera. Dacă pe fruntea sa de om de Cro-Magnon se citea ceva, reflectă Fox, era încercarea de a-i descoperi modul de folosire.

O negresă în rochie de piele, cu părul oxigenat, stătea pe genunchii lui Capper, jucându-se cu firele de păr care-i ieşeau pe sub gulerul descheiat. N-o lua în seamă. Altă femeie, o roşcovană, mesteca gumă şi-şi învârtea cuburile de gheaţă în pahar.

Când intrară pe uşă, Capper ridică privirea. Zâmbi şi-şi aprinse o ţigară. Apoi, ochii i se îndreptară spre Fox. Buzele i se retraseră de pe dinţi, într-un rânjet.

– Ţi-ai adus şi-o gagicuţă, Frank?

– E detectiv inspector Fox.

– Mişto ţâţe.

Mâna lui Marenko se apropie rapid de haină, ceea ce provocă o tresărire vizibilă din partea gorilelor. Marenko scoase un pachet de Benson and Hedges şi îşi aprinse o ţigară, pe îndelete. Aruncă băţul de chibrit ars pe podea. Capper îl privi cum îl strivea cu călcâiul pe scândurile lăcuite, dar nu spuse nimic.

– Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre prietena ta, Patrick. Îţi plac femeile-şnur, aşa-i?

Fata îi aruncă lui Marenko o privire care ar fi putut îndoi oţelul. Se lăsă o tăcere de moarte. Fox spera că Marenko ştia ce făcea. Cineva tocmai dăduse drumul sistemului de încălzire centrală.

Capper se rezemă de spătar, zâmbind. Haidamacii prinseră semnalul, părând să se relaxeze.

– Ai dreptate, Frank. Am uitat de buna cuviinţă.

O privi pe Fox.

– Nu se cuvenea. Hai să-ţi ofer un pahar.

Se ridică şi o conduse spre bar, cu o mână pe cotul ei. Foarte distins, îşi spuse Fox.

– Ce preferi, scumpo? Îmi faci impresia unei iubitoare de

vodcă.

– Nu beau în timpul programului.

– A, ai venit cu treburi oficiale, da? Credeam că e doar o vizită de curtoazie. Dar tu, Frank? Un Guinness şi două whiskey-uri ca să te dregi, dacă ţin bine minte?

Îl atinsese la punctul sensibil.

– Poţi să-mi spui unde ai fost azi-noapte între orele unsprezece şi unu? îl întrebă Marenko.

Capper le privi pe cele două femei din colţ.

– Întâmplător, ştiu unde eram şi am două martore care pot confirma sub prestare de jurământ. Îţi pot spune *exact* unde mă băgasem, deşi nu cred că ar fi dispuse să-ţi şi arate.

Se aplecă înainte, adăugând într-o şoaptă impostată:

– Decât dacă ai o lanternă.

Aha, un număr de înaltă clasă. Nici nu era de mirare.

– Boarfele astea două ar accepta să presteze depoziţie în instanţă, zici? întrebă Marenko.

Zâmbetul lui Capper se şterse.

– Vezi cum vorbeşti, Frank. Eşti pe terenul meu.

– Şi ce-ai să faci, Pat? Îţi asmuţi dulăii pe mine?

Apoi adăugă, mai încet:

– Ce s-a întâmplat cu Flora Ellis? Ţi-ai trimis un malac să-ţi spele rufele murdare?

– Cu cine?

– Dumnezeu mi-e martor că pisica asta moartă drept la tine-n curte o arunc. N-ai să mai scapi cu una cu două.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, Frank.

Marenko continua să-şi ţină mâinile în buzunare. Gorilele stăteau în spatele lui Capper, cu braţele încrucişate pe piept şi nişte expresii dure. Pe Marenko părea să-l doară-n cot, dar Fox îşi simţea inima lovindu-se de coaste. O.K., deşi se îndoia că ar fi atacat un poliţist în propria cârciumă a lui Capper. Dar, totuşi. Aveau de-a face cu nişte smintiţi de prima mână.

Marenko se rezemă de bar, cu un picior pe bara de alamă.

– Curios, Pat. Cred că lumina este de vină. Nu observasem.

– Ce să observi?

– Te-ai făcut portocaliu prematur.

Îl atinsese. Punctul său slab, vanitatea lui. Capper îşi duse o mână, jenat, la coada-de-cal. Marenko avea dreptate, observă Fox. Culoarea părului lui Capper era chimică.

– Cu aceeaşi vopsea îţi zugrăveşti şi crâşmele?

Ei, *căcat*! Parc-ar fi zădărât un urs cu un băţ. Întrucât Marenko nu manifestase nici o emoţie în dormitorul Florei Ellis, Fox făcuse greşeala de a crede că nu-i păsa. Dar iată-l acum provocându-l pe unul dintre cei mai notorii dementi din Londra, pe terenul propriu. Şucărit mai trebuia să fie şeful ei.

– Mai bine cară-te de-aici cât mai poţi merge pe picioare, îl preveni Capper.

– Ai lichidat-o pe Flora Ellis şi-am să ţi-o plătesc.

– Ai să te caci în sus, curcane. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, anunţă-mă şi-am să vin cu avocata oricând ai chef. Altfel, înseamnă că mă hărţuieşti şi te ard cu-o reclamaţie de nu ştii ce-i aia. N-ar fi bine să-ţi pierzi pensia, Frank.

Marenko se îndepărtă de bar, dând din cap spre Fox:

– Mergem.

Slavă Domnului.

– Ne mai întoarcem noi, Pat, adăugă el.

– Auzi, strigă Capper în urma lui.

În uşă, Marenko se întoarse.

– Avocata mea. A fost nevastă-ta, nu?

Marenko îl privi lung.

– Te mai strânge şi-acum de coaie, este?

Porniră înapoi spre Hendon Road. Nu mai schimbară o vorbă.

Capitolul 30

Fox traversă strada până la King’s Head, unde îl găsi pe Marenko cocoţat pe taburetul său favorit, în capătul barului, cu o halbă de Guinness în mână. Stătea îngândurat, cu spumă pe mustaţa căruntă şi o expresie care spunea „nu vă puneţi cu mine”. Avea chef de scandal, voia să intre pe uşă oarece punkişti în haine de piele şi blugi rupţi, şi să-l enerveze. Dorea o direcţie în care să-şi descarce frustrările. Iar motivul acestei proaste dispoziţii era Patrick Capper, Cazul Suprem de Scăfârlie, cum denumise James asasinarea lui Elmore Crawford, şi corolarul său, Buleala Absolută, Cazul Unde D.C.I.-ul se Acuză Singur pentru Uciderea Martorei Principale.

La ora aceea, în bar nu erau decât vreo duzină de clienţi, majoritatea privind apatici transmisiunea de la ora trei din

Cheltenham, la televizorul instalat pe perete. Nu încăpea nici o îndoială că Marenko înregistrase vestea: *întâlnit informator la King's Head, cinste cu material lichid*. Fox trânti banii pe tejghea şi îi făcu un semn din cap tânărului barman cu cămaşă albă scrobită. Era ziua liberă a lui Henry.

– Două halbe de Guinness, ceru ea.

– Guinness e băutură de bărbaţi, replică Marenko.

– Atunci să ne prefacem.

– Ce să ne prefacem?

– Să ne prefacem că am jos o chestie din-aia urâtă şi fleşcăită cu care de-alde voi sunteţi aşa de mândri. Să ne închipuim că pielea mea mai fină şi curul mai drăgălaş nu pun o barieră între noi.

Marenko îşi turnă Guinness-ul pe gât şi întinse mâna spre halba comandată de Fox.

– N-am spus că ai un cur mai drăgălaş.

Fox îl privi în ochi.

– Tot mai credeţi că nu-s capabilă de meseria asta?

– Juriul e retras pentru deliberare. După părerea mea nu e o muncă pentru femei. Dar dovedeşti totuşi anumite aptitudini.

Rostise ultimul cuvânt rar, cu oarecare dificultate.

– Aptitudini.

– Nu ştiu dacă îţi vor fi de ajuns, Fox. Ăsta-i un club de bărbaţi. La fel ca preoţia. Când intră o femeie, devine comic.

– La fel se spunea şi despre doctoriţe. Ştiu că pot fi un bun detectiv.

– Sigur că poţi. Te pricepi mai bine decât orice bărbat, nu?

Marenko îşi bău restul de Guinness. „Christoase", îşi spuse Fox, „unde o toarnă pe toată? Cred că are o băşică mare cât un balon meteorologic." Făcu un efort să-şi termine berea şi mai ceru un rând.

– Fac eu cinste, spuse.

– De ce?

– Fiindcă aţi avut o zi proastă.

– Ziceam că jucăm teatru, este, Fox? Ne prefacem că amândoi suntem bărbaţi. Înseamnă că e rândul meu. Aşa că bagă-ţi banii la loc, încheie Marenko, împingând bancnota înapoi pe tejghea.

Tânărul barman mai turnă două beri şi le puse pe rondele.

– Pentru justiţie, toastă Marenko şi goli pe jumătate halba dintr-o suflare, cu spuma lucitoare rămânându-i pe mustaţă; o

supse cu buza de jos, savurând-o. Dulcele gust al înfrângerii, adăugă el. Nimic nu se compară cu el. Nu-i aşa, Fox?

Fox se studia în oglindă. O geacă neagră de motociclist bătută în ţinte, Levişi albaştri murdari – nu-i spălase nici o dată – cizme de cowboy cu tocuri înalte. În măsuţa de toaletă avea un sertar special şi îl deschise, scoţând trusa de cosmetice pe care o ţinea pentru creaţia ei botezată Janie. Ruj roşu precum cireaşa, fard de ochi violet. Pe măsură ce se machia gros, Janie ieşea treptat din oglindă. Un fel de catharsis, poate, pentru acea Madeleine Fox care rareori folosea cosmeticale, prefera rozul în locul oricărei alte culori şi nici moartă n-ar fi apărut în negru. O plăcere privată, travestită în necesitate profesională. Târfa, puicuţa de pe motocicletă, fantasma.

Era echipată electronic, conform procedurii. Îşi fixase reportofonul pe centura lată de piele, la spate, ascuns sub geaca de piele.

Când termină, se uită în oglindă, satisfăcută. Nu se spălase pe cap de două zile, iar părul îi atârna drept şi lăţos în jurul umerilor. Vârî în gură o lamă de Wrigley's şi adoptă atitudinea la fel de uşor pe cât îmbrăcase geaca. Îşi exagera rolul, fără îndoială.

Dar, ce mama dracu'. În viaţă, oamenii jucau exagerat tot timpul. Patrick Capper, de exemplu. Iar prietenii *lui* îl luau în serios.

Ieşi din apartament, pornind spre staţia de metrou Lancaster Gate. Îl zări pe Charlie rânjindu-i prin ferestruica micii sale gherete. Ştia ce-şi spunea, că era o boarfă, zece sterline pentru un masaj calmant în cine ştie ce cocină de la etaj, pe Bayswater Road. *Numai să nu-şi aducă aici muşteriii*, parcă-l şi auzi ea comentându-i bibliotecarului de la etajul doi, *numai să-şi plătească la timp chiria,* către asesorul de asigurări pensionar din apartamentul 1 A*. În rest, nu mă interesează ce face.*

Într-un fel, îi plăcea această notorietate. Faptul de a fi privită ca un soi de deviantă, trăind la hotarul lumii subterane a sexului era mult mai interesant decât meseria de detectiv, deşi nu se deosebea, poate, prea mult.

Încă nu se făcuse amiază, iar în cafenea nu erau decât vreo câţiva clienţi timpurii, un amestec de mese şi scaune Formica şi crom, unde oamenii puteau sta privind traficul de pe King's Cross Road. Troiene de zăpadă, înnegrite de murdărie şi fum, se

îngrămădeau lângă bordură.

Un bărbat transpirat, cu chelie şi ten mediteranean lucra la rotisoarele din spatele tejghelei, sub o tablă neagră pe care se ofereau chifle prăjite, samosas şi crochete cu carne de rac. Fox îşi mai amintea când anume o specialitate de peşte cu cartofi prăjiţi însemna scoici, când egrefin şi când calcan. Ce repede se învârteşte lumea. Se simţea un miros de untură copleşitor, iar, când tramvaiul 24 spre Hampstead se opri în staţia din faţă, huruitul său acoperi toate conversaţiile.

Deşi nici clienţii din barul cu peşte şi cartofi prăjiţi nu discutau despre Proust şi teoria monetară internaţională. Un bătrân cu favoriţi cărunţi sorbea zgomotos ceai dintr-o cană de porţelan, în timp ce doi tineri negri, în inevitabilii adidaşi şi hanorace cu glugă, stăteau în colţ, contrazicându-se cu un accent cockney lătăreţ pe tema recentei ieşiri din formă a echipei Arsenal.

Un contribuabil în trecere i-ar fi putut arunca o privire scurtă uriaşului slăbănog, cu geacă de doc murdară, cocoşat la o masă din colţ lângă o femeie de treizeci şi ceva de ani, cu înfăţişare decăzută şi scurtă de motociclist, din piele neagră. Toxicomani, şi-ar fi putut spune acelaşi contribuabil, înainte de a-şi vedea de drum.

Fox îşi privea invitatul devorând codul cu cartofi. Secretul ei cel mai bine păzit, cârtiţa, ciripitorul ei; avea neverosimilul nume de Michael Joseph Angel, mai cunoscut pe străzi ca Dihorul. O prăjină de om, înalt de un metru nouăzeci şi subţire ca o scândură, cu încheieturi ale mâinilor enorme şi osoase şi un măr al lui Adam care i se zbătea în gât ca o lighioană mică închisă într-un sac. Avea dinţii sparţi şi cafenii, într-o gură plină cu kilometri întregi de gingii, şi arătau ca nişte pietre funerare.

– Arăţi bine, Michael, comentă ea.

– Aşa crezi?

Păru încântat. O ploaie măruntă de cod parţial mestecat se risipi pe masă. Oriunde mergea, pe Michael îl înconjura o miasmă de secreţii şi fluide corporale. În zilele mai greoaie, Fox încerca să-şi calculeze riscurile de a contracta un virus de hepatită numai stând de vorbă cu el.

– Mi-am reluat programul, spuse Michael, ca şi cum ar fi vorbit despre o realizare echivalentă cu selecţionarea în echipa olimpică de fond, şi mai vârî o furculiţă de cartofi în gură. Fox

pierduse numărul ocaziilor când Michael se înscrisese la programul pentru dezintoxicarea cu metadonă. Abandona năravul pentru trei săptămâni, uneori şase. Apoi, într-o zi, ceda şi iarăşi ieşea pe stradă, să mai pompeze o doză de heroină. Dar nu-şi lăsa niciodată dependenţa să-l împingă dincolo de limita unde şi-ar fi pierdut controlul asupra vieţii sale extraordinare. Era o echilibristică pe care o stăpânea perfect – până acum.

– Zău că-ţi prinde foarte bine.

– De data asta, am să mă ţin. Vorbesc serios.

Devoră ultimii cartofi prăjiţi, apoi se rezemă de spătar, aprinzându-şi o ţigară. Degetele nu-i tremurau atât de pronunţat ca ultima oară când se întâlniseră. În unele zile, nu putea nici măcar să ţină în mână o ceaşcă de cafea.

– Femeia mea e iarăşi în spital.

– Supradoză?

– Are o infecţie. Ştii tu, căcaturi d-ale femeilor.

– Exact.

– Crede că de la mine a luat-o, da' nu-i adevărat.

În spatele tejghelei, patronul se certa cu o femeie brunetă, scundă şi voluminoasă cât un frigider. Ea susţinea că-i dăduse o hârtie de zece lire sterline, el, că fusese de cinci.

– Nu peste mult, am s-o tund, spuse Michael. M-am săturat de tot căcatul din oraşul ăsta. Mă trage-n jos. Înţelegi ce vreau să zic?

– Da, înţeleg ce vrei să zici.

Era un refren interminabil. Într-o bună zi, avea să-şi refacă viaţa. Într-o zi. La începuturile relaţiei lor, Fox încercase chiar să-l ajute în acest sens. Unii oameni încercau să reformeze prostituatele, unii poliţişti se ataşau emoţional de informatorii lor. Fox descoperise destul de curând că pe Michael nu-l mai putea ajuta nimeni, iar acum era prea preţios pentru a-l reforma, chiar dacă ar fi fost posibil. Cum reuşise să parcurgă lungul drum din Guildford până în East End, nu ştia. Tatăl lui era consultant de computere, fratele său mai mare lucra ca reprezentant comercial al unei companii de publicitate. Michael coborâse rapid de la nivelul confortabil al clasei mijlocii până în infern, în doar câţiva ani de când luase numai calificative de A la matematici şi ştiinţele aplicate.

Acum, trăia la frontierele comunităţii criminale, prostituându-şi geniul în computere pentru cine oferea mai mult. Fox nu aflase

niciodată dacă dependenţele sale îl duseseră la acest stil de viaţă sau dacă viaţa lui avea nevoie de dependenţe şi i le întreţinea, fiind vorba în primul rând de heroină şi alcool. Dar informaţiile aduceau cu regularitate bani, iar banii îl ţineau pe dihor docil în lesa ei.

Îi spunea ce ştia, ce nu ştia putea să afle, iar ce nu putea afla inventa, ceea ce făcea din relaţiile cu Dihor o aventură atât de plăcută şi periculoasă. Sarcina lui Fox consta în a alege rubinele dintre sticlele colorate.

Amestecă zahărul într-o ceaşcă de cafea călâie pe care nu avea intenţia să o bea.

– Acum două nopţi a fost omorâtă o femeie, în Camden Town, Michael.

– Am auzit.

Degetele lui pătate de nicotină băteau un tam-tam pe masă.

– Fusese martora unei crime, acum câteva luni. Un Yardie numit Elmore Crawford a fost împuşcat la volanul maşinii, în faţa casei ei. La început, l-a identificat pe asasin ca fiind Pat Capper, apoi şi-a retras declaraţia, peste câteva ore.

Ochii lui Michael se îndreptară spre un colţ al salonului.

– Chiar aşa?

Fox se aplecă peste masă. Avea în mâna dreaptă un plic maro simplu, recompensa pentru condamnarea cu succes a doi oameni care încercaseră să jefuiască furgonul Secuicor, în Holborn, cu şase luni în urmă.

– Cine-a făcut-o?

Plicul trecu lin în geaca de doc a lui Michael.

– Am auzit că Mac a fost în oraş.

– Când?

– În noaptea aia. Se vorbea că-l chemase Capper pen-o treabă.

Mac. Fox îi mai auzise numele menţionat o dată. Un profesionist. Marenko trebuia să-i cunoască adevăratul nume. Avea să-i studieze fişierele pe computer.

– Asta-i tot? întrebă ea.

Dihorul ridică din umeri. Ce mai voia de la el?

– Nu ştiu dacă ai să mă mai vezi, spuse. Mă gândesc să mă duc în nord. Asta-i ultima oară.

Michael spunea de fiecare dată acelaşi lucru. Ca toţi informatorii, trăia cu teama continuă de a nu-l turna şi pe el cineva. Dar Fox ştia că n-avea să plece din Londra şi, dacă nu

pleca, urma să aibă iarăşi nevoie de bani.

– O.K. Nu te repezi. Dacă ai nevoie de ceva, îmi ştii numărul.

Ieşi. Prin faţa ei trecu un BMW, printr-ale cărui ferestre vuia muzică. Cerul era cenuşiu, domnea un frig amarnic. Soarele încerca să răzbată printre nori, dar nu-şi prea dădea silinţa, iar Fox n-ar fi putut spune că era foarte surprinsă.

Capitolul 31

Oglinda o asigură că transformarea era completă. Căuta vestigiile alter ego-ului ei în stilul temător al unui Jekyll uitându-se după urmele lui Mr. Hyde. Dar era satisfăcută. „Întoarcerea Crăiesei Zăpezii", murmură ea.

Se schimbase într-o bluză victoriană de mătase roz, cu guler înalt, şi o fustă neagră lungă până sub genunchi. Părul îi era aranjat impecabil. Îşi aplică o tuşă de atractiv trandafiriu pal pe buze şi apoi, pradă unui impuls, se şterse. Luă un blezăr gri şi îl îmbrăcă. Gata. Era pregătită pentru întâlnirea cu inamicul.

Marenko era la cantină, mâncând de prânz: cârnaţi, şuncă, fasole, cartofi prăjiţi şi două ochiuri.

– Aţi revenit la regimul dietetic, şefu'? întrebă ea aşezându-se.

Fără să ia în seamă împunsătura, Marenko se şterse la gură cu un şerveţel de hârtie.

– Am primit un telefon de la criminalistică. Proiectilele erau gloanţe dum-dum de calibru nouă milimetri, probabil trase dintr-un Glock model 19. Cel pe care l-au scos din tăblia patului s-a conservat destul de bine. Băieţii cred că-l pot compara, dacă găsim arma.

Toate bune şi frumoase, dar ştiau cu toţii că aşa ceva n-avea să se întâmple. Marenko trase spre el o farfurie cu un cremşnit.

– Altceva?

– Au o urmă de picior de lângă casă. Poartă la pantof măsura zece şi jumătate.

– Asta restrânge puţin domeniul. Putem merge prin Londra cu un pantof mărimea zece jumate în mână; primul căruia i se potriveşte e omul nostru. Ca-n „Cenuşăreasa".

Marenko îi aruncă o privire acră.

– Mersi.

– Am tras şi eu nişte sfori.

– Ia uite, superagenta, replică el intrigat.

Ştia că Fox avea un informator, dar singurul C.I.D. care-i cunoştea identitatea era comandantul şef.

– Şi? întrebă.

– Evident, în noaptea crimei, Mac era în oraş.

Marenko îşi trecu o mână peste faţă. Parcă i-ar fi privit pe toţi de la început. O crimă cu premeditare, comisă profesionist, genul de caz cel mai greu de închis.

Mac: pe adevăratul său nume Stuart Anthony Grayden, treizeci şi nouă de ani, veteran S.A.S., decorat în Războiul din Golf, actualmente patronul unei mici companii de construcţii în Leeds. Un trup de înaltă clasă. Forţa operativă a Scotland Yard-ului contra crimei organizate îl avea la dosar, înainte de a se fi înrolat în armată, avusese două antecedente de vătămare corporală gravă. După lăsarea la vatră, cu instrucţia expertă şi ucigătoare pe care o primise în armată, era presupus ca fiind autorul a patru asasinate în Londra şi Midlands, în ultimii doi ani, precum şi a numeroase agresiuni. Încă nu fusese inculpat oficial în nici unul dintre aceste cazuri.

Nu era un profesionist în sensul strict al cuvântului, căci în Marea Britanie nu existau asasini cu normă întreagă. Tariful pentru o omucidere era de zece mii de lire sterline, deşi uneori câte o ţintă bine protejată putea atrage creşterea sumei până la dublu. Contra unei taxe, „băgau în sperieţi victima”, fracturând un braţ sau o rotulă, pentru a o convinge să achite câte o datorie fabuloasă. Era o ocupaţie colaterală plăcută, dar majoritatea ucigaşilor plătiţi îşi câştigau existenţa din alte activităţi. Era clar că Mac avea de lucru, mai construind o casă, mai omorând un om, ambele afaceri fiind înfloritoare în Marea Britanie.

Oamenii ca Mac erau prudenţi, cu experienţă şi, uneori, chiar foarte bine antrenaţi – instrucţia din S.A.S. a lui Mac fiind un exemplu concludent – ceea ce făcea foarte dificilă întrunirea a suficiente dovezi pentru a duce un caz în instanţă.

– Am făcut un control de rutină la Gestapo, spuse Fox, folosind expresia argotică de uz intern pentru poliţia de la circulaţie. A fost oprit pentru exces de viteză pe M25, în apropiere de Waltham Abbey, în după-amiaza crimei.

– Waltham Abbey, repetă Marenko, de parcă ar fi avut indigestie. N-ajungem nicăieri, aşa-i?

– Numai dacă experţii găsesc nişte mostre de ADN care să-l plaseze la locul faptei, răspunse ea, privind în cana cu ceai.

Marenko îşi masă tâmplele cu nodurile degetelor. În cele din urmă, oftând, se rezemă de spătarul din plastic al scaunului.

– Du-te şi vorbeşte cu el, Fox, îi spuse el. Ia-l şi pe T.J. cu tine.

Capitolul 32

Stuart Grayden locuia într-o casă detaşată dintr-un cartier confortabil, la opt kilometri distanţă de centrul oraşului Leeds. Locuinţa lui nu avea nimic care să sugereze o stare stridentă sau sinistră: o grădină bine întreţinută, un Ford gri-albăstrui pe alee, model practic, nu luxos ca maşina Corvette roşie a lui Elmore Crawford sau Roller-ul bleu-ciel al lui Capper.

Living-ul unde stăteau acum Fox şi James era la fel de discret; conţinea o canapea de culoare albastră pastelată, trei raţe de porţelan în zbor, pe tapetul Laura Ashley, şi câteva suveniruri ieftine din Spania, un afiş de corrida şi o sticlă goală de sangria. Prin perdeaua de plasă, Fox vedea bălţile din depărtare contopindu-se cu cerul de un plumburiu uniform.

Porniseră pe şoseaua M1 de dimineaţă, înainte de crăpatul zorilor. Stuart Grayden le deschisese uşa îmbrăcat cu un halat de mătase şi nebărbierit. Desigur, nu se arătase deosebit de încântat la vederea poliţiei în pragul casei lui încă înainte de a fi luat măcar micul dejun, dar nici ostil nu fusese. Cu o politeţe ursuză, îi poftise înăuntru, iar soţia lui le pregătise un ceainic plin.

Grayden era un om înalt, de aproape un metru optzeci şi opt, iar acum stătea cu gambele goale rezemate de măsuţă şi o cană cu cafea călâie pe genunchi, aşteptându-i răbdător să înceapă. Cunoştea formalităţile... Mai avusese de-a face cu Moş Bill de nenumărate ori.

Ochii lui Fox se îndreptară spre valizele din antreu.

– Plecaţi în vacanţă, domnule Grayden?

– Mda. În Spania, azi dup-amiază. Mi-am luat câteva săptămâni libere. Sper să nu mă reţineţi mult.

– Daţi-mi voie să ghicesc. La Marbella.

– La Ibiza.

– Vă refaceţi bronzul.

Grayden zâmbi din gură, dar ochii îi rămaseră duri.

– Mda. Aşa e. Mă bronzez.

– Am nevoie să ştiu unde aţi fost în dimineaţa de douăzeci şi şapte, continuă Fox.

– Ale cărei luni?

– Acum două zile, răspunse ea, fără să muşte momeala.

– De ce? Mă acuzaţi de ceva?

– Nu, domnule Grayden, nu facem decât să purtăm o convorbire preliminară.

– Doar că, poate, ar fi mai bine să-mi chem avocatul.

– Vă puteţi chema avocatul, desigur, şi putem continua discuţia la secţia locală de poliţie, dacă găsiţi de cuviinţă. Dar aşa s-ar putea să ne pierdem vremea cu toţii.

Soţia lui Grayden reveni din bucătărie. Purta un capot colorat şi avea faţa şi părul aranjate perfect. Fox simţi un miros de parfum scump, aplicat cam din abundenţă. „Încă de la ora asta”, îşi spuse ea, simţindu-se cam şleampătă în taiorul ei gri simplu, cu pata de cafea pe fustă, de când cotise de pe o bandă a şoselei pe alta.

– Ai auzit, iubito? îşi întrebă Grayden soţia. Au venit tocma’ de la Londra pentru un interogatoriu de rutină. Da’ tot n-am nevoie de avocat, zic ei.

– Domnule Grayden, unde aţi fost în dimineaţa zilei de douăzeci şi şapte martie?

– În pat. Am avut gripă.

– N-aţi fost la Londra?

– V-am mai spus. Zăceam la pat.

– O poate confirma cineva sub prestare de jurământ?

Grayden îşi bătu soţia pe fund, în timp ce aceasta lăsa încă o cafea pe braţul canapelei.

– Spune-i acestei cumsecade doamne unde am fost, iubito.

– A stat în pat. Bolnav de gripă.

Fox îşi consultă carnetul.

– A circulat cineva cu maşina dumneavoastră în ziua aceea?

Ochii cei duri şi cenuşii licăriră. Ştia despre ce era vorba.

– Poate.

Fox înălţă o sprânceană.

– I-am împrumutat-o unui coleg.

– I-aş putea afla numele?

Rânjind, Grayden se aplecă înainte:

– Cred că e cazul să-mi chem avocatul.
– Dacă aşa preferaţi…
– A, mda, făcu Grayden. Aşa prefer.

Conform aşteptărilor lui Fox, fusese o totală pierdere de timp. Grayden îi telefonase avocatului şi continuaseră interogatoriul la secţia locală de poliţie, unde îl cunoscuseră pe jurist, un om îmbrăcat impecabil, spre cincizeci de ani, cu ochelari ce străluceau deconcertant în lumina tuburilor de neon din camera de interogatoriu.

Din nou, Fox îl întrebase pe Grayden unde îşi petrecuse noaptea de douăzeci şi şapte martie. De astă dată, însă, Grayden spusese că la Londra, în interes de afaceri. Da, avea numele unui asociat care putea să confirme întâlnirea, declarând că la miezul nopţii de douăzeci şi şapte martie se aflaseră într-un *night-club* de lângă Piccadilly.

– Mai devreme mi-aţi spus că zăcuseraţi la pat, cu gripă, îi aminti Fox.

– A confundat datele, răspunse avocatul lui Grayden.

Nu era răspunsul dorit de ea. În după-amiaza de douăzeci şi şapte, o maşină a poliţiei îl oprise pe Grayden pentru exces de viteză, pe şoseaua M25. Acest lucru dovedea că Grayden fusese la Londra cu câteva ore înainte de asasinarea Florei Ellis, dar nimic mai mult. Acum, nici măcar nu mai încerca s-o nege, iar în arma ei nu mai rămăsese nici un glonţ.

Auzi glasul lui Marenko. *Probe materiale. Martori*.

Convorbirea se încheie brusc, după zece minute. Nu aveau nici un motiv plauzibil pentru a-l reţine pe Stuart Grayden, iar avocatul le aminti acest lucru. Clientul lui era un cetăţean cu respect faţă de lege, declară el, fără nici cea mai mică urmă de ironie. Nu cunoscuse niciodată vreo persoană numită Flora Ellis şi nu avea cum să-i mai ajute. Domnul Grayden trebuia să prindă avionul.

Fox fu nevoită să-l lase să plece.

La întoarcerea spre Londra, ziua nu se dezminţi, când fură imobilizaţi într-un ambuteiaj. Un accident, poate, sau nişte lucrări la carosabil. Se târau cu viteza a doua, James jucându-se cu aparatul de radio.

– Nu-mi vine să cred că Jimmy Young mai trăieşte, spuse Fox.

– Nici nu mai trăieşte.

Îl găsi pe Billy Ray Cyrus.

– Christoase, murmură ea, închizând radioul.

James se rezemă în scaun, vârându-şi mâinile în buzunare, cu privirea spre peisajul rural englez: piloni de înaltă tensiune îndepărtându-se la nesfârşit peste câmpiile cu petece de zăpadă, cărămizile şi ţiglele suburbiilor întinse de-a lungul văilor.

– Se zice că în Anglia nu poţi sta nicăieri pe o colină fără să vezi sau o autostradă, sau o centrală nucleară, spuse el.

– Vesel mai eşti.

– Despre ce vreţi să vorbim, doamnă? Despre cât de bine a mers treaba cu Stuart Grayden?

– Nu-mi zice doamnă. Mă faci să mă simt de o sută de ani.

Bătu cu unghia în volan.

– Ce părere ţi-a făcut?

– Tragem la nimereală.

Fox dădu din cap. Aveau nevoie de nişte date care să-l plaseze la locul faptei. Ce puteau face? Să-l întrebe cât purta la pantofi? Hainele pe care le avusese în noaptea aceea ajunseseră la crematoriu după câteva ore de la comiterea crimei, iar pistolul folosit zăcea într-un canal sau pe fundul unui râu.

– Nu avem motive legitime pentru a obţine un mandat de percheziţie şi confiscare şi, chiar dacă le-am avea, tot n-am obţine nimic, spuse James, reproducându-i propriile gânduri.

– Dar Michael a avut dreptate, îi aminti ea. A fost la Londra.

– La fel ca încă un milion de alţi oameni.

James îşi supse măselele, nervos. Încetiniseră până la viteza întâi. Maşinile abia se mai târau, şerpuind peste dealul din faţa lor, fără a da semne de a accelera din nou. Mai bine ar fi rămas pe M1.

James fluiera atonal, pianotând cu degetele pe coapse.

– Cum merge? întrebă el, după un timp.

– Ce să meargă?

– Apa, în general.

Fox îi aruncă o privire, ridicând din umeri.

– Am auzit că umbli cu un medic.

– N-a ieşit nimic.

– Ştii ceva? Noi doi cred că ne-am înţelege bine.

Fox râse scurt, sacadat, mai tare decât ar fi vrut. James, însă, nu păru jignit.

– Pe sub exteriorul ăsta scorţos, se ascunde un miez moale ca halviţa.

– Dacă vorbeşti despre capul tău, nu pot decât să-ţi dau dreptate.

– Ştii care e problema ta? Îţi lipseşte cineva care să aibă grijă de tine.

Un moment, Fox fu prea uluită ca să răspundă.

– Când ai ieşit ultima dată să te distrezi? continuă James.

– În noaptea când i-am arestat pe acei Yardies în casa de cocaină din Ashfield Street, şi unul dintre ei s-a întors şi ţi-a dat un şut între picioare. M-am distrat pe bune.

– Vorbesc serios.

– De ce crezi că eu glumesc?

– Ce figură mai eşti.

– Şi tu, T.J. Şi ştii ceva? M-am răzgândit. Cred că aş prefera ca de-acum încolo să mă numeşti doamnă.

James ridică din umeri:

– Am înţeles, doamnă.

Apoi întinse mâna şi deschise radioul. Kylie Minogue. Fox îl fulgeră cu o privire. James zâmbi, începând să bată din picioare în ritmul melodiei.

Capitolul 33

O zi scânteietoare, rece ca gheaţa, în Holland Park, cu daliile ca un iureş galben, dar copacii golaşi, fără nici un mugur sau frunză. Veveriţele se zbenguiau, repezindu-se peste iarbă, spre a se refugia în stejari şi castani la apropierea cuiva.

Fox stătea aşezată pe o bancă, privind un bărbat care juca fotbal cu un băieţel. În apropiere, o femeie legăna un copil mic în cărucior. Dintr-o dată, pe Fox o asaltă un val de singurătate şi de dor.

La treizeci şi doi de ani, era timpul să se hotărască în legătură cu anumite lucruri. Ceasul biologic despre care o auzise pe sora ei vorbind devenise o bombă care-i ticăia în cap. Curând, trebuia să aleagă între o viaţă pe care o iubea şi una de care avea nevoie. Pe amândouă nu putea să le aibă.

Cum trecuse vremea atât de repede? La douăzeci şi trei de ani, avea timp cât cuprinde; la douăzeci şi patru, îl cunoscuse pe

David şi începuseră să trăiască împreună. Fusese încă prea devreme, pentru amândoi. El nu-şi dorea copii, iar asta îi convenea perfect, fiindcă şi ea căuta să-şi clădească o carieră. Cu trecerea anilor, decizia fusese amânată pentru că nici unuia dintre ei nu i se simplificaseră dilemele. Iar apoi, într-o bună zi, împlinise treizeci de ani şi toate regulile se schimbaseră. Îşi dăduse seama că era muritoare. Până atunci, crezuse că avea tot timpul la picioarele ei.

La trei săptămâni după ziua ei de naştere, David o părăsise pentru o femeie mai tânără, sau cel puţin aşa spuneau unii, dar greşeau, căci de fapt nu era decât o puştoaică. Avea doar nouăsprezece ani şi lucra cu normă parţială ca recepţioneră şi model de lenjerie. Iar Madeleine, confruntată cu şocul trădării, îşi examinase propria viaţă şi-şi dăduse seama că, dintr-o dată, kilometrajul arăta prea mult.

La plecare, David încercase să insinueze că ea era de vină. „Eşti măritată cu meseria!” strigase el. „Nu mai apuc să te văd.” Putea fi şi asta o parte din adevăr, dar ceea ce nu spunea era că şi el avea treizeci de ani, iar Peter Pan-ul din el nu voia să-şi lase tinereţea în urmă. Se agăţa cu ghearele de o priză în torentul vieţii, iar piatra pe care o apucaseră degetele lui avea doar nouăsprezece ani. La urma urmei, lucra în publicitate, o industrie ale cărei zeiţe erau tinereţea şi frumuseţea, laolaltă cu banii. La ce să se fi aşteptat?

Ei bine, pe de o parte, în copilărie nu se aşteptase să-şi trăiască viaţa la bucătărie, ca mama ei. Dar nici nu prevăzuse, în visele ei grandioase, să ajungă la vârsta de treizeci şi doi de ani şi să se aşeze într-o după-amiază rece pe o bancă din Holland Park, privind alte femei cu soţi şi copii mici şi simţind o asemenea furie şi durere. Nu se aşteptase să ajungă la o asemenea vârstă simţind în continuare că, într-un fel sau altul, cu toate succesele din cariera pe care şi-o alesese, viaţa trecuse pe lângă ea.

Şi care era viaţa ei? Un apartament cu un singur dormitor în Bayswater, cu o colecţie de C.D.-uri, Mahler şi John Lee Hooker. Cum se întâmplase? Îşi croise drum prin mulţime până în acea lume a bărbaţilor şi se dovedise la fel de abilă, dură şi inteligentă. Care-i fusese răsplata?

Era singură. Era singură fiindcă avea păr pe piept, cum spusese odată fratele ei mai mare. Punea la punct beţivii în

restaurante, îşi petrecea viaţa în morgi şi ganguri, privind cadavre şi forme ale petelor de sânge. Cum îi spusese cândva David? „Munca asta te face să-ţi crească boaşe, Maddy. Mâine, poimâine, am să mă satur şi-atunci, s-a zis!”

Şi aşa se întâmplase, după numai un an.

Printre turiştii şi mulţimile de spectatori care înaintea reprezentaţiei forfoteau prin Chinatown, unde restaurantele din Canton şi Skiuan stăteau alături de plafaruri şi localuri deochiate la subsol, nu se vedeau decât puţini chinezi. Era duminică seară, iar restaurantul din Gerrard Street era ticsit. Chelnerii cu vestoane albe se repezeau pe uşa bucătăriei ca nişte luptători, strigând avertismente şi instrucţiuni, salonul enorm fiind plin de aromele pătrunzătoare ale usturoiului şi raţei fripte.

Marenko privea banchetul întins pe masa rotundă, porcul crocant, rozetele, perişoarele la abur şi puiul cu ardei iute, găsind mai cuminte să nu menţioneze că nu-i plăcea mâncarea chinezească. În fond, veniseră să sărbătorească ziua de naştere a fiicei sale mai mari.

Privi feţele din jurul mesei: Susan, matriarhală şi conducătoare a clanului, acum când patriarhul îşi pierduse rata de popularitate şi credibilitatea; cel mai recent bărbat al lui Susan, un comerciant de antichităţi din Richmond; Donna şi proaspătul ei soţ, Martin; Tom şi Jules.

Sosise cu întârziere, iar Susan făcuse o glumă slabă, în sensul că plasa inamicii într-o parte – adică pe el şi pe Tom – şi pe eroii pozitivi în cealaltă. Toţi râseseră conştiincioşi, deşi lui Marenko nu i se părea deosebit de amuzant.

În cele din urmă, Tom primi locul cuvenit, între Jules şi Donna, iar lui nu-i mai rămase decât să oscileze între Martin şi negustorul de antichităţi. Acesta, care se numea Graham, încercă să lege fără chef o conversaţie:

– Colecţionezi antichităţi?

– Am fost însurat cu una, răspunse Marenko, privind spre Susan.

Apoi, Graham încercă să vorbească despre rugby, dar pe Marenko sportul îl interesa şi mai puţin decât antichităţile. Graham menţionă ultima montare de la Globe. Cea mai recentă producţie pe care o văzuse Marenko fusese *Arma mortală II*, pe Movie Channel.

Marenko muşcă puternic dintr-un ardei iute şi, printre lacrimi, privi peste masă spre Susan, întrebându-se ce-or fi găsit vreodată unul la celălalt. Pe vremuri, fusese o împerechere ca în *Frumoasa şi Bestia*. Ea era funcţionar legal la C.P.S., de aceeaşi parte cu el. Când începuse s-o curteze, prietenii nu-i dăduseră nici o şansă. Era stângaci, nesofisticat şi nu tocmai un Adonis. Ea arăta ca Audrey Hepburn.

Dar o cucerise, cu insistenţe şi, conform afirmaţiilor ei dispreţuitoare şi retrospective de mai târziu, cu un fel de farmec brutal. Căsnicia mersese bine o vreme, până când Donna şi Jules începuseră şcoala, iar Susan se hotărâse să reia universitatea, studiind Dreptul. Marenko era un tradiţionalist, iar manevra ei îl luase pe nepregătite. În adâncul inimii, Susan era o liberală şi-şi prelua filosofia de viaţă de la Gloria Steinem şi Germaine Greer.

Când în sfârşit se despărţiseră, după zece ani de ranchiună, înstrăinarea fusese pusă pe seama orelor lungi de program ale lui Marenko, dar cauza era mult mai profundă. În lumea lui Marenko, poliţiştii veneau acasă târziu, pentru a găsi cina arsă, iar soţiile lor înţelegeau că asta făcea parte din meserie. Marenko venea acasă şi nu găsea nici o cină, doar o nevastă care devora în continuu tomuri de drept.

– Cum o mai duci, Frank?

Se smulse din amintirile neplăcute, întorcând capul spre stânga. Nu atât de mult încât să reia fleacurile discutate cu Graham; cel care îl interpelase acum era Martin. Noul soţ al Donnei nu era deloc pe placul lui. Toate, la el, îl iritau; ochelarii de la casa de mode, costumele Christian Dior, aftershave-ul scump, ghetele de piele fină. Avea un aer înfumurat, care lui Marenko îi dădea dureri de dinţi, ceva atât tăios, cât şi moale, în acelaşi pachet pe care acum avea plăcerea să-l considere integrat în familia lui.

– Cum o duc? O duc bine, Martin.

– Tot ocupat, tot ocupat?

– Mă rog, n-o să prisosim nimănui, asta-i sigur.

– Nu peste mult voi face parte din echipa de apărători ai unuia dintre cazurile tale. Prima mea apariţie în Old Bailey.

Marenko zâmbi, muşcându-şi buza. Christoase.

– Michael Charlton.

– Turbo.

– Poftim?

– Turbo. Porecla lui pe stradă. Fiindcă mereu pocneşte de coca şi amfetamine. Şi-a băgat un plasator la morgă, când ăla l-a tras pe sfoară la o vânzare de cocaină cristalizată.

– Intenţionăm să pledăm legitimă apărare.

– Deci pe cartea asta jucaţi?

– Nu aveţi nici o dovadă că a făcut-o premeditat.

– Nu-i era tocmai ameninţată viaţa. Doi ortaci de-ai lui îl ţineau pe celălalt la pământ, în timp ce el îl cotonogea. I-a rupt mandibula în cinci locuri diferite.

– Nu există nici o dovadă că victima a fost imobilizată în timpul încăierării.

„Nu-mi vine să cred ce se întâmplă”, reflectă Marenko. „E destul de rău că Susan s-a întors împotriva mea. Acum mai am şi un ginere în breaslă.” Dar bănuia că era şi vina fostei sale soţii. Martin o cunoscuse pe Donna prin intermediul ei. Susan nu se zgârcea cu munca prin cabinetele sale de la Lincoln’s Inn.

– A existat o martoră, îi aminti Marenko.

– Şi-a retractat declaraţia.

– Mă aşteptam.

– Va atesta că i-a fost smulsă sub presiuni.

– Mda, m-am gândit eu că ideea de a-i strânge degetele în menghină era cam proastă. L-am şi prevenit pe D.S.-ul meu, atunci, da’ n-a vrut să m-asculte.

Martin nu zâmbi. Asta era principala lui problemă. Nu avea simţul umorului.

– Deci acum avem doi în familie, continuă Marenko.

– Doi ce?

„Căcănari”, îi veni să spună, dar era ziua lui Jules.

– Avocaţi.

– Trebuie să-ţi fie greu, cred. Să ai şi soţia şi ginerele de cealaltă parte a baricadei, ca să zic aşa.

– Nu, fac faţă. Îţi place profesia, nu, Martin?

– Merită timpul pe care i-l acord, declară el, ca şi cum ar fi avut un tarif pe oră egal cu al lui Dumnezeu. Îmi aduce împliniri. Trebuie să-mi folosesc fiecare dram de talent pe care îl am. În fiecare zi, văd oameni neştiutori şi needucaţi şi-mi dau seama că cei care apar în tribunalele noastre, cât e anul de lung, nu sunt altceva decât un produs al mediului. Au nevoie – ba nu, *merită* ajutorul şi înţelegerea noastră.

„Aoleo”, îşi spuse Marenko. „Cred că puiul cu ardei o să-şi facă

iar apariţia.”

– Vreau să zic, dacă ai rapoarte...

– Rapoarte?

Martin trecu peste el:

– ... cu unii dintre aceşti aşa-zişi criminali înrăiţi, după un timp, descoperi că şi ei sunt nişte victime, în egală măsură cu victimele crimelor pe care le-au comis. S-ar zice că statul e reclamantul, dar societatea noastră e foarte adesea vinovată, iar cei acuzaţi de crime sunt victimele.

Marenko întoarse capul. Era prea năucit ca să mai vorbească.

Chiar atunci, ospătarii aduseră tortul pe care Susan îl predase în ajun la bucătărie, şi cu toţii cântară *For she’s a jolly good fellow*, ceea ce-l surprinse pe Marenko, căci suna incorect politiceşte. Apoi, mai stătură un timp de vorbă, iar Susan anunţă avansarea lui Martin în muncă, deşi Marenko observă că schimbarea de carieră a lui Tom nu era învrednicită cu nici o menţionare. După aceea, Jules dădu de veste că era însărcinată şi se dezlănţui vacarmul, toţi ridicându-se şi îmbrăţişându-se cu toată lumea. Marenko profită de ocazie ca să-l felicite pe Tom pentru apropiatul rol de tată şi, în agitaţia dezlănţuită, reuşi să facă schimb de locuri cu comerciantul de antichităţi.

Mai comandă două beri, sperând că avea să se termine curând.

– De când e cu boul ăsta de Graham? îl întrebă el pe Tom.

Tânărul ridică din umeri:

– Nu ştiu. De vreo două luni, cred.

– Iisuse.

– E cam ciudat, după părerea lui Maddy.

Sosiră berile, iar Marenko ridică paharul, într-un toast:

– Când se va naşte copilul?

– În septembrie.

– Pentru viaţă, închină el.

– Da, încuviinţă Tom. Pentru viaţă.

Capitolul 34

Era ora trei dimineaţa, iar Fox dormea adânc, fără visuri. Ţârâitul ascuţit al telefonului de lângă pat o făcu să tresară. Bâjbâi după lumină, răsturnând receptorul din furcă, pe podea. Îl

căută pe dibuite.

– Fox.

– T.J. la telefon, doamnă. Mă scuzaţi că vă deranjez. S-a comis o spargere pe Kentish Town Road. Un comisar e la faţa locului. Pornesc şi eu într-acolo.

– Ce treabă avem noi cu asta?

– Se pare că agentul nu va face faţă.

– Bine, răspunse Fox. Am plecat.

Coborî din pat, îmbrăcându-se. Era încă pe jumătate adormită, când răsuci cheia în contactul Cavalier-ului şi acceleră, schimbând vitezele, pe Bayswater Road.

Auzise sirenele tânguindu-se prin oraş încă de când se afla pe Camden Hign Street. Pe Kentish Town Road, girofarurile păreau să se rotească pe toată lungimea străzii. Ajunsă la faţa locului, se aplecă pe fereastra maşinii, prezentându-şi legitimaţia, iar un comisar îi făcu semn să treacă de cordon.

Cioburile geamului de la vitrina unui magazin electric mare zăceau pe trotuar. Alarma continua să sune şi nimeni încă nu reuşise s-o închidă. Pe asfalt se vedeau urme de cauciucuri. Un raid în forţă, îşi spuse Fox.

La ora aceea a dimineţii, circulaţia nu era prea densă, un taxi şi un furgon roşu de la Royal Mail începetinind pentru ca şoferii să arunce o privire. O lună plină strălucea suspendată peste King’s Cross.

Pe cealaltă parte a drumului, Fox văzu un comisar de poliţie aşezat pe locul din dreapta al maşinii sale de patrulare, cu antebraţul drept susţinut într-o eşarfă. Alt agent în uniformă stătea pe vine, vorbindu-i, dar omul nu părea să-l asculte.

Erau prezenţi doi ofiţeri superiori C.I.D. din Hendon Road, dar nici unul dintre ei nu-l văzuse pe James. Arătară în lungul drumului, spre una dintre străzile laterale.

Auzi pârâitul unei staţii radio. Locul celei de-a doua crime fusese marcat cu panglici ale poliţiei, pe o alee de la intersecţia dintre Crossland Walk şi Anderson Way. Se adunase obişnuita mulţime de gură-cască.

Fox văzu dungile roşii şi albastre ale unei maşini de comisariat, lângă care stătea sprijinit James, cu capul rezemat pe capotă.

– T.J.?

James înălţă capul, dar n-o privi. Îşi împinse o mână prin păr.

Chipul îi era luminat spectral de razele stroboscopice ale girofarurilor de la ambulanţe. Arăta îngrozitor.

– Ce porcărie.

– Ce s-a întâmplat?

– L-au dus la Whittington.

Fox rămase pe loc, simţind primul fior de teamă. Ce era cu el? De acord, un poliţist fusese grav rănit. Nu le rămânea decât să se apuce de treabă şi să rezolve cazul.

– Ce naiba ai?

James clătină din cap.

– Christoase Atotputernice, murmură el. Ce-o să-i spunem lui Frank?

Capitolul 35

Când Fox intră în Sala de Incidente, o întâmpină o tăcere mormântală.

Detectivii stăteau adunaţi în grupuri, bând cafele şi aşteptând. Nimeni nu glumea. Marenko se afla încă la spital, primind câteva ore libere. Lui Fox i se atribuise provizoriu răspunderea pentru investigaţie, până când putea fi adus un nou D.C.I. la comanda echipei.

Comandantul Poliţiei, Radford, nu era deloc mulţumit; ar fi preferat să repartizeze cazul uneia dintre celelalte brigăzi. Iniţial, pe James îl anunţase despre incident un vechi prieten, care era de gardă noaptea în Kentish Town. Acum, deşi se implicase şi unitatea lor A.M.I.T., nici una dintre celelalte trei grupe nu stătea tocmai cu mâinile-n sân, aşa că Radford lăsa lucrurile să se desfăşoare de la sine.

Se uită prin cameră, spre chipurile întunecate şi furioase.

– Aţi auzit cu toţii ce s-a întâmplat azi-noapte, începu ea să-i informeze despre datele cazului. Incidentul iniţial a avut loc la magazinul Brightwell’s, de pe Kentish Town Road. Unitatea are un sistem de alarmă cuplat cu secţia de poliţie din Holmes Road. O’Neill şi Davis au răspuns la semnalul de alarmă la ora 2:38 a.m. Când au ajuns, raidul în forţă era încă în curs de desfăşurare. Au chemat întăriri şi au alergat spre intrarea în magazin. Escortul s-a retras rapid în marşarier, cu portierele deschise, iar una dintre ele l-a lovit pe Davis în braţ, trântindu-l la

pământ. Între timp, ceilalţi doi infractori au încercat să scape cu fuga, iar P.C. O'Neill a pornit pe urmele lor. Asta-i tot ce ştim. Davis l-a văzut pe P.C. O'Neill urmărindu-i pe Crossland Walk. Peste cinci minute, l-a găsit zăcând fără cunoştinţă la intersecţia dintre Crownland Walk şi Anderson Way, chiar în spatele farmaciei.

Trase aer în piept.

– Are răni grave şi extinse la cap, continuă ea. A fost lovit cu propriul baston şi cu picioarele, repetat, chiar şi după ce leşinase.

Un moment, nimeni nu vorbi.

– Magazinul avea camere video de supraveghere, urmă Fox. Din păcate, hoţii purtau eşarfe pe faţă, aşa că nu avem nici o şansă de a-i identifica. Camera a filmat doi infractori. Al treilea se afla la volanul maşinii. Banda video confirmă că autovehiculul era un furgon Ford Escort.

– Îi avem numărul? întrebă Rankin.

Fox dădu din cap.

– Deci cu ceva tot ne-am ales, mormăi cineva din fundul sălii.

– Maşina a fost găsită abandonată în Forest Road, Hackney, azi-dimineaţă la ora şase, reluă Fox. A fost declarată furată seara, din Hainault Road, Leytonstone. În prezent, criminaliştii caută amprente în autovehicul.

– Şi mărfurile furate?

Fox clătină din cap.

– Cum se simte P.C. O'Neill, doamnă? întrebă cineva.

– A fost transferat la Royal London Hospital. Are răni grave la cap şi e încă în stare critică. Mai mult nu ştiu.

– Rău l-au mai aranjat, mârâi James.

– Deci cum procedăm, doamnă? se interesă Rankin.

– Am afişat la avizier o listă de sarcini. Unii dintre voi vă veţi întoarce în Kentish Town. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Sunau semnale de alarmă, sirene ale poliţiei, într-un vacarm ca ăsta nu poţi dormi mai departe, chiar şi în nordul Londrei. Atacatorii lui P.C. O'Neill au fugit pe jos. Încotro? Unde s-au dus? Au luat un taxi, au făcut autostopul? Toate posturile de televiziune şi actualităţi transmit un reportaj în buletinele lor de ştiri, făcând apel la martori. Trebuie să fi văzut cineva acel Escort albastru. Există un interval de circa trei ore între incident şi momentul când a fost găsit, iar şoferul trebuie să fi descărcat undeva echipamentele. Sperăm să primim un răspuns pozitiv din partea

publicului. De asemenea, am aici o listă cu toate cuiburile de hoţi din cartier. Unii dintre voi le veţi vizita azi. Derbedeii care au făcut treaba asta tremură de frică şi, probabil, vor încerca să-şi plaseze rapid prada. Aproape cu siguranţă, sunt amatori. Daţi-le de înţeles tuturor celor care le-ar putea tăinui lucrurile furate că nu lucrăm cu mănuşi. Aveţi grijă să ştie că e o pradă prea fierbinte ca să se atingă de ea.

– Despre ce anume e vorba, doamnă?

Fox ridică o coală A4, bătută la maşină.

– Aici e lista completă a bunurilor furate: mărcile, mărimile, seriile. Televizoare şi videouri în valoare de circa trei mii de lire sterline.

Câţiva dintre detectivi clătinară din capete. Merita să ţi se sfărâme ţeasta pentru atâta lucru?

– Frank ce face, doamnă? o întrebă Honeywell.

– Încă n-am vorbit cu el.

– O să suporte greu, comentă James.

– Ajunge să ne facem doar datoria, răspunse Fox. Mai mult nu putem pentru el, în momentul de faţă.

Prinse lista bunurilor furate pe avizier, lângă tabelul de sarcini, şi cu asta întrunirea luă sfârşit. În timp ce detectivii se strângeau în jurul avizierului, simţi pe cineva atingând-o uşor pe braţ. Era James.

– O să punem noi mâna pe ei, doamnă, şopti el, cu un zâmbet încurajator.

Fox îi surâse şi ea. Toate conflictele minore încetaseră. În situaţia existentă, erau uniţi cu toţii laolaltă.

*

Aleea unde fusese bătut Tom O’Neill era încă înconjurată cu panglici albe cu albastru. Fox şi James se înghesuiră printre spectatori şi inevitabilele echipe de filmare.

Fox privi în jur. Scena arăta cu totul altfel la lumina zilei, nu atât de izolată, nici la fel de singuratică. Auzea zgomotul traficului de pe Kentish Town Road. Într-o latură a aleii se aflau dosurile unor magazine, un păienjeniş de scări de incendiu şi alarme antifurt, iar pe cealaltă, gardurile de lemn şubrede ale curţilor din Cambridge Street, cu anunţuri PARCAREA INTERZISĂ pe porţi. Din locul unde stătea, putea să numere mai mult de

douăzeci de ferestre, firma din spate a unui salon de manichiură, reclama unei agenţii imobiliare. Dacă totul se întâmpla la lumina zilei, ar fi avut cu siguranţă cel puţin zece martori. Dar nu se întâmplase la lumina zilei. Se întâmplase noaptea, în nord-vestul Londrei. Deprimată, privi în lungul aleii. O cabină telefonică roşie, cu un geam spart şi receptorul atârnând ca un braţ rupt, inert. Alături, un tomberon de gunoi al primăriei Camden, desfigurat de mâzgălituri. Un oraş în descompunere.

Peste noapte, vremea se înrăutăţise. Cerul era acoperit şi începuse o burniţă uşoară. Ofiţerii S.O.C. continuau să lucreze, unii dintre ei în patru labe. În locul unde zăcuse O'Neill se vedea o pată de culoare închisă. Fox întoarse capul, îngreţoşată de imaginea din propria-i imaginaţie. Tabloul îi amintea în mod sinistru de o altă alee, unde zăcea pe spate, cu membrele desfăcute, trupul moale ca o păpuşă de cârpe al lui Kate Mercer.

– Ce naiba a ieşit prost aici? se întrebă ea, cu voce tare.

Probabil că şi James se gândea la acelaşi lucru. O privi, clătinând din cap, cu resemnare obosită.

Spre seară, Fox îşi parcă maşina pe Whitechapel Road, în faţa spitalului Royal London. Rezultatele iniţiale ale anchetei din casă în casă nu fuseseră deloc încurajatoare. Dintre cele douăzeci de case prin spatele cărora trecea aleea, în cel puţin unsprezece locatarii recunoşteau că auziseră strigăte şi zgomote de luptă, în noaptea trecută. Unii dintre ei văzuseră agitaţie pe alee, dar cu toţii insistau că fusese prea întuneric ca să distingă ce se întâmpla. Nici unul din ei nu se aventurase afară, de teamă să nu păţească ceva.

Câţiva oameni văzuseră doi indivizi fugind de la locul faptei, dar la ora aceea nu putuseră desluşi decât doi bărbaţi negri, unul înalt, celălalt foarte scund. Ulterior, aceiaşi fuseseră văzuţi urcându-se într-un taxi, pe Brecknock Road. Acum era căutat şoferul de taxi.

Pe Crossland Walk, cordonul poliţiei fusese ridicat, unitatea S.O.C.O. terminase, spectatorii plecaseră acasă, echipele de televiziune îşi strânseseră echipamentele. Ca întotdeauna, Fox avea senzaţia că toate evoluau prea repede pentru ea. Dacă nu obţineai un rezultat rapid, adeseori nu mai ajungeai la nici un fel de rezultat.

Îl găsi pe Marenko aşezat, de unul singur, pe un coridor de

lângă secţia de terapie intensivă, cu capul rezemat în mâini. Presupuse că restul familiei se afla în sala de aşteptare, mai încolo pe acelaşi culoar. Se aşează lângă el, pe un scaun de plastic ergonomic. Marenko nici măcar nu ridică privirea.

– Cum e, şefu'?

– Doctorii nu-i dau şanse de supravieţuire.

– Îmi pare rău.

Ce altceva ar mai fi fost de spus?

– Hematom subdural masiv, după părerea lor. Modul medical de a spune că i-au făcut creierii chisăliţă. Cinci ore a stat pe masa de operaţie.

Fox îşi privi mâinile.

– Mi-a fost ca un fiu.

– Îi vom prinde, îi promise ea. Punem noi mâna pe cei care-au făcut asta.

Marenko îşi coborî palmele de pe faţă. Expresia lui o şocă.

– În clipa asta, mă doare-n cur ce faceţi, spuse el. Dar îţi mulţumesc că ai venit.

Fox dădu din cap. Marenko îşi acoperi iarăşi faţa. După încă un moment de aşteptare, negăsind nimic nou de spus, Fox se ridică şi ieşi.

*

Când ajunse la maşină, îi sună telefonul mobil. Era W.P.C. Stacey, din Sala de Incidente de la Hendon Road. Într-o secţie de poliţie din Leyton tocmai intrase un bărbat, răspunzând la apelul transmis în buletinul de ştiri al postului Radio 4 de la orele unsprezece. Văzuse furgonul Escort albastru în curtea unei case învecinate, dimineaţa la ora patru.

Fox ambală motorul Cavalier-ului, pornind cu toată viteza, înapoi spre Hendon Road. Simţea un fior de nerăbdare. Kate Mercer era încă nerăzbunată, duhul Florei Ellis o urmărea pretutindeni, dar cel puţin acest din urmă caz nu avea să rămână deschis. Balanţa norocului era sortită să se încline în cealaltă parte.

– Mereu ne face probleme. Pune muzica prea tare, la or'ce oră din noapte. V-am mai zis eu. Da-nainte, nu v-a-nteresat niciodată.

Arnold Simpson arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat.

Avea peste şaptezeci de ani şi nu-şi pieptănase de o bună bucată de timp părul cărunt şi rar, poate de pe vremea când se bărbierise ultima oară. Respiraţia lui o făcea să icnească de scârbă. Avea pe bărbie gălbenuş de ou uscat de la micul dejun, iar în firele de păr din urechi i s-ar fi putut prinde muştele. Glasul îi suna atât de iritant, încât Fox ar fi preferat ca în schimb să audă pe cineva zgâriind o tablă neagră cu unghiile.

Însă în acel moment Arnold Simpson era omul ei favorit din întreaga lume.

– Ei bine, acum ne interesează cu siguranţă, domnule Simpson, auzi ea propria voce spunând.

– Ăştia-i şi mai răi decât ultima tagmă care-a locuit acolo. Cre' că ia droguri.

– Ce s-a întâmplat azi-noapte, domnule Simpson?

– Io' dormeam. Am auzit o maşină oprind în vecini. Şi ce mi-am zis, na că iar-îi rost de-un bairam. Mereu face aşa. Dă petreceri în toiu' nopţii.

– Cam ce oră era, domnule Simpson?

– Nu-ş'. F'o patru, crez.

– N-aţi putea spune puţin mai precis? Ştiţi ce oră era sau presupuneţi?

– Nu, nu-ş' ce oră erea, se răsti la ea Arnold Simpson. Or'cum, m-am sculat şi m-am uitat pe geam. În vecini, erea parcată o dubă. Avea botu' cujbit rău şi un far nu-i ardea. I-am auzit că deschidea garaju', şi pe urmă a intrat d-a-ndărătelea şi i-am auzit când a-nceput să descarce neşte chestii în spate.

– N-aţi văzut ce descărcau?

– Cum să văz? se strâmbă el. V-am zis. A băgat maşina cu spatele. Ce-s io', Superman?

Honeywell o privi pe Fox, sugându-şi cu putere măselele, ca să nu izbucnească în râs.

– Or'cum, ştiam că nu era treabă curată la mijloc.

– De unde ştiaţi, domnule Simpson?

– Păi ce, ăia are maşină? De un' s-aibe ei bani de maşină? Musai s-o fi şutit de undeva.

– Pe cine aţi văzut descărcând furgonul, domnule Simpson?

– Nu pe ăla micu', pe ălălantu'. Ăla cu gură mare şi numa' dinţi. Cioroii dreacu'. Dac-ar fi p-a mea, i-aş trimete-napoi de unde-a venitără.

– Şi ce s-a mai întâmplat după ce au descărcat furgonul?

– S-a cărat, gonind ca toţi dreacii. Nici nu-ş’ cum de n-a trezit naibii pe toată lumea de pe stradă.

– Sunteţi sigur că era un Escort albastru?

– Sigur că-s sigur, ce mama dreacu’. Oi fi eu boşorog, da’ orb nu-s.

Se scotoci în cotloanele obscure ale cardiganului şi scoase un plic boţit:

– Na, am scris acilea număru’. Vă e de v’un folos?

Capitolul 36

Era o casă dărăpănată din Leytonstone. În faţa ei, pe stradă, staţiona o rulotă cafenie ruginită, o maşină de spălat stricată zăcea răsturnată în curte, iar la ferestre erau prinse cearşafuri de pat în loc de perdele. Grădina din faţă era năpădită de buruieni. O ladă de gunoi, căzută pe-o parte, purta un abţibild al primăriei, cu inscripţia: CONSILIUL WALTHAM – ÎMPREUNĂ PUTEM PĂSTRA CURĂŢENIA ORAŞULUI. Mai exista un garaj încuiat cu lacăt, lipit de faţada cu pietre zidite în tencuială, de pe ale cărui uşi de lemn se cojea vopseaua maro-roşiatică.

„Acolo e prada”, conchise Fox.

Stătea la volanul maşinii, cu James alături, urmaţi de Honeywell şi Rankin în maşina din spate şi încă două maşini de poliţie, cu patru agenţi. Fox coborî şi porni pe cărare, spre uşa din faţă. Se întoarse spre sergentul de la comanda agenţilor în uniformă.

– Noi o luăm prin faţă. Voi înconjuraţi casa, în caz că amicul nu are chef de musafiri.

Văzu perdelele mai multor ferestre de pe stradă tresărind. Se obişnuise să distreze localnicii.

Sonerie nu exista. Fox bătu în uşă cu pumnul.

Aproape imediat, auzi din spatele casei strigăte.

– Stai aici, îi ordonă ea lui Rankin şi o luă la fugă pe poteca îngustă de lângă casă.

Vincent Barnes zăcea la pământ, cu sergentul şi un comisar în uniformă aşezaţi peste el, imobilizându-i mâinile cu cătuşele la spate. În mod previzibil, încercase să fugă pe uşa din spate. Răcnea obscenităţi, în timp ce sergentul încerca să-i citească drepturile.

– N-aveţi dreptu’ să-mi faceţi porcăria asta! N-am făcut nimica-n pizdele mă-sii!

– Caută-n casă, îi spuse Fox lui Honeywell.

– Aveţi un căcat de mandat de percheziţie?

Fox se lăsă pe vine lângă individul care se zbătea, punându-i în faţă o hârtie.

– Poftim, domnule Barnes, avem mandat. Ştii bine despre ce e vorba, aşa că să nu ne mai prefacem. Ai cheile garajului, te rog?

– Are lacăt în mă-sa, vacă tâmpită! Cheile-s la proprietar. Nouă nu ne trebe!

Fox îi înfipse degetele în muşchii trapezoidali ai gâtului. Strânse cu putere, iar Vincent Barnes ţipă, zvârcolindu-se ca un copil.

– Ascultă-mă, continuă ea, aplecându-se la urechea lui. Azi-noapte, un poliţist a fost foarte grav rănit. Nu glumim, Vincent. Aşa că să nu mă faci vacă tâmpită. Şi-acum, cere-ţi iertare, îl strânse ea şi mai puternic.

– Iertare! icni Vincent.

– Iertare, *doamnă*.

– Iertare, doamnă!

Strânsoarea slăbi.

– Asta-i brutalitate a poliţiei în mă-sa!

– Nici nu te-a atins, replică sergentul.

Fox se ridică. James o privea lung, dar nu-i putu descifra expresia din ochi. O fi fost respect sau dispreţ?

Rankin continua să aştepte în faţă. Honeywell atacase lacătul garajului, cu o rangă. Se deschise, trosnind. În momentul când uşile se deschiseră, Fox privi înăuntru. Văzu mai multe cutii de carton, stivuite în şiruri unele peste altele, cu siglele fabricanţilor înscrise pe ele: Baird, Sanyo şi Ferguson. Deschise una. Televizorul color dinăuntru era încă împachetat în celofanul protector.

– Căcăciosu’… îl auzi Fox pe James murmurând din uşă.

– Să-l ducem la secţie, ordonă ea.

Fox se rezemă cu coatele pe masă, privindu-l lung. Avea douăzeci de ani. Fără ocupaţie. Antecedente penale: furt din magazine, spargere şi conducere fără permis. Categoric, nu era un contribuabil.

Vincent Barnes îşi ţinea ochii aţintiţi asupra adidaşilor Nike Air.

– Uită-te la mine, Vincent, îi ordonă ea. Am spus să te *uiţi la mine.*

Tânărul ridică privirea, pe sub pleoapele căzute, ca o şopârlă pândind de sub un bolovan.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Vincent.

– N-am făcut nimica.

– Televizoarele şi videorecorderele pe care le-ai furat azi-noapte de la Brightwell au fost găsite în garajul tău. N-ai procedat prea deştept, nu-i aşa, Vincent? Ar fi trebuit să te debarasezi de ele. N-ai nici un tăinuitor, Vincent?

Vincent Barnes reveni cu privirea spre pantofi.

– A venit unu' şi a-ntrebat dacă poa' să-şi ţie nişte chestii la noi în garaj. Nici n-am ştiut în mă-sa ce băga acolo-şa.

Lui Fox îi venea să râdă în hohote. Dacă Tom O'Neill n-ar fi păţit ceea ce păţise, o asemenea dobitocie ar fi fost de-a dreptul comică. În schimb, era greţoasă.

– Cum îl chema, Vincent?

– Pe cine?

– Pe omul care a vrut să depoziteze bunurile furate în garajul vostru.

– Nu ştiu.

– Vă foloseşte garajul ca să ascundă lucruri furate şi nici măcar nu-i cunoaşteţi numele?

Vincent ridică iarăşi ochii, cu acea privire rapidă şi holbată a unui animal încolţit.

– Da' nici nu ştiam că erau de furat, nu?

Fox se uită spre James. O.K., avea să-i mai facă un timp jocurile prosteşti.

– Numele.

– Shankie.

– Shankie. Shankie şi mai cum?

– Aşa-i zice lumea, păi nu? Nu-i ştiu numele de-adevăratelea.

– Şi când a lăsat lucrurile astea în garajul vostru?

– Nu mai ştiu.

– Ieri?

– Mhm. Ieri.

– Unde locuieşte?

– Nu ştiu. E prieten cu Tiny.

– Te referi la Paul Thompson, vecinul tău de apartament, corect?

Ochii tânărului coborâră din nou spre podea.

– Este corect, Vincent? Pentru înregistrare.

– Mhm.

– Unde este Paul Thompson?

– Nu ştiu.

– A fost cu tine azi-noapte, când aţi comis raidul în forţă la Brightwell's, nu-i aşa?

– Raid în forţă? Nu ştiu nimica de nici un raid.

– O.K. Să vedem dacă am înţeles bine. Televizoarele şi videorecorderele pe care le-am găsit în garajul vostru aparţin unui om numit Shankie, pe care nu-l cunoşti. Shankie a depus la voi în garaj aceste bunuri furate ieri.

Un moment, Vincent nu avu nici o expresie. Apoi spuse:

– Mhm, aşa e.

Fox îşi stăpâni un căscat.

– Cu toate că, în momentul arestării, ai declarat că garajul era încuiat cu lacătul şi voi nu aveţi cheia.

Vincent îşi trase nasul. Rămase cu gura căscată, prins cu minciuna.

– Shankie a pus acele lucruri în garajul vostru încuiat cu lacătul, la care nu aveaţi acces, cu douăsprezece ore înainte de a fi furate din magazinul de produse electrice Brightwell's, de pe Kentish Town Road. Asta încerci să mă convingi?

Tânărul înghiţi în sec, cu mărul lui Adam tresărindu-i în gât, ca un şarpe încercând să înfulece un mamifer mărunt.

Fox o luă de la început, încet, încercând să-l facă pe Vincent să înţeleagă cât de prost era.

– Shankie a adus două duzini de televizoare şi şaptesprezece videorecordere, care în acel moment se aflau în salonul magazinului Brightwell's, şi le-a băgat în garajul vostru, pe care i l-aţi descuiat cu o cheie pe care nu o aveaţi? Asta vrei să cred, sau mă înşel?

Vincent îşi lăsă capul în mâini, încercând să alunge acel coşmar. Fox bănui că i se păruse foarte uşor, la cârciumă, când îi explicaseră: *Tu nu trebui' decât să conduci, dom'le. Noi încărcăm marfa, iar tu-îi tragi nişte lovele uşoare. O.K.?*

– Vincent?

– Nu ştiu nimica de toată treaba asta.

– Mă tem că nu te pot crede, Vincent.

– V-am zis. Shankie e prieten cu Tiny.

– Hai să nu mai jucăm teatru. Unul dintre vecinii voştri v-a văzut descărcând cutiile, azi-noapte, dintr-un furgon Ford Escort albastru pe care l-aţi furat în Leytonstone. Am găsit cheia lacătului de la garaj în bucătăria voastră. Şi vă vom găsi peste tot amprentele, nu?

Ochii lui Vincent coborâră spre podea.

– Uită-te la mine. *Uită-te la mine!* se ridică Fox în picioare, ajunsă la capătul răbdării; se aplecă peste birou. Ştiai că un comisar de poliţie a fost bătut foarte grav azi-noapte, Vincent? Atât de rău, încât s-ar putea să nu mai umble niciodată pe picioarele lui, să vorbească sau să se îmbrace? Atât de rău, încât nici măcar să nu-şi mai recunoască propria soţie şi familia?

– N-am făcut nimi…

– Gura! Te-am arestat pentru jaf. Ţi-am găsit amprentele peste tot, în maşină, pe lacăt şi pe cutii. Dacă ne ajuţi, s-ar putea ca judecătorul să ţină seama de cooperarea ta când te va condamna. Aşa că spune-ne, Vincent. Cine-a mai fost cu tine? Mai erau încă doi, nu? Paul Thompson era unul dintre ei?

Pe tot chipul lui Vincent erupseră broboane de sudoare. „Nu”, îşi spuse Fox, „nu el l-a lovit pe Tom O’Neill. Vincent Barnes nu e atât de dur.”

– Îţi dau cinci minute de gândire, Vincent. Acuzaţiile de jaf sunt formulate clar. Poliţistul acela ar putea foarte uşor să moară. Iar asta înseamnă că, dacă nu-ţi aminteşti numele celor doi complici ai tăi până mă întorc eu aici, devii şi complice la crimă. Am vorbit destul de clar?

– Ştiţi bine că nu eu i-am făcut-o împuţitului ăluia de sticlete!

– Atunci, cine?

Vincent lăsă iarăşi privirea în jos.

– Te las cinci minute să te gândeşti. Fă bine şi obişnuieşte-te să stai singur în celulă, Vincent. Dacă nu-ţi dai drumul la gură repejor, acolo îţi vei petrece o mare parte din viaţă, de-acum încolo. Interogatoriu întrerupt la trei şi douăzeci şi cinci p.m.

Fox ieşi din cameră, gâfâind. Îl privi pe James. Acesta îi zâmbi:

– E-n regulă, doamnă. Vă descurcaţi excelent.

Reveni şi apăsă pe butonul RECORD al reportofonului.

– Interogatoriu reluat la trei şi treizeci şi unu, p.m. Prezenţi, D.I. Fox, D.S. James.

Îşi rezemă coatele de masă:

– O.K., Vincent. Numele.

Chipul lui Vincent era imobil, posomorât.

Fox bătu cu creionul în masă. Se lăsă o lungă tăcere, timp de aproape un minut. Într-un târziu, spuse, cu vocea blândă ca a unei mame:

– Vincent, am să-ţi spun ce voi face.

Tânărul se aplecă uşor înainte, aşteptând să prindă ocazia.

– Te voi acuza pentru jaf. Când ajungi în instanţă, judecătorul va lua în considerare faptul că ai încercat să obstrucţionezi investigaţia. Dacă poliţistul acela moare, ai putea deveni complice. Te aşteaptă o hazna plină de rahat, ca să ţi-o spun pe-a dreaptă. Cred că ai nevoie de reprezentare legală, Vincent. Vrei să-ţi chemăm un apărător din oficiu sau ai propriul avocat?

Vincent o privi fix.

– Ce?

Fox apăsă butonul PAUSE al aparatului.

– Te afli într-un necaz grav de tot, Vincent. Ştii ce se întâmplă când e rănit un poliţist. Cât de hotărâţi devin oamenii. Ai auzit povestindu-se, aşa-i?

Îl privi lung, pătrunzător, calculând. Aha. Înapoia ochilor lui Vincent se aprinsese o luminiţă.

– Am găsit bunurile furate în posesia ta. De asemenea, cât am lipsit din cameră, am telefonat la departamentul criminalistic. Au găsit în casa voastră un pantof cu sânge pe talpă. Sângele corespunde cu al comisarului care a fost bătut.

Era un bluff. Încă nu primise nici o veste de la criminalistică. Se prea putea să nu fi găsit nimic.

Dar Vincent nu avea de unde şti. Vincent auzise povestiri despre ceea ce le făceau copoii negrilor. Ochii i se holbaseră cât două farfurii de supă. Detectiva vorbea un limbaj pe înţelesul lui.

Fox se aplecă peste birou.

– Neoficial, Vincent, îţi spun că mi s-a ordonat insistent să rezolv cazul ăsta. De sus de tot. Mă urmăreşti? Înţelegi, puţin îmi pasă dacă îl prind sau nu pe adevăratul vinovat. Nu mă interesează decât să înfund pe cineva. În ceea ce mă priveşte pe mine, în ce-i priveşte pe toţi cei de aici, pantoful a fost găsit în dormitorul tău. S-ar putea ca Tiny să fi plecat cu furgonul, iar pe tine să te fi luat mai târziu.

Ochii lui Vincent se deschiseră larg.

– Nu-i pantofu’ meu! Nici nu m-am apropiat de sticletele ăla!

Fox dădu din cap:

– Drept să-ţi zic, pot să ţi-o pun în cârcă sau ţie, sau lui Paul, puţin îmi pasă. Okay, Vincent?

Se rezemă de spătar şi puse iarăşi banda în funcţiune, privindu-l cum i se învârteau rotiţele în creier. Nu avea nici pe departe suficiente date despre agresiunea asupra lui O'Neill, pentru a i le duce comandantului. Dar Vincent nu ştia asta.

– Îţi putem aduce un avocat din oficiu. Cred că ar trebui să fie prezent aici, înainte de a discuta mai departe. Ce zici?

Pradă unui impuls, se întinse şi îl bătu pe dosul mâinii.

Poate din cauza ameninţării sugerate sau pentru că o poliţistă îl bătea pe mână şi-i spunea că avea să-i obţină un apărător... De ce să-ţi ofere un copoi un avocat, dacă nu e perfect convins că va câştiga? Şi auzise povestirile, citise ziarele, ştia cum le plăcea sticleţilor să-i aranjeze pe negri, pentru cel mai mic fleac.

Indiferent din ce motiv, Vincent James Barnes, speriat, singur, departe de lumea lui, îşi lăsă capul în mâini şi începu să plângă. Iar când termină de plâns, îi denunţă pe Michael DeBruin şi Paul „Tiny" Thompson.

Capitolul 37

– N-a fost Tiny, spuse James. Îl cunosc. L-am arestat acum doi ani, pentru pătrundere prin efracţie, când lucram la Islington. E o jăvruţă nesuferită, dar violent nu este.

– Înseamnă că ne mai rămâne Michael DeBruin, răspunse Fox.

Honeywell îi dădu imprimata. DeBruin intrase şi ieşise din casa de corecţie încontinuu, de la vârsta de treisprezece ani. Acum, în vârstă de douăzeci şi cinci, ispăşise deja o condamnare de doi ani pentru trafic de cocaină şi mai avea două acuzaţii de violenţă, pentru care fusese închis şase luni în total.

Fox clătină din cap. Guvernul cheltuia în fiecare an o avere ca să convingă oamenii să nu conducă sub influenţa alcoolului, iar pe cei ca el îi lăsa să umble liberi pe străzi. Care era riscul cel mai mare pentru sănătate? Îi dădu imprimata lui James.

– Vreo veste despre Tom O'Neill? întrebă Honeywell.

– Încă nimic.

James aruncă imprimata pe birou.

– Deci asta e? continuă Honeywell.

– Thompson şi DeBruin se vor acuza reciproc, spuse James. Avem nevoie de ceva concret de la criminalistică, pentru a cimenta cazul.

– Mai întâi, trebuie să-i prindem pe nenorociţii ăştia. Vincent ne-a dat o adresă a lui DeBruin. Chiar acum a ajuns acolo o maşină, să-l ridice. Dar DeBruin susţine că nu ştie unde e Tiny. Consideră că în noaptea aia nici nu s-a întors acasă.

– Ştia că aveam să-l aşteptăm.

– Şi-atunci, unde s-a dus, şefule? întrebă Honeywell.

James clătină din cap:

– Nu-l cunosc. L-am arestat doar o singură dată. Poate că scrie ceva la dosar. Trebuie să aibă nişte prieteni. Cred că familia lui a venit din Manchester.

W.P.C. Stacey închise telefonul:

– Doamnă?

Fox ridică privirea.

– Tocmai ne-a sunat un anumit domn Terry Richardson. Locuieşte în Anderson Way. Crede că are pentru noi nişte informaţii despre atacul asupra lui P.C. O'Neill.

Fox îi privi pe Honeywell şi James. Nnţ. Nu puteau avea un asemenea noroc. Luă de la Stacey fişa cu adresa şi ieşi grăbită pe uşă, urmată de James.

Terry Richardson avea păr lung, rărit în creştet, pentru a dezvălui un oval de scalp trandafiriu. Purta o geacă de piele peste un tricou alb. Uşor trecut de patruzeci de ani, bănui Fox. Fiica lui, Dianna, era o fată de treisprezece ani, înaltă şi dezarmonioasă, cu păr lăţos şi acnee. Stătea pe canapea lângă el, într-un pulover larg şi amorf, cu capul în piept, suspinând.

Se aflau în livingul lui Richardson. Era mic, având pereţii acoperiţi cu amintiri de la Tottenham Hotspur – eşarfe, afişe şi fotografii – iar din bucătărie plutea un miros de cârnaţi.

– Noaptea trecută, am dormit ne-ntors, spuse Richardson. Trăsesem câteva borcane la cârciumă, şi mie atâta mi-e de ajuns. Prima oară am auzit de tărăboiu' ăsta ieri-dimineaţă când m-am uitat pe fereastră şi-am văzut maşinile de la televiziune şi toate cele.

– Aşa, spuse Fox, întrebându-se ce urma.

– Am auzit la radio că poliţaiu' nu arăta prea bine.

– Aveţi informaţii care credeţi că ne-ar putea ajuta?

Richardson se aplecă înainte:

– Ascultaţi, să v-o zic de la-nceput. Nu-s un bandit, pe bune. Şi nici înger nu-s, recunosc. Am păţit-o acu’ câţiva ani pentru posesie, e bine? Da’ nu-nghit violenţa.

Îşi împinse părul la o parte din ochi.

– Se zicea că poliţaiu’ ăsta e însurat.

– Soţia lui e însărcinată în luna a treia, răspunse Fox.

– Ai auzit? îşi înghionti Terry fiica. Cucoana lui o să aibe un bebeluş.

Fata plânse şi mai tare:

– Fiică-mea, aci de faţă. Ea a văzut. A văzut totu’.

Fox îşi îndreptă atenţia spre Dianna.

– Ai văzut ce s-a întâmplat, Dianna? De ce n-ai spus nimic până acum?

Fata continuă să-şi golească sinusurile într-un Kleenex.

Fox reveni către Terry Richardson:

– Cred că D.C. Rankin a vorbit ieri-dimineaţă cu soţia dumneavoastră.

– Mda, aşa e. Eu tot mereu îi zic să nu stea la discuţii cu Moş Bill. Năravuri vechi, chestii d-astea.

– A spus că nimeni nu văzuse nimic.

– Aşa-i. Nu ştiam, înţelegeţi?

Îi dădu un nou ghiont fiică-sii:

– Zi-le, fato.

Dar Dianna nu făcu decât să-şi sufle nasul, plângând mai departe. Avea ochii umflaţi şi roşii. Lui Fox îi părea rău pentru ea, dar era şi cam iritată. „Vino-ţi în fire”, îi venea să-i spună.

– Zice că-i e frică, urmă Terry. Mie nu mi-a spus decât ieri dup-amiază, când am venit acasă de la servici’. Eu am pus-o. Păi, viu acasă şi aflu că n-a fost la şcoală. Toată ziua zăcuse-n pat, smiorcăindu-se. Maică Precistă, că rău am mai intrat la griji. Să nu-mi fi făcut vreo ruşine, mai ştii? Şi atunci, mi-a zis totu’.

Fox se concentră din nou asupra fetei. Avea nevoie să audă povestea cu cuvintele ei, nu cu ale lui Terry.

– Dianna, spuse ea, cu blândeţe. Îmi poţi povesti ce ai văzut, te rog?

Povestea se depănă chinuitor de încet şi, când Dianna termină, avea în jurul picioarelor, pe covor, o grămadă de şerveţele ghemotocite. Se trezise în toiul nopţii, spunea ea. Avea nişte probleme la şcoală şi nu putea dormi prea bine. Neputând

adormi la loc, aprinsese lumina şi începuse să citească dintr-o revistă de televiziune, ascultând şi radioul, cu volumul redus, ca să nu audă maică-sa. La un moment dat, auzise strigăte din stradă.

Casa familiei Richardson se afla la colţul dintre Crossland Walk şi Anderson Way, iar fereastra dormitorului ei dădea drept spre aleea unde avusese loc incidentul. În colţ era un felinar şi, de la fereastră, Dianna văzuse doi oameni alergând pe Crossland Walk, dinspre Kentish Town Road, pentru a coti pe alee, prin spatele magazinelor. Peste câteva momente, apăruse un poliţist în uniformă, fugind pe alee după ei. Apoi, auzise strigăte şi zgomote de bătaie.

Unul dintre oameni apăruse din nou. Acum, văzuse că avea o eşarfă peste faţă, cu tăieturi pentru ochi şi gură. Nu peste mult – după cât timp? o întrebă Fox; treizeci de secunde, răspunse ea, un minut poate – celălalt om ieşise în fugă, iar ea îi distinsese clar faţa în lumina felinarului. Părea să ezite, după care primul, cel cu eşarfa, răcnise ceva la el. Al doilea revenise în alee.

Auzise un urlet, apoi alte zgomote. Suna ca şi cum cineva ar fi trântit o vază de perete, spuse ea. În sfârşit, omul cu chipul descoperit apăruse din nou, ţinând ceva în mâna stângă. Nu putuse să vadă ce anume era.

– L-ai recunoaşte pe omul ăsta, dacă l-ai vedea din nou? o întrebă Fox, abia îndrăznind să respire.

– Îl cheamă Tuffy.

– Îl cunoşti?

– V-am spus. Tuffy a fost, repetă ea.

– Tuffy.

– E porecla lui, interveni Terry. Toată lumea îi zice aşa. De fapt, se numeşte Michael DeBruin. Se zice că-i un bătăuş în toată regula.

Michael DeBruin. Lui Fox îi venea să sară în sus, dând un pumn în aer. În schimb, întrebă:

– De unde-l cunoşti, Dianna?

– Frati-miu mai mare îl cunoaşte. S-au bătut, odată.

– Înţeleg… Şi când acest… Tuffy… a ieşit a doua oară din alee… ce s-a întâmplat pe urmă?

– Au fugit pe stradă. Tipul cu eşarfă şi Tuffy.

– Eşti sigură că Tuffy e cel care s-a întors pe alee?

– V-am zis. S-a oprit sub felinar. El era, nu încape vorbă.

Fox îşi imaginã evenimentele din noaptea aceea. Cel care revenise pe alee era autorul agresiunii. Altfel nu se putea.

– De ce nu ne-ai spus azi-dimineaţă? o întrebă James pe Dianna, încercând să-şi stăpânească frustrarea din glas.

– Mi-a fost frică.

– N-ai de ce să-ţi fie frică de el, îi spuse Terry. Al dracu' de cioroi sifilitic! Să se-apropie numai de noi, că-l pun eu la punct, în mă-sa.

O privi pe Fox.

– Nu c-acum o să mai umble el liber multă vreme, este? Ce face poliţaiu' pe care l-a bătut?

– S-ar putea să moară, domnule Richardson.

– Maică Precistă, exclamă Terry şi iarăşi îşi înghionti fiica. Ai auzit? Şi-acuma, lasă smiorcăiala. În familia asta, nu ni-i frică de negrotei, e clar?

Fox îşi înghiţi un val de dezgust. Cioroi sifilitici. Negrotei. Se întrebă dacă nu cumva altruismul domnului Richardson avea motivaţii rasiste. Nu se îndoia că fata spunea adevărul, căci nu făcuse decât să confirme ceea ce ştiau deja, sau deduseseră. Dar dacă tatăl ei era adus la bara martorilor în instanţă, aveau să fie sfâşiaţi în bucăţi.

– Vă mulţumesc că v-aţi prezentat, domnule Richardson, spuse ea. Dumneavoastră şi Dianna ne-aţi fost de cel mai mare folos.

– Mi-am făcut datoria, atâta.

– S-ar putea să fie nevoie să mai vorbim, Dianna. Şi te-aş ruga, dacă poţi, ca până atunci să nu discuţi cu nimeni despre aceste lucruri.

– O vorbă n-o să scoată, o asigură Richardson, ridicând un deget la buze.

Fox oftă. A doua zi dimineaţă, avea să ştie toată Londra.

*

Când l-au adus secţia din Tolpuddle Street, Fox se afla acolo. Era un bărbat înalt şi mlădios, de vreun metru optzeci şi cinci, optzeci şi opt, musculos, purtând un trening şi o mulţime de lanţuri din imitaţie de aur şi era ras în cap. Avea mâinile prinse cu cătuşe la spate şi urla tot timpul obscenităţi rasiste şi sexuale.

Remarcabil. Era întocmai aşa cum şi-l imaginase.

Capitolul 38

Un grup de nefericire adunată la un loc, lângă oficiul surorilor: Susan, Jules, Donna si Martin. Julia stătea în centrul acestei configuraţii a durerii, adusă de umeri, cu un şerveţel zdrenţuit în pumn. Când sosi, ceilalţi ridicară privirile. Iisuse. Tom murise.

Avea drum lung de făcut de la lift, un drum lung, cu inima în dinţi şi măruntaiele târându-se după el, pe jos.

– Jules? întrebă, cu glasul părând să-i răsune de foarte departe.

Susan îşi ţinea fiica pe după umeri, cu un braţ. Schimbă o privire cu Donna, apoi se ridică în picioare şi porni spre el.

– S-a dus? vru să ştie Marenko, cu gândul la toate acele momente când, în casele altora, sau în pavilioane de spital ca acesta, repetase litania: „Îmi pare rău pentru pierderea suferită”, fără a înţelege măcar ce însemna o pierdere. Şi aşa şi trebuia să fie, dacă voia să-şi facă bine meseria, numai că acum viaţa îi jucase aceeaşi farsă crudă şi îl făcuse să-şi înghită propriile pastile amare.

– Se crede că va scăpa.

Marenko dădu din cap, amorţit, fără să înţeleagă.

– S-ar putea să nu fie o veste prea bună.

O privi pe Jules, schimbând brutal vitezele minţii înceţoşate de magnitudinea tragediei.

– Medicii presupun că a suferit vătămări permanente, Frank. Încă nu ştiu cât de grave sunt.

„Ho. Stai. Lasă-mă s-o înghit şi pe asta.”

– Cum?

Îi căută un răspuns pe faţă.

– Poate vorbi?

– Au comparat situaţia cu un atac masiv de apoplexie.

Marenko se aşeză greoi pe unul dintre scaunele de plastic.

– Iisuse.

De asta se temuse cel mai mult. Acea umbră neagră anume îi pândise în minte, dar nu voise să se confrunte cu ea. *Legumă*. Tom avea să fie unul dintre oamenii aceia înceţi, spastici, cei care stăteau în scaune pe tuşă la meciurile de fotbal, cei la care ţi-era greu să te uiţi, care erau greu de acceptat în universul lui Frank Marenko. Îşi trecu o mână peste faţă. O, sfinte Iisuse Dumnezeule.

– Dar tot mai e o şansă, nu?

Simţi mâna lui Susan pe umăr. O atingere uşoară ca o pană, un semnal de departe, aflat la o lume distanţă de orice absolvire sau măcar mângâiere.

– Mai sunt speranţe, răspunse ea, deşi în voce nu i se simţea nici un entuziasm. Medicii ne-au recomandat să ne rugăm pentru o minune.

– Aşa.

Când doctorii vorbeau despre minuni, ştiai prea bine ce voiau să spună.

Marenko se ridică, nesigur pe picioare, cu genunchii moi, ca şi cum ar fi băut prea multe halbe de Guinness la King's Head. Jules îl privi, cu ochii roşii, umflaţi şi plini cu o ură ucigaşă care-l zgudui până-n adâncul sufletului.

– Tu ai făcut asta, spuse ea.

– Jules…

– Nu voiam să fie poliţist. M-am măritat cu el fiindcă avea o slujbă frumoasă şi sigură, cu program de lucru regulat. Tu ai vrut să se facă poliţist. Era băieţelul tău cu părul numai bun de ciufulit, nu? Fiul pe care nu l-ai avut niciodată!

Donna o strânse mai tare în braţe.

– Lasă, Jules, şopti ea.

Martin părea încurcat.

– Te idolatriza!

O acuzaţie de moarte. „Doamne fereşte să mă idolatrizeze cineva în propria familie." *Te idolatriza, l-ai făcut să semene cu tine, să te respecte şi să te admire, ceea ce înseamnă că tu eşti vinovat pentru ce-a păţit!*

– Nu s-ar fi înrolat în poliţie dacă nu erai tu!

Sora din oficiu privi spre ei, îngrijorată, gândindu-se la isterie, fără îndoială, la sedative. Susan îngenunche lângă fiica ei, cuprinzând-o cu un braţ consolator.

– Nu acum, Julia, nu acum.

Nu: greşeşti, Julia. Şi el suferă, Julia. Doar atât: *nu acum*.

Marenko se ghemui, coborându-şi faţa la acelaşi nivel cu a ei. Voia s-o atingă, s-o ţină în braţe şi să-i spună că totul avea să fie O.K., aşa cum făcuse când era mică, dar n-o putea atinge fără ca Julia să urle şi, oricum, nimic n-avea să mai fie în regulă vreodată, nu?

– Îi vom prinde pe ticăloşii care au făcut asta, spuse el.

Dacă o ajută cât de cât, fu prin faptul că îi oferi un punct concret asupra căruia să-şi concentreze toată deznădejdea şi revolta. Se oprise din plâns, deşi continua să aibă faţa umflată şi roşie.

– Nu pricepi nimic, aşa-i?

– Jules…

– Puţin îmi pasă dacă „prindeţi” pe cineva. N-o să-mi folosească la nimic, nu va schimba nimic.

Marenko îşi mută privirea.

– Dacă l-a adus cineva în halul în care este acum, tu eşti acela!

Donna şi Susan o cuprinseră şi mai strâns, ca şi cum astfel i-ar fi putut alunga suferinţa.

– Pleacă, atâta-ţi cer, îi şopti Susan.

Dar Marenko nu voia să plece, tocmai fiindcă Jules avea dreptate. Într-un fel, era responsabil şi, dacă nu reuşea să obţină iertarea, cel puţin îşi putea primi pedeapsa. La urma urmei, nu în asta credea? Cine săvârşeşte ispăşeşte.

– Mereu am pierdut în faţa ta, continuă Julia.

O nouă învinuire, alta pe care s-o adauge listei de acuzaţii. Era un refren mai familiar, un şir de delicte pe care de-acum îl ştia pe dinafară.

– Nu erai niciodată acasă. Întotdeauna, poliţia era mai importantă decât noi, nu-i aşa, tată? Eu pierdeam mereu, în concurenţa cu poliţiştii. Iar acum, iarăşi mi-ai făcut-o. Acum mi l-ai luat pe Tom, şi dus o să rămână pentru totdeauna!

Şi în clipa următoare scoase un ţipăt, îndreptat spre tavanul cu dale albe şi dincolo de acesta, către cerul cenuşiu şi nepăsător care se lăsase ca un linţoliu peste oraş. Un urlet de o intensitate primară, durerea izbucnind ca un gaz toxic, pentru a exploda la suprafaţă. Ca un zbieret din camerele de tortură ori din *oubliette*, înainte ca temnicerul să trântească trapa pentru totdeauna.

– Of, Jules, murmură Marenko.

Ochii femeii se închiseseră strâns în calea durerii, aşa cum stătea legănată în braţele familiei sale, ale unei familii din care tatăl nu mai făcea parte. „Credeam că sunt de partea îngerilor”, îşi spuse Marenko. „Dar îngerii nu sunt de partea mea.”

Se ridică încet, simţind cum îi trosneau genunchii, în timp ce vârsta şi oboseala îi apăsau sufletul ca un pumn de fier. Privi spre oficiu, la sora care îi privea cu faţa încreţită, încruntată de îngrijorare profesională. Dorise să-l vadă pe Tom, plănuise să

intre şi să se aşeze lângă trupul său zdrobit, pentru a-şi exprima toată suferinţa şi vinovăţia. Acum, însă, n-o mai putea face.

Martin se ridicase şi el în picioare. Arăta atât neputincios, cât şi stânjenit. Nepriceput la acel proces al suferinţei. Deschise gura, dar nu ieşi nici o vorbă. Toată treaba asta cu jelitul era, la urma urmei, pentru femei.

Datoria unui bărbat era răzbunarea.

Capitolul 39

Marenko privea prin vizeta celulei din arest, cu pumnii strânşi de furie reprimată. Pe tăblia de lângă uşă fusese scris cu cretă numele DEBRUIN. Doar douăzeci şi cinci de ani avea, şi deja fusese închis de două ori, îi spusese James. Traficant de droguri şi bătăuş.

Experţii criminalişti forfoteau chiar în acele momente prin magherniţa răpănoasă de lângă King's Cross unde locuia bălegarul ăla. Deocamdată, găsiseră o pungă mică de plastic cu şase tablete de amfetamină, podele lipsă, o chiuvetă înfundată şi grămezi de gunoi, cutii de pizza, farfurii de plastic şi cutii de pui la pachet, din care se hrănea un contingent întreg de libărci.

Pe DeBruin îl durea în cot. Stătea culcat pe prici, cu mâinile sub cap, privind în tavan printre pleoapele întredeschise somnoros.

– Ce faceţi aici, şefu'? întrebă James.

Marenko nu-i răspunse la întrebare.

– El e autorul, T.J.?

– Încă nu ştim. L-a turnat şoferul maşinii. Pe celălalt încă-l mai căutăm.

Ezită.

– N-ar trebui să fiţi aici, şefu'.

– Nu mă-nvăţa tu ce să fac, T.J. E clar?

Telefonul mobil al lui James sună. Îl scoase din buzunar şi se întoarse cu spatele, ca să răspundă. Marenko îl chemă pe sergentul de gardă.

– Cu tipul ăsta e ceva în neregulă, George.

Sergentul plecă de la postul său, pentru a se uita prin vizetă.

– Nu văd nimic anormal.

– Se zbătea. Cred că a făcut o criză, sau ceva. Mai bine

deschide.

Omul păru nedumerit. Îl cunoştea pe Marenko, dar nu ştia ce legătură avea cu acel caz, sau poate nutrea anumite bănuieli. Dar acela era un detectiv şef inspector din Hendon Road şi îi cerea să descuie uşa. Scoase cheile.

De cum se deschise uşa, Marenko se repezi în celulă. DeBruin se ridică în capul oaselor, luat pe nepregătite şi, da, o clipă doar, arătând puţin cam speriat. „Şi ăsta nu-i decât începutul”, îşi spuse Marenko.

Îl apucă de gât şi-l trânti la perete. Genunchiul său îl lovi între picioare şi, pe când se cocoşa, un pumn i se înfipse în trup, chiar deasupra inimii. DeBruin ar fi căzut, dar Marenko îl ţinea în picioare cu laba sa cărnoasă şi îi mai dădu doi pumni în coaste.

Sergentul îl înhăţă de umeri, încercând să-l tragă înapoi. Apoi, James intră în fugă şi îl târâră amândoi pe Marenko afară din celulă.

– Ce naiba v-a apucat, şefu’?! strigă James la el.

– Va trebui să raportez, adăugă şi sergentul. Asta-i agresiune.

– Ia nu mai fi bou, îl dojeni James. Nenorocitul ăla l-a băgat pe ginere-său în spital!

Aproape că auzi schimbarea de viteze din capul sergentului.

– Dar trebuie să raportez!

– Fă tu asta, şuieră James, şi poţi foarte bine să-ţi cauţi altă slujbă.

– O să-i spună avocatului!

– Iar tu ai să negi, în mă-ta!

James îl măsură cu privirea. Sergentul de gardă se uită la Marenko, care stătea cu spatele rezemat de perete, lăsându-se ţinut astfel de James. Gâfâia greu.

– Are douăzeci şi şapte de ani la activ. Doar n-o să-i faci praf pensia, nu?

– Putea să-l omoare!

– Dar nu l-a omorât, aşa-i?

Sergentul se gândi puţin, apoi intră în celulă. James îl auzi strigând la DeBruin, care cerea un medic. *Dormeai şi ai căzut din pat. N-ai nici pe dracu’.*

Apoi ieşi, încuind uşa celulei. Îl privi lung pe James.

– Dacă l-a rănit…

– Abia l-a atins!

– Du-l de-aici!

James îl împinse pe Marenko în lungul coridorului.

Marenko stătea aşezat în biroul său, privind pe fereastră orizontul londonez. Norii se risipeau, iar soarele strălucea pe cer în spatele unui voal ceţos de cirrus portocalii şi violeţi. Nimic nu se compara cu poluanţii şi toxinele pentru a crea un spectacol de culori. Un porumbel mergea ţanţoş pe pervaz, privindu-l cu ochi mici şi miraţi.

Uşa se deschise şi intră Fox, smulgându-l din reverie.

– Şefu'. Ce faceţi aici?

– Mă gândeam.

Fox se aşează. Marenko o privea fix.

– Ei? întrebă el.

– Avem o martoră.

– Ascult.

– O fată de treisprezece ani se uita pe fereastra dormitorului. L-a văzut pe Tom O'Neill urmărind doi oameni pe aleea de lângă Crossl şi Walk. Îl poate identifica fără ezitare pe unul dintre ei ca fiind Michael DeBruin.

– Dar atacul, l-a văzut?

Fox clătină din cap.

– Analiza sângelui de pe pantoful lui DeBruin a ieşit pozitivă.

Marenko clătină din cap, obosit.

– Cum s-a întâmplat nenorocirea asta, Fox?

– Numai Tom ne poate spune.

– Nu te baza pe el ca martor. Se pare că nu va fi în stare să-ţi spună nimic.

De asta se temuse şi ea. Un moment, nici unul dintre ei nu vorbi, apoi Fox spuse:

– După cum văd eu lucrurile, l-a ajuns din urmă pe DeBruin şi a încercat să-l aresteze. Cătuşele lui au fost găsite la câţiva paşi de trup. S-ar putea ca individul celălalt, Thompson, dându-şi seama că era o fundătură, s-o fi luat la fugă înapoi. DeBruin l-a chemat în ajutor. Doi contra unul, se iau la bătaie, Tom cade. Sau, poate, a fost invers. DeBruin s-o fi întors să-l ajute pe Thompson. În fine. În timpul încăierării, Tom a smuls legătura de pe faţa lui DeBruin.

– Pe-asta de unde-o ştii?

– Fata l-a văzut pe DeBruin în lumina felinarului. S-a întors pe alee, de unde a revenit cu ceva în mână. Eşarfa trebuie să fi fost. Pe banda video de la magazin, amândoi aveau feţele acoperite.

– DeBruin s-a întors?

– După câte spune fata, a stat acolo cam un minut şi s-au auzit… zgomote.

Marenko se albi la faţă.

– A luat eşarfa, l-a văzut pe Tom zăcând pe jos şi şi-a zis că era o ţintă prea tentantă. Aşa că a început să dea cu picioarele-n el.

Şeful ei se răsuci înapoi spre fereastră. Fox se întrebă la ce se gândea. James o prevenise deja că Tom risca să rămână cu vătămări cerebrale permanente. Medicii nu credeau că primise doar un şut, două. O'Neill fusese călcat în picioare, cu putere, apoi i se zdrobise capul de peretele din cărămizi.

Marenko o privi din nou, cu ochi cenuşii, reci.

– James ţi-a spus ce s-a întâmplat?

Fox preferă să mintă.

– Când?

– Azi după-amiază. În arestul din Islington.

Ce simplă era minciuna. De aceea mergeau greu interogatoriile.

– Nu, nu mi-a spus.

Marenko se ridică.

– Mai bine mă duc acasă. Sau, poate, fac un popas pe la King's Head. Preiei tu comanda, până mă întorc. Vezi să n-o încurci.

În uşă, se opri.

– Dobitocul celălalt unde e? Cum îl cheamă??

– Thompson. Paul Thompson.

– L-aţi prins?

– Încă nu.

– Fă bine şi găseşte-l, Fox. Îţi spun eu, nimic nu-ţi poate da mai multă bătaie de cap decât un om invizibil.

Capitolul 40

– Futu-i mama mă-sii, am fost atacat! răcni DeBruin, de cum se puse reportofonul în funcţiune şi începu interogatoriul. Un împuţit de copoi, un malac cu păru' cărunt! M-a molestat, futu-i muma-n cur!

Îşi ridică poala cămăşii pentru ca Fox şi James să-i vadă vânătăile de pe coaste.

– Şi mi-a dat un genunchi în coaie!

– Pe-alea nu vrem să le vedem, mulţumesc, replică James.

– A fost şi-ăsta acolo, în morţii mă-sii! strigă DeBruin, arătându-l pe James cu degetul. A văzut totu', futu-l în cur pă mă-sa!

James clătină din cap:

– I-am văzut pe sergentul de gardă Thorpe şi detectivul şef inspector Marenko încercând să te imobilizeze. Erai extrem de agresiv. Sergentul de gardă Thorpe mi-a spus că te zbăteai prin celulă.

– Asta-i o minciună-mpuţită! Ce futu-vă neamu' vostru credeaţi? Toţi sunteţi vorbiţi, băga-v-aş în pizdele mamii voastre de căcănari!

Fox aşteptă să termine.

– Dacă doreşti să depui o plângere, voi trimite pe cineva de la investigaţiile interne să-ţi ia declaraţia. Până atunci, aş dori să continuăm interogatoriul. Eşti conştient de gravitatea acuzaţiilor care ţi se pot aduce?

DeBruin se rezemă de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept şi picioarele răşchirate.

– Ai vrea să ne spui ce s-a întâmplat în noaptea raidului de la Brightwell's? îi ceru James.

DeBruin îl privi pe sub pleoapele coborâte:

– N-am nici un căcat să vă spun.

– O.K., răspunse Fox. Atunci, mergem înainte şi te inculpăm.

– Cu ce?

– Cu agresarea comisarului de Poliţie O'Neill care încă mai are timp să devină acuzaţie de crimă.

– N-aveţi cum să-mi puneţi în cârcă căcănăria asta.

– Avem un martor, Michael. Avem un martor care te cunoaşte, care te-a văzut urmărit de P.C. O'Neill, la scurt timp după spargere şi care e dispus să depună mărturie la proces. Ştii ce i s-a întâmplat acelui ofiţer de poliţie, Michael?

– Mă doare-n cur de toţi căcaţii de curcani.

Fox strânse pumnii, sub masă.

– Agresorul l-a lovit repetat cu picioarele în cap, mult timp după ce-şi pierduse cunoştinţa. L-a izbit de atâtea ori, încât a rămas cu vătămări cerebrale permanente.

– N-are cine să ştie chestia asta.

Un moment lung, rece. Fox îl auzi pe comisarul în uniformă de lângă uşă trăgându-şi respiraţia printre dinţi. Lui James îi

tremurau muşchii fălcilor.

– Deci, nu-mi mai rămâne decât să te pun sub acuzare, Michael.

– Pe dracu', n-am fost eu.

Se uită la Fox, apoi la James. În ochi îi apăru un licăr viclean peste dispreţul şi agresivitatea dinainte.

– Martoru' vostru zice că m-a văzut când am făcut-o?

Fox nu răspunse. Gura lui DeBruin se lăţi într-un rânjet.

Între dinţii din faţă avea o strungăreaţă latră. Ar fi trebuit să fie o trăsătură dezarmantă.

– N-aveţi nici o ceapă degerată.

– Michael Joel DeBruin, te acuz de împotrivire la arestare şi ultraj asupra unui ofiţer de poliţie, cauzând vătămări corporale grave. Trebuie să te previn…

– Paul Thompson a fost.

– Declari că Paul Thompson e vinovat de molestarea comisarului de Poliţie O'Neill?

– Mdea, aşa am zis, în mă-sa.

– Eşti dispus să prestezi depoziţie în instanţă?

– Poate.

– Mai bine ne-ai da o declaraţie scrisă, îi propuse James.

– Mai întâi vreau un avocat.

– Dacă Thompson l-a atacat pe P.C. O'Neill, tu de ce te-ai mai întors pe alee?

– Am zis că vreau un împuţit de-avocat.

Fox se ridică în picioare. Se aplecă spre DeBruin, cu pumnii sprijiniţi pe masă. Prin minte i se infiltrau alte ameninţări, alte fapte, imagini ale răzbunării pe care ar fi vrut s-o săvârşească din partea lui Frank Marenko, din partea tânărului care respira prin tubul de oxigen, în Royal London Hospital.

DeBruin îi susţinu privirea.

– Interogatoriu suspendat la şase patruzeci şi trei p.m. Adu-i avocatul, îi spuse ea lui James şi ieşi din cameră.

PARTEA A PATRA

Capitolul 41

Trecuseră opt luni, şi nimic. Nimic în legătură cu Kate Mercer.

Cazul rămăsese deschis, dar nu aveau ce face şi nici o direcţie în care să se îndrepte. Fotografiile care acoperiseră avizierele din Sala de Incidente cu atâta urgenţă, în decembrie trecut, fuseseră îndosariate, împreună cu declaraţiile martorilor şi rapoartele medico-legale. Morga eliberase cadavrul în martie, înmormântarea având loc în cadrul unei ceremonii private, de familie. Trupul contorsionat şi torturat al fetiţei devenise o dată statistică, o amintire împinsă acum în lături de detectivii care lucrau la rezolvarea cazului.

În acea seară umedă şi lipicioasă de vară, cu ploaia care deforma luminile oraşului dincolo de ferestre, transformând geamul într-un caleidoscop de culori refractate, Fox stătea singură la birou, sub bâzâitul tuburilor de neon, privind paginile mânjite de apă ale carnetului, însemnările mâzgălite şi diagrama de la locul faptei, pe care o desenase în acea noapte rece şi ploioasă.

Încă de la bun început, medita ea, fusese un caz supraîncărcat. Era convinsă că, undeva în haosul de informaţii pe care le obţinuseră, se ascundea un fapt pe care toţi îl trecuseră cu vederea, acea singură dovadă, corelaţia vitală, care avea să clarifice tot cazul.

Femeia de serviciu intră, goli în tăcere coşurile de gunoi şi plecă mai departe.

Fox sorbea dintr-un pahar de polistiren cafea, amară şi rece, rea la gust. Înapoia ochilor simţea o durere surdă. Fără nici un efort, reuşi să-şi readucă în minte imaginile imortalizate amănunţit în noaptea aceea de către fotograful Ministerului de Interne; o fundătură întunecoasă, un copil, zăcând pe jos ca o păpuşă abandonată, cu ochii privind pe sub pleoape, cu o nedumerire opacă, spre blitzul aparatului, încercă să-şi regăsească acelaşi sentiment de mânie care aproape o copleşise în acea noapte, bâjbâind după emoţii prin ungherele cele mai

întunecate ale propriei fiinţe, ca un om într-un aeroport străin, căutându-şi prin haină paşaportul pierdut, sau un copil întorcându-şi pe dos toată camera după jucăria favorită. Dar acea stare ultragiată dispăruse, iar Fox simţea că pierderea ei o împuţina oarecum. Chiar şi Kate Mercer era un lucru faţă de care se imunizase, fără să mai rămână altceva decât o profesionistă de carieră confruntată cu un eşec personal şi totuşi incapabilă să-l accepte.

Poate că până şi această aşteptare avea să vină, cu timpul.

Marenko spusese clar:

– Nu-ţi foloseşte la nimic să te fâţâi de colo-colo ca şi cum ai avea hemoroizi. Asta vrei? Despre asta crezi că este vorba?

– Avea doar unsprezece ani, şefu'.

– N-ai făcut-o tu, Fox. Nu eşti pe lista suspecţilor. Şi nici ca să plângi pentru asta nu te afli aici. Dacă-mi vii cu chestii muiereşti, poţi să te cari de-aici în clipa asta.

Şi avea dreptate. Ruptura anală a lui Kate Mercer era o probă materială. Urmele de legături pe încheieturile mâinilor unei fetiţe de unsprezece ani tot probe erau. Date ale meseriei. Nu erai nici preot, nici filosof, cum nu erai, Doamne fereşte, nici judecător sau jurat. În ultimă instanţă, totul se reducea la ceea ce spusese Marenko: *Dacă-mi vii cu chestii muiereşti, poţi să te cari de-aici în clipa asta.*

Îşi amintea că, la vârsta de şaisprezece ani, tatăl ei îi dăruise de Crăciun un cub al lui Rubik. Petrecuse toată ziua de Crăciun şi Ziua Cadourilor cu drăcovenia în mâini, moşmondind în continuare mult timp după ce încetase să-i mai distreze pe fraţii şi surorile ei. Când în sfârşit rezolvase rebusul, aruncase imediat jucăria la gunoi. Aceeaşi îndârjire rece o simţea şi acum, aborda misterul lui Kate Mercer cu aceeaşi concentrare feroce şi veninoasă. Avea să rezolve enigma, să găsească singurul detaliu revelator care le scăpase, să deschidă din nou cazul, să reuşească acolo unde Marenko eşuase. Voia s-o facă pentru Kate Mercer. Dar era şi o chestiune de mândrie profesională. Să-l găsească pe monstrul care săvârşise acea faptă şi în sfârşit urma să fie acceptată printre colegi. N-avea să mai fie o femeie într-un post pentru bărbaţi, ci egala lui Marenko.

Aşa că iarăşi începuse să frământe cazul, ca un câine cu un iepure mort, adulmecându-l la nesfârşit, întorcându-l pe-o parte şi pe alta, dorind să se trezească din nou la viaţă ca s-o ia la

goană iarăşi după el.

Într-o zi, îl găsise pe James la cantină.

– Ascultă, T.J., spusese ea, în legătură cu asasinarea lui Kate Mercer. Mai ţii minte când ai vorbit cu tipul căruia i se păruse că văzuse un break negru ieşind din fundătură, pe la ora trei dimineaţa?

James o privise lung, cu expresia obosită a veteranului, a cinicului, deşi în realitate Fox avea o vechime în serviciu cu douăsprezece luni mai mare decât el. Rămăsese cu gura căscată, lăsând să se vadă cârnatul cu cartofi prăjiţi bine mestecaţi.

– Futu-i mama mă-sii, răspunsese el, nu ţi-s minţile acasă, cucoană?

Acasă. Care casă? În ultima vreme, nu se mai ducea acasă decât ca să doarmă. Nu avea întâlniri, nici prieteni, nici amanţi. Abonamentul la clubul de gimnastică îi expirase. Până şi pisica ei fugise de-acasă. O fi călcat-o vreo maşină; cel mai probabil, găsise un vecin cu program mai regulat, care era mai mărinimos cu mâncarea şi laptele.

Slăbea. Trăia cu o dietă de mâncăruri la pachet, hamburgeri din care curgea zeama murăturilor, pătând declaraţiile de martori, lăsa urme de pui fript pe colţurile fotografiilor alb-negru de la locul crimei şi cercuri de cafea pe coperţile dosarelor de manila. Era Planul de Treizeci de Zile al Madeleinei Fox, program patentat. Şi tu poţi să slăbeşti cu trei kile şi să arăţi ca Muma Pădurii.

Ce le scăpase în cazul Mercer? Ce?

– Nu ne-a scăpat nimic, în mă-sa, îi răspunsese Marenko. Ştim cine-a făcut-o şi n-o putem dovedi. Bun venit în lumea investigaţiilor penale.

Vorbiseră cu rudele Omului de Zahăr, cu cele două foste soţii ale lui. *Are o problemă cu femeile*, spusese una dintre ele. *Nu ştiu cum să mă exprim. Da' niciodată nu se purta blând. Înţelegeţi ce vreau să zic?*

Vorbiseră cu altă fată care lucrase cândva pentru el, în magazinul de dulciuri. Susţinea că o făcea să se simtă neliniştită. Niciodată nu-i făcuse nimic concret, afirma ea. Dar, totuşi, era… sinistru.

În sine, nu însemna nimic, doar încă o piesă care se potrivea perfect în restul jocului de puzzle, încă un deget acuzator indicându-l fără greş pe Omul de Zahăr. Dar nu îndeajuns pentru

poliţişti.

Ce nu observaseră? Ce?

O scânteie, o scânteie de furie pură. Se întreba de cât timp ardea în el scânteia aceea, de când mocnea acolo, aşteptându-şi momentul. Văzuse multe în cei douăzeci şi şapte de ani ai săi de meserie, neveste zăcând bătute pe duşumelele bucătăriilor, copii mici cu trupurile acoperite cu arsuri de ţigară, prin bunăvoinţa mamelor lor alcoolice. Dar, într-o zi, se dusese la lucru şi găsise o fetiţă strangulată într-o fundătură, iar peste jarul din viscerele lui suflase un vânt fierbinte şi auzise trosnetul îndepărtat al flăcărilor. Apoi apăruse Flora Ellis, asasinată în timp ce fiul ei dormea în camera vecină, şi pe urmă Tom, cu capul făcut terci în timp ce zăcea fără cunoştinţă; iar arderea scăzută devenise o furtună de foc.

Marenko lovi cu pumnul dalele de faianţă ale peretelui din toaletă.

Nu-i ura pe oamenii care treceau pe-acolo. Pe cei mai mulţi dintre ei îi trata cu indiferenţă; cei urâţi, cei aroganţi, cei proşti, cei venali, pentru el erau toţi o apă şi-un pământ, îşi făcea meseria şi, seara, se ducea acasă şi-şi asculta discurile cu jazz.

Dar, pentru prima oară, constata că nu putea să lase în urmă ceea ce văzuse şi auzise. Avea douăzeci şi şapte de ani vechime în poliţie, douăzeci şi şapte de ani de violenţe, avocaţi şi juraţi proşti, judecători indolenţi, criminali de carieră şi legi învechite şi deodată, aproape peste noapte, devenise prea mult pentru el.

Aşa că, în seara aceea, în loc de a porni cu maşina spre casă sau de a o lua pe jos spre King’s Head, îşi parcă autoturismul Sierra maro în faţa magazinului de dulciuri de la colţul cu MacNaghten Row.

Era trecut de opt, dar lumina ardea încă. Vara era pe sfârşite, iar aerul din oraş mirosea a motorină şi a gunoaie calde. Marenko simţea duhoarea propriei transpiraţii. Vara londoneză aşternea peste toate o ceaţă, un aer, ca gazul toxic, cu gust şi miros proprii.

Un furgon de îngheţată trecu încet pe alături, răspândind în jur o redare chinuită după *Greensleeves*. În partea din spate avea o inscripţie: ATENŢIE LA COPII. Marenko privi prin intersecţie, spre agenţia de ziare. Titlurile din *Evening Standard* se aliniau rânduri-rânduri: un omor urmat de suicid în Kent; tatăl a trei copii,

divorţat, îşi împuşcase soţia şi copiii, după care îşi trăsese un glonţ în gură. Christoase, îşi spuse Marenko. Lumea era plină de mizerii până sus.

Se întoarse, rămânând cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi privirea spre magazinul de dulciuri. Una dintre vitrine era oblonită. Din câte ştia Marenko, asupra magazinului se comiseseră patru acte de vandalism separate, după moartea lui Kate Mercer. Nu ştia cum supravieţuia Henry Wexxler; nici un localnic nu le mai permitea copiilor lui să intre în magazin. Practic, nu mai avea nici un client, de pe o zi pe alta.

Dar nu vindea prăvălia şi nu voia să se mute din zonă. Înfrunta ostilitatea vecinilor cu aceeaşi pasivitate stoică pe care o manifestase în timpul interogatoriilor la secţia de poliţie din Islington.

Ce le scăpase tuturor? Unde naiba era locul crimei?

Marenko stătea privind în jur, încercând să convingă pereţii să-i vorbească. *Ce s-a întâmplat aici?* Văzu o perdea mişcându-se la fereastra de sus şi îl zări pe Omul de Zahăr privindu-l, pândind. Dar nu coborî, să-l întrebe *Ce futu-ţi mama mă-tii faci aici?*, cum ar fi făcut oricare alt civil. Nu strigă: *Du-te-n mă-ta, sticlete, n-am nimic cu fetiţele*. Se întoarse doar de la geam, iar Marenko văzu pâlpâirea albăstruie spectrală a unui televizor în spatele perdelelor.

Mai aşteptă un sfert de oră ca Omul de Zahăr să coboare, dar acesta n-o făcu, aşa că, în cele din urmă, Marenko se urcă din nou în maşină şi plecă.

Se întreba cine cu cine se juca.

El şi Fox îşi alimentau unul altuia obsesia. Devenise o conspiraţie tacită între ei: cazul acela nu avea să moară. Nu-şi vorbeau niciodată despre asta căci aşa ceva ar fi risipit vraja, obligându-i să recunoască faptul că Omul de Zahăr îi scotea puţin din minţi pe amândoi.

În cele din urmă, Fox fu cea care veni la el, care puse capăt jocului. În sfârşit, găsise asul din mânecă.

În tasa de primiri a lui Fox era un teanc de faxuri şi imprimate, tot mai înalt cu fiecare zi. Marenko le privea din când în când, dar nu comenta. Însă observase direcţia cercetărilor lui Fox; dosare de caz ale unor omoruri nerezolvate din toată regiunea oraşului Liverpool, între anii 1983 şi 1989, precum şi toate declaraţiile de

dispariţii ale unor copii, înregistrate în aceeaşi perioadă. Dimineaţa, când Marenko intra în schimb, seara, când pleca acasă, Fox era la locul ei, privind display-ul computerului sau citind documente, cu paharele de polistiren goale adunându-se în jur.

Într-o zi, când ajunse la birou, Fox îi aduse o cafea şi-i dărui o gogoaşă pe care o cumpărase în aceeaşi dimineaţă de la brutăria de vizavi – lucru pe care nu-l făcea decât când era deosebit de bine dispusă – după care se aşeză în faţa lui, cu ochii strălucitori.

– Am găsit ceva.

Marenko gustă din gogoaşă. Nu era deloc rea. Iar cafeaua era fierbinte.

– Trage.

– Henry Wexxler s-a mutat din Liverpool la Londra acum opt ani. Şase ani, între 1983 şi 1989, a locuit în Everton.

– O.K.

– Am consultat fişierele din arhive, toate reclamaţiile de dispariţii de fete din zona Liverpool, în perioada respectivă, precum şi cazurile nerezolvate de omoruri, violuri şi molestări de copii.

– Şi?

Cu un gest înflorit, Fox scoase un dosar şi puse pe birou o fotografie cu granulaţie mare, trimisă prin fax.

– Asta-i din dosarul de dispariţii, despre Caroline Lisa Stewart, în vârstă de zece ani şi jumătate. A dispărut în luna martie a anului 1983. N-a fost găsită niciodată. Locuia la două străzi distanţă de locul unde Wexxler avea… să vezi şi să nu crezi… un magazin de dulciuri.

Marenko privi fotografia, mânjită de urma degetului lui Fox. Pe chip nu i se citea nici o emoţie.

– Cere-le să ne trimită originalul, spuse el. Vorbesc cu Radford. Pe urmă, mai facem o încercare.

Capitolul 42

Reportofonul emise un *bip* ascuţit, iar Marenko începu să vorbească.

– Acesta este un interogatoriu înregistrat. Sunt detectiv şef inspector Frank Marenko. Mai sunt prezenţi comandantul Poliţiei

James Radford, detectiv inspector Madeleine Fox şi domnul George Layton, avocat. Ne aflăm în Camera 4 A a secţiei de poliţie Kentish Town.

Se întoarse spre Omul de Zahăr:

– Vă rog să vă declaraţi numele complet, adresa şi data naşterii.

– Henry Lincoln Wexxler, 48 MacNaghten Row, Islington. M-am născut în 5 decembrie 1943.

Marenko îl privi pe Layton:

– Domnule Layton, în momentul de faţă clientul dumneavoastră nu este arestat, ci se află aici de bună voie, pentru a răspunde la întrebări şi a ne ajuta la anchetarea asasinării Katherinei Mercer, în data de nouă decembrie, anul trecut.

Şi o luară de la început. De astă dată, Marenko îl întrebă unde locuise în Liverpool, cât timp stătuse acolo şi în legătură cu magazinul de dulciuri pe care-l avusese în Everton.

George Layton îi întrerupse:

– Domnule inspector, vă pot întreba unde duc toate astea?

În acest moment, interveni Radford:

– Clientul dumneavoastră sprijină ancheta.

– În cazul asasinării Katherinei Mercer?

– Întocmai.

– Aţi descoperit noi dovezi?

– Posibil.

Layton se uită la ceas, iritat.

– Când aţi văzut-o ultima oară pe Katherine Mercer? îl întrebă Radford pe Henry Wexxler.

– Când? repetă acesta.

– Da, când?

– Am văzut-o de multe ori.

George Layton clătină din cap:

– Domnule comandant, cred că, în trecut, clientul meu a cooperat pe deplin cu dumneavoastră. La această întrebare a răspuns cât putea de bine, în timpul investigaţiei iniţiale.

– Doresc să-mi mai spună o dată.

Layton se întoarse spre Henry Wexxler:

– Nu e nevoie să-i răspunzi. Asta-i hărţuire.

– Nu mai ţiu minte, îi spuse Henry Wexxler lui Marenko.

– Încearcă. Fă-mi hatârul, Henry.

– Miercuri.

– A fost omorâtă marţi noapte.

– Nu mai ţiu minte. Marţi. A intrat să-şi cumpere dulciuri.

Un moment de tăcere. Era a doua oară când se contrazicea. Prima oară spusese că fata nu venise la magazin în ziua aceea, iar a doua oară, că nu mai ţinea minte. Oare minţise fiindcă se temea să nu se apropie prea mult de victimă, implicându-se? Sau era într-adevăr zăpăcit şi voia să spună ceva, orice, să le dea oricare răspuns pe care credea că-l doreau?

– În decembrie, când ţi-am pus întrebarea asta, interveni Fox, cu vocea de o blândeţe înşelătoare, ai spus că nu-ţi aminteşti să fi intrat în magazinul dumitale în după-amiaza aceea.

Omul de Zahăr o privi, apoi se uită la ceilalţi detectivi. După aceea, întoarse capul spre ceasul de pe perete. „Acum o s-o spună”, îşi zise ea, „va spune ceea ce zice întotdeauna când îl încolţim.” De astă dată, însă, nu fu cazul. De astă dată, Omul de Zahăr o privi pe Fox drept în ochi şi spuse:

– Nu mai ţiu minte.

Layton clătină din cap, exasperat:

– Clientul meu ar trebui să-şi amintească acele evenimente mai bine azi decât acum opt luni, imediat după asasinarea bietei fete?

Radford luă dosarul de pe masa din faţa lui. Era ultima lor şansă. Fox şi Marenko nu se îndoiau că avea să le spună ceea ce aveau nevoie să afle. Urmau să-l privească în ochi şi să ştie dacă Omul de Zahăr o ucisese pe micuţa Kate Mercer.

Radford scoase din dosar fotografia alb-negru, acoperind-o cu mâna ca un elev la teză, care nu-şi lasă colegul de bancă să copieze. Apoi, dintr-o dată, întoarse fotografia, ca un cartofor care serveşte asul.

– O mai ţii minte, Henry?

Un chip ca de piatră.

– Ţi-o aminteşti? Caroline Lisa Stewart. Avea zece ani.

Un moment, Fox îl văzu pe Omul de Zahăr dezintegrându-se în faţa ei. Masca alunecă şi-i văzu buza tremurând. Se agăţă de marginea mesei ca şi cum s-ar fi temut că avea să alunece şi să cadă. Totul dură numai câteva secunde, timp suficient pentru ca Fox să fie sigură. Dar apoi, la fel de brusc, Henry Wexxler se reculese, iar pe trăsături îi reveni indiferenţa placidă dinainte.

– E drăguţă, spuse el.

Radford îşi împreună mâinile. Părea relaxat, dar degetele i se albiseră.

– Ce i-ai făcut, Henry?

– Clientul meu… începu să obiecteze avocatul. Radford schimbă imediat tactica:

– Ţi-o mai aminteşti, Henry?

Omul de Zahăr rămase tăcut, cu faţa ca turnată în ciment.

– Haide, Henry. Ai avut un magazin de dulciuri în Everton, la două sute de iarzi de casa ei. N-ai văzut-o niciodată, în opt ani?

Dispăruse, reflectă Fox, bătrânul cu lenjerie pătată şi respiraţie puturoasă, monstrul cu ochi şterşi pe care îl găsiseră a doua zi după moartea lui Kate Mercer. Nesfârşitele repetări ale întrebării „Ce oră e?” reprezentaseră un şiretlic, îi descumpăniseră la fel de eficient ca orice minciună. Ceea ce vedea acum era ochiul diavolului, viclean, sclipitor şi inteligent. Un moment, crezu că avea să zâmbească.

– Nu mai ţiu minte, spuse Wexxler.

Marenko se aplecă înainte. Frustrat că Radford se hotărâse să preia coordonarea acelui interogatoriu final, stătuse fierbând în suc propriu, de la începutul convorbirii, iar acum era roşu la faţă, gata să explodeze.

– Ce i-ai făcut, Henry? I-ai făcut şi ei aceleaşi lucruri pe care i le-ai făcut lui Kate Mercer?

– Domnule inspector! aproape că strigă Layton.

– Ai omorât-o la fel ca pe Kate Mercer?

Urmă o tăcere lungă, de moarte.

Omul de Zahăr se uită la George Layton, care îl privea pe Marenko, cu buzele albite de indignare.

– Ce oră e? întrebă el.

Iar Madeleine Fox ştiu. Privise ochii aceia căprui cu punctişoare şi văzuse ea însăşi adevărul. Omul de Zahăr era un monstru. Şi avea să rămână liber.

Capitolul 43

– Madeleine?

De astă dată, recunoscu glasul.

– Simon.

– Ce faci?

– Bine. Ţie cum îţi merge?

– Bine.

Terminând cu amabilităţile, Fox bătu în marginea biroului cu pixul, în aşteptare.

– Mă întreb dacă mi-ai putea face o favoare. De fapt, e mai mult vorba de Sandy.

Ezită.

– Ce fel de favoare? îşi auzi ea vocea întrebând.

– Are un proiect pentru şcoală. Trebuie să ia un interviu cuiva, unei persoane pe care o admiră. Se pare că tatăl ei n-a figurat niciodată printre candidaţi. Vrea să te intervieveze pe tine.

– Pe mine? repetă Fox, simţindu-se peste măsură de flatată. De ce tocmai pe mine?

– Te consideră cea mai mişto femeie cu care am discutat vreodată – sunt cuvintele ei – şi, după cum te-am tratat, am impresia că pe mine mă plasează la acelaşi nivel cu lipitoarea şi broasca, pe scara evoluţiei. Şi tind să-i dau dreptate.

– Asta-i o scuză?

– Da.

Din nou tăcere.

– Deci. Accepţi?

Fox căzu pe gânduri. Pe de o parte, nu voia să continue în nici un fel relaţia cu doctorul Simon Andrews, lăsându-i în pace aspectul chipeş băieţesc şi trupul seducător. Pe de altă parte, exista făgăduiala ispititoare de a fi adorată ca o eroină, un lucru prin care nu mai trecuse niciodată.

– La ce oră vrei să vin? îl întrebă.

De astă dată, îşi potriviseră ceasurile bine. Simon o aştepta, îmbrăcat cu o cămaşă de doc albastru decolorat şi pantaloni marinăreşti bej. Era bărbierit proaspăt şi aranjat ca s-o primească. Când o întâmpină, Fox simţi aroma de aftershave şi se întrebă, nu pentru prima oară, dacă nu cumva acel aşa-zis interviu era doar o şaradă elaborată pentru a aranja încă o întâlnire cu ea.

O conduse în casă, unde o întrebă dacă nu dorea ceva de băut. Fox alese o cafea neagră. În timp ce Simon umplea ibricul, Sandy apăru în uşa bucătăriei, cu mapa de şcoală sub braţ.

– Bună, Madeleine, zâmbi ea.

– Sandy.

– Îţi mulţumesc că ai venit. E aşa de mişto, sări ea pe un taburet, la barul din bucătărie. Îmi trebuie pentru examenul la engleză. Reprezintă douăzeci la sută din punctajul de la sfârşitul anului.

– O.K. Ei bine, sunt măgulită că m-ai chemat.

Sandy îşi deschise mapa:

– Te pot întreba tot ce vreau?

Simon îi aruncă o privire prevenitoare.

– Aproape orice, răspunse Fox.

– Ce te-a determinat să intri în poliţie?

Fox îl privi pe Simon, care-i zâmbi încurajator, peste buza ceştii de cafea.

– Întotdeauna am avut un simţ al justiţiei foarte dezvoltat, cred. Tatăl meu spunea că, pe vremea când eram mică, expresia mea favorită era: „Dar nu e just.” Sunt o idealistă. Vreau ca în urma mea lumea să rămână mai bună decât cum am găsit-o. Sună cam pompos, nu-i aşa?

– Nu, e marfă, răspunse Sandy.

Fox privi casetofonul. Sandy îl lăsase pe barul pentru micul dejun, între ele, înregistrând. Îşi dădu seama că aşa ceva îi plăcea mult mai mult atunci când ea era aceea care punea întrebările.

– De asemenea, niciodată nu mi-am putut imagina că aş face o muncă de birou. Ceea ce e curios, când te gândeşti câte ore petrec acum lucrând la hârtii. În plus, bănuiam că aveam talent. Tatălui meu nu i-a prea plăcut ideea, dar am făcut-o oricum.

Întrebarea cea mai evidentă despre taţi plutea în aer, neformulată. Sandy păru să se gândească la ea, dar apoi reveni cu atenţia la caiet, unde îşi scrisese în ordine întrebările.

– Ai împuşcat vreodată pe cineva?

Fox zâmbi:

– Nu, de regulă, în Marea Britanie detectivii din poliţie nu poartă asupra lor arme de foc. Nu încă, cel puţin. Dacă trebuie să arestăm pe cineva şi presupunem că va fi înarmat, chemăm o echipă specială, instruită în folosirea armelor.

– Îţi place să arestezi oameni?

– Nu-mi place, ca atare. Vreau să spun, nu-mi plac brutalităţile, violenţele. Dar îmi face plăcere... mă bucur când găsesc pe cineva care a săvârşit o faptă contra legii şi o pot dovedi. Cum

spuneam, sunt o idealistă. Prefer să mă gândesc că oamenii nu pot scăpa nepedepsiţi după ce le-au făcut rău altora, au furat şi aşa mai departe.

Sandy aproape că nu-i dădu timp să termine.

– Care e cel mai interesant caz la care ai lucrat vreodată?

– A, păi, la asta trebuie să mă gândesc. Au fost multe.

Fu cât pe ce să se lanseze într-o explicaţie pe larg despre un violator în serie pentru că avea grupa A.B. şi în cele din urmă îl prinseseră cu ajutorul unei analize a ADN-ului din spermă, dar apoi se gândi că aşa ceva putea fi puţin cam prea explicit pentru o fată de treisprezece ani, chiar şi în anii 1990. Aşa că, în schimb, îi vorbi despre o anchetă de omucidere la care lucrase ca detectiv comisar, unde criminaliştii confruntaseră urma unui pantof găsită la locul crimei cu o pereche de adidaşi Reebok ascunşi în dulapul unui suspect pe care-l chemaseră la un interogatoriu de rutină, după care, comparaseră o cojiţă de sânge uscat de pe pantof cu sângele victimei şi putuseră întocmi actul de acuzare.

Nu-i spuse că, atunci când cazul ajunsese în instanţă, apărătorul inculpatului reuşise să-l convingă pe judecător că în obţinerea probelor existaseră vicii de formă, iar ucigaşul revenise pe străzile Londrei, unde peste un an şi trei luni îşi omorâse în bătaie o prietenă în vârstă de nouăsprezece ani, cu o bâtă de baseball.

Sandy reveni la lista întrebărilor ei, pregătită cu grijă.

– De ce nu te-ai măritat?

Simon fu gata să se înece cu cafeaua.

– La asta nu e nevoie să-i răspunzi, spuse el; luă caietul din poala fetei. Altceva ce mai ai aici? Nu te-a învăţat nimeni să te porţi?

Mai erau câteva întrebări, cu diverse grade de îndrăzneală; câte persoane băgase în închisoare, cât câştiga pe an, ce-ar fi făcut dacă nu era detectiv. Fox încercă să explice cu răbdare că nu ţinea socoteala arestărilor pe care le efectuase, că avea un salariu mai mare decât al unui profesor de şcoală, dar mult mai mic decât al unui medic şi că, dacă n-ar fi fost detectiv, probabil ar fi lucrat în secţia de urgenţe a vreunui spital, la fel ca tatăl lui Sandy, pentru că era o muncă mult mai uşoară şi cu un program atât de avantajos – comentariu care-l făcu pe Simon să zâmbească.

– Ultima întrebare. Câţi oameni ai bătut?
– Sandy! o admonestă Simon.
– Sunt curioasă.
– Interviul s-a sfârşit, zâmbi Fox şi opri banda.

Simon o conduse până la uşă.
– Îţi mulţumesc că ai venit.
– N-ai pentru ce. De obicei, eu sunt cea care ajunge să pună toate întrebările. A fost o experienţă inedită să îi răspund.
– Te consideră o persoană de-a dreptul uimitoare.
Ezită, iar Fox îl aşteptă un lung răstimp să spună ce mai avea în minte.
– Şi eu la fel.
Îl privi lung. Poftim? Văzu pe masa din hol o fotografie în ramă de argint şi o luă s-o privească, pentru a câştiga timp de gândire. Îi văzu pe Simon, Sandy şi o femeie pe care n-o recunoştea, zâmbind senini şi frumoşi.
– Soţia ta?
– Se numea Anne.
– Era foarte frumoasă.
Simon îi luă uşurel fotografia din mână şi o puse la loc pe masa din antreu.
– Şi nu mai e.
– Ne mai vedem, se întoarse ea spre uşă.
– Madeleine.
Fox se întoarse, cu faţa ridicată spre el.
– Îţi mulţumesc.
Şi, în clipa următoare, se aplecă şi o sărută, scurt. Nu era mare lucru, abia o atingere a buzelor. Dar Fox se repezi efectiv pe uşă afară.

Carrie stătea la recepţie ca o elevă la uşa cancelariei. Purta jeanşi închişi la culoare, o cămaşă şi cea mai bună jachetă de bumbac gri a ei, singura din garderoba personală fără pete de lapte pe umăr. Holul viu luminat era plin cu diplome din domeniu, atât pentru a impresiona, cât şi ca să intimideze, presupuse Fox. Din lifturile cromate ieşeau şi intrau femei şi bărbaţi preocupaţi, în costume elegante. Carrie începu să-şi roadă o unghie, după care, dându-şi seama ce făcea, îşi ascunse degetele cu unghiile muşcate sub poşetă.

Fox se aplecă înainte, zâmbindu-i încurajator. La urma urmei, pentru asta se afla acolo. Ca să-i acorde un sprijin moral. Carrie nu mai lucra de mult timp. Acum, Daisy se ducea la creşă, iar Carrie se afla pe cea mai de jos treaptă a scării, privind cu speranţă în sus.

Încercând să-i alunge din minte convorbirea care urma, Fox spuse:

– Aseară m-am văzut din nou cu Simon.

– Doctorul?

Dădu din cap.

– Te-ai culcat cu el?

– Ce să zic…

– Ce s-a întâmplat?

– Fiica lui avea de făcut un proiect despre oameni ciudaţi şi anormali, aşa că, evident, s-a hotărât să discute cu o femeie detectiv. M-am dus s-o ajut la lecţii, în esenţă.

– Şi?

– Asta a fost tot.

– Atâta tot?

– Da. Atâta tot.

– Atunci de ce-mi povesteşti?

– Ca să facem conversaţie.

– Îl placi, nu-i aşa?

Fox privi fotografia înaltă de un metru a unuia dintre crainicii postului, în ramă. Oraşul Orgoliilor.

– E imposibil.

– Nimic nu e imposibil. Decât, poate, să primesc eu slujba asta. Dar tu şi un medic… Nu, asta e foarte posibil.

– Nu-l cunoşti.

– Prezintă-mi-l. Am să mă culc *eu* cu el. Cât câştigă pe an?

– Fii serioasă.

– Sunt mamă, necăsătorită, am treizeci de ani, nici o carieră în perspectivă şi nici o unghie întreagă. Ce te face să crezi că n-aş fi serioasă?

Fox se sili să zâmbească.

– Ce-ai să faci? Ai să te mai vezi cu el?

Chiar atunci, recepţionista închise telefonul şi spuse:

– Miss Kennedy, domnul Regan vă primeşte.

Peste o jumătate de oră, când Carrie ieşi angajată ca una dintre reporterele de ştiri ale postului, întrebarea fusese dată

uitării. Cu atât mai bine, căci Fox încă nu ştia răspunsul.

Capitolul 44

Galeria spectatorilor din completul unu de judecată de la Old Bailey era plină, turiştii şi obişnuiţii tribunalului concurând pentru cele câteva locuri cu prietenii şi rudele lui Tom, precum şi cu o jumătate de duzină de poliţişti în timpul liber, de la secţia din Holmes Road. Cei doi fraţi ai lui DeBruin erau prezenţi şi ei, în treningurile lor ultima modă şi cu munţii de bijuterii, sfâşiindu-l din ochi pe Marenko.

Marenko privi juraţii intrând în şir. Trei amero-indieni, doi asiatici – semn rău. Desigur, prejudecăţile rasiale nu puteau influenţa decizia unui juriu, într-un caz penal grav. Cum nu afectaseră nici verdictul procesului O.J. Simpson, în America.

Din locul unde stătea, Marenko nu putea s-o vadă pe Fox, dar ştia că era prezentă, aşezată în spatele procurorului, împreună cu James, ca ofiţer al cazului. Inculpatul stătea în boxă, cu faţa spre blazonul regal şi judecătorul înaltei Curţi, drapat cu diagonala roşie. DeBruin era gătit într-un costum bine croit, cu cămaşă albă. Nu ţine, îşi spuse Marenko. Tot ca o gorilă deghizată în pinguin arată. Se întrebă cine s-ar fi lăsat păcălit de acel travesti în om civilizat. Gangsterul străzii se citea din cele mai mici mişcări; modul cum se încrunta spre juriu, cum până şi pe judecător încerca să-l intimideze din privire.

Cineva dintre juraţi, o negresă tânără, abia ieşită din adolescenţă, îl privea pe DeBruin cu o expresie ciudată pe faţă, un amestec de emoţie, frică şi fascinaţie, ca şi cum ar fi fost un animal periculos, la grădina zoologică. Se părea că măcar o membră a juriului era mesmerizată de aura ameninţătoare care emana din boxă. Fără nici o îndoială, se întreba cum o fi arătat Michael DeBruin gol.

Când intră în sala de judecată, Julia O’Neill purta ochelari negri, astfel încât Marenko nu-i putu vedea ochii, n-avea cum să ştie dacă erau umezi. Ar fi pariat salariul pe un an că nu erau. Îşi cunoştea fiica. Nu i-ar fi dat nimănui satisfacţie. Jules îşi ţinea capul sus şi mergea încet, găsind o sursă de mândrie sfidătoare în făptura zdrobită pe care o împingea într-un scaun cu rotile, în faţa ei.

O, Tom, îşi spuse Marenko.

Deja îi era greu să-şi aducă aminte că acelaşi Tom O'Neill era un tânăr care cândva jucase rugby, baschet şi squash, un metru optzeci şi cinci de oase şi muşchi, gata oricând să surâdă şi cu o strângere de mână ca o menghină. Mai bine mort, erau cuvintele care-i tot răsunau prin minte. Morţii au demnitate, au pietre funerare, panegirice şi legende care îi amplifică, picioarele lor inerte nu sunt acoperite cu pături, ochii nu le sunt sticloşi şi nu se rostogolesc prin orbite.

Jules îl îmbrăcase în cel mai bun costum al lui, de serj albastru, cu o cravată discretă de mătase gri. Pantofii negri îi erau lustruiţi ca oglinda. Julia primise o dispensă specială să stea în fundul sălii, din cauza handicapului lui Tom.

Un moment, toţi cei din instanţă şi din sală întoarseră capetele, privindu-i. Până şi DeBruin se răsuci. Jules îşi scoase ochelarii de soare şi îl privi drept în ochi, cu o expresie plină de venin pur.

DeBruin zâmbi.

Datorită vârstei, mărturia Diannei Richardson fusese filmată pe video şi prezentată astfel la proces.

– Mă numesc Dianna Richardson. Locuiesc la 213 Anderson Way, Kentish Town.

Acuzatorul, Dipak Patel, o chestiona încet, parcurgând obişnuitele chestiuni informative, la ce şcoală învăţa, câţi ani avea, pentru a o deprinde cu întrebările şi răspunsurile. Apoi, trecu la evenimentele acelei nopţi din februarie, care reduseseră un comisar în uniformă la epava aşezată pe scaunul rulant, în fundul sălii.

– Ce făceai la fereastră, Dianna?

– Nu puteam dormi. Stăteam trează şi citeam o revistă de televiziune. Am auzit din stradă strigăte şi m-am ridicat să văd ce se întâmpla.

– Cât era ceasul?

– Trei fără zece. Ţin minte, fiindcă ascultam radioul. D.J.-ul tocmai anunţase ora.

– Şi când te-ai dus la fereastră, ce ai văzut?

Vorbind cu pauze, Dianna repetă tot ceea ce-i spusese lui Fox. Despre comisarul în uniformă care urmărise doi bărbaţi pe alee. Zgomotele unei lupte. Cei doi reapărând, pentru ca apoi unul să

se întoarcă. Faptul că îi văzuse faţa în lumina felinarului de pe stradă.

– L-ai recunoaşte pe omul acela dacă l-ai revedea? o întrebă cu blândeţe Patel.

– Da, l-aş recunoaşte.

– Dar era întuneric, îi aminti el, anticipând argumentele apărării. Se afla la cel puţin treizeci de iarzi distanţă.

– L-aş recunoaşte oriunde. Se învârte mult pe la noi prin cartier. I se spune Tuffy, dar îl cheamă Michael. Michael DeBruin.

Avocatul numit să-l apere pe Michael DeBruin era un anume Anthony James Ryder. Marenko şi-l amintea de când apăruse prima oară în instanţă, cu ochii umezi şi obrajii îmbujoraţi, cel mai bun şi cel mai rău din tagma lui – un idealist. Susan îl poreclise Iepurele Cruciat. Pe sub perucă, avea câteva fire argintii, dar continua să fie un Adevărat Credincios; credea că toţi poliţiştii erau proşti şi corupţi.

În acele momente, Marenko îl ura atât de tare, încât îl dureau oasele.

Contrainterogatoriul lui Ryder fu blând. Nici un judecător nu i-ar fi îngăduit să brutalizeze o fată adolescentă. Pe asta o lăsau în seama bărbaţilor pe care încercau să-i apere, îşi spuse acru Marenko.

– Domnişoară Richardson, de ce nu v-aţi prezentat imediat la poliţie cu această informaţie?

– Le-am spus.

– Dar, conform însemnărilor mele, tatăl dumneavoastră nu a luat legătura cu Sala de Incidente a secţiei de poliţie din Hendon Road decât a doua zi în zori. Între timp, poliţia vă vizitase de două ori casa, cerând informaţii. Nu este aşa?

Dianna păru să intre în panică.

– Mi-a fost frică.

– Frică? De ce anume?

– Avea o reputaţie proastă, pe strada noastră. Înţelegeţi.

– Nu este adevărat, însă, Dianna, continuă Ryder cu glasul binevoitor, aproape hipnotic, că de fapt te-ai adresat poliţiei la îndemnul tatălui tău?

– Mi-a spus că aşa trebuie.

Ryder dădu din cap.

– Ţi-a spus că aşa trebuie, repetă el. Vă mulţumesc,

domnişoară Richardson. Asta e tot.

Banda se sfârşi.

Capitolul 45

Avocatul acuzării îşi pleda cazul. Doctorul Charles Fenwick, de la Laboratorul de Ştiinţe Criminalistice ale Poliţiei Metropolitane, declară că găsiseră sânge pe o pereche de adidaşi Reebok ridicaţi din apartamentul lui Michael DeBruin. Acel sânge fusese confruntat cu cel al comisarului de poliţie O'Neill.

Vincent Barnes îşi făcu scurt apariţia, pentru a mărturisi că el condusese autovehiculul în noaptea raidului şi că Michael DeBruin şi Paul Thompson îi fuseseră complici. Dar îşi contrazise declaraţiile anterioare. Acum susţinea că Thompson fusese creierul acţiunii. El şi DeBruin nu făcuseră decât să-i accepte planul.

Partenerul lui O'Neill din noaptea respectivă, PC. Davis, îşi depuse şi el mărturia. Tot timpul, îşi feri ochii. Marenko auzise că se gândea să demisioneze din poliţie şi depusese cerere pentru un post în Brigada de Pompieri din Londra.

Pe tot parcursul procesului, Marenko nu scăpă juraţii din ochi. Erau şapte bărbaţi şi cinci femei, într-un amestec rasial accentuat. Trei dintre ei erau negri, iar doi, asiatici. O fată roşcovană îl privea încontinuu pe Tom, cu un şerveţel umed în mână. Mai era şi un alb între două vârste, cu ochelari, care arăta ca un contabil şi lua permanent notiţe. Marenko se îndoia că ar fi fost foarte înţelegător cu un om ca DeBruin. Pe de altă parte, negresa tânără din rândul întâi se zgâia la acuzat de parcă ar fi fost Eddie Murphy.

Nu avea multă consideraţie faţă de sistemul juraţilor. În ultimă instanţă, nu făceai decât să cântăreşti prejudecăţile unui om, comparativ cu ale altuia.

Apoi, veni rândul apărării.

DeBruin se tolăni în boxă, care era o alcătuire curioasă, ca un amvon cu copertină de placaj, de parcă arhitectul s-ar fi aşteptat ca în completul unu de la Old Bailey să plouă. DeBruin era longilin şi mlădios, cu costumul atârnându-i larg şi străin pe trup, ca şi cum hainele ar fi căzut pe el din cer. Arăta stânjenit, de

parcă până şi el însuşi s-ar fi mirat cum ajunseseră acolo.

Ryder recapitulă cu el evenimentele acelei nopţi. Da, participase la raidul în forţă, declară DeBruin. Îşi recunoştea vina. Dar nu fusese vorba să fie rănit nimeni. La apariţia poliţiei, fugiseră. Unul dintre comisari îi urmărise până pe o alee.

– Şi apoi ce s-a întâmplat? îl întrebă Ryder, pe un ton blând-preocupat, ca şi cum nu DeBruin ar fi fost vinovat pentru acea nenorocire.

– Păi, m-am împiedicat, nu-aşa? Până să ştiu ceva, copoiu' ăsta îmi sucea mâinile la spate şi zicea că mă arestează. Mi-am zis, a, bine, deci asta e. S-a terminat.

– Nu te-ai împotrivit arestării?

DeBruin privi pieziş spre juriu.

– Nnţ, am găsit că n-avea nici un rost.

Ryder aşteptă un moment, lăsând declaraţia să-şi facă efectul.

– Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat, Michael?

Michael. De parcă ar fi fost un om cu care s-ar fi putut discuta raţional, un om demn de simpatie şi respect.

– Pe urmă, Paul a intrat fuga pe alee.

– Paul Thompson, completă Ryder, cu o privire către juraţi. Voia să se ţină minte acest nume.

Paul „Tiny" Thompson.

Marenko ştia ce urma să spună DeBruin. Fusese evident din capul locului. Ceea ce-i spusese el lui Fox, chiar la începutul anchetei, se dovedise profetic: *nimic nu-ţi poate da mai multă bătaie de cap decât un om invizibil*.

De fapt, nu-l găsiseră pe Paul Thompson timp de trei luni. Publicaseră portrete-robot în ziarele naţionale şi le difuzaseră la televiziune, îl dăduseră în urmărire pe ţară, dar Tiny dispăruse. Se zvonea că era în Dublin; prietenii lui spuneau că fugise înapoi la Kingston.

În cele din urmă, apăruse în Moss Side, Manchester, descoperit de un paznic de noapte rezemat lângă zidul unui antrepozit, cu un ac înfipt în antebraţ şi un garou pe braţ. Verdictul medicului legist fusese lipsit de orice echivoc: murise ca efect al unei supradoze de heroină pură şaptezeci la sută. Nu existau circumstanţe suspecte.

Ghinionul lui Tiny era norocul lui Michael DeBruin, pentru că acum Paul nu mai era disponibil ca să-i contrazică declaraţiile. Mortului nu-i păsa dacă agresiunea sălbatică asupra unui ofiţer

de poliţie era pusă în seama lui. Pentru el, nimic nu mai conta.

– Şi ce-a făcut Paul Thompson când s-a întors pe alee şi l-a văzut pe P.C. O'Neill arestându-te?

– L-a luat la trei păzeşte.

Ryder se prefăcu perplex, ca şi cum ar fi fost străin de limbajul străzii.

– La trei păzeşte?

– Pumni, şuturi… Nu se mai oprea. Am zbierat la el, am încercat să-l iau de-acolo. Da' el, nu şi nu. Parcă-nnebunise.

– L-ai tras de-acolo?

– M-am gândit c-avea să-l omoare. Vreau să zic, nici eu nu-i iubesc pe-ai lui Moş Bill, da' mi-era frică.

– Şi ce s-a întâmplat după ce l-ai tras de lângă P.C. O'Neill?

– Am fugit.

– Aţi fugit de pe alee.

– Mhm, l-am împins în faţa mea şi am tulit-o.

– Dar Dianna Richardson declară că te-a văzut întorcându-te pe alee.

DeBruin aruncă o privire spre juriu.

– M-am dus să văd dacă sticletele nu păţise ceva. Mă apucase panica, una-alta… Da' el zăcea doar acolo, scoţând un bolborosit. N-am ştiut ce să fac. Pe urmă, l-am auzit pe Paul strigând la mine, aşa c-am fugit. Mueram de frică, cum ar veni.

– Dianna Richardson a spus că a auzit şi alte zgomote, după ce te-ai înapoiat pe alee.

– Cred că p-asta a scornit-o, spuse DeBruin. Bătrânu' ei are ce-are cu mine.

Rânji spre chipurile negre din juriu. Înţelegeau la ce se referea.

Marenko îşi simţi pumnii încleştându-se pe banca din faţa lui. „Japiţă nenorocită", spuse în sinea sa. „Frumos rol, ai merita un Oscar. Tiny Thompson era pe jumătate cât statura lui Tom. Nici în ruptul capului nu i-ar fi putut face aşa ceva. Tu eşti ăla cu cazier pentru vătămare corporală gravă." Dar juraţii nu ştiau acest lucru şi, conform legii britanice, nu li se putea spune.

După incidentul din Crossland Walk, fugiseră acasă la DeBruin, unde Thompson îşi schimbase hainele. Apoi, spusese că va încerca să ia un taxi de pe Brecknock Road. Atunci îl văzuse DeBruin ultima oară.

DeBruin confirmă caracterizarea lui Thompson făcută de Barnes, ca fiind autorul planului. De aceea se găsiseră articolele

furate în casa pe care o închiriase împreună cu Vincent Barnes.

Thompson îl recrutase în cârciumă, afirma el. Nici măcar nu ştiuse ce magazin aveau să prade, până în noaptea spargerii.

Ryder se aşeză, iar acuzatorul se ridică în picioare şi începu contrainterogatoriul. Dar Marenko nu mai suporta să stea în sală şi să asculte. Vedea prea bine încotro se îndreptau.

Se sculă şi ieşi din galerie.

Capitolul 46

Marenko stătea la colţul cu Anderson Way, privind cabina telefonică devastată, mâzgăliturile de pe pereţi, aleea pustie. Dădu cu piciorul într-o cutie goală de bere. Îşi imagina o noapte rece de februarie, luminile stroboscopice albastre ale maşinilor de poliţie, pârâitul staţiilor radio. Dar acum, la lumina zilei, nu era decât o stradă mohorâtă oarecare din Londra, mirosind a rahat de câine. Îi era imposibil să şi-o imagineze ca fiind acelaşi loc malefic unde Jules şi Tom îşi pierduseră viitorul şi visele.

Pe tot trupul îi erupsese o sudoare slinoasă. O simţea îmbibându-i cămaşa, înţepându-l în ochi, provocându-i mâncărimi la pielea capului. După-amiaza toridă de vară îl urmărea pe alee, fetidă şi sufocantă.

De ce venise acolo, ce căuta?

Privi ochii tăcuţi ai ferestrelor de la mansarde, ascultând lătratul unui câine de pe strada vecină, căutând pe ţiglele negre şi pereţii bruni de cărămidă... ce? Inspiraţia? Vreo apariţie iraţională din trecut, care să reînvie evenimentele acelei nopţi, limpezindu-le? Să găsească un sens în toate?

Un vânt cald sufla pe alee, răscolind gunoaiele, pachetele goale de cartofi prăjiţi şi ambalajele de îngheţată. Aici îl aduseseră douăzeci şi şapte de ani de muncă în poliţie, în această fundătură din Kentish Town, mărturie mută a propriilor incapacităţi, a propriei ratări. Dar nu, nu numai a eşecurilor proprii; a neputinţelor sistemului, ale sistemului care îi legase pe toţi atât de strâns de mâini şi de picioare, încât un ucigaş cu sânge rece, care asasina bestial fetiţe, putea umbla liber şi nepedepsit pe stradă, iar un traficant de droguri putea ordona uciderea unei mame văduve pentru a-şi salva pielea, dând cu tifla justiţiei.

În timp ce ieşea de pe alee, încercă încă o dată să calculeze şansele de a i se face dreptate lui Tom O'Neill. Rezultatul la care Marenko nici nu voia să se gândească era acela că DeBruin avea să-şi recapete libertatea. Fantoma lui Paul Thompson plutea asupra cazului ca un spectru, făcând foarte posibilă achitarea.

Christoase!

Un negru tânăr, în blugi şi tricou gros cu glugă, venea pe stradă spre el, cu pumnii în buzunarele scurte ale bluzei.

Marenko îl privi fix, mersul său legănat şi ţanţoş amintindu-i de Michael DeBruin.

– La ce te holbezi, tataie? mârâi la el băiatul.

– Vezi-ţi de drum, băi căcat, răspunse Marenko.

Tânărul se opri.

– Ce-ai zis?

Marenko se mişcă prea repede pentru ca negrul să reacţioneze. Îi trânti un cot în gât, îl răsuci şi-l imobiliză la perete. Hei, stai! răcni un glas în capul lui. Puştiul ăsta n-are nici o legătură. Nu e Michael DeBruin.

– Nu-s bunică-tu, mormăi el. Sunt detectiv şef inspector, aşa că fii mai respectuos.

Ochii tânărului se dilatară.

– O.K. O.K., dom'le. Stai uşor.

– Cară-te de-aici până nu te umflu pentru tulburarea liniştii publice, şuieră Marenko, dându-i drumul.

Negrul se îndepărtă câţiva paşi, împleticit, ţinându-se de beregată. Apoi se îndreptă, ridică din umeri şi-şi reluă atitudinea fudulă.

– Mă-ta, scuipă el şi o şterse.

„Drăguţă mostră de ordine comunitară", reflectă Marenko. „Christoase, ce se întâmplă cu mine?"

*

A doua zi după-amiază, Marenko reveni la Old Bailey, deşi îşi dăduse cuvântul în sinea lui că n-avea să se mai apropie de tribunal. Dar voia să-l vadă pe Terry Richardson la bara martorilor, schimbând cursul procesului. Terry Richardson, care dormise în tot timpul incidentului şi susţinea că nu văzuse şi nu auzise nimic. Însă depoziţia lui fu cea fatală.

– Domnule Richardson, începu Ryder, privindu-l fix un moment,

ca un vultur pândindu-şi următoarea pradă; îi măsură geaca de piele şi cravata, părul slinos care-i atârna peste guler, tatuajul de pe dosul mâinii drepte; îl trădau, oarecum. Domnule Richardson.

Procurorul se ridică în picioare, încet:

– Onorată instanţă, distinsul meu coleg doreşte să pună o întrebare? Am stabilit că acesta este într-adevăr domnul Richardson. N-o contestăm.

Un val de râsete printre juraţi. Judecătorul îi ceru lui Ryder să continue. Ryder încuviinţă din cap, primind binevoitor mustrarea şi, aparent, cu umor.

– N-am să vă reţin mult… domnule Richardson.

Alte râsete politicoase din sală, primele de când începuse procesul. Ryder miza pe ele.

– Probabil că sunteţi un om ocupat. Doar două întrebări am să vă pun.

Richardson zâmbi, încurcat.

– Îl cunoaşteţi pe inculpat?

– Mhm, îl cunosc.

– De unde-l ştiţi pe domnul DeBruin?

– De prin cartier. Înţelegeţi?

– Ei, nu sunt sigur că înţeleg. Sunteţi… prieteni?

– În piz… în nici un caz.

– În nici un caz. De ce în nici un caz?

Richardson scrâşni din dinţi. Marenko îşi simţi măruntaiele îngheţând. Începea.

– Nu frecventăm aceleaşi cercuri, răspunse Richardson.

Ryder se prefăcu nedumerit. Apoi se lumină la faţă, chipurile lămurit.

– A, vreţi să spuneţi… că faceţi parte din medii rasiale diferite.

Richardson părea tot mai stingherit.

– Mda.

– Dar îl cunoaşteţi pe acuzat?

Ştergându-şi mâinile de pantaloni, Richardson se rezemă de bară.

– Are o anumită reputaţie prin cartier. Se crede mare dur. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Ryder se încruntă, ca şi cum aşa ceva nu i s-ar fi potrivit deloc lui Michael DeBruin cel pe care-l cunoştea el.

– Este adevărat că a avut o… altercaţie… cu fiul dumneavoastră… cu câteva săptămâni înaintea incidentului în

care a fost rănit comisarul O’Neill?

– Ce-a avut?

– Un conflict.

– O fi avut. Şi ce-i cu asta?

Ryder ridică o sprânceană, amuzat.

– Eu pun întrebările, vă mulţumesc. Şi care a fost…

Patel sări în picioare:

– Obiecţie, Onorată Instanţă. Au toate acestea relevanţă pentru caz?

Judecătorul îl privi pe Ryder.

– Onorată Instanţă, cred că veridicitatea depoziţiei Diannei Richardson trebuie să fie verificată în funcţie de relaţia anterioară care a existat între familia Richardson şi clientul meu.

– Continuaţi, oftă judecătorul. Dar n-o lungiţi prea mult.

– Vă mulţumesc, Onorată Instanţă.

Ryder reveni spre Richardson.

– Este adevărat că fiul dumneavoastră s-a bătut cu inculpatul, că a suferit numeroase tăieturi şi contuzii…

– Tăieturi şi contuzii? I-a rupt fu… i-a rupt nasul!

– Tocmai. Nu este adevărat şi că, după aceea, l-aţi ameninţat că aveaţi să i-o plătiţi?

Richardson ezită.

– E adevărat sau nu, domnule Richardson?

– S-ar putea s-o fi zis, mda. În fierbinţeala momentului.

– Şi nu cumva i-aţi propus fiicei dumneavoastră de treisprezece ani să se prezinte la poliţie, în noaptea de după atacul brutal asupra acestui poliţist?

– Aşa e.

– Aţi încercat să-i influenţaţi în vreun fel depoziţia?

– Nu!

– Vă cred, domnule Richardson, zâmbi el, privind peste ochelari spre juriu.

– Doar nu i-am spus fie-mii să facă perje!

Ryder reveni cu privirea spre el, încântat:

– Sperjur, domnule Richardson. Perjele sunt nişte lucruri care se consumă o dată cu materiile fecale.

Reporterii din sală izbucniră în râs. Richardson privi spre juraţi, cu chipul alb de furie. Îl arătă pe DeBruin cu degetul:

– Doar n-o să-l lăsaţi pe negrul ăsta împuţit să scape basma curată?

Negrul ăsta împuţit. Marenko se uită către juriu. Christoase Atotputernice! Dintr-o dată, în minţile juraţilor, tot cazul luase înfăţişarea unei feude private între un rasist şi un negru. Ryder se aşează, zâmbind cu multă satisfacţie.

Capitolul 47

Acuzatorul se ridică în picioare pentru a rosti pledoaria finală în faţa juriului.

– Aceasta este mai mult decât o crimă, începu el. Este un atac asupra înseşi bazelor societăţii noastre. Când un poliţist este ucis sau mutilat, înseamnă că privim în botul căscat al anarhiei.

Marenko studie chipurile juraţilor. Femeia albă continua să plângă. Celelalte unsprezece feţe erau nepătrunse.

Patel îşi rezumă cazul, cerându-le din nou să dea verdictul vinovat. Termină cu o adresare personală, plină de emoţie.

– Michael DeBruin încearcă să se salveze, aruncând vina acestei crime infame în spinarea unui mort. A unui om fără antecedente de violenţă, un om cu opt degete mai scund şi trei pietre mai uşor[7] decât cel pe care se susţine că l-a adus într-un asemenea hal.

Îl arătă pe Tom, aşezat pe scaunul cu rotile, în fundul sălii.

– Viaţa unui tânăr ofiţer de poliţie a fost distrusă. Chiar şi dacă acest om nu era poliţist, tot ar fi fost o tragedie. O faptă absurdă, brutală, diabolică. Michael DeBruin e un mincinos. A minţit poliţia cu ocazia arestării, când a susţinut că nu ştia nimic despre delictele pentru care este acuzat acum. Abia când a fost confruntat cu un martor şi cu probele criminalistice s-a hotărât să dea vina pe presupusul său prieten, încercând să-l facă răspunzător de această agresiune oribilă. Din păcate, Paul Thompson nu mai este azi printre noi, pentru a-i refuta minciuna. Dacă P.C. O'Neill ar putea vorbi, dacă memoria lui ar mai fi rămas intactă, dacă ar putea să comunice în orice fel, nu mă îndoiesc că ne-ar spune ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Sunt sigur că ar spune că-l capturase pe Michael DeBruin, că DeBruin a chemat în ajutor şi că Paul Thompson s-a întors să-l ajute. În lupta inegală care a urmat, DeBruin a reuşit să smulgă bastonul comisarului de Poliţie O'Neill şi să-l doboare la pământ. Dar apoi,

[7] *8 inches* – 20 cm; *3 stones* – 19 kg (n.tr.)

în loc de a alege fuga, s-a folosit de acelaşi baston pentru a-l bate pe tânărul poliţist până şi-a pierdut cunoştinţa.

Lovi de mai multe ori cu pumnul în palmă, pentru efect.

– Dar atât nu i-a fost de ajuns.

În sală se lăsase o tăcere lungă, nefirească.

– După ce plecase de pe alee, s-a întors şi a călcat în picioare de mai multe ori capul poliţistului leşinat. Apoi, l-a lovit cu capul de perete, din răsputeri şi fără milă. De parcă n-ar fi fost decât o minge de fotbal.

Îl privi pe fiecare jurat în ochi, pe rând.

– P.C. O'Neill i-a urmărit pe DeBruin şi Thompson în fundătura aceea fără să-i pese de propria siguranţă. Îşi făcea datoria faţă de dumneavoastră, membrii comunităţii. Nu v-a lăsat de izbelişte. Nu-l dezamăgiţi nici dumneavoastră *pe el*. Şi spuneţi-mi un lucru. Dacă nu-l găsiţi pe inculpat vinovat, conform actului de acuzare, va mai putea oricare dintre noi să se ducă diseară acasă şi să doarmă liniştit?

Se aşeză, cu încărcătorul golit. Câţiva dintre juraţi se uitară scurt spre DeBruin, care privea drept înainte, cu chipul indiferent. În acea clipă, Marenko simţi – simţi că învinseseră. Povestea cu Paul Thompson nu mai conta. Făcuseră destul.

Julia ridică ochii, de la locul ei din fundul sălii, spre Marenko. Acesta încercă să zâmbească, forţat.

Tânăra îi susţinu privirea, cu o ură nedisimulată.

Ryder se ridică în picioare, făcându-şi de lucru cu roba, şi-şi încleştă mâinile în faţă.

– Doamnelor şi domnilor juraţi, începu el, pe un ton care suferea, că fiecare era potrivit pentru un loc în Înalta Curte, ceea ce s-a întâmplat aici este, în mod clar, o tragedie. Când viaţa oricui e distrusă într-un asemenea mod, nu mai încape nici o îndoială că inimile ni se umplu de compasiune, nu numai către victimă, ci şi pentru familia victimei.

Se opri pentru a întoarce privirea spre capul moleşit din fotoliul rulant şi ca s-o observe pe Julia, gravidă în luna a opta, cu faţa împietrită, ca o frescă tragică a disperării. Marenko bănuia că Ryder petrecuse într-adevăr multe nopţi albe din cauza Juliei. Imaginea acelei tinere figuri de madonă tragică avea şanse să convingă juriul mai elocvent decât stafia lui Paul „Tiny" Thompson.

– Când se întâmplă aşa ceva, impulsul nostru este acela de a

căuta răzbunarea, de a găsi un ţap ispăşitor pe care să ne descărcăm furia. Este o reacţie destul de firească. Dar, doamnelor şi domnilor, există pericolul ca, în căutarea acelui ţap ispăşitor, să devenim părtaşi la o altă tragedie.

„Căcatule ce eşti”, spuse în gând Marenko, privindu-l. „Habar n-ai ce-nseamnă o tragedie. Nu e decât discursul tău standard. Te doare-n cot de Tom, n-ai idee de suferinţa lui Jules, nu ştii…”

– Tragedia este că ne putem răzbuna pe un om nevinovat. Oricât de rău ar putea să ne pară pentru Tom şi Julia O’Neill şi pentru familia lor, nu le putem risipi durerea pedepsind un inocent.

Pumnii lui Marenko se strânseră în faţă, pe banchetă.

Ryder îşi contura argumentele. Da, Dianna Richardson îi văzuse pe Michael DeBruin şi Paul Thompson ieşind de pe alee. Ceea ce spunea ea corespundea exact cu propria mărturie a lui Michael, dar ceea ce văzuse rămânea deschis interpretărilor. Terry Richardson crezuse că inculpatul revenise pentru a-l molesta în continuare pe P.C. O’Neill. Nu era posibil să se fi întors din simplă compasiune omenească?

Marenko aruncă o privire piezişă spre James şi Honeywell. Toţi stăteau cu chipurile înlemnite. Compasiune. Cam greu de imaginat că în sufletul lui DeBruin sălăşluise vreodată o asemenea stare emotivă.

Ryder nu insistă asupra aspectului rasial al cazului. Jumătate dintre juraţi erau albi şi nu voia să-i ofenseze. Dar sublinie totuşi că DeBruin era negru, iar unui negru îi era greu să aibă parte de justiţie într-o societate dominată de albi. Poliţia dorea un ţap ispăşitor pentru suferinţa unui om de-al său. Din păcate, adevăratul făptaş, Paul Thompson, murise, aşa că Michael DeBruin urma să fie acel ţap ispăşitor.

– Doamnelor şi domnilor juraţi, reluă Ryder, clientul meu a pledat vinovat de acuzaţiile referitoare la aşa-zisul raid în forţă asupra magazinului de articole electrice. Dar, în ceea ce priveşte agresiunea la adresa comisarului de Poliţie O’Neill, trebuie să fiţi convinşi *mai presus* de orice îndoială rezonabilă că nu este vinovat de acest atac cumplit asupra unui poliţist care-şi făcea datoria conform legii. Este clar că actul de acuzare rămâne nedovedit şi cred că nu aveţi altă soluţie decât aceea de a-l găsi pe Michael DeBruin nevinovat.

Se aşează, zâmbindu-i încurajator lui DeBruin, pentru a-şi mări

ponderea reprezentaţiei şi a încerca să convingă juriul că îl simpatiza pe acel om, că şi el era convins de nevinovăţia lui, că se săvârşise o mare nedreptate.

Problema era, după părerea lui Marenko, că nici el nu credea în aceste baliverne.

Capitolul 48

Julia şi Susan se hotărâseră să aştepte în localul aflat vizavi de tribunal. Găsiră o masă într-un colţ, sub o veche reclamă la bere Guinness, înrămată, reprezentând un toucan ţinând o halbă în echilibru pe cioc.

„Cel puţin, încearcă să arate a cârciumă”, îşi spuse Marenko. Exista un bar de stejar cu bară de alamă pentru sprijinit picioarele şi, pe pereţii cu lambriuri închise la culoare, oglinzi în rame aurite. Se mai vedeau şi alte reclame înrămate: Kilkenny Beer, bere neagră irlandeză Murphy’s. În vitrinele de deasupra barului se afla o colecţie de sticle vechi, precum şi stacane de cositor şi carafe de sticlă.

Lui Jules şi Tom li se alăturară pentru scurt timp câţiva dintre foştii colegi ai lui Tom din Holmes Road. Unii încercară să-i strângă mâna, dar Tom nu le putu răspunde; mâna îi era inertă, căzând la loc în poală ca o fleică de carne rece. Julia îi strângea cealaltă mână, în timp ce capul i se legăna pe tetiera scaunului cu rotile, privind în gol spre colţul barului. Din când în când, Jules scotea câte un şerveţel de hârtie din poşetă şi ştergea cu grijă saliva care i se aduna în colţul gurii. Susan se aşezase în cealaltă parte, cuprinzându-şi fiica pe după umeri cu un braţ.

Surorile lui Tom, Leah şi Rachel, stăteau la mică distanţă, cu ochii roşii de plâns, două femei tinere arătând pierdute şi nedumerite ca nişte copii în staţia de autobuz. Donna le ţinea companie.

Marenko ceru de la bar un whiskey dublu.

Unul dintre comisari, recunoscându-l, se apropie.

– Îmi pare rău, şefu’, spuse el cu glas şoptit. Parcă s-ar fi aflat într-un salon de pompe funebre.

– Face parte din meserie, replică Marenko, de parcă nu despre propriul său ginere ar fi fost vorba.

– Au să-l condamne pe ticălosul ăsta negru. O să înfunde

puşcăria.

– Aşa crezi?

– Altfel nu se poate.

Marenko dădu din cap, dar nu spuse nimic. Tânărul comisar avea stilul unui om care trebuia să creadă, care nu putea îndura gândul că s-ar fi putut întâmpla altminteri. Îl bătu uşurel pe umăr:

– Când urmează să intri de serviciu?

Omul se uită la ceas.

– În schimbul de seară. Acum trebuie să plec înapoi.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

Tânărul ezită. Marenko ştia că voia să se elibereze de o povară, dar ar fi preferat să renunţe.

– Ar fi fost… ar fi fost un poliţist bun.

Dădu din cap. Mhm, exact. Ar fi fost.

O privi pe Julia, sperând să ridice ochii, să-l învrednicească măcar cu o privire, măcar cu un reproş. Dar, nimic. Susan îl observă şi se apropie.

– De ce nu pleci, Frank? şopti ea. Nu poţi face nimic.

– Pot urmări totul până la capăt.

Al dracului să fi fost dacă pleca acasă. Porni spre locul unde stătea grupată familia lui. Susan îi puse o mână pe braţ:

– Nu.

Îi împinse mâna la o parte şi-şi văzu de drum. Julia ridică privirea spre el, cu un amestec de surprindere şi ostilitate.

– Tot aici eşti.

– Unde vrei să fiu?

– Mama a spus că vei rămâne, repetă ea.

Marenko îşi înghiţi nodul din gât şi piept.

– N-a fost vina mea, Jules.

– N-a fost.

– Crede-mă.

Julia se ridică, încercând să treacă pe lângă el.

– Trebuie să mă duc la toaletă.

– Te rog, Jules.

Se răsuci pe călcâie:

– Acum e prea târziu pentru aşa ceva! Să nu vii la mine cerşind iertarea! Totul i-am dat poliţiei, totul. Când eram copil, i te-am dat pe tine. Când m-am măritat, i l-am dat pe soţul meu. Iar acum, fiul meu…

Îşi puse o mână pe abdomen. Buza de jos îi tremura, iar vocea îi suna parcă gata să se spargă. Marenko făcu un pas spre ea. Atât fu suficient. Îi dădu puterea de a-şi reveni.

– Nu. Să nu te apropii de mine.

Ridică mâinile, neputincios. Ştia că oamenii se uitau la ei. Că trebuia să aibă grijă.

– Iartă-mă, îngăimă el.

– Nu mai poţi lua nimic înapoi, tăticule, şopti Julia. Ce-i făcut e bun făcut. Nimic nu mai poţi îndrepta.

Se întoarse şi plecă, grăbită.

Marenko îşi lăsă paharul cu whiskey unde era şi ieşi poticnit în stradă. Porni orbeşte spre Ludgate Hill, găsi o agenţie de difuzare a presei şi intră să-şi cumpere un pachet de ţigări. La dracu' cu viaţa lungă şi sănătoasă. Cine avea nevoie de ea? Se opri pe bordură, privind traficul, taxiurile negre, autobuzele roşii. Îi trecu prin minte să facă un pas, în faţa lor. „Nu", îşi spuse, „nu înainte de a pune totul în ordine."

Se uită la ceas. Juraţii aveau să se înapoieze curând. Le acorda cel mult o oră. Porni înapoi, repede, spre marele edificiu de piatră al Tribunalului Penal Central. În timp ce trecea prin Old Bailey, ridică privirea spre faţadă. Curios, încă nu observase niciodată inscripţia. O citi: *Apăraţi copiii săracilor şi pedepsiţi răufăcătorii.*

De-ar fi fost numai aşa.

Marenko privi chipurile juraţilor, pe când reveneau unul câte unul în sala de judecată. Fata albă cu şerveţelele ghemotocite în pumn plângea pe faţă.

Era spre sfârşitul după-amiezei. Pe coridoare se aprinseseră luminile. Juriul stătuse retras pentru deliberări aproape cinci ore. De ce durase atât de mult? Judecătorul îi prevenise că, dacă nu ajungeau la o concluzie, trebuia să-i sechestreze peste noapte. Cinci ore.

Grefierul se ridică în picioare.

– Domnule preşedinte al juriului, aţi ajuns la un verdict unanim cu privire la acuzaţia de tentativă de asasinare a unui ofiţer de poliţie în exerciţiul funcţiunii?

– Da, domnule.

– Şi ce aveţi de spus în legătură cu acuzaţia?

– L-am găsit pe inculpat nevinovat.

Marenko simţi că i se forma gheaţă în măruntaie. Fraţii DeBruin chiuiră, schimbând gesturi triumfale. Marenko nu mai suporta să se uite, nu-i putea privi pe Tom, pe Jules sau Susan, pe nici unul. Ieşi pe coridor, cu paşi împleticiţi. Nu mai putea să gândească, nu mai putea să respire.

Îl aşteptă pe Patel în timp ce acesta trecea grăbit prin Marea Sală, pe sub lucarnele şi mozaicurile albastre ale cupolei.

– Patel?

Procurorul era un om înalt, chel pe sub peruca de magistrat. Purta ochelari şi avea o permanentă expresie hărţuită, care-i dădea aspectul unui funcţionar poştal suprasolicitat. Asistentul său îl urma, cu dosarele în braţe. Când îl văzu pe Marenko, chipul i se încreţi, încruntat.

– Du-te acasă, Frank.

– Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat acolo? se ţinu Marenko după el, ca un cerşetor. Cum au putut face una ca asta?

Patel se opri, întorcându-se:

– Frank, te rog, nu acum.

– Spune-mi numai ce n-a fost bine, îl rugă Marenko, încet.

Procurorul oftă.

– În ultimă instanţă, a fost vorba de cuvântul lui DeBruin, faţă de al unui mort. I-am spus detectivei tale inspector că trebuia să-l găsească pe acel Paul Thompson. Atunci, am fi putut avea o şansă. Depoziţia lui Terry Richardson a fost o catastrofă.

Marenko nu părea să-l asculte.

– Cum l-au putut lăsa liber?

Patel îşi masă fruntea cu degetele, strâmbându-şi peruca pe cap.

– În timp ce-l contrainterogam pe DeBruin, judecătorul a trebuit să-i spună aprodului să-l trezească pe unul dintre juraţi. Câţiva dintre ei se plictisiseră de toată povestea asta.

Marenko ştia că n-ar fi trebuit să se mire. Doisprezece oameni cinstiţi şi cumsecade. Christoase, unde să găseşti atât de mulţi în Londra, în ultima vreme?

Patel ridică din umeri. Şi el părea frânt de oboseală sufletească.

– Îmi pare rău, Frank, crede-mă că-mi pare rău. Mi-am dat toată silinţa.

Marenko îl privi îndepărtându-se.

Nu mai era nimic de spus.

Capitolul 49

Ţinură priveghiul la King’s Head. Erau prezenţi James, Honeywell, Rankin, toţi detectivii din echipa lui Marenko. Aflaseră vestea în mai puţin de-o jumătate de oră şi se adunaseră peste drum, la bar, într-o manifestare de solidaritate faţă de şeful lor. La naiba, nici unul dintre ei nu-l cunoştea pe Tom, dar acesta era poliţist, iar verdictul reprezenta o sfidare directă la adresa a tot ceea ce reprezentau şi în ce credeau. Se strânseseră în jurul barului şi-şi trânteau banii pe tejgheaua de stejar lustruită, plătind la rând băuturi pentru Frank Marenko. Împreună, îi blestemau pe toţi cei ce-i lăsaseră de izbelişte, de la judecător până la avocaţi, la canaliile din juriu şi la toţi bandiţii din nordul Londrei.

Erau de faţă şi câţiva agenţi în uniformă de la secţia din Holmes Road, până şi Davis, care stătea rezemat de bar, plângând beat, în timp ce ceilalţi îl băteau pe spate, spunându-i că el nu avea nici o vină. De treisprezece ani era poliţist, şi uite unde ajunsese.

– O să iasă din poliţie în mai puţin de-un an, spuse Honeywell. Dacă nu se-aruncă, o să-l împingă careva.

– N-a fost vina lui, răspunse Marenko.

– De ce i-a trebuit atât de mult până să-l găsească pe Tom? întrebă James, ceea ce era, în fond, esenţialul. Nimeni nu putea să explice. Poate că nici chiar Davis însuşi nu ştia.

Nici unul dintre ei n-o văzu pe Fox îmbulzindu-se prin mulţime. Dintr-o dată, apăru lângă ei, aruncându-şi banii pe bar, pentru a mai comanda un rând.

– Fox, spuse Marenko.

– Viaţa e o curvă, replică ea.

Ceilalţi îl priviră pe Marenko, aşteptându-i semnalul. La sosirea ei în Hendon Road, ca nou detectiv inspector, îi nemulţumise ideea de a primi ordine de la o femeie. Dar, în ultimele câteva luni, Fox se dovedise capabilă, iar detectivii se întrebau ce avea să facă acum Marenko.

– Îţi mulţumesc că ai venit, spuse el.

Fox nu-l luă în seamă.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate azi.

Marenko ridică din umeri:

– Mai avem şi ghinion pe lumea asta.

– Mie încă nu-mi vine să cred.

– Sistemul e putred. Fie că eşti cetăţeanul Cutare, sau un poliţist, sistemul ăsta pute. Nu mai există justiţie în Marea Britanie. Nu mai sunt decât împuţiţi de avocaţi cu gura mare şi juraţi idioţi pe care-i doare-n cur de noi.

Înhăţă de pe tejghea un pachet de Benson and Hedges şi luă o ţigară în fugă.

– Aveţi de gând s-o fumaţi, şefu'? întrebă Fox.

– Da, Foxy, *am* s-o fumez. Azi puţin îmi pasă de emfizem, de cancerul pulmonar sau căcaturile de infarcturi miocardice. Ginerele meu e o legumă, iar tipul vinovat pentru asta tocmai mi-a făcut cu ochiul în tribunal. Am să fumez ţigara asta şi-am să sug în plămâni fiecare particulă cancerigenă din ea şi mă doare-n cur de toate.

Fox îi smulse pachetul din mână. Scutură o ţigară şi şi-o puse între buze.

– Atunci, cred că vă ţin şi eu companie, spuse ea.

La ora când Henry anunţă că lua ultima comandă, acei detectivi care încă mai rămăseseră se aflau în bar de trei, patru ore. De-a lungul serii, ceilalţi se risipiseră spre casele şi familiile lor, în suburbii. Povestea lui Tom O'Neill avea să devină doar o altă istorisire în acea lungă litanie de nedreptăţi cu care să-şi regaleze rudele şi prietenii, după ce beau prea multe halbe la cârciumă.

Ultimii care ieşiră în stradă, pe trei cărări, fură D.C.I. Marenko, D.C. Honeywell, D.S. James şi numita D.I. Madeleine Fox. Porniră să caute alte distracţii, în Soho, intrară într-un club unde Marenko era cunoscut din vedere, iar portarul îi lăsă s-o ia înaintea cozii, făcându-le semn să intre fără a plăti. Rămaseră acolo, bând tării, până la ora două noaptea, când se înghesuiră cu toţii în Vauxhall Cavalier-ul lui Fox, cu două baxuri de Young's Bitter în portbagaj, pornind pe High Holborn, spre Smithfield Market. Fox coti din Holborn Circus şi parcă maşina sub un viaduct, lângă una dintre porţile încuiate. Cei patru detectivi mai băură un timp, aruncând cutiile goale de bere, cu zăngăneli, pe caldarâm, şi înjurându-i pe cei care treceau împleticiţi pe-alături.

– Da’ bine mai ţii la pileală, îi spuse Marenko lui Fox.

– Din partea dumneavoastră ăsta-i un compliment.

James râse.

– Eşti o tipă de comă, Foxy. Auziţi, şefu’, trebuia s-o fi văzut în după-amiaza aia când l-am umflat pe Barnes. Ăla a făcut-o vacă, aşa că i-a tras o fentă de arte marţiale şi l-a făcut să plângă până şi-a cerut iertare. Mare figură mai eşti.

– Pentru o femeie.

– N-am spus asta.

– Ai gândit-o.

James zâmbi:

– Da, da’ n-am spus-o.

Fox se înfioră. Era frig; vara aproape se sfârşise. Vedea sub arcadele viaductului mogâldeţele boschetarilor ghemuiţi să se încălzească sub cartoane. „Anglia, Anglia mea.” Peste tot mirosea a urină. James aruncă o cutie spre un maidanez, făcându-l să se refugieze în întuneric.

– Ţara asta se duce la budă, comentă Marenko. Oi fi oare eu singurul care vede cum se cacariseşte totul?

Fox aşteptă, dar în noaptea aceea nu era rost de nici un „scuză-mi franţuzeasca” sardonic. De bine, de rău, fusese acceptată între băieţi. Cu limbaj cu tot.

– Pe toţi îi doare-n cur de ceilalţi, spuse Honeywell. Până şi crimele se schimbă. Mai demult, dacă aveai trăgător, erai dur de tot. Acum, fiecare Yardie şi traficant din nordul Londrei poartă automat. Noua Mare Britanie! Prea mulţi oameni, prea multe locuinţe, prea multe droguri.

Marenko mai goli o cutie şi strivi aluminiul în pumn. O azvârli într-unul dintre stâlpii de cărămidă.

– Ce-aş mai vrea să fie capul lui DeBruin.

– Sau boaşele, completă James.

– Cât o să primească pentru participarea la raid? Trei luni? Şase? O să-şi ispăşească termenul, după care o să se fâţâie ţanţoş prin parohie, povestindu-le tuturor cum i-a făcut de petrecanie unui sticlete şi-a scăpat basma curată.

– Futu-i muma-n cur de nenorocit, înjură James. N-o să mai umble el multă vreme pe-aici.

Era o ameninţare goală, crezu Fox. Dar, imediat, Marenko spuse:

– Poate ar fi bine să-l aranjăm noi înşine. Şi desprinse capacul

altei cutii.

– Uşurel, şefu', îl temperă Fox.

– Dacă legea nu-i face dreptate fetiţei mele, atunci nu-mi rămâne decât s-o fac eu însumi.

James şi Honeywell tăcură pe neaşteptate. „Nu vorbeşte serios", îşi spuse Fox. „Vorbeşte doar berea din el."

– Dumneavoastră nu sunteţi legea, şefu'.

– Nu, dar ar trebui să fiu.

În tonul pe care o spusese se simţi ceva care-i stârni fiori pe şira spinării. Nu era genul de conversaţie pe care s-o poarte cu plăcere la ora trei dimineaţa, sub o arcadă de cărămizi, în inima neagră a oraşului.

– E timpul să ne ducem acasă, propuse ea.

– Ştiam eu, Fox, spuse Marenko.

– Ce ştiaţi?

– Că nu le ai pe-astea. Aici, îşi bătu el pieptul cu pumnul.

– Vorbiţi prostii şi sunteţi beat.

Honeywell dădu de-a dura încă o cutie pe caldarâm.

– Are dreptate, şefule. E timpul să mergem.

– N-ar fi ceva, continuă Marenko, dacă i-aş face felul, şi aş fi numit ofiţerul principal cu anchetarea cazului? O crimă perfectă.

Fox îl privi pe James, dar nu-i putu distinge chipul în întuneric. Undeva, o sirenă se tânguia în noapte, plângând soarta oraşului.

– Ascultaţi, spuse Marenko, zice cântecul nostru.

Capitolul 50

Soarele răsărea într-o pâclă gălbuie murdară, aşternută peste Londra. Marenko parcurgea străzile dosnice cu maşina sa Sierra maro, veche şi tamponată, concentrându-se din răsputeri, în timp ce se întreba dacă merita să-şi rişte slujba şi pensia conducând atât de beat, pentru a ajunge la concluzia că puţin îi păsa. La ora aceea din dimineaţă, oraşul aparţinea măturătorilor de stradă şi vagabonzilor care-şi alegeau micul dejun din lăzile de gunoi.

O luă pe Haverstock Hill, spre Hampstead, iar dincolo de Royal Free coti pe o stradă lăturalnică. Peste câteva minute, opri pe aleea prunduită a unei vile victoriene cu terasă. Când coborî din maşină, simţi mirosul de pământ, iarbă umedă şi frunze în

descompunere. Inspiră aerul curat, răcoros şi înrourat. Capul începu să i se învârtească. Iisuse Christoase! I se anunţa o mahmureală ca toţi dracii.

Câteva trepte de piatră duceau spre un portic văruit. Marenko apăsă pe butonul soneriei, o dată, de două ori, de trei. În sfârşit, auzi paşi în antreu şi o voce, aparent speriată, de dincolo de uşă.

– Cine-i?

– O victimă de-a lui Patrick Capper. M-am întors să te bântui.

– Cum? Cine eşti?

– Pentru numele lui Dumnezeu. Eu sunt, Frank.

– Frank? E cinci şi jumătate dimineaţa.

– Ai o bere?

Uşa se deschise.

– Eşti beat, îl întâmpină ea.

– Nu mai am picioare, răspunse Marenko, prăvălindu-se înăuntru.

Susan îşi remodelase casa după ce o cumpărase. Arăta ca visul erotic al unui arhitect: dulapuri de tec, duşumele de gresie, ceramică italiană, covoare florentine. O sculptură de marmură neagră, cu o gaură în burtă, stătea pe un piedestal, în hol. Operă de artă, după câte se părea. La baza scării se afla o grădiniţă, cu o fântână arteziană în mijloc. „Şi eu am apă sub scară”, medita Marenko. „Se numeşte igrasie.”

Fosta lui soţie purta un capot de mătase care scânteia irizat la fiecare pas. „Îngerul milostivirii mele”, comentă el în gând. Îl conduse la bucătărie şi scoase două ceşti de porţelan dintr-un dulap cu geamuri fumurii.

Marenko privi în jur. Bucătăria, conchise el, era cam la fel de mare cât *living room*-ul lui de-acasă. Avea lambriuri de cedru roşu, iar pe bufeturi erau etalate aproape toate miracolele tehnologice din estul Asiei: procesoare de alimente, mixere, două cuptoare cu microunde. Criza energetică a femeii celibatare, îşi spuse acru Marenko.

Glasvandul dădea spre grădina îngustă, dar întreţinută impecabil.

– N-ai ceva de băut? întrebă el.

– Cafea, răspunse Susan, punând două linguriţe cu vârf într-o ceaşcă, pe care o introduse în cuptorul cu microunde.

– Eşti prea săracă pentru ibrice?

– Frank, e cinci şi jumătate. Nu m-ai trezit din somn ca să te cerţi cu mine, sper?

Marenko ridică din umeri, rezemându-se de frigider.

– Ai băut toată noaptea?

– Nu toată noaptea. Cred că m-am oprit pe la patru. Deci, tehnic vorbind…

– Gura, i-o reteză Susan.

Frank îşi frecă faţa cu o mână.

– Ce face Jules?

– E tare.

– Ştiu că e tare, se înfurie el pe neaşteptate. Dar nu asta te-am întrebat.

– Nu ştiu, Frank. Nu ştiu.

– Mă acuză pe mine.

– Aşa este.

– Nu e just, Susan.

Susan ridică din umeri.

– Ştiu.

Cuptorul cu microunde sună încet, iar Susan scoase cafeaua şi i-o dădu.

– Arăţi ca dracu’.

– Am aproape cincizeci de ani. Ce importanţă mai are?

– Hai şi ia loc.

Marenko o urmă în seră, unde se prăvăli într-unul din fotoliile de răchită. Soarele urca peste platani, aruncând prin ferestre o lumină galbenă pestriţă. Susan se aşeză picior peste picior, studiindu-l cu acea expresie de milă şi nedumerire pe care i-o cunoştea atât de bine.

– Ce e alb cu buline şi arată bine la gâtul unui negru?

– Nu ştiu.

– Un pit-bull de patru ani.

– Nu mi se pare comic.

– Depinde de punctul de vedere, afişă el un zâmbet strâmb. Hai să recapitulăm. E clar că am obţinut condamnarea lui DeBruin pentru raidul în forţă. L-a transformat pe ginerele meu într-o legumă, dar mâine, judecătorul îl va învăţa să nu mai fure televizoare.

– Las-o baltă, Frank. S-a terminat.

– Ba nu s-a terminat, Susan. Nu s-a terminat deloc.

Susan tăcu, un răstimp îndelungat.

– Nu cumva ai de gând să faci o prostie, sper?

– Ca de pildă? De pildă, să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Dintr-o dată, Marenko se înfurie din nou. Mânia îl revigora, şi se lăsă în voia ei.

– De ce tocmai pe mine, Susan? De ce mă urăşte? Unul din confraţii tăi de barou l-a scos basma curată! Spectacolul ăla pe care l-a dat cu Terry Richardson. Nu avea nici o legătură cu cazul!

– Are dreptul să pună la îndoială credibilitatea oricărui martor…

Marenko n-o băgă în seamă.

– Se gândeşte vreodată unul dintre voi dacă individul pe care-l apără este nevinovat sau nu? Vă *pasă* în pizdele mamii voastre, dacă nu cumva deveniţi complici la crimă? Pentru că asta este, Susan, de fiecare dată când îl ajutaţi pe câte unul din ticăloşii ăştia să scape, deveniţi la fel de vinovaţi ca el!

Susan se ridică în picioare:

– Despre ce este vorba, Frank? Despre mine, despre Susan, sau Tom, sau DeBruin sau despre ce? Ce tot îndrugi?

– E vorba de toate. E vorba de motivul pentru care în ţara asta nu mai poate fi dreptate! De faptul că de toate se alege praful!

– Te rog, Frank, scuteşte-mă de vorbe mari. Le-am auzit de mii de ori. Viaţa e grea, iar la sfârşit mori. Bagă-ţi minţile-n cap.

– Ascultă, aia de la tribunal, ieri, era fiica ta. Asta-i tot ce găseşti de spus? *Că viaţa e grea?*

– Ce vrei de la mine, Frank? Crezi că n-aş fi vrut să-l strâng de gât cu mâinile mele pe nenorocitul ăla? Dar, o dată ce începem să gândim aşa, ne întoarcem la legea junglei. Juraţii au spus că era nevinovat. Nimeni nu poate dovedi efectiv că el a făcut-o. Asta e legea, *asta* împiedică societatea noastră să se destrame. Altceva nu avem ce face.

– Legea? Legea e o curvă! Legea nu ne mai apără! Îţi închipui că societatea merge? Trăieşti în Hampstead! Locuieşti într-un împuţit de bunker proiectat de un arhitect. Habar n-ai ce se întâmplă în lumea reală.

– Văd lumea reală în fiecare zi, la tribunal, Frank.

– Ba nu vezi nimic. Nu vezi decât acte de acuzare, paragrafe de lege şi vicii de formă! Ţi-a intrat capu-aşa de-adânc în cur, că nu mai vezi lumina zilei!

– De-asta ai venit aici, Frank? Ai chef de scandal, de-un meci de răcnete? Abia s-a crăpat de ziuă. Dacă asta vrei, n-ai decât să continui singur. Eu merg să mă culc la loc.

Se ridică, pornind spre dormitor.

– Nu, stai, o opri grăbit Marenko. Nu de tine e vorba.

Susan îi simţi schimbarea stării de spirit şi ezită. După un moment, se aşeză.

– Ce este, Frank?

Marenko studia covorul.

– Ce-am să mă fac cu Jules?

– Nu poţi face nimic. Poate o să-şi revină.

– Nici tu nu crezi asta.

Fosta lui soţie clătină din cap. Într-adevăr, n-o credea.

– Apele sunt prea tulburi, deocamdată. Ceea ce i s-a întâmplat lui Tom a fost... În fine, fapt e că tu l-ai convins să intre în poliţie.

– Tom a vrut să se înroleze.

– Te admira. Erai eroul lui. Pentru asta te învinuieşte Jules.

Marenko îşi desfăcu mâinile, neputincios. Ce-ar fi putut face? Tom nu putea suferi munca de comis-voiajor. Avea toate calităţile necesare unui poliţist. Dar Marenko nu-l îndemnase niciodată să candideze pentru primirea în poliţie. Tom gândea cu capul lui. Singur se hotărâse. Cum îl putea condamna Jules pentru asta?

– Ai pierdut-o de mult, Frank. Nu te mai poţi reconcilia cu un copil, după ce l-ai neglijat timp de douăzeci şi patru de ani.

– N-am neglijat-o, Susan.

– Şi-a petrecut toată copilăria concurând cu Poliţia Metropolitană, ca să-ţi cucerească atenţia. Şi a pierdut. Da, Frank, este şi ăsta un soi de neglijenţă. Ascultă, Radford ţine la tine. Ce-ţi poţi dori mai mult?

Marenko înghiţi hapul. Îşi dădu seama că nu mai discutau despre Jules. Ajunseseră să vorbească şi despre o parte din suferinţa lui Susan. Mda, O.K., greşise. Crezuse că familia lui înţelegea faptul că munca în poliţie nu era o ocupaţie cu program de la nouă la cinci. Îl costase căsnicia lui. Pentru el şi Susan, era prea târziu. Atâta numai că nu putea accepta ideea că acest lucru era valabil şi pentru el şi Jules.

Închise ochii, iar alcoolul îl izbi pe neaşteptate, făcând ca furia să se scurgă din el, prin pantofi. Problema era că nu mai credea în nimic. Profesiunea de poliţist reprezentase modul său de a se

defini pe sine însuşi, timp de douăzeci şi patru de ani. Iar acum, avea senzaţia că fusese păcălit. La urma urmei, nu făcea parte din tabăra îngerilor. Diavolul făcuse din el un bufon de curte. Tot timpul râsese pe la spatele lui.

– Am să mă achit faţă de ea, mormăi.

Peste câteva momente, adormise.

Susan îl privea. Bărbia îi atârna moale, avea costumul mototolit, părul cărunt în neorânduială. Dormea aşezat în fotoliu, cu ceaşca de cafea ţinută strâns în mâna dreaptă. Arăta ca o statuie, ca un memorial de război.

Bătrânul poliţist, de Rodin.

Susan îşi amintea toţi acei ani în care stătuse trează, aşteptându-l să se întoarcă acasă, cu frica în suflet pentru el; în timpul rebeliunilor agricultorilor din Brixton şi Broadwater, în 1985, când fusese sfârtecat în bucăţi acel sărman comisar, în 1987, la Wapping, când făcuse parte dintre cei o sută şaizeci şi trei de poliţişti răniţi în timp ce-i ajutau pe Margaret Thatcher şi Rupert Murdoch să treacă. Se spunea că ar fi avansat mult în grad, dacă avea relaţiile necesare. Dar Frank nu dorise niciodată să ajungă împingător de hârtii; mereu voise să fie în miezul acţiunii, nu să ajungă acasă la ore civilizate şi să-şi petreacă serile în sânul familiei.

Se ridică şi, cu mişcări blânde, îi desprinse ceaşca dintre degete, lăsându-l să doarmă. Plecă înapoi la culcare. Peste două ore, când se trezi din nou, Frank plecase.

Capitolul 51

O duse la Provence, un local franţuzesc din Richmond. Scump. Crezuse că mergeau la un restaurant italian şi-şi luase pe ea doar o bluză M&S şi o fustă crem. Privi în jur, la draperiile groase de catifea stacojie de la ferestre, banchetele pluşate, aplicele aurii de pe pereţi, lumânările parfumate. Se simţea îmbrăcată prea modest şi ar fi preferat s-o anunţe din timp.

– Îţi place? întrebă el zâmbind.

– E superb.

„Ar fi trebuit să-mi iau rochia neagră. Cu boarfele astea, mă

simt ca o sărăntoacă.”

Simon îi zâmbi:

– Am avut grijă să ne plaseze în salonul de nefumători. Pentru orice eventualitate.

O tachina. În fine. Merita.

– Fii atent cum vorbeşti, că de nu comand languste, îl preveni Fox.

Situaţia cu hainele îi crease o proastă dispoziţie. Conversau nimicuri şi-şi dădea seama că Simon era mirat şi dezamăgit. Avu nevoie de o sticlă de vin ca să se însufleţească şi să se binedispună. Simon îi spuse o poveste lungă despre o întâmplare prin care trecuse la spital, cu un deţinut care fusese adus de la Pentonville, plângându-se de dureri abdominale grave. În timp ce aştepta să fie examinat, plecase pe furiş de lângă gardianul care-l escorta şi scăpase de căutarea ulterioară prin spital căţărându-se în spaţiul dintre pod şi acoperiş. În cele din urmă, fusese descoperit peste o jumătate de oră, când tavanul se prăbuşise sub greutatea lui, făcându-l să cadă peste un pacient cardiac din camera de urgenţe, într-o ploaie de praf şi dale de polistiren.

– Hai că pe-asta ai inventat-o.

– E adevărul adevărat. N-ai auzit? S-a întâmplat acum două luni. Au reuşit să-i oprească apariţia în ziare. Tipul de pe masa de operaţie a murit. Mă rog, s-ar putea să fi murit oricum, dar prăbuşirea evadatului peste el numai bine nu i-a făcut.

– Şi deţinutul?

– Deplasare de patelă.

Îl privi întrebătoare.

– Şi-a luxat genunchiul, îi explică el.

Sosiră cafelele, iar Simon comandă două cognac-uri. În sfârşit, Fox simţea că începea să se relaxeze. Ochii lui Simon păreau să plutească în lumina lumânărilor. „Probabil am băut mai mult vin roşu decât ar fi trebuit.”

– Spune-mi ceva, îi ceru Simon. Nu te simţi singură?

– Pentru că nu am pe nimeni?

– Pentru că eşti femeie într-o lume a bărbaţilor.

Clipi din ochi, surprinsă:

– Lumea asta le aparţine bărbaţilor?

– Mă refeream la poliţie.

– În prezent, poliţia are destule femei.

– Sigur. Şi câte dintre ele sunt detectivi inspectori?

Fox ridică din umeri, înţelegând ideea.

– Nu e nici o problemă, dacă ai tendinţa de a trăi singuratic. Cum e şi cazul meu.

– Cred că detectivii ceilalţi îţi dau mult de furcă.

– Cum îmi dau, le dau şi eu lor. Cel mai rău este că nu pot discuta cu alte femei din afara meseriei. Oricum, dintotdeauna mi-a fost greu să conversez fleacuri. Dar, cu profesiunea asta... după ce am petrecut o zi întreagă cu un caz de viol şi omor, nu mai prea am chef să discut despre reţete, cumpărături şi modă. Cu siguranţă, n-am chef să vorbesc despre bărbaţi.

– Cred că înţeleg ce vrei să spui. E vorba de convorbirile fireşti, după orele de program.

– Serios?

– Sigur. Întreabă-mă cum mi-a mers azi.

– Cum ţi-a mers azi?

– Mi-a venit un bărbat cu o pisică moartă prinsă de el.

Fox amestecă alene zahărul în cafeaua neagră.

– Şi cum ar trebui să răspund la asta?

– Vezi? Eu înţeleg cum e.

– O pisică moartă, repetă ea, încet.

– Şi-o agăţase de el ca să caute satisfacţii sexuale. Apropo, pisica se numea Cleo. Ei, şi Cleo, sau orice altă pisică de sex feminin, în fond nu era construită astfel încât să suporte avansurile sexuale ale unui mascul adult de *Homo sapiens* şi, la scurt timp după penetrare, a murit din cauza leziunilor interne. Apoi muşchii pisicii au fost cuprinşi de rigor mortis, iar omul nu şi-a mai putut-o desprinde pe Cleo de apendicele masculin. Aşa că a luat pe el un impermeabil şi ne-a vizitat la A&E, rugându-ne să efectuăm o... pisictomie. Te-am şocat?

– Nu-s sigură. Era pisica lui?

Simon râse:

– Înţelegi deci. Nu-mi puteam imagina să povestesc întâmplarea asta cuiva din afara breslei medicale, cu excepţia unui detectiv din poliţie. Voi sunteţi imuni la şocuri.

– Ba nu, te înşeli. Sunt şocată. Numai că nu sunt surprinsă. Nimic din tot ceea ce fac oamenii nu mă mai surprinde. Când eram D.C. în Kingston, am fost chemată în parkingul unui complex comercial, să anchetez moartea unui copil de şase săptămâni. Era cea mai caldă zi de vară, de zece ani încoace. Mama îl lăsase încuiat în maşină, cu toate ferestrele închise, cât

timp îşi făcea ea cumpărăturile – trei ore.

Sorbi din cafea.

– Asta, da, m-a şocat. Dar nu m-a surprins. Oamenii sunt nemărginit de proşti şi infinit de cruzi.

Simon îi adresă un surâs strâmb:

– Ca să vezi ce bine ne-am mai distra seara, la masă.

– Da, dar nu cred că ar fi foarte bine ca fiica ta să audă toate astea, se rezemă Fox de spătarul scaunului. Şi, că tot veni vorba, asta a fost o propunere?

– Ai vrea să fie?

– Nu ştiu. Nu cred că a încercat cineva să mă seducă vreodată cu poveşti despre bărbaţi care violează pisici. E o tehnică neobişnuită.

Ospătarul aduse paharele cu cognac. „N-ar fi cazul să mai beau”, îşi spuse Fox. „Trebuie să conduc maşina până acasă, cred.”

– Pot să-ţi pun o întrebare personală?

– Cu condiţia să nu fie vorba de pisici.

– De ce nu te-ai măritat niciodată?

– Nu ştiu. Am avut o relaţie pe termen lung. A fost ca o căsnicie. Doar hârtia care s-o consfinţească prin lege a lipsit. Şi petrecerea de nuntă. Am trăit cu David şapte ani. Tot timpul am vrut s-o facem şi pe aia.

– Petrecerea?

– Nunta.

– Deci, o doreai?

Fox dădu din cap:

– La început, nu. Cred că el voia. I-ar fi plăcut să aibă copii, o seră în grădină, vecini zgomotoşi, tot tacâmul. După cum avea să reiasă, am ales bine. El tot ar fi plecat, iar eu rămâneam cu copiii.

– Ce te-a oprit?

– Pur şi simplu nu eram gata, zâmbi ea. Am anumite principii în legătură cu angajamentele.

– Aud o noutate.

– Din partea unei femei, adică? ridică Fox din umeri. Nu neg că este o dilemă. Uneori, aud ceasul biologic ticăind şi am accese de panică. Iar apoi, mă gândesc la măritiş şi copii, ceea ce iarăşi mă face să mă treacă toate năduşelile. Sunt ceea ce s-ar putea numi o femeie de carieră. Jumătate din prejudecăţile poliţiei sunt

cauzate de faptul că bărbaţii te suspectează de melancolie. Iar, când mă gândesc cum aş intra în inspectorat să cer concediu de naştere, parcă-i şi aud cum râd pe la spatele meu, spunând: „Ce ţi-am zis eu?”

– Şi ăsta ţi se pare un motiv serios de a nu avea copii, dacă ţi-i doreşti?

– Când găsesc un bărbat dispus să stea acasă, să aibă grijă de copii şi pe mine să mă lase să-mi văd de serviciu, am să-l iau de soţ.

– Şi nu vei regreta? Peste zece ani?

– Indiferent ce decizie iau, tot am s-o regret. O ştiu. De-asta se numeşte dilemă.

Simon zâmbi din nou.

– Şi cu el ce s-a întâmplat?

– Cu fostul meu iubit? surâse Fox. S-a însurat cu o manechină mai tânără cu unsprezece ani decât mine. A făcut un schimb. Şi mai era şi în perioada fertilă, ceea ce trebuie să-l fi bucurat peste măsură. Am auzit că e însărcinată.

„În perioada fertilă”, repetă ea în gând. „Am spus eu asta? Mamă, da-nverşunată mai sunt.” Simţi că i se înroşeau obrajii de jenă şi-şi mută privirea. Chelnerul risipi tensiunea, luând de pe masă platoul pentru brânză. Un timp, rămaseră tăcuţi, Fox privind lumânarea, în timp ce Simon se juca în ceaşca de cafea cu linguriţa. *Vin triste*-ul, cum spun francezii.

– Şi tu? întrebă ea, într-un târziu. Trebuie să fi fost tânăr, când ţi s-a născut Sandy.

– Sandy s-a născut din greşeală. Pe vremea aia, am crezut că se zisese cu viaţa mea. Studiam medicina, la universitate. Anne urma un curs de asistentă medicală. Nu pot spune că n-am avut grijă, lua contraceptive.

– Unde există un uter, există şi riscul.

Auzind, Simon râse.

– Pe-asta de unde-o ştii?

– Am învăţat la o şcoală de fete. Ne-a spus-o profesoara, la ora de educaţie sexuală. Ar fi încântată să afle cum mi s-a întipărit în memorie. Cred că voia să rămânem toate fecioare, până ne măritam. Ba chiar, mai bine, până la moarte. Ea însăşi era o domnişoară bătrână frustrată. Ăsta-i genul de talente pe care le caută catolicii ca să predea educaţia sexuală.

– Şi Anne era catolică. De-asta n-am… întrerupt sarcina.

– Şi s-a născut Sandy.

– Şi s-a născut Sandy. Anne s-a lăsat de asistenţa medicală, iar eu studiam medicina până la ora trei dimineaţa, cu manualul de anatomie pe un braţ şi Sandy pe celălalt. Când avea un an, i-am convins pe părinţii Annei să aibă grijă de ea până termina ea cursurile. Şi am scos-o la capăt.

– Dar alţi copii n-aţi mai făcut?

– Ne-am hotărât să aşteptăm până se califica Anne. De cum primea hârtia, urma să renunţe la pastile şi să aşteptăm o nouă sarcină. Dar n-a mai apucat. Ciudată e viaţa.

– Mhm, făcu Fox. De toată coma.

– Totuşi, un timp, am crezut că învinsesem. Ne planificaserăm perfect vieţile.

Îl aşteptă să termine povestirea, dar Simon nu mai spuse nimic. Rămăsese cu privirea în gol, acea privire de o mie de ani pe care o mai văzuse şi altă dată, pe chipurile soţiilor şi ale soţilor, ale mamelor şi taţilor care aşteptau pe culoarele spitalelor sau în camerele de interogatoriu ale poliţiei, încercând să găsească sensul unor tragedii lipsite de orice sens.

Se gândi să-l ia de mână, dar i se părea un pas atât de irevocabil. Aşa că aşteptă, apoi îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Simon?

Chipul îi era lipsit de expresie, cu o stare opacă, îndelung exersată.

– Într-o noapte, târziu, venea acasă cu maşina de la serviciu. Între timp, devenise soră medicală. Lucra la un spital din Leicester, cam la cinci mile distanţă. O maşină a trecut pe roşu, cu şaizeci de mile pe oră, şi a intrat drept în portiera din dreapta. Poliţiştii susţin că a murit pe loc. Sper că aşa a fost.

Glasul îi era întretăiat. Se opri şi-şi bău restul de cafea.

– Tânărul de la volan avea optsprezece ani şi era beat. Nici permis de conducere nu avea, îl pierduse cu alt prilej când condusese sub influenţa alcoolului. A scăpat din coliziune cu câteva zgârieturi şi tăieturi. Cred că judecătorul l-a condamnat la doi ani. După nouă luni, a ieşit.

Fox aşteptă, întrebându-se dacă mai urma ceva.

– Asta-i tot, de fapt, spuse el, după un timp.

– Cred că eşti foarte revoltat.

– Ce rost ar avea să fiu revoltat? Nu schimbă nimic.

– Ai vorbit vreodată cu el? Cu şoferul?

– L-am văzut la proces. Ce-i poţi spune unuia ca el? Arăta…

Ridică din umeri.

– Arăta atât de normal. Dar cred că şi ceea ce s-a întâmplat era normal. Tot timpul am de-a face cu victime ale accidentelor de circulaţie. Ceea ce ni s-a întâmplat Annei şi mie a fost un incident cotidian.

Părea just, dar când îl privi în ochi, Fox distinse toate contradicţiile. În timp ce vorbea, îl stăpâneau o încremenire frenetică şi un tremur al mâinilor. Furia pândea dinapoia acelor ochi albaştri ca gheaţa, căutând o direcţie în care să se descarce.

Capitolul 52

Reveniră la apartamentul lui Simon din Wimbledon, B.M.W.-ul său trecând pe lângă Cavalier-ul ei, pe care Fox şi-l parcase în stradă, apoi prin poarta securizată, spre garajul subteran. Simon opri motorul şi rămaseră în maşină, întrebându-se cine avea să facă prima mişcare, nesiguri care trebuia să fie prima mişcare. „Ca doi adolescenţi”, îşi spuse Fox. „Suntem de râsul lumii. Dacă James a pus vreo echipă să mă urmărească, sunt terminată.”

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise Simon.

– Eşti *gay*.

– Aproape.

Acest cuvânt o luă pe nepregătite. Fox întoarse capul, iar el îi zâmbi timid şi se aplecă în partea opusă, rezemându-se de portieră.

– Vreau să-ţi spun că eşti prima femeie cu care am ieşit în oraş de… mă rog, de trei ani. Nu sunt prea sigur ce să fac. Mă săruţi în pragul casei şi-mi promiţi că mă mai cauţi, sau ce?

– Ai putea să mă inviţi la o cafea.

– Adică?

– Adică una neagră, cu două cuburi de zahăr.

– O.K.

– Mama ta te aşteaptă?

– Sandy? Probabil.

– Atunci, ai face bine să fii cât mai cuminte.

Simon avea dreptate. Sandy îl aştepta. Urmărea *Mad Max* pe canalul Sky şi, de cum intrară pe uşă, sări în picioare, repezindu-

se în antreu să-i întâmpine.

– Deci, începu ea. Cum a mers?

Fox îl auzi pe Simon inspirând printre dinţi.

– N-ar trebui să dormi?

– Am paişpe ani.

– Asta voiam şi eu să spun.

– Cum a fost?

– Ai mai luat vreodată cina într-un restaurant? o întrebă Simon.

– Sigur că da.

– Ei bine, aşa a fost. Se uită la ceas.

– Parcă-ţi spusesem ca la nouă jumate să fii în pat.

– *Nouă* jumate. Mie mi s-a părut că spuseseşi *douăşpe* jumate. Sună la fel.

Fox întoarse capul, zâmbind. Bietul Simon. Sandy avea răspunsuri la toate.

– Du-te la culcare, insistă el.

Sandy o privi pe Fox, cu o expresie curioasă.

– Mă bucur că v-aţi distrat.

Şi urcă în fugă scara, râzând.

– Noapte bună! mai strigă ea, de pe palier.

Intrară în bucătărie.

– Scuză incidentul, spuse Simon.

Scoase două ceşti de cafea şi laptele, din frigider. Vărsă puţin pe bufet. Era nervos.

– Nu te aprinde. E-n regulă. N-am să mă culc cu tine în noaptea asta.

– A…

– E o exclamaţie de uşurare, sau de dezamăgire?

– Câte puţin din amândouă.

– Oi fi eu detectiv de poliţie şi oi fi având treizeci şi doi de ani, dar totuşi nu mă culc cu un bărbat de la prima întâlnire.

– Din cauza mea, sau dintr-a profesoarei tale catolice de educaţie sexuală?

– Simon…

– Ştiu. Te sperie angajamentele. Voi, femeile. Nici nu-i de mirare că bărbaţii devin *gay*.

– Ai o fiică. În ultimii trei ani, ai jucat un rol greu.

– N-am jucat *nici* un rol, în ăştia trei ani.

– Hai c-acum eşti grosolan. Încerc să fiu serioasă.

Simon puse ibricul cu cafea pe aragaz, iar conversaţia se

îndreptă oarecum la vieţile din trecut şi direcţiile greşite pe care o apucaseră. Fox îi povesti despre David, despre felul cum obişnuia s-o scoată din minţi.

– Fel de fel de mărunţişuri. Storcea pasta de dinţi din capătul tubului şi lăsa preşul de baie ud pe jos, după ce făcea duş. În ziua când a spus că pleacă, m-am pomenit urlând la el toate fleacurile astea, lucruri pe care nici nu-mi venea să cred că le spuneam, că ce tembel era. Iar el nu făcea decât să mă asculte, cu gura căscată.

Spre surprinderea ei, Simon începu să vorbească despre soţia lui. Şi Anne fusese la fel, îi spuse. Mereu îşi lăsa lenjeria intimă împrăştiată pe podeaua debaralei.

– Când a murit, i-am lăsat lucrurile acolo. Luni de zile au rămas neclintite. Când trăia, obiceiul ăsta mă scotea din minţi. După aceea, mi-a lipsit atât de mult, încât nici nu suportam să le strâng.

– Şi *când* le-ai strâns? îl întrebă ea.

„Ascultă la mine”, îşi spuse. „Ce altceva ar putea să-l întrebe o maniaco-obsesivă?”

– Nu le-am strâns. Ne-am mutat cu locuinţa.

Când o spuse, Simon efectiv zâmbi. Semn bun, reflectă Fox. Era pentru prima oară când putea vorbi despre Anne fără a se prost-dispune.

– Ţi-a fost dificil... să ieşi din nou cu alţi bărbaţi, după despărţirea de David?

– O veche prietenă de-a mea, divorţată, mi-a telefonat într-o sâmbătă seară şi ne-am dus la un club de dans pe care-l frecventaserăm mai demult. Era infestat de elevi şi studenţi, toţi sub douăzeci şi cinci de ani. Am stat cam o jumătate de oră. Ne simţeam de parcă am fi fost părinţii cuiva.

– Cunosc sentimentul.

– Am început să merg prin cârciumi. Ocazional, făceam cunoştinţă cu câte un bărbat, care mă întreba din ce trăiam. Mă pomeneam spunându-i că eram consultant de securitate. Mi-era teamă că, dacă le spuneam că lucrez în C.I.D., o luau la fugă cale de-o poştă. A fost unul cu care am ieşit de câteva ori, nu ştiu exact, nu ne-am prea potrivit. A mers O.K. Dar apoi, peste două luni, a trebuit să-l arestez. Era implicat într-o fraudă cu cărţi de credit. Ştii ce mi-a spus? „Cred că e mai bine că nu ne-am înţeles.”

– De obicei, eu am grijă când spun că sunt medic. La petreceri, toate se adună în jurul meu şi încep să-mi povestească despre hemoroizii lor. De parcă aş muri de curiozitate. Cred că şi ţie ţi se întâmplă ceva asemănător.

– Nu, nu, mie oamenii nu-mi vorbesc niciodată despre hemoroizi.

Simon zâmbi:

– Înţelegi ce vreau să spun. Probabil că-ţi cer să le pui o pilă ca să li se anuleze amenzile pentru parcare ilegală, nu?

– Tot timpul. Ian, cumnatul meu, o face încontinuu. Sau, mă duc la o petrecere şi toţi umblă de colo-colo, râzând şi povestind cum au intrat ultima oară cu maşina într-un şanţ sau au înverzit fiola, şi deodată discuţiile încetează şi toată lumea se uită la mine. De parcă aş fi cât pe ce să scot cătuşele şi să-i arestez, de parcă eu n-aş depăşi viteza legală pe şosea sau n-aş parca pe liniile galbene, din când în când.

Râse, iar când înălţă capul, văzu că Simon stătea rezemat de masă, privind-o. În ochii lui albaştri se citea o expresie de o intensitate înspăimântătoare. Dintr-o dată, simţi că-i era greu să respire.

Simon întinse mâna peste masă şi o mângâie cu degetele pe dosul palmei. Fox îi privi firele de păr aurii fine de pe antebraţ.

– Ce cauţi tu, Madeleine?

– Probabil alt poliţist de carieră, ca mine, fără copii, fără ambiţii de a-şi întemeia o familie şi capabil să-şi ţină gura la serviciu.

– Asta-i cam general. Nu poţi fi mai concretă?

Auzindu-l, Fox zâmbi. Simon împinse o ceaşcă de cafea spre ea, pe bufet.

– Îţi dai seama că mă ţin după tine de aproape un an.

– Nu te-ai ţinut prea insistent.

– Nu sunt genul de om obişnuit să se ţină insistent după femei. Poate că de-asta…

– De-asta, ce?

Ridică din umeri, încercând să vorbească pe un ton dezinvolt.

– De-asta nu mi te pot scoate din cap. Dumnezeu mi-e martor cât am încercat. Mă insulţi la dineuri, provoci scandaluri în restaurantul meu favorit…

– Nu eu am *provocat* scandalul…

– … În viaţa mea n-am mai cunoscut o femeie ca tine.

– Asta poate fi şi bine, şi rău.

– Sau amândouă.

Fox ezită. La ieşirea din restaurant, se hotărâse să rămână peste noapte la el, dacă i-o propunea. Acum, însă, dintr-o dată, se simţea mai şovăitoare. Sau, mai degrabă, chiar cuprinsă de panică.

– Ascultă, Simon, eşti un bărbat foarte atrăgător…

– A, uite că începem să ajungem undeva.

– Mă îngrijorează bagajele.

– E marfa mea, nu a ta.

Simon îşi împinse cafeaua la o parte, începând să se plimbe în jurul bufetului. „Acum începe”, medita Fox. „Sau iei o hotărâre de un fel ori altul, sau pleci în clipa asta. Ca de obicei, nu faci decât să amâni luarea unei decizii. Nu-ţi place cum stau lucrurile, dar deteşti gândul de a schimba ceva. Nu-ţi place să fii singură, dar, de cum apare şansa unei relaţii, te sperii şi începi să cauţi scuze.”

Se opri lângă ea, punându-i mâinile pe umeri. Stătea destul de aproape ca să-i simtă mirosul coloniei.

– Madeleine.

Fox simţea o apăsare în piept, o durere fizică în inimă şi în abdomen. „Cele două locuri goale din viaţa mea”, îşi spuse.

Ridică privirea. Simon o sărută, de astă dată serios.

În încăpere nu era destul aer. Sosise momentul. De ce se temea aşa? Îi ridică părul şi o sărută pe ceafă, iar Fox îşi auzi propriul geamăt de plăcere. Buzele lui îi urmăriră contururile muşchilor, făcând-o să-i simtă respiraţia fierbinte pe umăr.

Braţele lui îi cuprinseseră talia, trăgând-o spre el. Fox îi simţi erecţia pe şold.

– O, Doamne, îşi auzi propria voce murmurând, la nesfârşit.

Era umedă, îşi simţea excitaţia în pantaloni. „Îmi încleiez jeanşii. Nu aşa se zice?” De mult nu i se mai întâmplase una ca asta. Chiar şi cu David. Jinduia atât de tare, încât îl dorea în ea chiar *atunci*, pe loc.

Îşi întoarse faţa spre a lui. Simon i-o cuprinse în mâini şi o sărută, cu gura umedă şi fierbinte. Era flămândă după el şi, dintr-o dată, nu mai avea răbdare. Simon îi descheie încet bluza, întârziind peste măsură de mult. Fox nu voia să fie atât de blând. Îl trase de jeanşi şi cămaşă. „Nu e momentul pentru rafinamente, Simon. Scoate-le mai repede de pe tine.”

Îi oferi gâtul, îi simţi buzele fierbinţi pe piele. Îi simţi mâna pe sân şi avu senzaţia că o străbătea un şoc electric. Lunecară pe duşumeaua cu dale. Simon o trase de fustă, iar Fox îşi ridică şoldurile, ca să i-o poată scoate. Se răsuci deasupra lui şi încercă să-i scoată cămaşa, dar degetele i se încurcau printre nasturi. Simon şi-i descheie el, în timp ce ea îi cobora blugii peste şolduri. Membrul lui era dur şi neted, cu un strop perlat de umezeală lucind în vârf.

„O, Christoase!”

Îşi înfipse unghiile în pieptul lui, răsucindu-i firele mărunte de păr în jurul degetelor. Apoi îl cuprinse cu mâna cealaltă şi îl călăuzi spre ea. Lunecă peste el dintr-o mişcare, iar lumea păru să explodeze. Nu-i venea să creadă cât de uşor, cât de firesc se potrivea înăuntrul ei.

Închise ochii, cu valuri de culori străbătându-i capul, strălucitoare şi furioase. Îl trase deasupra ei, iar Simon începu să se mişte încet, mult prea încet. Apucându-l de şolduri, prinse a-l mânui tot mai repede în interiorul ei.

– Maddy, gemea el, iar şi iar. Maddy.

„E o nebunie”, cugeta o parte din ea. „Nu are prezervativ. Am să rămân gravidă.”

Mâna lui i se înfipsese în păr, trăgându-i capul pe spate. „Da, aşa, aşa. Ce bine e.” Îi imobiliza braţele deasupra capului şi se afundă în adâncul ei, împingând din răsputeri, iar Fox îşi auzi strigătele de „da, da” în acelaşi ritm cu fiecare mişcare, îl auzi gâfâind şi ştiu ce urma să se întâmple.

„Îi vreau sămânţa fierbinte în mine”, îi urla panica în cap. „Pune-i un prezervativ”, îi spunea cealaltă Madeleine, cea care trebuia să revină la realitate, când acel moment lua sfârşit. „Eşti ca o adolescentă. Cum ai putut fi atât de proastă?”

Scoase un ţipăt sonor, cu spatele arcuit, simulând orgasmul de dragul lui. Atunci, Simon se retrase, iar ea gemu din nou, cu dezamăgire şi uşurare.

Tocmai la timp. Simţi umezeala pe pântec şi îl apucă în mână, gustându-i cu degetele spasmele puternice. Apoi, Simon gemu şi se prăbuşi peste ea.

Lumea redeveni limpede, printr-o ceaţă de gelatină roşie. Îl ţinea strâns, cu braţele împrejurul spatelui, pentru a nu fi nevoită să-l privească în ochi. Ca întotdeauna, era copleşită de o stânjeneală de moarte, de senzaţia că îşi expusese nu numai

trupul, ci şi o parte din suflet. Vinovăţia şi frustrarea se întreceau să-i cucerească atenţia, devenite de-acum un bagaj familiar.

Mereu era la fel. Dorinţa îşi plasa comoara fără nume la îndemâna ei, numai pentru a o retrage în cele din urmă, lăsând-o singură şi dezamăgită, ca întotdeauna.

PARTEA A CINCEA

Clerkenwell
O zi senină de toamnă

Capitolul 53

Carrie arăta din nou aşa cum o ştia. Avea obrajii îmbujoraţi, iar în ochi îi strălucea o luminiţă. Sex împlinit şi atenţie cât cuprinde, îşi spuse Fox. Şi avea o slujbă. În buzunarul ei se zărea un telefon mobil, iar pe gură, atractiv de buze.

Era o zi de toamnă însorită şi rece. În salonul comod al localului „Cat and Whistle” se auzeau perforatoarele de pe Farrington Road. Un meniu scris cu creta pe tablă oferea cârnaţi Cumberland şi burete de melasă cu cremă de ouă. Mâncarea sănătoasă a unei naţiuni. Ocazional, câte un tren intra duruind în gara Farrington, zgâlţâind podelele goale de lemn sub picioarele lor.

Se aşezară la bar, cu paharele de gin tonic. Fox observă un bărbat în cămaşă cu dungi albastre şi cravată universitară drapată peste burdihanul umflat de bere privind-o speculativ, în timp ce scrumul ţigării i se scutura pe sacou. Bărbaţii. Nu se potoleau niciodată.

Carrie turuia ca o moară stricată. Noua ei slujbă mergea perfect, revenise la ocupaţia pe care o cunoştea cel mai bine şi avea un nou bărbat în viaţa ei. Era director de marketing la un post de radio, iar în săptămâna trecută o invitase să ia masa în oraş. Îi vorbise despre fiica ei şi nu păruse să-l deranjeze.

– O să vă mai vedeţi? o întrebă Fox.

– Cred că da, răspunse Carrie, arătând dintr-o dată stânjenită. M-am culcat cu el azi-noapte, adăugă, aşteptând verdictul lui

Fox.

– Da’ ştiu că v-aţi grăbit.

– M-am simţit normal.

Fox întoarse capul, pentru ca prietena ei să nu-i vadă expresia. „Înmormântarea ta”, spuse în gând, dar în acelaşi timp reflectă că era prea puritană. Nu putea să fie asemenea lui Carrie, să trateze sexul la fel de nepăsător ca ea. De ce se temea? Nu doar de suferinţă, cu toate că şi aceasta conta. Aborda relaţiile lui Carrie cu aceeaşi atitudine fatalistă pe care le-o rezerva alor ei; ştia că nu aveau niciodată şanse să dureze. Dar o şi speria ceva anume din ea însăşi. Majoritatea bărbaţilor nu-i puteau oferi ceea ce-şi dorea ea de la sex, iar cei care puteau erau genul pe care niciodată nu i-ar fi invitat în casa ei, nicidecum în dormitor.

– Ştiu la ce te gândeşti, spuse Carrie pe un ton defensiv.

– Ba nu ştii nimic.

– El e aparte.

– Toţi bărbaţii sunt aparte, replică Fox, până încep să facă aceleaşi lucruri.

Carrie scoase un pachet de Pall Mall şi-şi aprinse o ţigară. O dată cu încrederea în sine însăşi, îi reveniseră şi câteva dintre vechile năravuri. Ca de pildă, fumatul şi ieşirile cu bărbaţii. Fox îi observă unghiile. Îi crescuseră la loc. Până şi lac avea pe ele.

– Te mai vezi cu Simon? o întrebă Carrie.

Dădu din cap.

– Şi?

– Îmi place.

– E ceva serios?

– N-aş crede, răspunse ea, întrebându-se cum ar fi fost să înceapă o nouă relaţie solidă. Oare putea să fie o poliţistă bună, ca Marenko, şi să-i mai rămână destul timp şi energie la dispoziţie pentru a fi soţia cuiva, amanta, orice. Sau, poate, în ultima vreme munca nu mai era decât o scuză, o cale de a amâna deciziile privitoare la viaţa ei personală?

– Ei bine, când termini cu el, să mă anunţi, spuse cu neruşinare Carrie, privind-o peste buza paharului. Am să-l iau eu.

– Te-aş mânca de vie.

Carrie râse, cu un sunet dezgustător:

– Sper!

Capitolul 54

Un şir de case cu terase, mohorâte, lângă Camden Road. Noaptea focurilor de tabără, amarnic de friguroasă.

Când sosi Fox, ambulanţa era încă la locul faptei. În luminile girofarurilor văzu comisari în uniformă întinzând panglici albe cu albastru, în timp ce un altul chestiona un tânăr Rasta şi pe prietena acestuia, scriindu-le numele în carnet.

Începuse o ploaie slabă. În momentul când coborî din maşină, frigul o izbi, făcând-o să se înfioare în canadiana închisă cu fermoar. Doi infirmieri lucrau lângă o siluetă culcată în ambulanţă. Victima tremura, ca şi cum ar fi îngheţat de moarte. Dans rap, cum îl numea Marenko. Semn rău.

Toată targa se înroşise complet; pardoseala ambulanţei era plină de sânge, cleios şi închis la culoare. Cei doi infirmieri încercau să instaleze o transfuzie, alt semn rău, măsura a adevăratei disperări. Omul de pe targa avea răni masive la cap. Probabil că tensiunea îi scăzuse la limită. Aveau de-a face cu o omucidere, fără discuţie.

Fox îşi arătă legitimaţia:

– Detectiv inspector Madeleine Fox, Echipa Zonală de Incidente Majore. Cum vă descurcaţi?

Unul dintre infirmieri ridică ochii, măsurând-o cu o privire estimativă. „O femeie”, îşi spunea el, „hai să ne distrăm puţin.” Gândul i se citea pe faţă.

– Nu prea rău. Am fost puţin răcit săptămâna trecută, dar acum mă simt mai bine.

„Face pe comicul. Iarăşi am nimerit într-un sitcom. «Infirmierii poznaşi».”

– La pacient mă refeream.

– A, la el. Îl peticim, îi umflam cauciucurile şi-i gata de încălecat.

„Nu-mi vine să cred”, reflectă Fox. „Dobitocul ăsta are nevoie de-un psihiatru. Tensiunile meseriei i-au luat minţile. Şi este prea tânăr. Poate asta să fie cauza. Se crede Jerry Seinfeld.”

Chiar atunci omul de pe targă se cutremură, icnind. Infirmierii îl răsuciră grăbiţi, dar nu destul de repede. O parte din cea mai recentă masă ingerată de pacient izbi fereastra fumurie, restul căzând în poala lui Jerry. Acesta înjură printre dinţi în timp ce colegul său apuca pompa de sucţiune, încercând să degajeze

traheea.

– V-a sosit pizza, comentă Fox, retrăgându-se. Nu arăta deloc bine.

Hallerton, ofiţerul de serviciu de la Holmes Road, urmărise schimbul de replici. Îi zâmbi.

– Bună dimineaţa, îl salută ea. Omul dădu din cap.

– Aveţi numele victimei?

– DeBruin, doamnă. Michael DeBruin.

Lumea se opri în loc. Fox îşi împinse o mână prin păr. Christoase Atotputernice!

– Am primit un telefon. Persoana a spus că preferă să rămână anonimă.

Tăcu un moment, cu chipul inexpresiv.

– Deci nu ştim nici măcar dacă era bărbat sau femeie.

În oricare altă situaţie, ar fi râs. Dar numele îi tot reverbera prin cap. DeBruin. Michael *DeBruin*. Vă rugăm să reţineţi data de cinci noiembrie. Pe-asta avea s-o reţină.

– Vreun martor?

Hallerton clătină din cap, încet. Ambulanţa se puse în mişcare, cu sirenele urlând.

– Mai e pe-aici cineva din Hendon Road?

– Încă nu, doamnă.

– Când ajunge D.C.I. Marenko, spune-i că m-am dus la spital cu victima.

Omul dădu din cap. Fox reveni în Cavalier-ul ei, porni motorul şi începu să urmărească girofarurile în lungul străzii întunecoase şi ude. Marea Britanie. Iisuse!

Arăta nu atât ca un cadavru, cât ca un proiect neterminat. Era gol după ce echipa de la urgenţă îi tăiase hainele de pe trup. Din gură îi ieşea un tub endotraheic A, iar pe piept şi picioare avea senzori pentru monitorizarea cardiacă. Alte tuburi îi atârnau din braţ şi dintre picioare. Privea în sus, spre dalele acustice albe de pe tavan, cu o expresie de mirare buimacă.

Şi-l imagină aşa cum îl văzuse ultima oară, stând în boxă la Old Bailey, cu costumul verde-oliv atârnându-i larg pe trupul musculos, întorcând capul spre ea cu acea expresie de aroganţă studiată. S-ar fi mirat într-adevăr să se vadă acum, cu sângele pătând cearşaful sub capul lui, cu o gaură mică pe faţă, sub ochiul stâng, altă rană căscată într-o parte a ţestei cafenii

lucioase, lângă tâmpla stângă, şi o mare parte din pielea capului lipsă.

Fox căută înlăuntrul ei, scotocind prin emoţii ca într-un cufăr vechi pe care tocmai îl găsise în pod. Spre surprinderea sa, nu descoperi nici un sentiment de triumf, nici o stare de entuziasm, la gândul morţii lui. La fel ca Michael DeBruin, nu simţea decât o nedumerire năucă.

Aplecându-se peste el, desenă un contur uman pe o pagină a carnetului şi însemnă locurile rănilor. Pe plaga împuşcată de sub ochiul stâng erau urme de pulbere, indicând că se trăsese de aproape. Rana din latura capului părea să fi fost cauzată de un glonţ care zgâriase osul temporal fără a pătrunde în creier. Era oare prima împuşcătură, sau a doua?

Se opri un moment, perplexă. Cine împuşcă un om sub ochi? Nu era un asasinat profesionist. Îşi formă în minte o imagine, văzu primul glonţ aproape ratându-l pe DeBruin, dar provocându-i un şoc suficient pentru a-l doborî la pământ. Îşi închipui al doilea foc tras de aproape, însă mâna care ţinea pistolul tremura. Oare aşa se întâmplase?

– Poliţia?

Fox se întoarse. Era sora de la urgenţă. Dădu din cap, scoţându-şi legitimaţia.

– Să nu întârziaţi. Când aţi terminat, trebuie să-l ducem la morgă. Ocupă spaţiul.

Fox aproape că zâmbi. Într-un fel, părea un discurs funerar adecvat.

În sala de aşteptare stătea aşezată o femeie, cu spatele ţeapăn şi o demnitate contrastând sălbatic cu hainele ieftine şi pantofii scâlciaţi. Fox o recunoscu din galeria publicului, de la Old Bailey.

Se apropie.

Femeia înălţă capul.

– Sunteţi detectiv, spuse ea.

Mama lui DeBruin. Uneori, îi era uşor să uite, având de-a face zilnic cu infractori şi cazuri, că şi ei se născuseră cândva, pe cale normală, fără să apară pe lume prefutuţi dinainte.

– V-aţi întâlnit cu medicii?

Doamna DeBruin dădu încet din cap:

– Ştiu că a murit. Mi-au spus.

– Îmi pare foarte rău pentru pierdere, începu Fox.

Era necesar să discute cu ea, să chestioneze toată familia. Dar, pentru doamna DeBruin, nu era momentul cel mai potrivit.

– Ştiţi cine ar fi putut s-o facă? întrebă ea, cât putea de blând.

Femeia clătină din cap. Începu să se legene încet, înainte şi-napoi.

– Vreau să-l prindeţi pe cel care i-a făcut asta băiatului meu. Era un băiat aşa de bun.

Un băiat bun, îşi spuse Fox. Gangsterul ăla spurcat la gură şi cu ochi reci. Bun băiat.

– Ne vom da toată silinţa, spuse ea.

Şi avea să se ţină de cuvânt. Era meseria ei.

Capitolul 55

Când ajunse acasă la DeBruin, strada era încă blocată de poliţie, dar o mare parte din mulţime se risipise. Era dimineaţa devreme, ploaia se înteţea şi, în plus, cadavrul fusese ridicat. Asta o învăţase munca în poliţie. Oamenilor le place să vadă cadavre; de-asta dau târcoale. Când leşul e luat, oamenii îşi pierd interesul. Stă în firea omenească.

Hallerton îi spuse că D.C.I. Marenko sosise şi dorea s-o vadă. Se afla sus, în camera victimei.

Fox încălţă o pereche de papuci albi peste pantofi şi trecu în bucătărie. Uşa din spate fusese deschisă cu forţa, după cum arătau crăpăturile şi aşchiile de pe ramă. Un mod de a intra grosolan, dar eficient. Criminaliştii erau ocupaţi să presare pudră pentru amprente.

Urcă la etaj, unde luă pe ea o salopetă albă. Când intră în dormitorul lui DeBruin, Marenko privea instalaţia de sunet neagră de pe un raft. Îşi trase pe mână o mănuşă de latex şi atinse uşurel butonul PLAY al aparatului, pentru a vedea dacă în player se găsea vreun disc. Începu Warren G., cu *I Shot the Sheriff*.

James era şi el în cameră, zâmbindu-i seducător drăgălaşei fotografe de la Ministerul de Interne, care îşi dădea toată silinţa să-l ignore.

– Fox, spuse Marenko ridicând privirea.

– Şefu’.

– Ce face biata noastră victimă?

– A murit în spital.

Marenko îi adresă un rânjet de lup.

– Ce păcat. Ai auzit, T.J.?

– Mda, şefu', mare păcat, răspunse James.

Marenko observă ceva pe covor şi se lăsă pe vine pentru a privi mai de aproape.

– Ce-o fi asta, T.J.? Eu aş crede că i-s amigdalele.

– Nnţ, făcu James.

– S-ar putea să fie. Poate alea au fost. S-a săturat să tot aştepte salvarea şi a încercat să-şi scoată singur amigdalele.

Se aplecă să vadă mai bine. Împunse cu degetul înmănuşat bucata neidentificată de materie trandafirie.

– Sau adenoizii. Mhm, adenoizii cred că sunt.

– E pizza, şefu', zise James. Uitaţi, pe masa de-aici e o cutie goală.

– Vrei să spui că-s ardei?

– Păi, cred că ar fi mai bine să aşteptăm expertiza criminalistică. Dar, dacă mă întrebaţi pe mine, mda, sunt ardei reci.

– Pe cât?

– Pe cinci.

– S-a făcut.

James ridică privirea:

– Auzi, Foxy, ia vino-aici. Am pariat bani pe chestia asta. Eu zic că-i pizza, şefu' aci de faţă zice că-i o amigdală. Tu ce zici?

– Eu zic să ne vedem de treburi.

James ridică din umeri, zâmbind împreună cu Marenko, ca doi elevi ştrengari.

Marenko se ridică, privind prin cameră. Un pat cu cearşafuri bătând spre gri, un dulap vechi, câteva postere zdrenţuite cu artişti rap şi jucători de baschet prinse pe pereţi, covorul plin cu haine şi ambalaje de mâncare la pachet. Cam atâta, cu excepţia *ghetto blasterului* de pe raft.

– Cred că-i este greu să lase toate astea în urmă, comentă el.

Lui Fox îi atrase atenţia un obiect de pe pat. O revistă, porno hard-core. Îi aruncă o privire. „Cum s-or fi putut excita unii cu asemenea porcării?" se întrebă ea. „Poate numai dacă eşti ginecolog." O negresă cu părul oxigenat şi pubisul ras stătea pe vine, goală, pe o masă ce părea a fi de biliard. Îşi desfăcea labiile cu unghiile stacojii. Aplecată pe spate, rezemându-se în cealaltă

mână, îşi oferea vaginul spre obiectiv.

– Ia uite la asta, observă ea.

– Exact, replică James. A recunoscut-o pe maică-sa în poză şi s-a împuşcat.

Fox era tulburată de atmosfera care domnea în casă.

– Lăsând la o parte orice sentimente personale, asta tot omucidere cu premeditare rămâne, spuse.

Marenko clătină din cap:

– Să nu-mi ceri să am insomnii pentru ăsta. S-ar putea ca nici măcar ore suplimentare să nu fac.

Se apropie de unul dintre afişele de baschet, punându-şi ochelarii pentru a-l studia mai clar.

– Cum se pronunţă, T.J.? Shakwill, sau Sha-keel?

– Sha-keel, răspunse James. Sha-keel. Rimează cu O'Neal.

– Ce coincidenţă, remarcă Marenko, privind-o tăios pe Fox. Eroul lui e un tip numit O'Neal.

– Joacă la Chicago Bulls, explică James şi îl crezură pe cuvânt. Obişnuia să piardă nopţile uitându-se la *Sky channel* şi se pricepea la aceste subiecte.

Marenko reveni cu atenţia spre poster.

– Sha-keel. Ciudat nume. La fel ca şi DeBruin. DE-bruin, sau de-BRUIN. Cred că acum nu mai contează. E doar DE-cedat.

– Tocmai, râse James.

– DE-bruin, DE-cedatul.

– Şefule, interveni Fox. Nu cred că se cade să vorbim aşa.

– Mhm, făcu James. DE-solidarizează-te. Şi râseră amândoi.

– Ai vorbit cu infirmierii? o întrebă Marenko.

Fox dădu din cap:

– La A&E.

– Şi ce-au văzut?

– Când au ajuns aici, zăcea prăvălit între pat şi perete. Nu avea pe el decât o pereche de chiloţi. Coborâţi la genunchi.

– Încotro stătea cu faţa?

– Spre uşă.

Marenko dădu din cap.

– Deci, când s-a tras, stătea în picioare lângă pat. A căzut pe spate, într-acolo. Corect?

Fox privi mai atentă tapetul. Arăta de parcă cineva ar fi aruncat o găleată de sânge pe perete. Dar se putea distinge totuşi o formă clară a stropiturii. Picăturile erau orientate astfel

încât însemna că se trăsese din dreapta lui DeBruin. Glonţul care ieşise din rana de la tâmplă trebuia să fi rămas înfipt în tencuială. Într-adevăr, gaura se vedea. Criminaliştii aveau să-l extragă mai târziu.

În minte începea să i se formeze o imagine.

Asasinul intră în casă prin bucătărie. Michael nu-l aude, pentru că stă întins pe pat, ascultând muzică şi masturbându-se. Ucigaşul urcă scara şi dă uşa de perete. Michael e surprins literalmente cu nădragii în vine. Sare în picioare, prea speriat ca să-şi mai ridice chiloţii. S-ar putea să aibă loc o conversaţie. Dialogul se dovedeşte nesatisfăcător, iar Michael e lichidat. Sau, poate, nici nu s-au întins la discuţii.

Dar, din cine ştie ce motiv, nu e o crimă perfectă. Nu e atât de precisă pe cât ar fi trebuit să fie. Emoţia a jucat un rol, îşi spuse ea, emoţia şi lipsa de experienţă. Primul foc aproape că trece pe lângă cap. Al doilea e suficient ca să-l omoare, dar nu pe loc, fiind tras stângaci.

– Ei, ce părere ai? îl întrebă Marenko pe James.

Detectivul ridică din umeri:

– Eu cred că valetul a făcut-o.

– Mhm. Futu-le muma-n cur de valeţi. Multe au pe conştiinţă. Scuzaţi-mi franţuzeasca.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie.

– Adună suspecţii obişnuiţi, îi spuse el lui Fox, adăugând apoi, când îi văzu expresia de pe faţă: am glumit.

– Să vă trec pe listă şi pe dumneavoastră şi T.J., şefu'?

Nu-i mai văzuse niciodată acea expresie. Marenko se sili să zâmbească, dar ochii îi semănau cu două cioburi de gheaţă.

– Dacă vrei, răspunse el.

– Dar Fox, şefule? întrebă James.

– N-aş crede. Femeile nu le au pe-astea cu violenţa. Nu-i aşa, Foxy?

Nu-i răspunse.

– Vezi de amigdale, îi mai spuse James, în timp ce Fox îl urma pe Marenko afară din cameră.

Se opri pe treapta din faţă, dârdâind în frigul zorilor. Marenko stătea de vorbă cu Hallerton. Termină de discutat, ridică privirea spre ea, apoi porni înapoi pe alee.

– N-am ştiut că DeBruin fusese pus în libertate, spuse ea.

– A declarat recurs şi i s-a acordat o scutire de executare a pedepsei, pentru că maică-sa era bolnavă. În casă nu mai era nimeni care să aibă grijă de ea, a spus avocatul. Judecătorul de apel a înghiţit-o.

– Când s-a întâmplat asta?

– Săptămâna trecută. Tot voiam să-ţi spun.

Îşi supse măselele cu limba.

– Ştiu la ce te gândeşti.

– La ce mă gândesc?

– Bănuieşti că s-ar putea s-o fi făcut un poliţist.

Fox îşi ridică gulerul, împotriva vântului cu stropi de ploaie.

– Zi odată.

– Ce să zic, şefu'?

– Ce-am făcut eu aseară, între… Se uită la ceas.

– … unşpe şi douăşpe jumate?

– Dumneavoastră conduceţi ancheta, şefule. Nu eu.

– Eram acasă în pat şi dormeam, răspunse tot el, neluând-o în seamă. Şi, nu, nu era cu mine nimeni care s-o poată confirma.

Nu-l putea privi. Era *tocmai* lucrul la care se gândea.

– Dar tu, Fox?

– Şefu'?

– Tu ce făceai aseară?

– Citeam o carte, în pat.

– Şi *aveai* pe cineva cu tine care să poată s-o confirme?

Când Fox nu-i răspunse, continuă:

– Poftim. Suntem chit.

Fox îşi muşcă buzele.

– Nu-ţi face griji, Fox. Nu există nici o şansă ca Radford să ne permită să rezolvăm noi cazul ăsta. E un potenţial coşmar, pentru toţi. El e negru, noi suntem albi. A lăsat în fotoliul rulant un ofiţer de poliţie, ginerele meu. Va trebui să repartizeze altă echipă.

– Aţi spus odată, în faţa noastră a tuturor, că aţi vrea să-l vedeţi mort.

– La fel am spus şi despre tine, Foxy.

Marenko se întoarse.

– Iisuse, cât mai vreau o ţigară, murmură el, pornind spre maşină.

Fox rămase tremurând în ploaie şi închise ochii. „Dumnezeule. Ce porcărie."

Capitolul 56

Radford se rezemă de spătar, privindu-i peste ochelarii de citit pe care-i purta legaţi cu un lanţ petrecut în jurul gâtului. Era un urs de om, în vârstă de aproape cincizeci de ani, cu barbă căruntă şi deasă, care-i amintea lui Fox de amiralii din vechile filme britanice alb-negru din anii 1950. Micile lentile în formă de semilună păreau un anacronism.

Dosarul lui Michael DeBruin stătea deschis pe biroul lui. Deocamdată, nu conţinea decât rapoartele iniţiale de la medicul legist şi declaraţiile martorilor din vecini, dactilografiate în grabă de W.P.C. Stacey dimineaţă, la prima oră. Înapoia capului său, Londra dispăruse în ceaţa cenuşie a dimineţii de noiembrie. Stropi de ploaie se prelingeau sclipitori pe geam, reflectând lumina tuburilor de neon.

– Acest Michael DeBruin a fost judecat pentru tentativă de asasinat asupra comisarului O'Neill?

Marenko dădu din cap. Tăcerea deveni îngheţată.

– Avea mulţi duşmani, domnule, spuse Fox. Se credea un tip dur. Are mai multe antecedente penale pentru violenţe.

– Acum două luni, a fost achitat pentru tentativa de omor la adresa unui poliţist. Un caz foarte mediatizat.

Marenko ridică iarăşi din umeri.

– Aveţi vreun suspect, în etapa asta?

– A fost noaptea focurilor de tabără. Majoritatea oamenilor declară că au crezut că pocneau artificiile. Nimeni nu pare să fi văzut nimic. Locuinţa lui DeBruin e plasată cu spatele spre King's Cross. Presupunem că asasinul a intrat şi a ieşit peste gardul din dos, pe taluz. Aşteptăm expertiza balistică. S-ar putea să fi fost o crimă comandată.

Fox îi chestionase personal pe cei doi comisari care răspunseseră la apel. Afirmaţiile lor erau confirmate de cei doi infirmieri, Jerry Seinfeld şi colegul său. Victima nu făcuse nici o declaraţie în ultimele clipe de viaţă, susţineau, şi nici ei nu se aşteptaseră la vreuna. În urma examenului medical, îl înscriseseră într-o categorie clinică neoficială, pe care ei o numeau D.B.N.Y. *Deceased But Not Yet*[8]. Se afla aproape în

[8] Decedat Dar Nu încă (n.tr.)

moarte cerebrală, spuneau, din momentul când glonţul îi intrase în craniu. Dacă nu chiar dinainte.

Reperaseră deja sursa telefonului anonim. Fusese dat de prietena lui DeBruin. Aceasta era abia o elevă şi, la început, refuzase să recunoască faptul că în noaptea aceea fusese acasă la DeBruin, întrucât părinţii o credeau în camera ei, adormită. Se părea că escapadele sale nocturne cu DeBruin constituiau un punct regulat din programul vieţii ei secrete şi, probabil, i se făcea dor de el după doar câteva minute de când se despărţeau.

Fox o interogase aproape o oră, la secţia de poliţie din Kentish Town. Avea paisprezece ani şi tremura, pierdută complet cu firea de când îşi văzuse iubitul cel dur cu sângele şi creierii împrăştiaţi pe un poster cu Shaquille O'Neal. Prezenţa tatălui ei furios în aceeaşi cameră, supraveghind interogatoriul, o făcea să fie neobişnuit de cooperantă. Fără îndoială, bărbatul abia aştepta s-o ducă acasă, în sânul familiei, unde putea s-o ia la rost cu cureaua.

În ceea ce privea Produsul Intern Brut, Michael DeBruin nu avea nici un loc de muncă; neoficial, toată lumea ştia că scotea profituri semnificative din propria industrie casnică, făcând trafic cu substanţe ilegale. Nu era o profesiune care să garanteze întotdeauna longevitatea. „O fi supărat un furnizor", specula Fox, „poate i-au intrat în cap idei mai presus de poziţia lui umilă şi a încercat să ocupe cu forţa teritoriul altcuiva, încurcându-se cu oameni mai deştepţi şi mai duri decât ar fi putut ajunge el vreodată, încă un Elmore Crawford."

Sau, poate, DeBruin cel notoriu de violent intrase în conflict cu cineva care se hotărâse să egaleze pentru totdeauna scorul, Terry Richardson şi fiul lui, de exemplu.

Fox spera ca în acel caz să se opereze o arestare rapidă, înainte de a se formula prea multe întrebări despre trecutul recent al lui DeBruin. Îşi spunea că asasinul nu trebuia să aibă legătură cu cazul O'Neill.

Radford se răsuci cu scaunul pivotant, privind spre orizontul Londrei, acel oraş umed şi anonim unde oamenii puteau fi împuşcaţi în dormitor, fără ca nici unui vecin să i se trezească bănuielile.

– Îi retrag echipei dumitale investigaţia, îi spuse el lui Marenko.

– Am înţeles, şefule.

– Dar motivele mi le înţelegi?

– Într-un fel, chiar le-am anticipat, domnule.

Radford se întoarse încet cu faţa spre el, iar glasul i se îmblânzi. El şi Marenko se cunoşteau de multă vreme.

– Nu te suspectez de nimic, Frank. Atâta numai că aşa dă impresia.

Chipul lui Marenko rămase inexpresiv.

– Cred că aşa e.

– Şi mai există şi aspectul rasial. De-asta vreau să apelez la Venables.

Ironia situaţiei aproape că o făcu pe Fox să zâmbească.

Mama lui Venables era jamaicană, iar tatăl lui fusese diplomat. Se născuse în Kensington, urmase cursurile universitare şi vorbea engleza mai corect decât majoritatea colegilor săi anglo-saxoni. De fapt, îşi spuse ea, nici măcar nu era prea negru. Se situa mai departe de alde Michael DeBruin-ii acestei lumi decât oamenii ca Marenko şi James, care cel puţin înţelegeau limbajul străzii. Dar Venables era disponibil, nu avusese nici o legătură cu cazul O'Neill şi *era* de culoare. Scurt.

Convorbirea luase sfârşit. Fox se ridică. Marenko rămase aşezat.

– Ne vedem jos, îi spuse el.

Fox arcui o sprânceană. Acum ce mai era?

– Avem ceva de discutat între patru ochi.

Avu o senzaţie uleioasă, de greaţă, în stomac. „Asta e", îşi spuse. „Vrea să mă dea afară din echipă. De mult se anunţa." Privi spre Radford.

– Îţi mulţumesc, inspectore, spuse acesta.

Fox ieşi, închizând încet uşa în urma ei.

Capitolul 57

– De ce nu mi-aţi spus? strigă ea peste vacarmul boxelor de la tonomatul cu CD-uri din colţ. King's Head se ducea rapid de râpă. Nu mai puteai găsi în Londra o bodegă civilizată, fără una din drăcoveniile astea. N-aveau să fie mulţumiţi până nu transformau toate berăriile vechi din oraş în saloane de jocuri electronice.

– Ce să-ţi spun, Fox?

– Că v-aţi cerut transferul.

– Nu te priveşte.

– În tot acest ultim an am cooperat strâns. Aţi fost…

Era cumva „mentorul meu” o expresie prea pompoasă, se întrebă ea, semnifica oare o intimitate şi o implicare pe care Marenko nu le simţea? Lăsă gândul neterminat, neexprimat.

– Asta nu are nici o importanţă pentru dumneavoastră?

– Am lucrat la multe cazuri cu mulţi oameni. Nu sunt ca voi, femeile. Eu nu trebuie să mă aşez şi să-mi descarc sufletul la o cafea, din cinci în cinci minute.

Stătea aşezat în faţa ei, ca un Buddha mustăcios, cu faţa cărnoasă imobilă, lansându-şi filosofia misogină din colţul barului, ca întotdeauna, cu un Guinness şi un whiskey dublu lângă cotul drept. Scoase un pachet de ţigări din cotloanele adânci ale sacoului şi-şi aprinse una.

– Parcă vă lăsaserăţi.

– Aiurea-n tramvai. M-am lăsat de patru ori în patru ani. Orice om trebuie să ştie când e învins. Cel puţin, dacă mor din cauza ăstora, voi şti cine mi-a făcut-o. N-o să mai fie un mister nerezolvat.

Fox clătină din cap. O ademenea intenţionat, şi o ştia. Şi, mai rău, nu putea să nu muşte momeala.

– Ce-a spus Radford?

– A încercat să-mi schimbe gândul.

– Şi?

– Treaba mea, Fox, dar dacă tot ai întrebat, află că mi-e pân-aici. Vreau un program cu ore mai regulate. Ştii cum e. Primele cinci crime cu care ai de-a face, le bifezi, bun, se mai întâmplă. Simţi că începe să-ţi circule adrenalina. Este mai mişto ca sexul, nu?

Îl privi lung. Nu, se înşela, pentru ea nu era deloc aşa.

– E din cauza cazului DeBruin?

Marenko făcu o mutră:

– Dă-l în mă-sa pe DeBruin, dacă-mi scuzi franţuzeasca. Nu vreau decât să schimb ritmul. Am lucrat mult timp în Hendon Road.

Îşi goli paharul.

– Cândva, îmi plăcea să fiu poliţist. Dar, în ultima vreme, m-am săturat să mă tot uit la trupuri mutilate şi victime de violuri. Mi-e greaţă să bag la răcoare toate gunoaiele pe care le adunăm de pe stradă, pentru ca un tembel cu costum fandosit şi licenţă în

drept să le dea drumul din nou. Mi s-a acrit să mă tot reguleze sistemul, să-mi râdă-n nas Patrick Capper-ii de pe lumea asta, să-l văd pe Michael DeBruin cum scapă basma curată la Old Bailey. Ai avut dreptate, Fox. Nu trebuia să provoc moartea Florei Ellis pentru un jeg ca Elmore Crawford. De-asta nu mai vreau să ştiu de toate porcăriile astea.

– Flora Ellis era martoră a unei crime. Ce altceva aţi fi putut face?

– Ştii, cei din Yardie au compus o poezioară, replică Marenko. „Copoii n-au bang-bang, legea n-are ştreang, bagă-i la răcoare, tot în cot îi doare.” Ştii ce înseamnă? înseamnă că e mai bine să fii criminal aici, decât în State. Nu avem pistoale, nici pedeapsă cu moartea, iar condamnările la închisoare sunt mai scurte. Marea reformă a justiţiei britanice, nu-i aşa?

– Dar Brigada Antidrog?

Marenko se strâmbă.

– Drogurile nu mă deranjează cu nimic. Traficanţi, consumatori. După legea mea, şi-unii şi-alţii-s nişte javre. Şi-atunci, cui îi pasă, mm? Toată lumea ştie că prohibiţia e o glumă. Să faci ordine în traficul de droguri e ca şi cum ai încerca să-ndeşi o caracatiţă într-o plasă de cumpărături, dar cel puţin ştii *din capul locului* că n-are nici un rost. Nu-i ca-n blestemăţia asta de-aici. M-am săturat. Mi-e scârbă să tot încerc să sprijin legea. De-o vreme-ncoace, legea nu mai are nimic cu justiţia. Îşi râde de noi, Fox, lichele ca alde Capper şi Omul de Zahăr. Şi DeBruin, până i-a şters careva zâmbetul de pe buze.

– Legea există ca să-i apere şi pe nevinovaţi, şi pe vinovaţi.

– Ei bine, face o treabă bună de futu-i mă-sa cu apărarea vinovaţilor. De ceilalţi, însă, nu ştiu. Dacă-l înfundăm pe cine nu trebuie, se zice că e o eroare judiciară. Dar dacă un bandit scapă când e vinovat, asta nu se cheamă *niciodată* eroare judiciară. Şi exact aşa ni se întâmplă, mult mai des decât să băgăm la apă un nevinovat.

Îşi termină Guinness-ul.

– E rândul tău.

Fox stătea nesigură pe picioare. Nu-i era uşor să ţină pasul cu Frank Marenko, pahar după pahar. În pofida conversaţiei înverşunate, după-amiaza dobândise o nuanţă mai trandafirie, iar în bar domnea o atmosferă mai caldă, mai plăcută. Semn periculos, când un local din Londra începea să pară o a doua

reşedinţă. Dar făcu un semn cu capul către Henry, iar pe tejgheaua lustruită apărură încă un Guinness şi un gin tonic.

– Uite, ia-l pe Capper, de pildă, continuă Marenko, ambalat. Ştim că i-a făcut de petrecanie lui Elmore Crawford, ştim că a ras-o şi pe Flora Ellis. O ştim noi, o ştie şi el, o ştie şi avocata, tot împuţitul de nord al Londrei o ştie. Şi totuşi, trebuie să ne prefacem că habar n-avem. Asta-i diferenţa, nu? Le citim drepturile, le acordăm prezumţia de nevinovăţie, oricare cetăţean e nevinovat până la proba contrarie, şi toate rahaturile astea. Iar ei ne râd în nas. Îţi închipui că toată povestea nu-i decât o nenorocită de glumă. Fiindcă ei trăiesc în lumea tridimensională, dură, reală. Nu se ţin de jocuri cu cuvinte. Dacă i te pui de-a curmezişul lui Patrick Capper, nu mai scapi căcăţişuri de chichiţe tehnice. Ăsta nu se-ntreabă dacă ai alibi, sau dacă poţi fi reabilitat, ori dacă nu cumva te-a confundat cu altcineva, sau dacă ceea ce i s-a spus despre tine poate fi admis sau nu în instanţă. Îl superi o dată, şi te-a-mpuşcat ca pe-un câine. Într-un fel, trebuie chiar să-i admiri. Ei, cel puţin, au o concepţie asupra justiţiei. Te iei de ei, se iau de tine. Pe-asta n-ai s-o găseşti în nici un tratat de drept, dar cel puţin e o limbă pe care-o înţelege toată lumea. Iar justiţia e importantă, Fox. Nu poate aduce pe nimeni înapoi printre cei vii, nu uşurează durerea, dar, dacă oamenii ştiu că li se face dreptate, măcar îşi pot trăi viaţa mai departe.

Îşi termină monologul şi trânti halba de Guinness pe bar. Fox ştiu că urma să vorbească despre Tom O'Neill.

– Henry, strigă el, dă-mi un whiskey. Unul dublu.

– Şi ce-aveţi de gând să faceţi, şefu'? Să staţi aici şi să vă-mbătaţi?

– Ai tu vreo idee mai bună?

– Păi, oricum nu va face să vă treacă nici una din durerile astea de cap.

– Nu mă lua de sus. Făceam meseria asta pe vremea când tu încă-ţi mai udai budigăii la grădiniţă.

Ajunsese dincolo de beţie. Devenea volatil şi brutal. Fox se ridică să plece.

– Ai auzit de Venables? Se pare că are un prim suspect pentru asasinarea lui DeBruin.

Pe chip i se ivise o expresie ca şi cum ar fi vrut s-o zădărască.

– Ne vedem mâine, şefu'.

– Nu-i poliţist. Credeam că-ţi pare bine să auzi.

– Cred că tuturor ne pare bine.

– Pe mine mă bănuiai, curvo.

Fox îşi simţi sângele scurgându-se din faţă. Se aplecă spre el:

– Am înghiţit eu multe căcaturi de la matale, domnule detectiv şef inspector, dar nu-ţi permit să mă faci curvă.

– Atunci, cară-te-n pizda mă-tii.

Nu se aşteptase să-l lovească. Nu era o lovitură puternică. Fox nici nu urmărise asta. Să fi ştiut numai Marenko, putea să-l lase lat pe spate, cu laringele strivit şi testiculele tocate ca pentru hamburgeri. În schimb, îl pocnise cu pumnul drept, repezindu-l scurt de la şold, pentru a-i smuci capul pe spate. Marenko fu gata să cadă înapoi de pe taburetul de bar, însă Fox îl ţinea de rever cu cealaltă mână. Fusese o mişcare scurtă şi agilă, executată fără avertisment sau tapaj, şi nu atrase atenţia nici unui client, până când lui Marenko începu să-i curgă sânge din nas.

– Îmi puteţi semna demisia mâine dimineaţă, spuse ea.

Marenko o privi cu ochii holbaţi, apoi bâjbâi prin buzunar după o batistă. Şi-o ridică la nas, uimit. Sânge, pentru numele lui Dumnezeu.

– N-o să fie nevoie, Fox. Cred că m-am împiedicat de colţul covorului şi-am căzut. Şi-n plus, săptămâna viitoare pe vremea asta nici n-am să-ţi mai fiu şef.

Toţi cei din bar o urmăriră cu privirea în timp ce ieşea. Henry puse un whiskey, cu respect, pe capătul tejghelei.

– Eşti bine, Frank?

Marenko confirmă, ţinându-şi strâns batista la nas, în timp ce-şi dădea capul pe spate şi bea puţin whiskey. Arătă spre uşă, unde dispărea umbra lui Fox.

– Sindromul N.F., spuse el şi câţiva râseră, în timp ce Henry dădea din cap cu compasiune şi înţelegere.

Marenko avusese dreptate, nu era un poliţist.

Se numea Andy Murray, zis şi Grasu. Era prieten cu Michael DeBruin şi fusese interogat cu titlu de rutină, la începuturile anchetei. Raportul criminalistic despre nişte particule metalice albastre găsite în dormitorul lui DeBruin îl pusese pe Venables pe pista casei dărăpănate de lângă Balls Pond Road.

Murray îşi abandonase slujba de instalator-reparator, iar comisarul detectiv care-l chestionase îşi amintea că avea curtea

din faţă plină cu materiale de construcţii, un mixer pentru ciment, grămezi de cherestea, nisip şi, ce coincidenţă, metal albastru.

Reveniseră şi luaseră un eşantion. Laboratorul criminalistic din Lambeth confirmase că se potrivea cu materialul pe care-l găsiseră la locul crimei. Pentru Venables, atât era de ajuns ca să obţină mandatul de percheziţie. A doua zi, revenind la domiciliu, echipa găsise în curtea din spate, împachetaţi în celofan şi ascunşi sub altă stivă de scânduri, o pereche de adidaşi AirJordan şi un pistol semiautomat Glock 17 L de nouă milimetri, cu amortizor artizanal.

Mulajul unei urme de pas găsită în grădina casei lui DeBruin corespundea perfect cu talpa unuia dintre pantofi, iar expertizele balistice au asociat incontestabil glonţul extras din creierul lui DeBruin cu ghiventele din ţeava pistolului Glock.

La patru zile după asasinarea lui Michael DeBruin, Andy „Grasu” Murray, continuând să-şi declare sus şi tare nevinovăţia, era inculpat pentru omucidere cu premeditare.

Capitolul 58

În Regent Street, luminile erau aprinse, iar renii şi îngerii se zbenguiau în vitrinele de la Selfridges. Dimineaţa, pe acoperişuri şi în parcuri era chiciură, iar stejarii şi fagii din Green Park nu mai aveau frunze. Prin aer pluteau aromele calde de castane coapte, dinspre tarabele înşirate pe Oxford Street.

Venables preluase funcţia de D.C.I. în locul lui Marenko. Fox îl găsea ca pe o versiune mai costelivă a lui Clive Lloyd, cu ochelarii groşi, mustaţa perie şi părul sârmos înspicat cu argintiu. Avea o reputaţie bună de anchetator, dar se vorbea că nu-l caracteriza nici stilul neformalist al lui Marenko, nici umorul gros şi macabru al acestuia.

Era Crăciunul, perioadă de bunăvoinţă pentru toţi oamenii. Mă rog, nu şi în nordul Londrei şi nu de acel Crăciun. Doi bărbaţi fuseseră împuşcaţi într-o cârciumă din Kilburn, pentru o datorie la droguri, iar o femeie fusese găsită moartă, cu capul zdrobit, într-un azil din Barnet. Pe parcursul unei perioade de douăzeci şi patru de ore, avusese loc o înjunghiere în King’s Cross şi două accidente rutiere separate în Camden Town şi Belsize Park,

soldate cu cinci victime. Cadavrele începeau să se adune în haznaua Groparului. În curând, spunea James, aveau să le grămădească şi în parking, rezemate de pereţi ca nişte scânduri.

Profetice cuvinte. Peste doar trei zile, urma să se dezlănţuie iadul pe pământ.

Capitolul 59

Au găsit trupul lui Capper în camera de la etaj a unei mici cârciumi de lângă Essex Road, în King George. Intrase în local singur, pentru a încheia nişte afaceri, lăsându-şi haidamacii afară în maşină. Peste două ore, văzând că nu mai venea, unul dintre ei a intrat să-l caute. L-a găsit căzut pe spate, cu privirea spre tavanul de plastic lăsat în jos al unei magazii vechi. Avea două găuri de glonţ în frunte şi încă două în cămaşa de mătase cu eticheta creatorului de modă, de o sută cincizeci de lire sterline.

La vremea când sosi Fox, cu James şi Venables, echipele de reporteri forfoteau prin jurul cordonului poliţiei, filmând şi fotografiind pe oricine intra şi ieşea. Fox văzu furgonul mortuar şi Jaguar-ul lui Graveney printre autovehiculele poliţiei. Venables le arătă agenţilor legitimaţia şi trecură.

Patrick Capper zăcea cu faţa în sus, într-o cameră umedă şi deprimantă de la etajul întâi, cu creierii, cât mai rămăsese din ei, decorând tapetul pe o înălţime de un metru deasupra capului. Stătea pe jumătate răsucit, cu braţul şi piciorul drept în unghiuri anormale. În cameră domnea o duhoare sufocantă. În momentul morţii Capper îşi pierduse controlul asupra rectului şi vezicii. Aşa se întâmpla întotdeauna cu victimele asasinatelor prin împuşcare. Un fost mercenar S.A.S. îi mărturisise odată lui Fox că aşa afla dacă un om era cu adevărat mort. Nu-i lua pulsul, ci doar mirosea aerul.

– Doamnă, întrebă James, ăla de-acolo, pe perete, este creierul lui?

– Nu ştiu, T.J.

– Fiindcă, înţelegeţi, nu mă aşteptam să aibă aşa de mult.

Mai întâi Crawford, îşi spunea Fox, apoi Flora Ellis, DeBruin, iar acum Capper. Echipa lor avusese de-a face cu patru asasinate prin împuşcare în cincisprezece luni. La New York, n-ar fi însemnat mult, dar pentru o A.M.I.T. din nordul Londrei era un

număr impresionant. Existase o vreme când orice crimă prin împuşcare apărea automat pe prima pagină a ziarelor.

Capper căzuse răstignit pe mocheta roasă, cu o băltoacă de sânge închis, coagulat, împrejurul capului. James şi Venables se mulţumiră să observe scena din uşă. Fox îşi puse papucii albi şi păşi cu grijă în cameră.

– Vai, sărmanul Patrick, îl auzi ea pe James citând. L-am cunoscut bine. A fost un bou, Horatio.

Fox studie peretele, notând în carnet pata de sânge, cu traiectoria gloanţelor dedusă după dâra de sânge şi materie cerebrală. Forma stropiturii sugera că victima stătuse în picioare, când agresorul trăsese primul foc. Stropii nu erau perfect simetrici, ci se orientau puţin ascendent, în direcţie opusă trupului. Asasinul stătuse jos, probabil în fotoliul de lângă fereastră. Criminaliştii aveau să-şi formeze o impresie mai clară.

Privi trupul neînsufleţit. Fără obişnuita sa poziţie ţanţoşă, era aproape de nerecunoscut. O parte din coada-de-cal îi lipsea. Presupuse că experţii aveau să-i găsească rămăşiţele împrăştiate pe tapet.

Una dintre rănile de intrare, în partea din faţă a capului, era înconjurată de reziduuri negre, indicând că se trăsese de aproape. Judecând după mizeria de pe mochetă şi pereţi, rănile de ieşire din partea posterioară a capului erau enorme. Mai existau încă două răni, în mijlocul pieptului. Probabil gloanţele fuseseră trase după moartea lui Capper. Treabă de profesionist la fel ca în cazul Florei Ellis.

Legendele lumii interlope spuneau că Pat Capper se născuse într-o cameră de deasupra unui bar. Drumul lung şi întortocheat al vieţii sale îl adusese înapoi, pentru ultimul act.

Tehnicienii criminalişti aplicau praf pentru amprente, căutând probe pe covor. Capper rămânea aproape neluat în seamă, redus virtualmente la un personaj episodic al dramei. Graveney îşi terminase examinarea cadavrului şi-şi scotea mănuşile. Îi văzu pe Venables şi Fox şi dădu din cap în semn de salut.

– Aia de-acolo ce e? întrebă Venables.

După plecarea lui Marenko, accentul său moale şi tărăgănat îl făcea să sune ca un prezentator de ştiri la BBC.

– Servieta lui, răspunse Graveney.

– A deschis-o cineva?

– Sunt bani înăuntru, îi spuse un criminalist.

– Câţi?

– Nu i-am numărat. Dar conţine teancuri de zece şi cinci, legate cu elasticuri. Câteva mii în total, aş spune.

Venables îşi frecă fruntea care se încreţise în riduri mari, cu aparenţa cauciucului.

– Două plăgi împuşcate la cap, continuă Graveney. Şi încă două, în piept. Nici o altă rană sau leziune evidentă. Asasinat comandat, după cum arată, dar asta vă rămâne vouă să hotărâţi. Îl vom duce la laborator şi-i facem examenul post-mortem normal.

– Ora morţii?

– Acum trei ore.

Venables clătină din cap, cu uimire.

– De ce a intrat aici cu o servietă plină de bani şi şi-a lăsat gorilele afară? Şi de ce asasinul n-a luat banii?

– Am eu o teorie, spuse Fox.

Venables părea iritat că retorica lui era întreruptă de un subordonat, ba pe deasupra un subordonat de sex feminin.

– Poate a venit aici ca să facă o plată despre care nu voia să ştie nimeni, nici chiar oamenii lui. Capper era paranoid. De exemplu, putea să fi venit pentru a încheia un contract. Se poate să fi fost o întâlnire regulată. Localul e al lui.

– Al lui?

– Da, domnule. Îl cunosc pe domnul Capper din cadrul unei anchete anterioare.

– Înţeleg, se încruntă Venables.

– După poziţia trupului, aş presupune că a fost împuşcat în timp ce intra pe uşă. Prin urmare, fie asasinul avea deja cheia camerei, fie aceasta nici măcar nu fusese încuiată. Rămâne de presupus că Pat Capper venise la o întâlnire cu cineva, probabil chiar cu ucigaşul.

Venables analiză ipoteza.

– Dar atunci, de ce asasinul n-a luat banii? De ce a plecat, lăsând neatinsă o servietă cu câteva mii de lire sterline?

– Ia uitaţi-vă aici, îi întrerupse Graveney.

Ocoliră conţinutul capului lui Capper. Cineva scrisese cu sânge, pe perete, după uşă: JUSTIŢIE.

Cei trei detectivi priviră mult timp inscripţia cu cea mai mare uimire. Un atentat profesionist cu componentă emoţională. Nu avea sens, nici un sens nu avea.

– Poate ar fi bine să dezlipim tapetul şi să-l trimitem la analiza grafologică, spuse Fox.

Venables îi aruncă o privire care o înştiinţa că umorul ei nu era apreciat favorabil. Apoi, se întoarse şi ieşi din cameră.

– O, Christoase, exclamă el, privind în jos. Găsise o bucată din coada lui Pat Capper. I se lipise de talpa pantofului.

– Dumnezeule, aveţi grijă, exclamă un criminalist. Aia-i probă materială.

Venables îi aruncă o privire acră şi plecă.

Cei doi malaci ai lui Capper erau în bar, tolăniţi pe două scaune de lemn curbat, cu picioarele răscrăcărate. Erau supravegheaţi într-o tăcere rece de doi comisari în uniformă şi un sergent. Pe lângă aceştia, singurul cetăţean londonez cinstit prezent în momentul acela era cârciumarul. Stătea pe un taburet, în spatele barului, cu bărbia rezemată în mâini, părând cât pe ce să-l fure somnul. Probabil avea o viaţă interesantă, îşi spuse Fox. Patronul localului tocmai fusese lichidat la etaj, iar el nu era în stare să-şi ţină ochii deschişi. Cunoaştem, tăticu', poveste veche.

Barul mirosea a hamei vechi şi a fum de tutun. Avea lambriuri de lemn închis la culoare, ferestre cu geamuri mate şi o mochetă tocită. Nelipsitul poker mecanic, lângă uşă.

Haidamacii lui Capper erau dichisiţi ca de obicei. Purtau costume croite pe comandă şi cămăşi albe fără guler, proaspăt călcate, iar la mâini aveau ceasuri Rolex de aur. Plătiţi peste măsură, aproape cu siguranţă; Pat Capper ar fi putut s-o confirme. Fox şi-i amintea de pe vremea ultimei vizite la „The Pieman", în ziua când ea şi Marenko îl interogaseră pe Capper după asasinarea Florei Ellis. Îi poreclise în sinea ei Frumoasa şi Bestia; lunganul, cel mai tânăr dintre ei, cu părul său oxigenat ţepos, îmbrăcat impecabil, arăta ca un comerciant cu obiecte de artă; tovarăşul său era chel, cu fălci nebărbierite, clădit ca un frigider cu cap.

– Domnilor, începu Venables.

Se holbară la el ca şi cum ar fi fost o murdărie găsită pe călcâiul pantofilor lor de piele italiană.

– Ura, băieţi, îi salută Fox.

Sergentul în uniformă ridică privirea spre Venables:

– Erau înarmaţi, domnule.

Venables dădu din cap, apoi reveni spre cei doi.

– Ei, şi oare de ce ar avea nevoie de arme de foc doi gentlemeni cu înfăţişare respectabilă, ca dumneavoastră?

– Suntem braconieri, răspunse cheliosul, iar Fox strânse din buze, pentru a-şi stăpâni zâmbetul. Criminalii din ziua de azi. Ce glumeţi!

Venables se aşeză pe un taburet de la bar.

– Deci. O zi de muncă neplăcută, domnilor.

Priviri reci.

– Ce s-a întâmplat?

– Află. Mata eşti detectivu'.

– Nu vreţi să ştiţi cine l-a lichidat pe şeful vostru?

– N-avem nimic să-ţi zicem, curcane, replică tânărul.

– Un om într-adevăr dur, comentă Fox.

Cel tânăr stătea cu picioarele rezemate pe un scaun. I-l smulse, iar picioarele îi căzură pe podea. Fox şterse tăblia scaunului şi se aşeză.

– Eraţi bodyguarzii lui Pat, aşa e?

– Ce te priveşte?

– N-aţi făcut o treabă prea grozavă.

– Nu voia să... se răsti la ea tânărul, înainte de a apuca să se întrerupă. Chelul îi aruncase o privire prevenitoare. Domnul tânăr şi impetuos tăcu, rezemându-se de spătar, cu buzele strânse într-o linie subţire, furios că muşcase momeala.

– Nu voia să ce? Nu voia să intraţi cu el? Asta era să spui? se aplecă Fox înainte. Ei, şi de ce mă rog nu şi-ar fi luat Pat oamenii cu el? Fiindcă ştia cu cine avea întâlnire, nu? Se simţea în siguranţă. De asemenea, urma să încheie nişte afaceri serioase şi întotdeauna îi plăcea să facă aşa ceva de unul singur, nu? Cu siguranţă, nu avea încredere că doi nenorociţi ca voi pot să-şi ţină gura. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Flora Ellis, este? Povestea aia a transpirat, aşa-i?

Tare le-ar mai fi plăcut s-o omoare. Li se citea în ochi, o ură curată. Fiindcă ştiau că avea dreptate. Pat era creierul. Ei nu aveau decât muşchi şi, într-adevăr, nu-i câştigaseră încrederea. Da, Pat îi găsea nişte capsomani. Şi nu le convenea deloc.

– Cu cine avea întâlnire aici? îi întrebă Venables, cu glasul său de crainic de la BBC.

– N-avem nimic să le zicem jegurilor, declară cel tânăr.

– Fiindcă nu ştiţi nimic, sublinie Fox. Nu eraţi decât două gorile

de trozneală, este?

Tânărul se repezi înainte în scaun. Nea urâtu îl opri cu o mână pe braţ. Ce banc. De parcă l-ar fi putut ţine în loc. De parcă avea atâta autoritate.

Fox nu se clintise.

– Ce temperament iute avem. O slăbiciune fatală, fiule. Hotarul îngust dintre a fi un om dur ca Pat şi un sonat perfect. Ar fi bine să nu uiţi.

– Ajunge, Fox, o opri Venables.

Fox îl privi încruntată. *Ajunge*. Tipii ăia erau ca două cărţi deschise. Dacă-i dădea o jumătate de oră să-l momească pe tânăr, afla şi laptele pe care-l supsese. Indivizii care aveau atâtea de dovedit nu-şi puteau ţine gura nici măcar când voiau.

– Veţi fi acuzaţi amândoi de deţinere ilegală a unei arme de foc.

Când nu răspunseră, Venables dădu din cap spre James, care stătea rezemat de bar, împreună cu Rankin.

– Du-i la secţie. Consemnează-le declaraţiile.

– Să vină avocatul, ceru cheliosul.

– Îl puteţi chema pe Perry Mason, dacă vreţi, replică Venables, delectându-se cu propriul umor.

Fox îi privi plecând, cu regret. O dată ce ajungeau la secţie, până şi durul avea să-şi pună lacăt la gură. Începea să-i fie dor de Marenko, lucru pe care cândva îl crezuse imposibil.

Venables se apropie de cârciumar, care-l primi cu un rânjet larg, prefăcându-se că se trezea dintr-o reverie adâncă. Era un om masiv, cu constituţia unui boxer pus pe îngrăşat. Câţiva dinţi îi lipseau, observă Fox, mai degrabă din vina dentistului decât dintr-a boxului, judecând după starea puţinului smalţ care-i mai rămăsese în gură.

– Dumneata eşti barmanul? se răsti Venables.

– Norm Jarvis, întinse individul o labă.

Venables nu i-o luă în seamă.

– Sunt detectiv şef inspector Venables, iar dumneaei este detectiv inspector Fox. Suntem însărcinaţi cu anchetarea crimei.

– Nu-mi vine să cred, replică Norm. Toată lumea îl iubea pe bătrânul Pat. De ce să vrea careva să-i facă una ca asta?

– E clar că nu-l cunoşteai prea bine, remarcă Fox.

Zâmbetul individului se şterse.

– Ştiu că putea fi un băiat cam al dracu', da' ca şef era de

treabă. A făcut el în tinereţe oarece treburi ce nu se cădea, da-n ultima vreme era literă de lege.

– Te rog să nu-ţi baţi joc de noi, domnule Jarvis. Pat Capper era unul dintre cei mai mari traficanţi de droguri şi artizani ai violenţei din nordul Londrei.

Venables îi aruncă încă o privire. Se vedea clar că nu-i aproba stilul de interogatoriu.

– Ai auzit ceva în dimineaţa asta, domnule Jarvis? întrebă el.

– Ca de pildă, o împuşcătură?

– Da, confirmă iritat Venables. Ca o împuşcătură.

Jarvis clătină din cap:

– Nici pâs.

– La ce oră a sosit aici domnul Capper?

– Cam pe la vreo zece. A intrat, mi-a dat bună ziua şi a urcat sus.

– În ce scop?

– De un-să ştiu? E crâşma lui.

– Dar trebuie să te fi întrebat ce treabă avea sus.

Ochii lui Norm fulgerară de la stânga la dreapta, cum obişnuiesc unii oameni când vor să câştige timp de gândire. „Haide, Norm”, îl îndemnă Fox în sinea ei. „Cu siguranţă, ai avut timp să-ţi pui la punct povestea până acum. Nu pot să sufăr mincinoşii neatenţi.”

– Ei, uneori face afaceri aici. Strict legale, bun-înţeles. Da-i place să lucreze discret.

Fox ajunsese la capătul răbdării.

– Foloseşte căcăstoarele alea de cămăruţe împuţite de sus pentru întâlniri legitime de afaceri? Asta vrei să credem?

– Ce căcăstoare de cămăruţe împuţite? făcu Jarvis pe scandalizatul.

– Ei, nu-i chiar un lux de cinci stele, nu?

– Ăla-i birou’ meu.

– Ascultă, îl repezi Venables, noi nu suntem nici de la Forod, nici de la R.A.C. Prezintă-ne faptele şi atât.

– Folosea biroul dumitale pentru multe… asemenea întâlniri legitime? se interesă Fox.

Norm Jarvis dădu din cap:

– Când şi când.

– Cu cine se întâlnea?

– Nu ştiu. Cum ziceam, era discret.

– Dar, ca să ajungă în cameră, omul trebuie să fi trecut pe-aici, prin bar.

– N-n, mai este şi o intrare prin dos. Putea să intre pe acolo.

Fox clătină din cap:

– Vrei să spui că intră şi ies oameni pe uşa din spate a cârciumii dumitale, la orice oră din zi şi din noapte, fără ca dumneata să ai habar?

– Păi da' nu-i cârciuma mea. Era a lui Pat, de fapt. Eu ţin doar licenţa. Dumnezeu ştie acum ce-o să se-ntâmple.

– Cât de des aveau loc asemenea întâlniri, domnule Jarvis? întrebă Venables.

– V-am mai zis că nu ştiu. Erau treburile lui Pat.

– Deci nu ai nici cea mai vagă idee cu cine se întâlnise domnul Capper sus?

Norm clătină din cap, rânjind, aparent încântat că înţeleseseră.

– Cum a intrat asasinul în biroul dumitale?

– Nu ştiu. O fi avut o cheie. Era…

– Ştiu, încheie Fox în locul lui. Era cârciuma lui Pat.

– Mhm, zâmbi iarăşi Jarvis.

„Face pe prostul", îşi zise ea. Era la fel de prost ca Machiavelli. Nici în ruptul capului nu s-ar fi implicat ca martor în toată povestea, atâta lucru era clar.

– Câte persoane erau în bar la ora crimei, domnule Jarvis? continuă Fox.

– Păi, nu pot să fiu sigur, fiindcă nu ştiu când s-a-ntâmplat crima, nu?

Fox îşi stăpâni furia.

– Atunci, în dimineaţa asta. Câţi clienţi au fost aici?

– Ca la vreo duzină. Vin şi pleacă.

– Ne poţi da numele lor?

Norm ezită, apoi clătină din cap:

– Toţi erau noi.

La asta, până şi Venables ridică privirea:

– Într-o dimineaţă ploioasă de joi, în decembrie, ai o duzină de clienţi şi nu-l cunoşti nici măcar pe unul? Doar nu erau cu toţii turişti japonezi.

– A, nu erau japonezi, confirmă Norm. Dacă erau japonezi, mă prindeam eu. Ăia au ochii altfel.

Lui Fox îi venea să se întindă peste bar ca să-l înşface de gât. Norm îşi şarja rolul de tolomac.

– Cu siguranţă, la ora aia nu vin decât obişnuiţi ai localului.

– În mod normal, da. Da-n dimineaţa asta… ridică el din umeri. Pe nici unu' nu-l cunoşteam. Curios, nu că da?

– Foarte curios, fu Fox de acord.

– Vom avea nevoie de o declaraţie, spuse Venables. Trebuie să vii cu noi la secţie.

– Mda, bine. Cred că Pat n-o să se supere dacă închid pentru câteva ore. În situaţia asta.

– Nu, îi dădu dreptate Fox. Cred că nu va avea prea multe de comentat în situaţia asta.

Capitolul 60

Fox îl opri pe James când ieşi din Camera 4C a secţiei de poliţie din Islington.

– Ai luat declaraţiile? îl întrebă.

– Aşa cum sunt.

– Ce-au avut de spus?

– Se declară ca fiind şoferul şi asistentul personal al decedatului. Azi-dimineaţă, la orele 10:45, l-au dus cu maşina la King George. El le-a spus că avea de rezolvat nişte treburi, cerându-le să-l aştepte afară. N-au idee în ce-or fi putut consta treburile astea, nici nu susţin că ştiu cu cine avea întâlnire. Au aşteptat vreo două ore, după care unul dintre ei, cheliosul, a intrat şi l-a găsit în camera de la etaj, într-o stare vizibil foarte proastă. Fiind un cetăţean cu conştiinţă civică, a chemat imediat ajutor, la 999. Relatările amândurora se coroborează destul de bine. Au fost acuzaţi de posesiune ilegală a unei arme de foc.

– Atâta tot?

– Atâta tot. Mă rog, ştiam că n-aveam să primim cine ştie ce ajutor din partea lor.

– Fără îndoială, vor dori s-o rezolve între ei.

– Poate că într-adevăr nu ştiu cu cine avea întâlnire Capper azi-dimineaţă. Era paranoid de teamă să nu-l toarne cineva.

O urmă pe culoar, spre automatul de cafea.

– Semne bune anul are.

– Ce vrei să spui?

– DeBruin. Capper. Doi ticăloşi de marcă, băgaţi la congelator în ultimele şase săptămâni. Este un motiv de sărbătorire.

Fox luă un pahar de polistiren şi îl umplu cu cafea. Apoi, încercă zahărul. Se terminase. Nu mai aproviziona nimeni aparatul ăla nenorocit?

– De fapt, ideea unei sărbătoriri mi se pare foarte potrivită. Vrei să bem ceva diseară?

– Cine mai vine?

– Doar noi doi.

– Nu te laşi niciodată, aşa-i?

– Sunt un tip tenace. E una din fermecătoarele mele calităţi.

– Singura.

James luă o ciocolată fierbinte, cu două doze de lapte praf. Christoase, parc-ar fi băut noroi.

– Tot te mai vezi cu dr. Moarte? o întrebă el.

– Se numeşte Simon.

– De el vorbeam. Ce are el şi eu n-am?

– Faţă. Şarm. Bani. Sensibilitate. Inteligenţă. Umor. Să mai continui?

– Am şi eu simţul umorului, protestă James.

– Mhm.

Sorbi din ciocolată, strâmbându-se.

– N-o să iasă nimic.

– Pentru numele lui Dumnezeu.

– Şi ştii de ce?

– Oricum ai să-mi spui, aşa că de ce-mi mai ceri permisiunea?

– Fiindcă nu e poliţist. N-o să înţeleagă că pentru tine munca e pe primul plan. În viaţa lui n-o s-o înţeleagă. E medic. Crede că munca lui e pe primul plan. Aşa că, şi tu şi munca ta treceţi pe planul doi. Înţelegi ce vreau să zic?

– Ţi-ai ratat vocaţia. Trebuia să te faci filozof.

– Încă nu te-ai culcat cu el? încercă James să pară nepăsător, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme.

Fox îşi simţi obrajii înroşindu-se. Christoase, bărbaţii ăştia! Erau obsedaţi de sex. Încontinuu te pocneau cu el în cap. Era o armă.

– Te priveşte cu ceva, T.J.?

– Mda, bănuiam eu că aţi făcut-o. Mare greşeală. Acum, ai să suferi.

– Şi ce te doare pe tine? Porţi un număr prea mic la prezervativ, sau se luau de tine ceilalţi băieţi în şcoală?

– Nu încerc decât să-ţi elucidez problema. Toţi şi-au dat

seama.

– Ce şi-au dat seama?

– De ce ţi-e greu să cucereşti bărbaţii.

Fox îşi stăpânea nervii cu mare dificultate.

– Mi-e greu să cuceresc bărbaţii fiindcă cei mai mulţi sunt complet bătuţi în cap ca tine.

James ridică din umeri:

– Voiam doar să te ajut.

– N-am nevoie, replică ea şi se îndepărtă.

Capitolul 61

Sala de Incidente era ticsită, cu o atmosferă plină de fum şi ceşti de cafea din polistiren împrăştiate peste tot. Honeywell şi Rankin compuseseră o colindă de Crăciun şi începuseră s-o cânte:

Departe de Înger, morţii-abia încap,
Pat Capper, săracu', a luat-o-n cap.

Când intrară, Honeywell aruncă spre James ediţia de seară a ziarului.

– Ai văzut asta, barosane? întrebă el.

Capper apăruse pe prima pagină. Se vedea o fotografie neclară cu cadavrul dus pe targa din King George, iar un insert în colţul din dreapta-jos îl arăta participând la inaugurarea unui *night-club* din Soho, cu o anumită personalitate din lumea spectacolului, în urmă cu doar o lună. Titlul anunţa: BOSS AL LUMII INTERLOPE ASASINAT ÎNTR-O CÎRCIUMĂ LONDONEZĂ.

– Ager titlu, comentă Fox.

– Scurt şi la obiect, îi dădu James dreptate.

Întoarse foaia. Pe pagina a treia erau tipărite alte amănunte despre crimă, lângă obligatoriul nud. James citi:

– „Crima pare să facă parte dintr-o feudă a lumii interlope şi se zvoneşte că ar fi o răzbunare pentru împuşcarea gangsterului Elmore Crawford, din Yardie, în urmă cu un an şi trei luni, faptă pentru care Capper a fost acuzat, apoi eliberat. O martoră a Coroanei, în cazul respectiv, a fost găsită asasinată. Poliţia nu a reuşit să pună pe nimeni sub acuzare în nici unul dintre aceste două cazuri, iar inspectorul superior însărcinat cu ancheta a fost de atunci transferat."

– Aiureala asta de unde-au mai scos-o? şuieră Honeywell. Şefu' şi-a cerut el însuşi transferul. Ăştia dau impresia că a fost zburat.

– Eu nu apar pe nicăieri? se interesă Fox.

– Numai dacă tu eşti asta de pe pagina trei, replică James.

– Se menţionează că pe perete a fost mâzgălit cuvântul JUSTIŢIE, cu sângele lui Capper?

James clătină din cap.

– Atunci stăm bine.

James aruncă ziarul la coş.

– Alo, eu citeam, protestă Honeywell.

Pe avizier erau prinse fotografiile lui Capper, în mod excepţional nu din revistele de lux, pozând cu celebrităţi din lumea londoneză a spectacolului. În acele clişee şapte-pe-doisprezece alb-negru, Capper zăcea cu faţa în sus pe mocheta tocită a unei cârciumi din Islington, cu două răni de glonţ în cap şi altele două în piept. Fotografiile fuseseră făcute din diverse unghiuri ale camerei şi, în toate, conţinutul craniului lui Capper ocupa un loc proeminent.

Un glumeţ prinsese la avizier un bilet: „Dragă Moşule, Adu-mi dacă poţi un cap nou de Crăciun. Cu drag, Pat. P.S. Aş prefera unul cu coadă."

Mai erau afişate un plan topografic al localului şi o hartă cu străzile din zonă, mărită de câteva ori.

Venables năvăli în cameră, cu o mutră enervată.

– O.K., potoliţi-vă! strigă el, iar în jur se lăsă tăcerea. Aţi citit cu toţii ultimele ediţii, ştiţi ce se spune despre povestea asta. Că e începutul unui război între bande. Prostii de-ale ziariştilor. Aş vrea s-o rezolvăm cât mai repede şi să le-o băgăm în cur.

Unii dintre oameni chiuiră la adresa expresiei necaracteristice pentru Venables. „Curajoase cuvinte", îşi spuse Fox. „Dar, dacă e vorba de un atentat profesionist, vom avea nevoie de mai mult decât cuvintele. Avem nevoie şi de un dram de noroc."

Venables se aşeză.

– Aţi văzut harta clădirii, la avizier. Credem că s-a întâmplat aşa: asasinul lui Capper a intrat în clădire pe uşa d-aici şi a urcat pe scara din spate, până la etajul întâi. Nu se vede nici o urmă de forţare a intrării, ceea ce înseamnă fie că uşa camerei era descuiată, fie că individul avea cheia. S-ar putea chiar ca însuşi decedatul să-i fi dat o cheie, întrucât avem toate motivele de a

presupune că Patrick Capper îl cunoştea pe ucigaş. Credem că acesta l-a aşteptat pe Capper să sosească şi, de cum a intrat pe uşă, a scos un pistol cu surdină şi l-a împuşcat mortal. Încă mai aşteptăm raportul criminalistic, dar nu ard de nerăbdare. A fost o crimă premeditată.

Venables porni prin cameră verificând mersul anchetei. Câţiva membri ai echipei fuseseră însărcinaţi cu investigaţiile din uşă în uşă. Până acum, nu obţinuseră nimic, spuneau ei.

– Oricum n-o să ne vorbească nimeni, domnule, interveni James. Toţi au citit ziarele. Cine are chef să fie martor al unui schimb de focuri între bandiţi, ca să păţească la fel ca Flora Ellis?

– Barosanu' are dreptate, confirmă Honeywell. Asta-i o treabă de genul care se rezolvă privat.

Venables căzu pe gânduri, bătându-se cu capătul pixului Parker în bărbie.

– Uite ce facem. Vreau o listă cu asociaţii lui Capper şi una cu concurenţii. Îi vom ataca din plin, *night-club*-urile, barurile, cluburile de arte marţiale, toate localurile. Strângem şurubul. Îi înfundăm pentru încălcări ale regulilor de pază contra incendiilor, nereguli cu licenţele de vânzare a alcoolului, tot ce vă trece prin minte. Jucaţi ca la carte, dar aveţi grijă să le faceţi viaţa un infern. Îi vom urmări zi şi noapte şi-i vom amenda pentru cel mai mic gunoi aruncat pe jos, până obţinem informaţiile pertinente. E clar?

Oamenii dădură din capete. Nu erau entuziasmaţi, dar ştiau că trebuia s-o facă.

– Şi-acum, ce e cu acest Elmore Crawford? Sunt dezolat că trebuie s-o spun, dar s-ar putea ca ziarele să aibă dreptate. Este posibil să existe o legătură între cele două crime. Va trebui să vorbim cu familia lui, cu prietenii apropiaţi, cu asociaţii de afaceri, să aflăm ce făceau azi, între orele zece şi jumătate şi unsprezece. Honeywell, Rankin, răspundeţi de treaba asta.

Cei doi detectivi schimbară o privire. Mamă, ce bucurie.

– De asemenea, trebuie să ne interesăm de toţi duşmanii personali pe care i-a putut avea Capper. Poate trăia cu nevasta cuiva. Trebuie să acoperim toate unghiurile posibile. Am întocmit o listă de sarcini. Am s-o pun la avizier. Toate învoirile în week-end se contramandează. Stăm pe capul cazului ăstuia până se rezolvă.

Oamenii se ridicară în picioare, stingându-şi ţigările şi

începând să se îmbrace. Fox se aplecă spre el:

– Domnule, nu cumva ne-a scăpat ceva?

Expresia de pe chipul lui Venables era ca un tablou.

– Da, Fox?

– Inscripţia de pe perete. JUSTIŢIE.

Acel detaliu anume fusese ascuns de cunoştinţa presei.

– Ce-i cu ea?

– Nu are sens, dacă a fost un omor între bande. Pare ceva personal.

– De-asta abordăm perspectiva Elmore Crawford.

Fox se întrebă de ce o fi fost Venables atât de agresiv. „Poate”, îşi spuse ea, „pentru că e la fel de nedumerit ca noi de detaliul ăsta discordant.”

– De ce s-ar fi întâlnit Capper între patru ochi cu cineva din Yardies? Şi-ar fi luat body-guarzii cu el.

– Îţi mulţumesc, Fox. Am reţinut ideea. Şi-acum, la treabă. Avem multe de făcut.

Radford îi privea peste ochelarii săi cu rame de aur.

– Aţi făcut vreun progres până acum?

– Încă nu, domnule, răspunse Venables. Ţinem sub presiune firmele locale şi ne parvin tot felul de zvonuri. Încă mai credem că a fost un omor comandat.

– Ce-aţi primit de la criminalistică?

– Muniţia a constat în gloanţe dum-dum de calibrul patruzeci şi cinci. Artizanale. Două dintre cele patru proiectile nu sunt mutilate prea rău, iar băieţii de la laboratorul balistic spun că le pot compara cu ghiventele unei arme, dacă o găsim. În cameră s-au mai găsit multe fire de păr şi fibre textile străine, poate prea multe. Nu se mai făcuse curat de o bună bucată de vreme.

– Dar acea inscripţie scrisă pe perete? JUSTIŢIE. Ar proceda astfel un profesionist? Poate ar fi mai bine să ne concentrăm toate resursele asupra unei motivaţii personale de răzbunare.

Venables tăcu. Fox privi spre tavan.

– Aş dori să acopăr toate aspectele, spuse Venables.

Radford ridică din umeri:

– Mă rog, dumneata eşti şeful. Numai rezolvă cazul. Îţi pun la dispoziţie toate resursele de care ai nevoie. Dar *rezolvă-l!*

Capitolul 62

Leicester Square era mohorât, dominat de un frig amarnic. Michael dârdâia în geaca sa de doc. Fox stătea aşezată alături, sub chipul alter-ego-ului ei, Janie, cu haine de piele, ciorapi-plasă şi inele argintii ieftine. În timp ce traversa Panton Street, un bărbat îi strigase din maşină:

– Cât ceri?

Indignată şi fascinată, încercase să-l ignore.

– Îmi sugi scula pe-un pol? nu se lăsase tipul.

– Poţi să mă pupi în cur pe gratis, replicase Fox.

Claxonând entuziast, omul pornise în paralel cu ea.

– O.K.! acceptase, zâmbind radios, cu o nerăbdare aproape puştească.

Acum, stătea aşezată în scuar, lângă toţi nebunii, toxicomanii şi prostituatele. Turiştii făceau coadă la casa de bilete a speluncii cu jumătate de preţ de lângă staţia de metrou. Porumbeii păşeau ţanţoşi prin dreptul băncilor, ciugulind firimituri.

Lângă ea, Michael îşi ţinea capul în piept, cu umerii aduşi, având obrajii neraşi şi cearcăne vinete sub ochi. Arăta ca toţi dracii.

– Ce ştii, Michael?

Îi curgea nasul. Şi-l şterse cu mâneca scurtei de doc. Era încordat, într-un hal cum niciodată nu-l mai văzuse. Pe buza de sus avea broboane de sudoare, iar respiraţia îi mirosea fetid.

– Bătrâna a trebuit să-şi facă o histerectomie.

– Îmi pare rău de ce aud, Michael.

– Tot pe mine dă vina, se aplecă el înainte, lăsându-şi un moment capul în mâini, după care şi le împinse prin părul negru, lung şi slinos.

Fox vârî în gură o lamă de gumă şi rămase aşezată, cu picioarele puţin depărtate şi ambele mâini în buzunarele scurtei de piele bătute în ţinte. „Ţine minte să nu faci niciodată treaba asta la birou”, îşi spuse. Dar găsea în ea şi o anume libertate. Nu toate meseriile îţi dădeau posibilitatea să-ţi arăţi lenjeria prin Leicester Square, rămânând noaptea un contribuabil demn de respect.

Pe neaşteptate, Michael se îndreptă din spinare:

– Vrei să vorbim despre Capper?

– Cine i-a făcut-o, Michael?

– Mac.

Nu se întâmpla pentru prima oară s-o mintă, era sigură, dar acum îl prindea prima dată cu minciuna. O fi omorât-o Stuart Grayden pe Flora Ellis, dar de moartea lui Patrick Capper nu putea fi vinovat, de asta era sigură. În momentul asasinării lui Capper, Grayden se aflase în Marbella, unde încă mai era şi acum. Recent, îşi cumpărase o vilă pe Costa del Crime şi-şi petrecea iernile acolo. Din motive de sănătate, fără nici o îndoială. De fapt, ştia cine-l ucisese pe Patrick Capper. Era un dur din Birmingham, George Lennox, poreclit Tancul. Campania lui Venables împotriva asociaţilor interlopi ai lui Capper adusese într-adevăr câştiguri, căci fusese arătat cu degetul de patru turnători diferiţi. Dar nu aveau nici o dovadă concludentă, nici un martor, şi nici măcar asociaţii lui Capper nu ştiau cine îl plătise pe Lennox ca să-l lichideze. Când Venables se dusese la Birmingham să discute cu el, individul ceruse imediat să vină avocatul. Ancheta se împotmolise pe loc şi de atunci nu mai înaintase nici măcar cu un pas.

Fox se hotărî să-i facă jocul.

– De unde ştii că a fost Mac? îl întrebă ea.

– Din auzite, mormăi Michael.

– Din auzite.

„Ia uite-n ce hal e”, reflectă Fox. Chiar dacă auzise ceva, era prea năuc ca să găsească vreun sens. Tocmai se declarase bun de nimic. Mare păcat. Ciripitorii ca Michael nu apăreau la orice oră în viaţa unui detectiv.

– Michael, când a murit, Capper avea cinci mii de lire sterline la el, într-o servietă. De ce asasinul n-a luat banii?

– Ar fi fost necinstit.

Fox clipi din ochi, surprinsă.

– Necinstit?

– Fusese plătit ca să-l împuşte. Nimeni nu-l plătise şi ca să-l prade.

– Cine l-a plătit?

– Yardies-ii.

– Vreun nume, ceva?

– Nu ştiu.

Clătină din cap. O nouă scorneală, era sigură. Îi aruncă o ultimă privire, cum stătea acolo, cu nasul curgându-i, cu ochii încercănaţi şi adânciţi în cap. Într-un mod ciudat, avea să-i simtă

lipsa.

– Ai grijă de tine, Michael, mai spuse, ridicându-se să plece.

– Am auzit nişte căcaturi cam ciudate, spuse el.

Fox ezită, apoi se aşează la loc.

– Ce fel de căcaturi ciudate?

– Alaltăieri noapte, stăteam şi eu la un pahar cu un cunoscut de-al meu. Un sclifosit al dracu'. Locuieşte în Notting Hill.

Fox nu răspunse, privind un bărbos cu tricoul scos din blugi care se întrecea la răcnete cu o negresă nu mai mare de paisprezece ani. Un turist într-un hanorac cu steagul german cusut pe glugă făcea fotografii. Folclorul britanic în acţiune.

– A zis că-l are-n buzunar pe sticletele ăla, continuă Michael.

Fox trase adânc aer în piept. Oare voia să audă şi restul?

– Şi cine e prietenul ăsta al tău, Michael?

– Nu-ţi pot spune cum îl cheamă. Da-i un barosan. Unul din cei mai mari importatori din ţară, cred.

Era obiceiul lui Michael să dea impresia că se tutuia cu toţi jucătorii din East End-ul Londrei, când de fapt nu făcea decât să repete zvonuri. Totuşi, unele dintre zvonuri aveau la bază un sâmbure de adevăr, iar Fox se deprinsese să nu-i elimine complet nici o poveste.

Nici chiar acum.

Când vorbi din nou, în voce i se simţea o nuanţă tăioasă.

– Dacă nu-mi poţi spune numele, la ce naiba-mi foloseşte?

Un timp, Michael nu zise nimic, cu mâinile sale uriaşe atârnând între genunchi şi degetele încleştându-se unele peste altele şi desfăcându-se iar, ca nişte viermi într-un vas.

– E poreclit Panther, spuse el. De fapt, îl cheamă Ahmed Khan. E pakistanez. Are relaţii la Heathrow, e bine?

Fox aştepta.

– Oricum, se lăuda cum că-l are pe sticlete în buzunar şi poate să plaseze câte căcaturi vrea, că nimeni n-o să se-atingă de el.

– Cui îi spunea chestiile astea?

Michael ridică din umeri:

– Le spunea, atâta tot.

Fox îşi imagina scena. Acel Panther, cu unul dintre băieţii cei mai cunoscuţi pe plan local, Mickey Dichisitu sau Charlie Williams, la un club de biliard sau într-un cazinou ilegal. Michael se învârtea prin apropiere, ca mesager al cuiva, poate, sau doar căutând să duşcănească vreun pahar uitat pe o masă. Auzea

câteva cuvinte, încropea o poveste din celelalte vorbe auzite, inventa restul, ca să-i trezească ei interesul. Păşea pe un teritoriu periculos.

– Şi cum îl cheamă pe sticlete?

– E-un prieten de-al tău. Malacul ăla afurisit cu părul alb şi cu nume sucit. Cum îi zice? Marenko.

Fox îşi mută privirea, cu gândurile în plin iureş. Elucubraţiile unui toxicoman. Frank îşi făcuse o mulţime de duşmani. Cineva îi cocea o figură. Asta trebuia să fie.

– Te mai caut eu, Michael, spuse, luând-o din loc.

– Nu te mint, mai strigă Michael pe urmele ei, cu un glas ce părea disperat.

Capitolul 63

Se întâlniră în Anchor, lângă Southwark Bridge. Era o zi geroasă de iarnă. Fox privea un om care se lupta cu o rafală neaşteptată de vânt care ameninţa să-i întoarcă pe dos umbrela, pe Bankside. Tamisa era plumburie şi duşmănoasă, stârnind jerbe de spumă la provele remorcherelor şi ale barjelor.

În cârciumă domnea o căldură înăbuşitoare. Asta era problema iernilor englezeşti, îşi spuse Fox. Îţi era sau prea frig, sau prea cald. Stropii de ploaie scânteiau ca nişte cioburi de diamante pe paltonul Burberry al lui Simon. Era ziua lui liberă, dar Fox venise în hainele de lucru, un mantou trei-sferturi de lână neagră şi pantofi sobri. Era prea frig pentru eleganţă. Singura concesie făcută luxului era o eşarfă Hermes.

Stăteau aşezaţi la parterul Clink Bar-ului, sub grinzile tudoriene, Simon având în faţă un pahar mare de Caffrey's. Barul se umplea treptat cu funcţionari. Din boxe, Marvin Gaye cânta *Sexual Healing*. Cum nu se putea mai nimerit.

– Te-am văzut alaltăieri seară la actualităţi, spuse Simon. Asasinatul din lumea bandelor. Aţi luat urma sau n-ai voie să comentezi?

– Am adunat suspecţii obişnuiţi, răspunse ea.

Simon zâmbi:

– Parc-am fi în New York sau Chicago. Încă mai mi-e greu să mi te imaginez ca pe o detectivă înrăită.

Fox zâmbi:

– Atunci, ai grijă să nu mă înrăieşti tu.

– Este într-adevăr un război între bande, aşa cum scrie în ziare?

Spera să abandoneze subiectul. Conversaţiile despre munca ei continuau s-o stânjenească. Îi simţea încontinuu dezaprobarea. Sau poate că, undeva în adâncul ei, simţea şi ea că putea fi ceva… În fine, ceva ciudat… în legătură cu dorinţa unei femei de a fi poliţistă.

– Nu cred, răspunse.

– Nu pari prea entuziastă.

– Mă străduiesc la fel de tare ca toţi ceilalţi din echipă să aflu cine l-a omorât pe Patrick Capper. Dar, ca să fiu brutal de sinceră, fiecare oră folosită în scopul ăsta mă nemulţumeşte. Capper era un ticălos, care dispreţuia complet societatea.

– Cu alte cuvinte, n-aveţi nici o pistă, conchise Simon, probabil încercând să facă o glumă, oricât de nereuşită.

Fox însă o luă în serios.

– Ne aflăm în familiara situaţie de a şti cine e autorul, dar a nu putea să luăm nici o măsură. Nu ştim de ce a făcut-o, nici cine l-a plătit ca s-o facă. Întrebarea care se pune nu e „cine-i criminalul”, ci „din ordinul cui”. Numai că făptaşul se ascunde după avocat, aşa că n-o vom afla niciodată. Uneori, îmi spun că ar fi foarte bine dacă am putea readuce masa de tortură.

– Noroc că ştiu că glumeşti.

– Sigur. Oricum, mă refeream la avocaţi, nu la infractori.

– Nu e vina lor.

La fel ca ea, nici Simon nu voia să insiste asupra subiectului, dar nu se putea abţine.

– Evident că nu. Ei nu fac decât să bage banii-n buzunar şi să-i ajute pe ucigaşii plătiţi să scape nepedepsiţi, liberi să-şi continue activităţile firmei. Economie de piaţă, nu?

„Auzi la ea. Parc-ar fi Marenko.”

– Numai fiindcă nu-i puteţi închide pe anumiţi oameni, nu trebuie să daţi vina pe toată breasla avocaţilor.

„O, nu. Uite că iar o luăm de la-nceput. Nu ai nimic de câştigat; ţine-ţi gura şi gata.” Dar simţea furia arzând-o în stomac şi se pomeni spunând:

– Sigur. Înclinăm balanţa în defavoarea victimelor şi dăm vina pe poliţişti că sunt proşti. E o soluţie excelentă, nu?

Simon se înroşi la faţă.

– Şi-atunci, ce propui? Gheata spaniolă ca mijloc de rutină pentru interogatorii?

– Vreau să spun că legea înclină împotriva celor care o respectă. Dă-mi voie să te întreb un lucru: dacă un avocat ştie despre clientul lui că e vinovat ca dracu' şi totuşi îl scapă cu bine, înseamnă că se comportă etic? O face în interesul societăţii, al tău şi al meu?

– Hai mai bine să revenim la încarcerările cu izolare şi la bătăi.

– Nu vorbi aşa cu mine, Simon. Eu, spre deosebire de tine, ştiu despre ce vorbesc. Îmi amintesc de un puşti pe care l-am arestat mai demult, când lucram în uniformă. Toată viaţa fusese certat cu legea – furturi din magazine, spargeri, tâlhării mărunte – şi apoi, într-o noapte, şi-a pierdut controlul şi l-a lovit mortal în cap pe un şofer de taxi, pentru o taxă de şase lire sterline. Cel mai probabil e s-o fi făcut fiindcă taximetristul era chinez. Juraţii au declarat că fusese omor din culpă, iar judecătorul i-a dat doi ani. A ieşit condiţionat, după nouă luni. Asta-i justiţie la tine? Cum rămâne cu soţia şi copiii taximetristului? Ei nu şi-au pierdut soţul şi tatăl numai pentru nouă luni; l-au pierdut pentru toată viaţa. Când mori, nu mai ai nici un avocat deştept după care să te ascunzi, nici un sistem de eliberare condiţionată din mormânt. Nu poţi declara recurs, când ţi-a zdrobit capul un derbedeu în Doc Martens. La trei luni după punerea în libertate, a fost arestat din nou pentru că desfigurase un om cu un brici, într-o încăierare la cârciumă. Cine urmează? Eu? Tu?

– Atunci, hai să ne întoarcem la Gestapo. Aşa ceva o să le rezolve pe toate.

– Nu asta voiam să spun.

– Atunci, *ce* voiai să spui? Pentru că vorbeşti de parc-ai fi Himmler.

Fox privi în jur. Oamenii de la masa alăturată se întorseseră spre ei, auzindu-le glasurile ridicate. „E timpul să ne potolim", îşi spuse ea.

Dar trebuia neapărat să aibă ea ultimul cuvânt. Coborî vocea:

– Dacă eu vorbesc ca Himmler, tu eşti leit Celine Dion. Dragostea schimbă totul, nu?

– Trebuie să avem legi.

– Sigur că trebuie. Cu condiţia să funcţioneze. Ale noastre sunt de o imperfecţiune patentată, nu fac decât să le dea câtorva cretini posibilitatea de a se îmbogăţi. Mă refer la avocaţi şi

delincvenţi – iar în ultima vreme e cam greu, uneori, să-i deosebeşti pe unii de alţii.

– Nu poţi acuza câţiva oameni lipsiţi de principii pentru toate bolile societăţii.

– Bolile societăţii provin de la regulile care guvernează societatea. Corupţia se supune legii gravitaţiei, se lasă în jos, nu în sus. Ar fi prea mult să cer ca avocatul să fie obligat, atât de lege cât şi de etică, să ştie şi să creadă în inocenţa clientului înainte de a-l reprezenta?

– Oricine are dreptul la reprezentare legală. Este una dintre bazele constituţiei noastre.

– Chiar aşa? Şi-atunci, pe cine apără constituţia? Pe criminalii de carieră înveteraţi, pe violatorii de copii, pe asasinii profesionişti?

– Libertăţile civile sunt cele care fac ca societatea noastră să fie civilizată. Ele stau între noi şi Hitlerii şi Stalinii de pe lumea asta.

– Uită-te-n jurul tău. Asta nu e civilizaţie; este numai aparenţa ei. Parc-ar fi un decor de film de la Hollywood: arată splendid, dar totul nu este decât faţadă, încropită din câteva lemne şi cuie. Legile noastre sunt călcate în picioare zilnic, de nişte oameni pe care-i doare-n cur de libertăţile civile.

– Eşti isterică, declară Simon.

Până în acel moment, nu fusese decât litania ei cotidiană, o frustrare profesională faţă de ceea ce considera Fox o trucare a zarurilor. Ce anume o răni se, în acest ultim comentariu, nu ştia. Poate critica implicită la adresa sexului ei. „Eşti stridentă şi femeie, deci eşti isterică.” Frustrarea însă i se metamorfoză brusc în furie, iar când se înfuria, devenea rea.

– Şi soţia ta? şuieră ea, văzându-i pe chip deznădejdea de a auzi menţionat numele Annei într-un asemenea context; dar nu se mai putea opri.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul care a omorât-o?

– Nu prea cred că e acelaşi lucru.

– Băiatul care-a provocat accidentul era beat. Conducea fără permis. Asta nu te revoltă?

– Acum nu mai putem face nimic ca să schimbă situaţia. Tu ce-ai vrea să faci, să-l spânzuri?

– Cât a primit – un an? Ţi se pare just?

– E silit să trăiască toată viaţa pe conştiinţă cu ceea ce a făcut.

– Porneşti de la ipoteza forţată că îl mustră conştiinţa. Sau, poate, nu poţi dormi noaptea decât spunându-ţi că îi pare rău pentru ceea ce a făcut?

O, cât ar mai fi vrut să-şi poată muşca limba. Era o cruzime.

– Răzbunarea n-ar schimba nimic, replică Simon.

– Nu, ai dreptate. Nici eu nu cred în răzbunare. Dar cred în protejarea celor nevinovaţi. Printre noi trăiesc monştri, Simon, iar căpoşii ca tine…

– … Căpoşi?

– … Îşi ascund capul în nisip şi par să creadă că toţi pot fi reformaţi. Ei bine, nu pot.

Se aplecă spre el, peste masă.

– Vrei să ştii ce i-a făcut ticălosul ăla lui Kate Mercer înainte de a o ucide?

– Nu, şi te rog să vorbeşti mai încet. Nici toţi ceilalţi de pe South Bank nu vor să afle toate detaliile sinistre.

Îşi goli paharul.

– Ia uite cât s-a făcut ceasul. Nu trebuie să te întorci la lucru?

Remuşcarea şi jena o cuprinseră la fel de repede ca furia dinainte. Dintr-o dată, deveni conştientă în mod acut de lumea din jur.

– Ba da, hai să mergem, spuse ea, grăbindu-se să plece, cu Simon pe urmele ei, strigându-i zadarnic să-l aştepte.

Capitolul 64

James stătea lângă bar, cu o halbă de Young’s. Rankin plecase la toaletă. Fox profită de ocazie şi se apropie, cu ginul şi tonicul ei, aşezându-se pe taburetul alăturat.

James era extrem de transparent. Aproape că-i putea citi gândurile. Aproape.

– Cum merge? îl întrebă.

– Mai bine, de când ai venit tu.

– Nu flirtez cu tine, T.J.

– Nici nu mi-a trecut prin minte, doamnă.

– Unde-i Honeywell?

– A plecat acasă mai devreme. Câinele lui este rănit. L-a lovit o maşină.

– Aha. Îmi pare rău.
– E-n regulă. Oricum nu ţinea la javra aia. E doar un pretext.
O privi peste buza paharului.
– Arăţi superb.
– Mersi. Voiam să te întreb despre Frank.
Zâmbetul afectat al lui James se şterse.
– Ce face? L-ai mai văzut în ultima vreme?
James ridică din umeri:
– Îl ştii pe Frank. Nu se schimbă niciodată.
– Aş fi crezut că narcoticele înseamnă o schimbare clară de ritm.
– Mă rog. Ştii, zice că-i ca un drog.
Rankin reveni, spunând ceva în sensul că dăduse mâna cu un vechi prieten şomer. Fox nu-l luă în seamă, îşi termină ginul cu tonic şi plecă spre casă. Întotdeauna se simţise străină de lumea lor, dar niciodată atât de mult ca în acel moment.

Capitolul 65

Dacă lua mită, nu se prea vedea. Purta acelaşi costum gri pe care-l ţinea minte Fox, cravata cu o pată închisă la culoare, poate de sos sau ketchup, de la o cantină a poliţiei. Arăta mai masiv şi mai plin de viaţă decât şi-l amintea de ani de zile, mai mult ca un administrator comercial care îşi făcea de cap, decât ca un detectiv superior din poliţie.
Din nou era o după-amiază umedă şi rece. Barul încălzit peste măsură de lângă Victoria Station unde se întâlniseră era plin, mai mult cu salariaţi după orele de program. Localul conţinea acelaşi amestec discordant de lambriuri din lemn de stejar închis şi jocuri electronice ţipătoare ca la King’s Head.
Stătea cu piciorul pe bara de alamă, bând un whiskey sec.
– Foxy, o salută el. Părea neobişnuit de vesel.
– Mă bucur că vă revăd şefu’.
„Şefu’.” Un obicei greu de abandonat, deşi nu mai era şeful ei.
– Cum o duci cu viaţa? Ce face venerabilul Venables?
– E un misogin total şi încearcă să-mi împută viaţa în toate modurile posibile. De fapt, situaţia este la fel ca pe vremea dumneavoastră.
Râse nepăsător, fără să muşte momeala.

– Arătaţi bine, şefu’.

– Am acelaşi antrenor personal ca Terry Wogan. Ce bei?

– Ca de obicei.

Marenko comandă un gin tonic şi încă un whiskey sec. Scoase din buzunar un pachet de ţigări de foi subţiri şi-şi aprinse una.

– Aţi trecut pe ţigări de foi?

– Dacă ai să lucrezi în Brigada Antidrog, trebuie să înţelegi starea de dependenţă. Se numeşte trecere sub acoperire.

– Vreo lovitură importantă?

– Una dintre dactilografe abia aşteaptă s-o lovesc.

Fox făcu o mutră. Iisuse. Bărbaţii.

– Am glumit.

– Mi-a intrat pe-o ureche şi-a ieşit pe-amândouă.

– Uite cum e, mă prezint dimineaţa, fac o zi de program, mă duc acasă. Nu mă agit prea mult. Bagi la zdup un traficant, altul aşteaptă după colţ să-i ia locul.

– Şi aici ce faceţi?

– Calc apa până-mi vine termenul de pensionare.

Sosiră băuturile. Fox luă o înghiţitură.

– Ce face Tom?

Auzind numele ginerelui său, chipul lui Marenko suferi o transformare. Durerea întipărită în ridurile din jurul nasului şi al gurii se vedea limpede, imediat ce dispărea zâmbetul.

– A căcat-o. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– O.K.

– Dar îţi mulţumesc că întrebi. Unii oameni au şi uitat. Timp de câteva săptămâni, a fost un erou doborât. Apoi, Jules l-a dus acasă şi n-a mai fost decât un paralitic oarecare, în fotoliul rulant. Înţelegi ce vreau să zic? Pe nimeni nu interesează cum a ajuns aşa. Se zgâiesc doar cum îi curg balele.

– Mare păcat.

– Mda. În fine. Cel puţin, căcatul care i-a făcut-o nu mai umblă de colo-colo, lăudându-se.

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

Fox începu să se joace cu felia de lămâie din gin. Se lăsase o tăcere grea. Marenko ştia că voia ceva, dar nu avea de gând s-o ajute. „Cum am să mă descurc?” se întrebă ea.

– Am auzit că Venables s-a cam aprins cu asasinarea asta a lui Capper, comentă Marenko. Pariez că parcă stă cu curul pe jăratic.

– În momentul de faţă, la haznaua Groparului e o atmosferă mai veselă decât în Hendon Road.

Marenko râse încântat, aidoma unui director comercial ieşit în lume cu un subaltern.

– Altul care-a căutat-o cu lumânarea.

– Patru gloanţe, în cap şi piept.

– Ca să vezi.

De ce avea impresia că o zădăra? A, îi trecuse prin minte ideea. Se interesase, discret. În momentul asasinării lui Patrick Capper, Frank Marenko participa la un raid antidrog într-un antrepozit de la Heathrow. Erau cu el aproape o duzină de detectivi din brigadă. Frank Marenko nu-l împuşcase pe Patrick Capper. Din capul locului, fusese o idee bizară.

– Criminaliştii au găsit ceva?

– Nimic de folos.

– Martori?

– Am găsit doi oameni cărora li se pare că au văzut un individ ieşind pe uşa de incendiu din spatele cârciumii, cam pe la ora comiterii crimei. Unul poartă ochelari, iar celălalt e bolnav mintal.

– Bravo vouă.

– Oricum, credem că ştim cine a făcut-o.

– Zău?

– Un ucigaş profesionist. Îl mai ţineţi minte pe George Lennox?

– O vreme, a fost mercenar. În Angola. Două condamnări pentru vătămări corporale grave.

Fox dădu din cap. Memoria enciclopedică a lui Marenko o uimise întotdeauna.

– Nu putem dovedi nimic. Zice că a venit la Londra ca să vadă *Phantom of the Opera*. Are până şi cotorul biletului.

– Aţi vorbit cu el?

Dădu din cap:

– A zis că preferă *Les Mis*.

Marenko îşi termină whiskey-ul şi mai comandă un rând.

– Greu caz.

– Cel puţin, cu Capper mort, am închis dosarele asasinatelor lui Flora Ellis şi Elmore Crawford. Ne mai rămâne Kate Mercer.

– Singurul caz care conta cu adevărat, în fond. Asta-i problema, Fox. Departamentul plăteşte sute de ore-om ca să caute un tip care l-a lichidat pe unul fără de care ne e mai bine tuturor. De ce n-o clasează ca pe o baftă?

– Ştiu eu?

Fox se gândea la cearta cu Simon, în „The Anchor”, cu două zile în urmă. Acum, se părea că-i venise ei rândul s-o facă pe avocatul diavolului.

– Nu eşti de aceeaşi părere?

– Recent, am purtat aceeaşi conversaţie. Cineva insista că o crimă rămâne crimă, oricum ai lua-o.

– Ba nu e deloc aşa. Dacă-i pui unuia în mână o armă şi-l trimiţi în Irak, ordonându-i să împuşte nişte oameni pe care nu-i cunoaşte, zici că se cheamă război şi-i dai o medalie. Dacă o faci în Camden Town, trimiţi o brigadă S.O.19 să-l aresteze. Înţelegi? Nu e deloc simplu, în alb şi negru. Crima e o chestiune care ţine de autoritate şi geografie.

– Dar nu noi avem căderea de a decide dacă o crimă merită să fie anchetată sau nu. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus.

– Poate am greşit. Ceea ce i s-a întâmplat lui Patrick Capper se numea mai demult execuţie. Lennox ne-a făcut tuturor o favoare.

– Numai dacă era autorizat prin lege.

– Mă rog, s-ar putea ca legea să greşească. Dacă Lennox ar intra acum aici, i-aş face cinste cu un rând.

Fox îl privi în ochi. Vechiul ei şef, mentorul şi torţionarul ei. Întrebarea era: e nebun? Ba mai rău: e corupt?

– Oricum, în ce problemă mă căutai?

Îşi simţi inima bubuind în piept. Sosise momentul.

– Aud fel de fel de vorbe, şefule.

– Turnătorul tău. Stai, nu-mi spune. Cum îl cheamă? Nevăstuica?

– Dihorul.

– Ştiam eu că e un soi de rozător.

– Ne-a fost destul de util de-a lungul anilor.

– Consumi prea mult timp cu javrele ca el, pierzi contactul cu realitatea. Ce rost are? Nici măcar nu te poţi folosi de ei în instanţă. Cred că ţi se scoală învârtindu-se aşa prin drojdiile societăţii. E modul tău de a te excita.

– Sunt femeie, şefu’. N-are ce să mi se scoale.

– Habar n-ai ce-ţi lipseşte.

– Da, dar pot să ghicesc. Totuşi, ne abatem de la subiect.

– Şi care e subiectul? Ce fundătură anume explorăm acum?

Fox inspiră adânc.

– Un afacerist asiatic din King’s Cross se laudă că-l are în

buzunar pe un membru al Brigăzii Antidrog.

– Mai vrei un rând, Fox?

– Şefu'?

– Ce?

– De ce-ar zice el una ca asta?

– Nu ştiu. Întreabă-l.

– Vă întreb pe dumneavoastră.

– Vrei să gratific cu un răspuns asemenea căcaturi? Asta e?

– Vreau să-mi spui că nu e adevărat, Frank.

Atitudinea lui Marenko se schimbă brusc. Îl mai văzuse înrăindu-se aşa, în camerele de interogatoriu. Nu juca teatru, în adâncul lui Frank Marenko exista un rezervor de mânie fără fund. O fixă cu o privire rece.

– Dacă se referă la mine, nu, nu-i adevărat. Poftim. Asta voiai să auzi, da? Lasă-mă să ghicesc. Ahmed Khan.

Fox îi susţinu privirea.

– A avut loc deja o anchetă internă. Am fost exonerat. Şi, apropo, încă mai sunt D.C.I., iar tu eşti detectiv inspector. Nu-ţi permit să mă numeşti Frank.

Se uită la ceas.

– Când s-a făcut aşa de târziu?

– Ştiţi că v-am admirat dintotdeauna, şefu'.

– Ai grijă, Fox. A sunat a ameninţare. Dacă mă mai loveşti o dată, de data asta o să-ţi curgă *ţie* sânge din nas.

– Ce s-a întâmplat cu banda?

– Nu te priveşte. Acum trebuie să plec acasă. Mă aşteaptă pisica, să-i dau de mâncare.

Nu-şi luară rămas bun. Fox îl privi cum ieşea din bar, ridicându-şi gulerul împotriva ploii. Îşi termină băutura şi plecă şi ea, luând metroul Circle Line spre Notting Hill Gate. Pe drum, încercă să nu se gândească la Frank Marenko luând mită de la traficanţii de droguri asiatici.

Christoase. Nu era de mirare că pe poliţişti îi ajungea epuizarea.

Carrie îşi luase o locuinţă nouă, un apartament la ultimul etaj al unei case cu terasă din Fulham, alb ca zăpada şi cu sonerie care chiar funcţiona, la intrare. Fox stătea aşezată în livingul cu vedere la stradă, privind-o pe Daisy cum scotea toate cărţile de pe rafturi, în timp ce Carrie făcea ceaiul.

În sfârşit, Carrie îşi făcuse ordine în viaţă. Avea un loc de muncă, o dăduse pe Daisy la creşă, îşi găsise un prieten care nu bea prea mult, n-o bătea şi nu avea aventuri cu alte femei. Încă. Fox se bucura pentru ea, dar îi era şi puţin cam frică. Era un sentiment egoist, dar, într-un fel, se simţea consolată să aibă o prietenă bună cu viaţa personală la pământ, într-un fel, îi dădea senzaţia că propria viaţă era în ordine.

Acum, ea era cea aflată în cădere liberă.

Carrie reveni în cameră cu două ceşti, de porţelan fin, observă Fox, nu căni grosolane. Le puse pe măsuţă apoi o luă pe Daisy în braţe şi o duse la ţarcul de joacă din colţ. Fetiţa se ţinea cu îndârjire de un exemplar din *Midnight's Children* de Salman Rushdie.

– N-are decât s-o păstreze, spuse Carrie, după ce încercă fără convingere să i-o smulgă dintre degetele mici, dar hotărâte. Dacă începe acum, are şanse s-o termine până iese la pensie.

Fox zâmbi, privind pe fereastră. Pe ţiglele caselor din Fulham şi pe capotele maşinilor de pe stradă se vedea zăpadă. Auzea picuratul constant al streşinilor, în timp ce gheaţa începea să se topească. O ceaţă subţire plutea peste stradă, iar cerul avea culoarea zoaielor. Platanii înşiraţi de-a lungul străzii erau golaşi, dar Fox bănuia că în iunie arătau splendid, cu soarele infiltrându-se printre frunze. În acel moment, vara părea nespus de departe.

– Te simţi bine? o întrebă Carrie.

Ridică din umeri, neştiind cu ce să înceapă.

– Cum merge cu Simon?

– Ne-am certat, săptămâna trecută. De-atunci, nu l-am mai văzut.

– Pe ce chestie v-aţi certat?

– Diverse.

– Mhm, sigur. Asta-i o întrebare greu de ocolit, întotdeauna.

Fox zâmbi, recunoscându-şi răspunsul nepotrivit.

– Nimic important.

– Ce se întâmplă cu tine, Maddy?

– Nu ştiu. Probleme la serviciu.

– Te omoară slujba asta. Când ai de gând să te laşi şi să ai şi tu o viaţă?

– Când i-om prinde pe toţi ăia răii, replică ea, dar Carrie nu zâmbi. Am făcut un banc.

– Ba cred că ai vorbit serios.

– O să-mi revin.

– Trebuie să mai ieşi şi tu în lume, să te distrezi, Maddy. Viaţa înseamnă mai mult decât moartea. Iar cu asta, poţi să mă citezi.

– Îmi iubesc meseria.

– Meseria nu te iubeşte pe tine.

Fox se întrebă ce să-i spună. Sigur, Kate Mercer şi Flora Ellis reprezentau şi ele părţi ale problemei. Şi Marenko. Dar nu era vorba numai de munca ei.

– Din când în când, spuse ea, lucrez oarecum sub acoperire.

Carrie o privi, surprinsă de irelevanţa acestei remarci.

– Şi mă sperii. Uneori, cred că mi-ar plăcea să fiu persoana aia.

– Iar asta te face să fii aşa de nefericită?

– Ar fi bine să nu am nici o responsabilitate. Să-mi fac de cap şi nimic mai mult. Să n-am altă grijă decât pe mine însămi.

Carrie se aplecă înainte, însufleţită:

– Asta încercam şi eu să-ţi spun. Nu e nevoie să lucrezi sub acoperire ca să ai şi tu o viaţă, Maddy. Ajunge doar să laşi totul baltă o vreme şi să faci ce vrei.

Totul suna atât de simplu. Dar Carrie nu înţelegea.

– Ai nevoie de o vacanţă, spuse ea.

Fox zâmbi:

– Sigur. Poate, când se vor termina toate astea.

Dacă aveau să se termine vreodată. Cu adevărat.

PARTEA A ŞASEA

Camden Town
Zorii unei zile de iarnă

Capitolul 66

O scenă familiară, panglica albă cu albastru a poliţiei, luminile stroboscopice albastre rotindu-se în ploaie, încă un cadavru. De astă dată, victima zăcea lângă peretele unei magazii, în şezut, cu sânge uscat şi materie cerebrală împrăştiate pe zid, deasupra

capului şi peste nişte cutii goale de cofetărie.

James stătea în uşă, sub streaşină, cu umerii aduşi şi părul negru ud, lipit de cap, fluierând atonal printre dinţi, în timp ce-i privea pe oamenii în salopete albe făcându-şi meseria.

O văzu şi dădu din cap. Fox se adăposti sub streaşină lângă el, privind tencuiala cojită. Cuvântul JUSTIŢIE fusese mânjit pe zid cu sânge. Se scursese în jos ca nişte lacrimi carmin pentru Omul de Zahăr.

Reveni cu atenţia spre Henry Lincoln Wexxler, prăvălit în colţul magaziei sale, printre cutiile de carton cu ciocolată şi snacks-uri cu brânză şi ceapă. Henry Lincoln Wexxler, cu o lanternă în mâna dreaptă, cu braţele şi picioarele răşchirate în poziţii nefireşti, ca o păpuşă cu sfori care fusese lăsată să cadă pe jos de un copil. Henry Lincoln Wexxler, având acea expresie tâmpă, cu ochii întredeschişi, ai celor morţi recent, deja ţeapăn, privit de detectivii care trebuia să-l răzbune cu satisfacţia unei gloate pornite pe linşaj. Henry Lincoln Wexxler, proprietar al unui magazin de dulciuri, care se întreba mereu ce oră e.

Ora morţii, Henry.

JUSTIŢIE.

O provocare, o declaraţie? Un strop de ploaie se strecură printre umbrelă şi gulerul mantoului, începându-şi drumul rece şi întortocheat în josul şirei spinării. Fox se înfioră. *Justiţie*. Ce însemna? Erau sâcâiţi cu o motivaţie, dar ce aveau în comun un gangster profesionist ca Patrick Capper şi un patron de magazin de dulciuri cu antecedente de delicte sexuale minore?

– Înjunghiat de zece ori cu un Weetabix, spuse James. Credem că avem de-a face cu un asasin cereal[9].

Fox nu-l luă în seamă. Era un banc vechi.

– O să se urce pe pereţi şeful, spuse ea.

– Oare de ce mă doare-n cot? replică James. Cumva fiindcă mi-ar fi plăcut să-i fac eu însumi de petrecanie împuţitului ăstuia?

– Iisuse, T.J. Ce naiba se-ntâmplă?

– Adică, de ce victima nu e o femeie sau un copil mic? Ai prefera aşa?

– Ştii ce vreau să spun.

– Cel care i-a făcut-o ar fi trebuit să-i zdrobească mai întâi

[9] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia între serial şi cereal (n.tr.)

genunchii.

Trecu peste acest comentariu.

– Cum a procedat?

– A tras în el de două ori, după câte se pare. Tocmai au scos un glonţ de-acolo, din perete. Un foc în momentul când a apărut pe uşă, al doilea după ce murise, probabil, ca să fie sigur. Ce-ar fi să mergem înăuntru şi s-o facem de-a-mpicioarelea, ca să sărbătorim evenimentul?

În fundătură, dincolo de cordonul poliţiei, se adunaseră spectatori, în halate şi cizme Wellington, adăpostindu-se de ploaie sub umbrele. Unii dintre ei renunţaseră la micul dejun, pentru spectacol. Poliţistul în uniformă care păzea cordonul stătea cocoşat jalnic, sub aversă. Fox trecu prin magazin, văzu un Sierra oprind afară şi auzi glasul cultivat al lui Venables lătrând ordine la un poliţist. Vai de mine şi de mine. E abia şapte dimineaţa şi suntem foarte prost dispus.

D.C. Rankin îi ieşi în întâmpinare, ţinându-i deasupra capului grizonat o umbrelă.

– Cine e? se răsti la ea Venables.

– Se numeşte Henry Wexxler, domnule.

– Îl cunoaştem?

– A fost principalul nostru suspect în asasinarea lui Kate Mercer.

– Aşa mă gândeam naibii şi eu.

O urmă pe Fox prin magazinul de dulciuri pe lângă scara care urca spre apartament, şi privi un moment cadavrul.

– Asasinul a intrat prin spate, spuse ea. A forţat fereastra cu o rangă. Se pare că domnul Wexxler a auzit un zgomot şi a coborât să cerceteze. Şi l-a împuşcat.

Venables privi prin uşa luminată galben. Văzu mesajul însângerat de pe perete, iar ochii i se îngustară ca două fante.

– Fox, trebuie să punem mâna pe dementul ăsta nenorocit până nu-mi ruinează cariera.

– Da, şefu’, răspunse ea. Altceva nu-i trecea prin minte.

– Am terminat aici? îl întrebă Venables pe Graveney.

Groparul îşi scoase mănuşile de latex şi le lăsă să cadă pe jos.

– Omul nostru a fost împuşcat de două ori în cap. Alte leziuni nu se observă.

– A fost violat? se interesă James.

Graveney îl privi nedumerit:

– Nu.

– Păcat.

Legistul clătină din cap. Multă lume necăjită, parcă-i auzi Fox gândul.

– Ora morţii? întrebă Venables.

– Avem rigiditatea în faza întâi, ceea ce o situează între două şi douăsprezece ore. Temperatura corporală reduce intervalul între şase şi opt ore. Aici e cam frig. Să zicem opt.

– Unu noaptea, spuse Venables; se întoarse spre Fox. Cine l-a găsit?

– Omul de la aprovizionare. Când n-a primit nici un răspuns la intrarea din faţă, a ocolit până în spate. A găsit uşa întredeschisă şi pe domnul Wexxler în starea în care se află şi acum.

Arăta ca un atentat profesionist. Şi totuşi, literele însângerate de pe perete păreau să nege acest lucru. Ca şi identitatea victimei însăşi. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi comandat lichidarea unui inofensiv proprietar de magazin?

Încărcau rămăşiţele pământeşti ale lui Henry Lincoln Wexxler în furgonul mortuar. Întrucât rigorul se instalase ferm şi pentru că rămăsese rezemat lângă perete toată noaptea, trupul stătea acum într-o poziţie semiaşezată, în sacul de plastic. Rizibil. Parcă ar fi încercat să urce un fotoliu cu husă într-un camion pentru mutări. Îl auzi pe un asistent murmurându-i ceva colegului său şi amândoi izbucniră în râs.

Discursul funerar al Omului de Zahăr. Moartea lui fusese redusă la o glumă pe furiş, în ploaie. Fox presupunea că nici nu merita mai mult de-atât.

Venables o aştepta în faţa magazinului.

– L-am chemat pe Honeywell.

– Domnule?

– Era omul de legătură cu familia, în cazul Katherine Mercer, nu?

Fox dădu din cap.

– Vreau să te duci cu el şi să-l chestionezi pe tatăl lui Katie Mercer.

– O, Christoase, nu.

– Ştiu la ce te gândeşti. Dar trebuie s-o facem.

– Am înţeles.

– Nici mie nu-mi place mai mult decât ţie. Însă, în etapa asta, nu poate să nu fie suspect. Să sperăm că-l vom putea elimina cât mai rapid.

– Dar Capper? N-avea cum să-l fi împuşcat pe Capper.

Venables păru încurcat. Ştia că avea dreptate. Cele două crime aveau un numitor comun. Nu avea nici un sens, aiurea toate procedurile normale. Nu putea fi un omor copiat, pentru că până acum ascunseseră de presă detaliile asasinării lui Capper. Atunci ce se întâmpla?

– Trebuie totuşi să-l interogăm pe tatăl Katherinei Mercer, insistă el. Nu sta aici de pomană. La treabă!

Opriră lângă Tolway Court. James opri motorul şi rămase la volan, rozându-şi buza. Pe trotuar erau bălţoace, iar în jurul copacului se formase, pe ciment, un lăculeţ. Honeywell şterse aburii de pe parbriz.

– Iisuse, ard de nerăbdare s-o fac.

– Cel puţin, se va bucura să afle că Wexxler a murit.

– Mda, făcu Honeywell. Eu să fiu în locul lui, aş întreba de ce naiba ne dăm peste cap ca să-l prindem pe tipul care-a făcut-o. Unde eraţi în noaptea când a fost omorât perversul care v-a violat şi asasinat fetiţa, domnule Mercer? Corect. Cui îi pasă?

– Nu putem lăsa haiducii să umble creanga, luând legea asupra lor, interveni Fox.

– Christoase, doamnă, cine ar avea chef să fie copoi?

– Tu şi cu mine, se pare.

– Iar eu încep deja să mă satur. Aşa că rămâneţi singură, doamnă. Ultimul care pleacă din Hendon Road stinge lumina.

Îşi scoase din gură guma şi o aruncă pe fereastră.

– N-are nici un rost să stăm aici, spuse Fox. Hai, să terminăm odată.

Capitolul 67

Convorbirea cu Brian Mercer fu şi mai neplăcută decât se aşteptase Fox. Răspunsese la uşă în halat. Slăbise mult, de când îl văzuse ultima oară; îşi pierduse şi slujba, spunea, deşi nu le explică în ce condiţii. Poate că medicamentele îngrămădite pe bufetul din bucătărie aveau vreo legătură. Auzise de oameni care

deveneau dependenţi de tranchilizante, în Londra se găseau prea mulţi medici dispuşi să le recomande ca pe… ca pe bomboane, se pomeni ea spunându-şi.

La început, Brian Mercer crezu că îl informau despre moartea lui Henry Wexxler cu scopul de a-i alina într-un fel durerea. Începu să le mulţumească din toată inima, de parcă ei înşişi l-ar fi ciuruit pe Omul de Zahăr. Când se lămuri că era suspectat, sări în picioare şi începu să urle, aruncând cu fel de fel de obiecte prin casă.

Fox înţelegea perfect ce simţea.

După un timp, Honeywell reuşi să-l calmeze. Dar, când îl întrebară dacă dorea un avocat, redeveni iarăşi violent. Fox îi văzu soţia şi copiii privind din uşă. Ca şi cum n-ar fi suferit destul, îşi spuse ea.

În sfârşit, obţinură de la el o declaraţie. Susţinea că stătuse acasă toată noaptea. La ora unu, fusese în pat, dormind cu soţia lui.

Nu, nu el îl omorâse pe ticălos. Deşi ar fi trebuit s-o facă. Îi trecuse prin minte.

– Deci acum ce-o să faceţi? Mă arestaţi?

Fox încercă să-l liniştească, dar pe Mercer îl apucase o nouă criză de furie. „Nu şi-a luat tranchilizantele de dimineaţă”, medita ea.

– Ieşiţi afară! urlă el. Plecaţi de-aici! N-am trecut prin destule?

Doamna Mercer îi conduse la uşă.

– Plecaţi şi atât, le spuse ea. O să fie bine. Îl calmez eu. Am avut ocazia să exersez.

În timp ce plecau, auziră ceva spărgându-se de uşă.

Multă vreme, merseră cu maşina în tăcere.

– A ieşit bine, comentă Honeywell.

– Genial.

– Venables ar fi trebuit s-o facă personal. A lui a fost ideea.

– Ăsta-i unul din avantajele de a fi şef. Îi laşi pe lachei să adune bălegarul.

– Bietul nenorocit. Cred că ne-a zis-o bine.

Fox întoarse capul spre el.

– Când ne-a întrebat de ce ne pierdem vremea cu povestea asta, continuă Honeywell.

– Fiindcă pentru asta ne plătesc, replică ea, privind prin parbriz

spre dimineaţa londoneză mohorâtă, un oraş de culoarea unsorii reci, vizibil prin ploaia murdară de pe sticlă.

Honeywell luă în gură o lamă de gumă, oferindu-i una şi lui Fox, care o primi.

– E un *vigilante*, spuse el.

Fox încercă să accepte ideea. Un vigilante. Un vigilante care avea legături cu Patrick Capper şi Henry Lincoln Wexxler. Un vigilante care dorea să demonstreze ceva societăţii. Altfel, de ce ar fi lăsat acel singur cuvânt, JUSTIŢIE, scris cu sângele victimei?

Capitolul 68

Fox privea ziarul, cum făcuse de o sută de ori în aceeaşi zi. Ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, ca şi cum ar fi putut, printr-un simplu efort de voinţă, să şteargă totul. Titlul sărea din pagină cu litere mari şi groase: ASASINUL JUSTIŢIAR. Careva căcat cu ochi dintr-o redacţie dezvăluise legătura dintre uciderea lui Capper şi cea a lui Wexxler, dezvăluind faptul că în ambele cazuri pe perete fusese mâzgălit cu sânge cuvântul JUSTIŢIE. În pofida eforturilor celor de la Scotland Yard de a ţine totul sub tăcere, în ciuda rugăminţilor lor către patronii tuturor ziarelor naţionale importante de a păstra discreţia, o mică gazetă comunitară ieşise prima din rânduri, urmată imediat de *Sun* şi *Mirror*.

Iar acum, toţi nebunii din întreaga ţară care aveau râcă pe societate puteau fi tentaţi să urmeze exemplul. Povestea provocase o adevărată isterie în presă, toţi prezentatorii de actualităţi şi moderatorii de talk-show-uri dându-şi cu presupusul despre pretinsele legături dintre cele două omoruri. Unii comentatori de ştiri îşi îmbogăţiseră propria agendă, făcând din Asasinul Justiţiar, cum îl porecliseră, un fel de erou. Îl justificau încă înainte de a fi fost prins măcar.

Nimic din toate acestea nu ajuta cu ceva investigaţia. Nu reuşeau decât să-i pună pe toţi cei din Hendon Road în centrul unei intense atenţii din partea presei.

Telefonul sună, iar Fox smulse receptorul din furcă.

– Bună, iubito.

– Cine e? se răsti ea, crezând că era James. Alt banc de-a lui.

– Simon sunt.

– A. Simon.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Probabil nu era genul de răspuns pe care-l sperase.

– Nu e deloc un moment potrivit pentru mine, spuse ea.

– De ce, ce s-a-ntâmplat?

Ce s-a-ntâmplat? În Wimbledon nu se distribuiau ziarele? Cuvintele lui James îi reveniră în minte. *E medic. Crede că munca lui e pe primul plan. Aşa că, şi tu şi munca ta treceţi pe planul doi. Înţelegi ce vreau să zic?*

– N-ai văzut titlurile din ziare? Suntem cam sub presiune aici.

Din nou o tăcere lungă. Aproape că-l auzea bosumflându-se în telefon.

– Te-am sunat ca să văd dacă nu vrei să ieşim diseară împreună.

Şi iar să ne certăm?

– Diseară nu pot, răspunse Fox, poate o idee cam prea repede.

– Aha. O.K. Ei, atunci te mai caut eu, spre sfârşitul săptămânii.

– Bine, acceptă ea, fără entuziasm.

– Sper ca atunci să fii în toane mai bune.

Şi închise, înainte ca Fox să-i poată da replica. *În toane mai bune.* Cine spunea că nu era în cele mai bune toane? James o privi şi-i văzu expresia.

– Doctorul Moarte face pe deşteptul?

– Bagă-ţi minţile-n cap, T.J., i-o întoarse ea şi ieşi din încăpere.

În timp ce închidea uşa, auzi exclamaţiile ironice ale lui Rankin şi Honeywell. Intră în vestiarul femeilor şi se stropi cu apă rece pe faţă. Apoi, se privi în oglindă. Arăta ca toţi dracii. Nu închisese un ochi toată noaptea, gândindu-se numai la asasinatele lui Capper şi Wexxler, iar în minte i se strecurase o bănuială îngrozitoare.

Închizând ochii, revăzu peretele din magazia lui Henry Lincoln Wexxler şi avu o revelaţie. Îşi dădu seama ce nu era în regulă, ce anume o râcâise toată ziua, începând de dimineaţă. Fără a se opri să-şi şteargă mâinile şi faţa, reveni grăbită în Camera de Incidente, pentru a privi fotografiile alb-negru de la locul crimei, prinse pe avizier. JUSTIŢIE.

Şi ştiu.

Venables privi în jur, la chipurile celor din echipa lui, cum stăteau tolăniţi pe scaune sau rezemaţi de pereţi. În încăpere domnea o tensiune curioasă. Fox îşi dădea seama că nu gândeau

cu toţii la fel; unii dintre ceilalţi nu doreau cu adevărat să-l găsească pe autorul acestei crime. Dar nu aveau unde să se ascundă. Una era să ai două omucideri nerezolvate la interval de câteva săptămâni una de alta şi cu totul altceva ca un ucigaş în serie să umble liber, iar ziarele de scandal să publice povestea. Mulţi dintre cei mai tineri nu lucraseră niciodată sub o asemenea tensiune.

Venables îi informă despre cele mai recente evoluţii. Acum reieşea că uciderile lui Patrick Capper şi Henry Wexxler fuseseră comise aproape cu siguranţă de aceeaşi persoană, sau persoane. Un vigilante, probabil.

– Dar Lennox? întrebă James.

Venables clătină din cap:

– Îl putem elimina. L-am verificat. În momentul asasinării lui Wexxler, era într-un spital din Birmingham.

– A tras şi în *el* cineva?

– Cu apendicită.

Fox îşi masă tâmplele. Înapoia ochilor avea o durere surdă.

– În faza asta, nu putem permite ca speculaţiile să ne distragă de la munca de poliţie serioasă, elementară, continuă Venables. Trebuie să încetăm cu încercările de a ghici motivul. Aflaţi cine-a făcut-o, iar pe urmă vom putea găsi şi un raţionament.

Cei din cameră schimbară între ei priviri nervoase.

Venables se uită spre Rankin, care fusese însărcinat cu echipa de anchetă din uşă în uşă, prin jurul străzii MacNaghten Row, în acea dimineaţă.

– Aţi aflat ceva? îl întrebă.

Rankin îşi consultă carnetul.

– Nimic care să se confirme cu adevărat. Nimeni nu pare să fi auzit ceva. Probabil individul a folosit un amortizor. La fel ca în cazul lui Capper. O femeie care stă la două uşi distanţă de magazin crede că a văzut un om mergând prin fundătură pe la miezul nopţii.

– S-a uitat atentă la el?

Rankin clătină din cap.

– Şi altceva?

– Un bărbat de pe strada alăturată a văzut un puşti dând târcoale şi a telefonat la poliţie. Asta s-a întâmplat cam pe la ora zece. N-aş crede că el era ucigaşul. Doar vreun derbedeu care căuta un video de furat.

– Atâta tot?

– Am mai chestionat un domn de convingere irlandeză, care crede că a văzut o maşină ieşind din fundătură în jurul orei unu şi trecând chiar pe lângă el.

– Numărul? întrebă cu speranţă Venables.

Rankin clătină din cap:

– Nu-şi aminteşte nici ce marcă de maşină era. De fapt, când l-am luat la întrebări mai în amănunt, n-a mai fost sigur nici măcar că se întâmplase azi-noapte. Cred că s-ar putea să fi băut.

Râsete, primele din acea zi.

Venables părea deprimat. Cazul se anunţa dificil.

– Tocmai am primit un telefon de la doctorul Clark, de la criminalistică, spuse el într-un târziu.

Era nervos. Deschise dosarul pe care-l avea pe genunchi, iar fotografiile de la locul crimei alunecară pe jos. Fox se aplecă, le culese şi i le dădu înapoi. Venables nici măcar nu-i mulţumi.

Îşi consultă însemnările.

– Au găsit câteva urme de paşi în spatele hambarului din fundul grădinii. Sunt de dată recentă şi nu se potrivesc cu mărimea de pantofi a domnului Wexxler. Aceasta ne-ar face să presupunem că cineva s-a ascuns acolo în noaptea crimei, poate chiar şi în nopţile trecute, urmărindu-i obiceiurile. Deci s-ar putea să fie necesar să lărgim aria de anchetă, să aflăm dacă cineva din zonă a văzut vreun lucru neobişnuit, nu numai în noaptea trecută, ci şi pe parcursul săptămânii. Avem nevoie de descrieri ale tuturor persoanelor suspecte observate, ale maşinilor parcate pentru mai mult timp în apropierea fundăturii, lucruri de soiul ăsta.

– Problema e, interveni Rankin, că oamenii nu se arată prea săritori.

Părea încurcat.

– Vreau să spun, câţiva dintre ei chiar au spus-o pe faţă.

– Ce-au spus? întrebă Venables.

– Ştiţi dumneavoastră, domnule. Că nu vor să-l găsim.

Pixul lui Venables bătea un tam-tam în marginea dosarului de manila pe care-l ţinea în poală.

– Trebuie să ne facem datoria, doamnelor şi domnilor, spuse el.

Se lăsă o tăcere mormântală. Venables reveni cu atenţia la însemnările lui.

– Omorul a avut loc aproximativ la ora unu noaptea. Domnul Wexxler a fost împuşcat de foarte aproape, al doilea foc de armă lăsându-i pe frunte urme de pulbere. Ucigaşul a intrat, l-a aşteptat să coboare scara, după care…

Imită un pistol cu degetele şi simulă că apăsa pe trăgaci.

– Ce ştim de Brian Mercer? întrebă D.C. Jones, pentru a fi răsplătit de privirile îngheţate ale celorlalţi din cameră.

– Boule! articulă mut spre el James.

– D.I. Fox şi D.C. Honeywell l-au interogat deja pe Mercer, spuse Venables, ca şi cum a lor ar fi fost ideea.

– Era acasă, în pat cu nevasta, răspunse Fox.

Venables începu să caute prin dosarul de pe genunchi. Scoase o imprimată.

– Acum treisprezece luni, poliţia a fost chemată în MacNaghten Row, după ce se reclamase un scandal. Brian Mercer aruncase o cărămidă prin vitrina magazinului domnului Wexxler. A fost arestat de ofiţerii în uniformă de la secţia de poliţie din Islington şi acuzat de a fi opus rezistenţă la arestare, beţie şi tulburarea liniştii publice.

James şi Honeywell schimbară o privire. Fox ştia că amândoi se gândeau la acelaşi lucru: „Mă întreb cum ar fi procedat Frank.”

– Mi se pare, continuă Venables, că dacă a făcut vizite în MacNaghten Row timp de treisprezece luni, putea foarte bine să fi plănuit aşa ceva.

– Acela a fost un incident izolat, domnule, spuse Honeywell.

– De fapt, inspectorul de la secţia din Islington mi-a spus că domnul Wexxler depusese mai multe reclamaţii, la adresa domnului Mercer, că a anunţat poliţia cu cinci ocazii diferite, ca să se plângă că se învârtea prin faţa magazinului de dulciuri sau prin fundătura din spate.

O tăcere de moarte.

– Cred că avem motive temeinice să obţinem un mandat de percheziţie la domiciliul domnului Mercer, pentru a descoperi dacă în apartament există încălţări care corespund urmelor găsite azi-dimineaţă de echipa criminalistică.

„E un coşmar”, îşi spuse Fox. „Cum l-aş putea opri?”

Venables foşni din nou cu hârtiile, consultându-şi însemnările pe care le făcuse după convorbirile telefonice cu experţii criminalişti de la Lambeth, în urmă cu câteva minute.

– Doctorul Clark mi-a spus că la locul faptei nu s-au găsit tuburi

de cartuşe. Întrucât în această fază este rezonabil să credem că asasinul a folosit un amortizor, reiese că a avut timp să culeagă tuburile înainte de a părăsi locul crimei şi le-a luat cu el, pentru a ne îngreuna identificarea muniţiei folosite. În concluzie, e opera unui profesionist.

– Deci asta îl disculpă pe Mercer? întrebă Fox.

– Poate că Mercer a angajat pe cineva să comită crima în locul lui, spuse Venables.

– Nu are relaţiile necesare. Nici banii.

– Poate a încasat o poliţă de asigurare. Ar trebui să verificăm.

– Da, să-i facem iarăşi viaţa un infern, murmură Fox, exprimând gândurile tuturor.

Venables ridică o privire tăioasă:

– Avem o misiune de îndeplinit, inspectore. Chiar dacă nu ne face plăcere.

– Am înţeles, scrâşni ea, printre dinţi.

Se lăsă o nouă tăcere prelungită. Fox îşi punea gândurile în ordine. Nu trebuia să mai aibă ieşiri emoţionale, dacă voia să păstreze respectul lui Venables.

– În legătură cu Patrick Capper, spuse ea rar. Nu se poate face nici o asociere cu el. Totuşi, acelaşi cuvânt apare mâzgălit la locul faptei, în ambele cazuri. Cred că avem de-a face cu un soi de… *vigilante*. Ne pierdem vremea, hărţuindu-l pe Brian Mercer. Nu facem decât să-i sporim peste măsură durerea cauzată de pierderea fetiţei.

Venables oftă.

– După cum am spus de la început, nu ne putem permite să ne lăsăm distraşi de aspectele mai senzaţionale ale acestui caz. Brian Mercer trebuie să fie eliminat din această investigaţie anume.

Fox ezită.

– Am înţeles, răspunse ea apoi.

Dar n-o credea. De fapt, bănuia că ştia deja cine era vinovat de asasinatele lui Patrick Capper şi Henry Lincoln Wexxler. Însă ideea era atât de bizară, atât de grotescă, încât în acel moment nu avea cum s-o declare în numele ei.

Era pentru prima oară când Fox rămânea peste noapte acasă la Simon. De obicei, după ce se culcau împreună, pleca acasă înainte de crăpatul zorilor. Îi plăcea să se trezească dimineaţa în

patul ei, astfel continuând să se simtă stăpână pe propria viaţă, nu inclusă într-a altcuiva.

Dar în seara trecută lucrase până târziu la ancheta în cazul Omului de Zahăr, şi nu ajunsese la Simon decât după ora unsprezece. Stătuseră de vorbă câteva ore, după care fusese prea obosită ca să mai plece cu maşina acasă. Aşa că, pentru prima oară, rămăsese până dimineaţa.

Se întreba ce părere ar fi avut Sandy.

Ştia că fata o simpatiza şi se vedea clar că aproba relaţia tatălui său cu ea. Însă chiar şi aşa, în dimineaţa aceea, când Sandy intră în bucătărie, Fox simţi că i se aprindeau obrajii. Stătea cu Simon în picioare lângă barul pentru micul dejun, bându-şi cafelele. Fox avea pe ea una dintre cămăşile albe ale lui Simon, care-i ajungea aproape până la genunchi. Era zi lucrătoare, iar Sandy purta uniforma de şcoală.

– Salut, aruncă ea într-o doară, ca şi cum iubitele tatălui său ar fi dormit tot timpul la ei.

Ochii li se întâlniră. „Mă întreb ce şi-o fi spunând”, reflectă Fox. Dar fata îi zâmbi dulce, fără să spună nimic.

– Îţi iei micul dejun? întrebă Sandy, luând un castron cu cereale.

– Nu pot mânca nimic dimineaţa. Beau doar două cafele negre.

Sandy puse două Weetabix-uri într-un bol.

– Nu-ţi face bine.

– Îmi place să trăiesc pe muchie de cuţit.

Sandy deschise o cutie de lapte, dar turnă prea repede, iar laptele se vărsă pe bar.

– Căcat, mormăi ea.

– S-avem pardon, o dojeni Simon.

– N-am zis decât „căcat”.

– Nu-mi place să aud un asemenea limbaj din partea unei domnişoare.

Sandy îi făcu cu ochiul lui Fox, conspirativ.

– Evident. Am o minte proaspătă şi inocentă, care nu trebuie să fie pervertită.

Fox şi Sandy schimbară o privire. Suna ca o lovitură de începere. Niciodată, dimineaţa, nu era prea devreme ca să înceapă.

Sandy puse laptele la loc în frigider şi deschise radioul. Prinseră ultimele acorduri ale unei melodii cu Oasis, după care

crainicul se lansă într-un anunţ prelung, pe nerăsuflate, despre prezenţa în carne şi oase a lui Liam Gallagher la Virgin Store de pe Oxford Street, joi seară.

– Pot să mă duc şi eu? întrebă Sandy.

– Vei fi la şcoală, îi răspunse Simon, luând un corn din cuptorul cu microunde.

– Am timp să ajung acasă şi să prind metroul.

– Degeaba.

– De ce nu?

„Se anunţă o ceartă”, îşi spuse Fox. Dintr-o dată, amândoi se uitau la ea, căutându-i sprijinul. „Prefer să nu mă amestec.”

– Am nevoie până la baie, spuse ea, dar nu reuşi să iasă pe uşă destul de repede.

Sandy o fixă cu o privire imploratoare.

– Tu ce zici, Madeleine?

– Cred că nu e treaba mea.

Fata începu să se joace cu cerealele, căutând o altă direcţie de abordare.

– Tu nu te duceai cu prietenele la concerte când erai de vârsta mea?

– Adică, la ce vârstă?

– La paişpe ani.

– Eu la paişpe ani locuiam într-un sătuc cu cinci sute de locuitori şi încă mai aveam un ursuleţ de pluş.

Sandy se arătă dezamăgită.

– De fapt, ursuleţul îl mai am şi acum.

– Tata n-are încredere în mine.

– Nu e vorba că n-aş avea încredere în tine, replică Simon. Numai că nu-mi place ideea să te duci în Londra de una singură. Ţi-am mai spus, dacă ţii neapărat să mergi, te duc eu.

– Să merg să-l văd pe Liam Gallagher cu taică-meu după mine? chiră Sandy şi-şi vârî două degete în gură, imitând voma, pentru a-şi exprima sentimentele pe care i le inspira o asemenea idee.

– Cred că tatăl tău are dreptate, spuse Fox. Pe-acolo umblă mulţi oameni cu gânduri necurate. Nu ai decât paisprezece ani.

– Ce ştii tu? ripostă Sandy. Tu şi-acum dormi cu ursuleţul de pluş.

„Aşa-mi trebuie.” Fox făcu un efort să nu zâmbească. Simon arăta încurcat.

– Cred că mă duc să fac duşul ăla, spuse ea şi ieşi din

bucătărie.

Din hol, o auzi pe Sandy insistând:

– Dar e Liam Gallagher.

– Poate să fie şi Papa de la Roma.

– Nu mă interesează să-l văd pe *Papă*.

– Răspunsul rămâne nu.

– Dar de ce?

– Ţi-am spus. Nu eşti destul de mare. Nu te duci singură în oraş, seara.

– Nu e seara. E după-amiaza.

– Până ajungi acasă, o să se-ntunece.

– N-ai încredere-n mine. Am paişpe ani, şi tu încă mă mai tratezi ca pe o fetiţă!

Fox zâmbi. Erau exact cuvintele pe care i le spusese şi ea cândva tatălui ei. „Nu te lăsa”, spuse în gând. „Până la urmă, ai să-l oboseşti.”

Capitolul 69

O dată cu moartea lui Henry Lincoln Wexxler, cazul Kate Mercer era considerat închis. Oficial, rămăsese deschis, pentru că încă nu se formulase nici o acuzare şi nu se înregistrase nici o condamnare, dar toţi cei care lucraseră la A.M.I.T. Katherine Mercer, detectivii ca James, Rankin şi Honeywell, îl considerau rezolvat. La fel ca în situaţia lui Elmore Crawford, suspectul principal era mort.

Toţi erau satisfăcuţi, cu unica excepţie a detectivului inspector Madeleine Fox.

Fox stătea singură în birou, savurând luxul pervers de a avea la dispoziţie restul serii, poate chiar şi restul întregii nopţi, pentru a lucra cât de intens dorea la tot ce voia, fără a fi plătită.

„Probabil am înnebunit.”

O pusese pe W.P.C. Stacey să adune toate dosarele cazului Mercer şi le avea puse în două teancuri pe marginile biroului. Citi din nou declaraţiile martorilor şi rapoartele medico-legale, cu toate că era sigură că pe multe dintre ele le ştia de-acum pe de rost. Tuburile de neon bâzâiau enervant deasupra capului, ca nişte ţânţari într-o cameră întunecoasă, părând singurul lucru în neregulă cu acel caz.

Numai de-ar fi putut descoperi ce anume era în neregulă.

Se ridică şi-şi mai luă o cafea din aparat, revenind cu ea la birou. Îşi frecă ochii cu degetele. Dumnezeule, obosită mai era. Găsi declaraţia pe care o luase James de la lucrătorul din schimbul de noapte de la numărul douăzeci şi patru din MacNaghten Row, omul căruia i se părea că văzuse un break negru ieşind din fundătură în dimineaţa când fusese găsit cadavrul lui Kate.

Irelevant, îşi amintea ea că spusese Marenko, după ce se convinsese că ucigaşul era Omul de Zahăr. Însă acela era singurul detaliu care nu se potrivea cu toate celelalte. James putea să aibă dreptate, omul fusese beat, avusese năluciri, reţinuse greşit ora, poate chiar şi data, totul putea fi neimportant.

Un break negru.

De ce se tot întorcea la el? Nu avea cum să identifice autovehiculul şi să-i dea de urmă, nici acum şi nici atunci.

Aruncă dosarul înapoi în cutia de carton de lângă birou şi ieşi pe culoar să-şi ia încă o cafea. James stătea de vorbă cu Honeywell, lângă automat.

– Tot aici eşti? întrebă ea.

– Tocmai plecam, răspunse James. Dar dumneavoastră?

– Lucrez din urmă. Mai am de terminat vreo două lucruri.

Honeywell arcui o sprânceană.

– Astă-seară, barosanu’ are o întâlnire ţapănă cu un fotomodel de lenjerie.

Fiind căsătorit, Honeywell părea să manifeste o fascinaţie prin reprezentare faţă de vâjâielile şi fiorii vieţii sentimentale a lui James, reală şi imaginară.

– Fotomodel de lenjerie, repetă Fox. Bărbat sau femeie?

James clătină din cap:

– Vă par eu altceva decât un heterosexual cu sânge fierbinte, doamnă?

– Depinde cum cade lumina.

James îi ignoră ironia. „Christoase”, îşi spuse Fox, „pe ăsta ţi-e imposibil să-l jigneşti. Are o piele ca o carapace de armadillo.”

– Ce ziceţi, doamnă? E prima mea întâlnire cu ea. S-o iau pe franţuzeşte sau pe greceşte?

– Presupun că te referi la mâncare.

James zâmbi:

– La orice.

– Pe italieneşte, spuse Fox. Nu prea intim, nu prea ieftin, nu intimidează prea mult. Unde locuieşte?

– În Hammersmith.

– Se găsesc o mulţime de restaurante italieneşti bune, pe Fulham Palace Road.

– De unde ştiţi?

– Am stat cândva acolo, răspunse ea.

Am stat cândva acolo.

James şi Honeywell o priveau lung.

– Aveţi grijă, doamnă, spuse Honeywell.

– Ce?

– Credeţi c-a mai rămas destulă înăuntru?

Fox coborî privirea. Continua să ţină apăsată maneta de apă caldă, iar cafeaua se revărsa peste buza ceştii, curgând în tasă. Îşi retrase smucit mâna.

– Vă simţiţi bine? o întrebă James.

– Am stat cândva acolo, repetă ea şi, lăsând în aparat ceaşca de polistiren plină-ochi, reveni grăbită pe culoar spre biroul ei.

– Hormonii, îi spuse James lui Honeywell, ridicând din umeri.

De ce ar fi aruncat cineva un cadavru într-o fundătură?

Tot timpul presupuseseră că Henry Wexxler o lăsase pe Kate Mercer în fundătura din spatele magazinului fiindcă nu avea altă soluţie, fiindcă aşa îi era cel mai comod. Ca şi cum ascunderea unui cadavru s-ar fi bazat pe aceleaşi instincte ca mersul până la colţ să cumpere o cutie de lapte. Marenko stăruise cu teoria că o asasinase în pivniţa de sub magazin, deşi criminaliştii declaraseră că locul era curat. Pentru Fox însă niciodată nu avusese sens ca Wexxler să se debaraseze de trupul neînsufleţit al Katherinei Mercer tocmai în spatele prăvăliei lui. Mai ales dacă era atât de meticulos încât, ucigând-o în propriul magazin, înlăturase apoi toate urmele.

Atunci, din care alt motiv ar lăsa cineva un cadavru într-o fundătură?

Nu cumva, pentru a *îndepărta* suspiciunile? Dacă fundătura se afla la kilometri întregi distanţă de locuinţa sa, în cealaltă parte a Londrei, eventual? Atunci, avea sens să transporte trupul în portbagajul unui… break negru… şi să-l arunce.

Dar cum putea şti asasinul lui Kate despre fundătura de lângă

MacNaghten Row? De unde ştia că era întunecoasă şi rareori folosită? De unde ştia că Henry Wexxler era genul de om pe care vecinii şi poliţia l-ar fi considerat capabil de o asemenea crimă?

Pentru că locuise acolo.

„Eşti o proastă”, îşi spuse Fox, în timp ce se urca în maşină. „E ora opt seara, cazul e mort şi-ngropat, iar pe tine nu te plăteşte nimeni ca să faci treaba asta. Omul care a ucis-o pe Kate Mercer zace la şase picioare sub pământ şi, dacă te întorci în MacNaghten Row astă-seară, n-ai să te-alegi decât cu înjurături.”

Se putea ca Henry Lincoln Wexxler să fii fost judecat şi condamnat pe bună dreptate de către Asasinul Justiţiar, dar trebuia să se asigure.

Capitolul 70

Sandy auzi trenul huruind la peronul de jos, în timp ce glasul din megafoane era acoperit de scârţâitul vagoanelor. O luă la fugă împreună cu Kristen pe scară, spre peron, hohotind de un râs nervos. Dacă pierdeau metroul, următorul putea sosi abia peste cincisprezece, douăzeci de minute. Şi atunci, riscau să nu mai ajungă la timp pentru a-l vedea pe Liam Gallagher.

Se repeziră în primul vagon tocmai când se închideau uşile şi se prăbuşiră peste scaune, gâfâind cu sufletul la gură. Trenul era doar pe jumătate plin. Majoritatea navetiştilor circulau în direcţia opusă, la ora aceea din după-amiază.

Alergaseră spre staţie direct de la şcoală şi mai aveau uniformele pe ele. Nu avuseseră timp să treacă pe-acasă şi să se schimbe cu hainele de stradă.

– Credeam că taică-tău nu te lasă să vii, spuse Kristen.

– Nu ştie, răspunse Sandy. Astă-seară, lucrează până târziu la spital. N-o să ajungă acasă înainte de opt.

– Şi nu dă telefon ca să te controleze?

– Am lăsat robotul în funcţiune.

Aţi sunat la reşedinţa lui Simon şi Sandra Andrews. Sandra nu poate răspunde la telefon, pentru că tocmai îşi face temele. Vă rog să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor.

– Dacă vine acasă mai devreme, vezi tu pe dracu’.

– Niciodată nu vine acasă mai devreme.

„Aşa-i trebuie”, adăugă ea în gând. „Dacă ar fi avut încredere

în mine, acum nu eram nevoită să-l mint. Oricum, n-am de gând să ratez întâlnirea cu Liam Gallagher. Pentru nimic în lume.”

La câţiva kilometri distanţă, în apropiere de Waterloo Bridge, un Camry verde închis mergea pe străzi. Începe să se întunece, lăsându-se înserarea grăbită şi timpurie a iernilor londoneze. Dincolo de Camerele Parlamentului străluceşte o aură portocalie, iar peste South Bank se lasă un crepuscul cenuşiu.

Degetele şoferului s-au albit pe volan. Tensiunea s-a acumulat luni de zile şi n-o mai suportă. Cătuşele care l-au ţinut imobilizat timp de un an s-au întins la limită şi, în seara asta, vor ceda.

Capitolul 71

Nu puteau ajunge mai aproape de douăzeci de metri de Virgin Store. Trotuarele erau blocate complet cu bariere galbene pentru reţinerea mulţimilor, iar paznicii în uniforme de securitate de la poartă opreau grupurile de adolescente care forfoteau în jurul intrării.

Sandy era dezgustată. Nu mai aveau nici o speranţă de a ajunge înăuntru. Peste capetele mulţimii, văzu o limuzină neagră oprind la bordură şi, un moment, întrezări un tânăr jigărit şi neras, cu o eşarfă lungă care se târa după el, ieşind de pe bancheta din spate. Apoi, dispăru.

În jurul ei, toată lumea zbiera de emoţie. Încercă să-şi croiască drum cu forţa, dar nu avea nici un rost. Nu putea nici măcar să se apropie de vitrine, pentru a vedea înăuntru. Se uită în jur după Kristen, însă prietena ei dispăruse.

– Căcat!

Praful se alesese de toate.

Se răsuci şi porni înapoi prin mulţime, îndreptându-se spre staţia de metrou.

Fox privea display-ul computerului, bătând un tam-tam rapid cu creionul în birou. Lucra la acea pistă de trei zile, numai în afara programului, mergând din uşă în uşă prin MacNaghten Row şi Hardinge Avenue, hărţuindu-i pe toţi agenţii imobiliari din regiune, verificând pe computer listele electorale, compilând o listă completă a tuturor celor care locuiseră, în proprietate sau cu

chirie, într-una din casele cu terase de pe cele două străzi, în ultimii cinci ani. Îi elimina pe toţi cei ce fuseseră controlaţi cu ocazia investigaţiei iniţiale, dar căuta eventualele antecedente penale ale fiecărui nume nou. Tastă pe listă ultima adăugire.

Privi display-ul computerului, încremenită.

Martin Brian Lampard. Vârsta, treizeci şi nouă de ani. Zece condamnări pentru delicte variind de la molestarea unei fetiţe de nouă ani până la relaţii sexuale. Internat de două ori în instituţii psihiatrice, condamnat de trei ori la închisoare, de la trei luni pentru exhibiţionism până la un an pentru legături indecente cu o fată de treisprezece ani.

Locuise la numărul 39, în MacNaghten Row, până cu şapte luni înaintea asasinării lui Kate Mercer. Christoase Atotputernice!

Era o după-amiază înnorată de ianuarie, iar autobuzele şi taxiurile care se târau pe Oxford Street aveau deja farurile aprinse. Luminile de Crăciun păreau să inspire un sentiment de melancolie. Navetiştii şi cumpărătorii treceau repede pe lângă ea, grăbindu-se spre metrou.

Sandy văzu indicatorul staţiei Tottenham Court Road şi coborî scara, căutându-şi portofelul şi biletul în buzunarul paltonului. Nu erau acolo. Se opri în mijlocul sălii cu casele de bilete, în timp ce oamenii se îmbulzeau prin jur, trecând de turnicheţi, spre scările rulante. Căută prin celelalte buzunare, în blezăr şi bluză, înfruntându-şi panica. Îşi pierduse portofelul. Probabil îl scăpase sau i-l furase cineva din buzunar, în îmbulzeala din faţa magazinului de articole muzicale.

Cum avea să ajungă acasă?

Kristen. Trebuia să se întoarcă şi s-o găsească pe Kristen.

Camry-ul verde închis opreşte lângă intersecţia dintre Blackfriars Road şi Webber Street. Şoferul vede o fată cu blezăr maro, pe marginea trotuarului, şi încetineşte. Deschide fereastra cu servomotor electric ca să-i vorbească, dar fata fuge pe o stradă lăturalnică. Dezamăgit, porneşte mai departe, spre sud. Respiraţia i s-a accelerat, iar mâinile îi tremură. Nu-i plac dezamăgirile.

Capitolul 72

Grupuri imense de adolescente şiroiau pe lângă ea, întorcându-se spre Tottenham Court Road. Avu nevoie de aproape douăzeci de minute ca să-şi croiască drum cu forţa prin mulţime. Când ajunse la Virgin Store, pe Oxford Street, Liam Gallagher plecase. Intră în fugă, uitându-se după Kristen, dar nu văzu nici urmă de ea şi-şi dădu seama, frustrată, că trebuia s-o fi scăpat cumva din vedere, pe stradă.

Căcat!

Îşi învinse un nou val al panicii. Cum să se întoarcă acasă? Se gândi să-l abordeze pe unul dintre paznici, cerându-i voie ca responsabilul magazinului să-i telefoneze tatălui ei. „Nu”, îşi spuse, „nu fi *proastă*. O să mă omoare Simon pentru că l-am sfidat. Şi nu-i voi dovedi decât că sunt un copil, că nu mă pot descurca singură.”

Se uită la ceas. Cinci şi jumătate. Simon n-avea să ajungă acasă înainte de opt. Putea merge pe jos peste Hungerford Bridge, după care să facă autostopul undeva pe South Bank. Avea timp destul. Mai putea ajunge acasă până la şapte, iar Simon n-avea să afle nimic.

Fox îşi privi mâinile. Tremurau. Prea multă cafea - sau, poate, din cauza adrenalinei. Îşi aminti un lucru pe care i-l spusese Marenko.

– Mi se scoală, murmură ea.

W.P.C. Stacey ridică privirea de la maşina de scris din colţul camerei.

– Doamnă?

– Nimic.

Se aplecă înainte, ajungând cu faţa la câţiva centimetri de display. Inima îi bubuia în coaste. Îşi spuse să nu se agite prea tare. Nu erau decât simple speculaţii; nu avea nici o dovadă. Încă mai putea să se înşele.

Şase şi un sfert. Drumul până acolo îi luase mai mult decât se aşteptase. Din Oxford Circus, avusese de făcut cale lungă; traficul din Trafalgar Square era dens la ora de vârf, şi durase o veşnicie până să traverseze. Tremura. Un vagabond bătrân îi strigase ceva, pe Mepham Street. Arăta ca un personaj din Dickens, iar mirosul său o făcuse să se sufoce. Probabil nu voia

decât să cerşească, dar, în întuneric, Sandy îşi pierduse curajul şi o luase la fugă.

În timp ce se îndrepta spre Elephant and Castle şi Newington Butts, îi trecu prin minte că, dacă îi telefona tatălui lui Kristen, acesta ar fi putut veni s-o ia. Dar nu avea nici măcar bani de telefon.

Acum, departe de mulţimile şi luminile oraşului, îi era cam frică. Prin partea aceea a Londrei circulau puţini navetişti; în schimb, se vedeau oameni cu părul portocaliu, tineri negri în treninguri, precum şi beţivi şi adolescenţi slabi ca nişte trestii, nu cu mult mai mari decât ea însăşi, îngrămădiţi în uşi. Începuse o ploaie slabă, iar cauciucurile maşinilor fâşâiau pe asfaltul umed.

Îşi ţinea capul în piept. „Întinde degetul mare şi mergi înainte”, îşi spuse. „O maşină, poate două, şi ai ajuns acasă.”

Un şofer încetini. Văzu lumina farurilor de frână, apoi portiera din stânga deschizându-se.

Capitolul 73

Nici una dintre agenţiile de credit nu avea date despre un anume Martin Brian Lampard, dar îi dădu de urmă cu ajutorul documentelor D.S.S. În prezent, primea ajutor de şomaj.

Îi accesă pe display actele de conducere. S.O.18 de la New Scotland Yard avea duplicate după D.V.L.A., cu detalii despre proprietarii înregistraţi ai tuturor autovehiculelor legale din Marea Britanie. În câteva minute, află numărul de înmatriculare al maşinii lui Lampard – o Toyota Camry ultimul tip, de culoare verde închisă – şi o adresă de lângă Elephant and Castle. Exact în partea opusă a Londrei.

Un break negru, îşi spuse ea; asta i se păruse martorului că văzuse. Era posibil. Noaptea, verdele închis poate fi confundat uşor cu negrul. Dar probabilităţile erau reduse.

– Îţi pierzi vremea, Madeleine, murmură Fox, printre dinţi.

Îşi consultă ceasul. Şase şi jumătate. Ar fi fost cazul să plece acasă. Putea vorbi cu acel Martin Lampard a doua zi.

„Ba nu”, îşi spuse ea. „Mai bine să fac totul astă-seară, să termin. Oricum, dacă mă întrerup, toată noaptea numai la asta am să mă gândesc. Cu Simon mă pot întâlni pe urmă. Mi-e în drum.” Altă situaţie care avea nevoie de rezolvare.

Ce putea să-i spună lui Lampard? Nu avea nici o împuternicire oficială.

Se hotărî să nu facă nici o referire la Kate Mercer. Aşa ceva l-ar fi pus în gardă imediat. Avea să-i spună că ancheta un jaf. Că maşina lui fusese văzută în apropiere de locul faptei, iar un trecător le dăduse numărul de înmatriculare. Astfel, putea să-l deruteze. Îi cerea voie să intre în casă, să arunce o privire. Ştiindu-se nevinovat, avea să fie dornic să lămurească problema şi să scape de ea.

Iar după ce discuta cu el, urma să ştie dacă dosarul Kate Mercer putea fi închis.

„De unde vei şti?" auzi glasul ironic al lui Frank Marenko. „Din intuiţie feminină?"

– Poate, răspunse ea cu voce tare.

Îşi luă geanta şi cheile maşinii.

Capitolul 74

Întotdeauna îi fusese frică de întuneric.

Se temuse de umbrele din camera ei; imediat după apăsarea pe comutator, halatul de pe dosul unei uşi se transforma într-un monstru, cutiile stivuite pe dulap se metamorfozau, în imaginaţia ei, în câini cu ochi roşii, ghemuiţi, gata să se repeadă.

Motiv pentru care dormea tot timpul cu o veioză aprinsă, chiar şi acum.

Dar aici nu era nici o lumină. Aici, jos, domnea întunericul; un întuneric gros, ameţitor şi rece, ca moartea.

Auzi un zăvor lunecând într-un locaş şi, un moment, zări o licărire de lumină, dispărând rapid, când omul îşi lipi ochiul de vizetă. Îl simţi privind-o prin uşă şi se ghemui şi mai strâns în colţ, cu genunchii adunaţi la piept. Instinctiv, îşi vârî iarăşi degetul mare în gură. Adolescenta care avea lumea întreagă revenise într-o copilărie amintită vag, plângând cu voce tare după tatăl ei.

Se afla iarăşi în patul său de copil, asaltată de amintirile neînfrânate dintr-o creşă de mult uitată. Văzu formele frunzelor pe mocheta verde cu auriu, lemnul maro al patului, contururile abţibildurilor cu animale de pe pereţi, Donald Duck, Goofy, Mickey Mouse.

Îl auzi râzând, iar sunetul o smulse din acele amintiri, spre un teren de joacă din şcoală. Era un râs sâcâitor; îşi amintea numele lui, Billy Scanlon, Billy cel cu părul unsuros, care-i amintea de spinarea udă a unui şobolan, Billy cel cu dinţii mari şi strâmbi. Era râsul lui Billy Scanlon, batjocoritor şi duşmănos.

Îşi supse şi mai tare degetul.

În jurul uşii apăru un halou slab de lumină. Adusese cu el o lampă, o lanternă poate. Lumina o consola cât de cât, chiar şi lumina *lui*.

De cât timp se afla acolo? Urlase încontinuu, ore întregi după câte i se părea, şi-şi simţea gâtlejul de parcă ar fi înghiţit pietriş. Nu-i răspunsese nimeni. Nu auzise nimeni?

Fragmente amintite vag, maşina cotind pe o stradă laterală neagră, mirosul chimic de pe cârpa pe care i-o trântise peste gură, senzaţia de sufocare, înainte ca lumea să dispară. Totul se întâmplase atât de repede. Era o proastă, cea mai mare proastă din lume.

Avea hainele ude, iar frigul i se infiltra până la piele. În stomac simţea o durere surdă, foamea şi frica devorând-o, făcând-o să jinduiască după un chip zâmbitor, un loc cald unde să se odihnească. Nu trebuia să plângă.

Tremura din tot trupul. Nu mai putea gândi; doar frica mai exista, alungându-i judecata. Închise ochii. „Când îi deschid din nou, totul va fi trecut”, îşi spuse ea, „voi fi din nou în camera mea, la adăpost, lumină şi căldură.”

Îl voia pe tăticul ei, îl voia pe tăticul ei, îl voia pe *tăticul ei*.

De după uşă se auzi iarăşi râsul lui Billy Scanlon. O pândea.

Avea nevoie la toaletă. Dar unde să se ducă? Oricum, era prea târziu, gata, prea târziu. Făcuse pe ea. Puţin îi păsa.

Nu te teme de întuneric. Auzi glasul tatălui ei, dintr-un timp de mult trecut. *Vezi, nu e decât umbra, pe perete. Nu ai de ce să-ţi fie frică.*

Dar avea de ce să-i fie frică. Existau monştri. Existau monştri pe lume, chiar acolo, alături. Avusese dreptate, tot timpul.

Se ghemui şi mai tare în colţ. Mâna ei atinse o pânză de păianjen şi şi-o smuci, ţipând. Se ridică în capul oaselor, ţeapănă de frică, suspinând muteşte în întunericul nemilos.

Nu sunt aici. Nu se întâmplă cu adevărat. Nu sunt aici, nu sunt.

Îi reveniră în minte crâmpeie din cântecele de leagăn. *Nani nani, puişor.* Respira tot mai repede, nu se putea opri, o furnicau

mâinile, mâinile ei ca nişte gheare, nu şi le putea mişca, nu putea să-şi îndoaie degetele. „Cred c-am să leşin. Să leşin, să las totul în urmă, să mă trezesc când se termină.

Să mă ajute cineva. Tăticule, te rog, vino. *Cineva, cineva să mă ajute...*"

Fox coborî din maşină.

O casă cu terasă oarecare, mohorâtă, cu cărămizi căcănii, un zid scund, două trepte în faţa uşii de la intrare. Câteva tufe de trandafiri pipernicite, rahaţi de câine pe trotuar, chiar în dreptul portiţei. La fereastră, draperiile erau trase. Nici o lumină.

Sună la uşă. În timp ce aştepta, privi maşina parcată în faţa porţii. O Toyota Camry verde închis. Verifică numărul de înmatriculare. Asta era.

Mai sună o dată. Tot nici un răspuns. Reveni în stradă şi privi prin ferestrele maşinii, în stânga. De oglinda retrovizoare atârna un brăduţ verde pentru aromatizarea aerului; în rest, nu se vedea nici un accent personal, nici o casetă audio pe bord, nici un ambalaj de mâncare pe jos. Ca o maşină la expoziţie sau în magazin. Probabil o curăţa cu regularitate.

Se înapoie şi sună pentru a treia oară la uşă, lipindu-şi faţa de geamul mat. Beznă. Încercă să găsească o crăpătură între draperiile groase, dar acestea fuseseră trase cu meticulozitate, fără a lăsa nici un spaţiu liber.

Simţind oricum că alerga după cai verzi pe pereţi, se dădu bătută şi plecă.

Capitolul 75

Instinctul o făcu să atingă capota maşinii. Era caldă. Se opri, întoarse capul spre casă, către ferestrele de la etaj. Văzuse o perdea mişcându-se? Nu, i se păruse doar.

Dar trebuia să fie înăuntru. Doar dacă nu cumva îşi parcase maşina şi plecase din nou. Era de presupus?

Nedumerită, reveni la Cavalier-ul ei şi scoase o lanternă din torpedou. Parcurse iarăşi cărarea, îngenunche şi deschise cutia de scrisori, luminând prin fantă, pentru a privi în antreu. Văzu un tapet înflorat, înnegrit şi pătat de igrasie, şi linoleum cojit pe jos. Şi acolo, ce era? Nu distingea prea bine. Îşi lipi faţa de uşă.

O valiză deschisă, grea, cu rotile. Iar alături, o geantă de elev.

Inima începu să-i bată cu putere. Se ridică şi sună din nou.

Atunci auzi, sau i se păru că auzea: Un zbieret, un strigăt, ceva.

Vârî mâna în poşetă şi-şi scoase telefonul mobil. Auzi aparatul de la birou sunând. De cinci ori, de şase.

– Haide, murmură ea printre dinţi. Hai odată!

– Sala de Incidente.

– Bill!

– Doamnă?

– Tot la birou eşti.

– Cu hârţoagele.

– Lasă-le baltă. Am nevoie de tine aici. Imediat. Înainte să pleci, dă telefon la secţia locală şi trimite-mi întăriri.

Îi dădu adresa şi-i spuse ce avea de gând să facă. Bill o sfătui să renunţe. Fox închise.

Avea timp să aştepte? Era neînarmată. Maşina poliţiei locale urma să ajungă în trei minute, cel mult cinci. Iar când soseau, ofiţerii doreau să procedeze după regulament.

Privi fereastra. „Ce-o să iasă de-aici?" se întrebă. „Au să-l declare curaj, instinct sau inconştienţă soldată cu pagube penale?" Depindea de rezultat, presupunea ea. „Dacă te înşeli", îşi spuse, în timp ce-şi scotea un pantof din picior, „dacă urletele alea se aud de la un video, iar Martin Lampard stă şi se uită la un film după Stephen King, cu o ceaşcă de cacao în mână, s-a zis cu insigna şi cu cariera ta."

Lovi din răsputeri cu tocul pantofului în fereastră.

Geamul se crăpă, dar nu se sparse. Mai încercă o dată. Pantoful nu era destul de greu.

Se uită în jos. Lângă picioarele ei se afla un ghiveci vechi de ceramică, având în el rămăşiţele triste ale unei plante moarte de mult. Îl ridică şi îl azvârli prin fereastră, după care dădu la o parte cioburile cu pantoful.

Se strecură înăuntru, împingând în lături draperiile groase, şi se rostogoli pe podea. Îndreptă lanterna înainte, ţinând-o cu ambele mâini. Pustietatea părea s-o batjocorească. Podele goale, un şemineu vechi, cu grătarul gol, miros de umezeală.

Deschise uşa de perete, aşteptându-se să vadă cine ştie ce monstru nebărbierit de coşmar, în mână cu un cuţit, un pistol, o secure. Dar nu era decât holul pustiu. Geanta de şcoală,

aruncată neglijent, zăcea la picioarele scării. Lumină cu lanterna în susul treptelor. Nici ţipenie.

Nu se vedeau tablouri pe pereţi, nici mobilier în hol, nimic care să indice că acolo locuia cineva. Raza lanternei oscila între balustradă şi geantă, apoi de-a lungul fâşiei de mochetă murdară, spre dulapul de sub scări. O uşă se deschidea spre câteva trepte care coborau în pivniţă.

Era jos.

Rămase cu spatele lipit de perete. În pofida frigului, mâinile îi erau umede de sudoare şi fu cât pe ce să scape lanterna. „Christoase, Madeleine, vino-ţi în fire."

– Ajutor, ajutor, *ajutor*!

Strigătele se auzeau din pivniţă şi nu proveneau de la un video. Fox îşi simţi genunchii înmuindu-se sub trup. Ar fi trebuit să aştepte ajutoarele. Acum era prea târziu.

Întinse mâna spre zăvorul uşii de la intrare şi îl trase. O cale de salvare pentru ea, un drum de acces pentru poliţişti. Gura i se uscase ca nisipul. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, apoi făcu primii paşi nesiguri spre uşa de sub scară.

Şi-l imagina jos, aşteptând, lumina lanternei ei transformând-o într-o ţintă sigură. „Da, te rog", se gândea individul, „vino la mine, vino la mine, vino la mine."

Pe stradă trecu o maşină. O scândură trosni sub piciorul ei. Aşteptă.

Din dreapta se auzi un zgomot neaşteptat şi se răsuci smucit, crezând că era atacată prin surprindere, dar nu fusese decât frigiderul, trezindu-se la viaţă în bucătărie.

„De ce nu urcă scara?" se întrebă. „Sigur că da. Crede că sunt înarmată. De ce ar intra cineva prin efracţie într-o casă, neînarmat? Numai un tâmpit ar face aşa ceva. Nu ştie că sunt singură. Gândeşte, aşteaptă, dar nu peste mult va înţelege de ce a durat atât până să vin după el şi va porni în sus pe scară."

De cât timp chemase întăririle?

Braţele şi picioarele îi tremurau aproape necontrolat, inima îi bubuia nebuneşte în piept, cu sângele vâjâind atât de tare prin urechi încât nu mai auzea nimic altceva.

„Calmează-te. Trebuie să-l poţi auzi, să auzi ce face."

Răsuna cumva din depărtare o sirenă a poliţiei? Avea să-i provoace panica, să-l facă să se mişte, să-i risipească prudenţa.

Încă un urlet de jos.

Şi atunci îl văzu, comutatorul lămpii din pivniţă, lângă scară, luminat de raza lanternei. Ştiu ce avea de făcut.

Aprinse lumina din fugă şi se aruncă orbeşte pe trepte. Coborând în goană scara de ciment, spre un beci vechi pentru cărbuni, văzu o uşă de lemn cu lacăt, în peretele opus. Şi iată-l, chiar sub ea, cu picioarele depărtate, clipind din ochi în lumina neaşteptată, un om cu aspect obişnuit, în salopetă de muncitor, cu ochii mari ca ai unui câine speriat de foc. O privea în lungul unei ţevi de revolver, pe care o ridică parţial ca să tragă în bec, apoi se răzgândi şi reveni spre ea, în câteva fracţiuni de secundă, exact atât de cât avea nevoie în timp ce se prăvălea asupra lui.

În pivniţa strâmtă zgomotul revolverului răsună asurzitor. Fox îşi spuse că nu era decât o explozie şi nu simţi nimic, un curent de aer peste faţă şi atâta tot. Adrenalina o propulsă în continuarea drumului pe scară şi, în clipa când ajunse la el, împinse revolverul în lături cu mâna stângă şi îi dădu două lovituri, aşa cum o învăţase instructorul de arte marţiale, neluând în seamă revolverul, trecând peste el şi până dincolo, cu palmele întinse şi degetele îndoite din articulaţia a doua, după care îi înfipse podul mâinii stângi sub baza nasului. În timp ce individul cădea, îl lovi cu piciorul, un genunchi sub burtă. Totul se termină în câteva secunde.

Se prăbuşise la picioarele ei, încercând să inspire prin laringele strivit, cu nasul făcut praf şi scuipând sânge pe gură. Rostogolindu-se încontinuu pe duşumea, se zvârcolea, cu ambele mâini încleştate peste organele genitale.

Fox împinse revolverul cu piciorul şi se rezemă de perete, vlăguită.

Avea pe bluză ceva cleios. Coborî privirea, pentru a vedea sângele înflorindu-i pe piept şi braţ. Genunchii începură să i se înmoaie. „Când eşti împuşcat, trebuie să cazi”, îi spuse o voce.

Încăperea se învârtea în jurul ei. Cineva continua să urle, dincolo de uşă, dar acum glasul părea să se audă de foarte departe.

„Şocul”, îşi spuse Fox. „Intru în stare de şoc.” încercă să ridice revolverul, îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi. Dibui după batista din buzunar, ca să nu-şi lase amprentele pe armă. O apucă de ţeavă. „Să am grijă”, îşi spuse, „nu trebuie să mă împuşc”, şi izbucni în râs pe când pornea târâş pe scară.

Era conştientă de scâncetele ce se auzeau de după uşa

încuiată, de gemetele şi icnetele omului căzut pe jos, care mai scotea încă un sunet, din piept, ascuţit, ca un porc la înjunghiere.

Fox ajunsese la jumătatea scării când îşi pierdu cunoştinţa.

Simon ieşi pe poarta parcării spitalului, pornind spre luminile de pe Rosslyn Hill. Cu mâna liberă, apăsă butonul telefonului mobil, pentru a forma un număr din memorie.

Aţi sunat la reşedinţa lui Simon şi Sandra Andrews. Sandra nu poate răspunde la telefon, pentru că tocmai îşi face temele. Vă rog să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor.

Simţi un junghi de nelinişte. Nu era acasă, haimanaua mică. Probabil o ştersese la Kristen. Frână la stop şi formă un alt număr.

– Bună, Glynn, Simon sunt. Sandy e acolo?... Mă gândeam că poate s-a dus la Kristen... Mă rog, acasă nu-mi răspunde... Ai putea merge s-o rogi...

O ambulanţă, cu girofarurile rotindu-se, trecu pe roşu, gonind spre spital.

– Nu, e O.K. Mulţumesc, Glynn.

Închise mobilul, vârându-l în buzunarul hainei. Putea să fi plecat la prietena ei Danielle, pentru a-i folosi linia Internet de conversaţii – lucru pe care i-l interzisese cu stricteţe – sau să se fi dus până la Michelle, sub pretextul de a-şi face temele împreună. Era convins că nu avea nici un motiv de îngrijorare.

Cei doi ofiţeri care fuseseră trimişi la faţa locului de la Vauxhall găsiră casa cufundată în întuneric, cu uşa de la intrare larg deschisă. În grădina din faţă se adunaseră câţiva vecini, dar nici unul dintre ei nu avusese curaj să intre. Cei doi comisari auziră ţipetele unei fete, din pivniţă. Luminară cu lanternele în hol, căutând comutatoarele.

Nu ştiau decât că un detectiv din brigada de omoruri de la Hendon Road ceruse întăriri pentru o arestare. Un anume D.I. Fox. Strigându-l pe nume, coborâră în pivniţă.

O găsiră la jumătatea scării, cu bluza şi geaca îmbibate de sânge. Un bărbat zăcea la câţiva paşi distanţă, pe pardoseala de ciment, zbătându-se şi dând din picioare, cu chipul învineţindu-i-se. Dincolo de o uşă cu lacăt, cineva urla.

– Băga-mi-aş... mormăi unul dintre poliţişti.

Se pricepea îndeajuns la măsurile de prim ajutor pentru a o

târî pe detectiva leşinată în sus pe scară, până în hol, unde o întinse pe spate.

Între timp, partenerul său chemă o ambulanţă şi ceru întăriri suplimentare.

Poliţistul se ghemui lângă detectiva rănită, cu mâinile şi tunica uniformei umplându-i-se de sânge.

– Nu cred c-o să scape, comentă el.

Capitolul 76

Simon încuie uşa în urma lui şi-şi scoase sacoul.

– Sandy!

Aşteptă, cu inima bătându-i dureros în piept şi un gust acru în gură, de frică.

– Ura, tată.

Stătea în uşa bucătăriei, zâmbind nesigur cu jumătate de gură. Îi cunoştea expresia: vinovată-foc.

– Am încercat să te sun de-o juma' de duzină de ori. Nu mi-a răspuns decât robotul.

– Îmi făceam lecţiile. Probabil am uitat să-l opresc.

Geaca ei stătea prinsă într-un cârlig, lângă uşă. Îi atinse mâneca. Era umedă. Ploaia începuse doar în ultima jumătate de oră. Se întoarse s-o privească, dar fata se retrăsese deja în bucătărie. Era pe punctul de a spune ceva, dar îl cuprinse un val de uşurare şi oricum era prea obosit ca să-i ţină o nouă predică. Se hotărî ca, în mod excepţional, s-o lase în pace.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse el.

– N-are nimic. Am pus de ceai.

Simţi un val neaşteptat de gratitudine, fiind dintr-o dată recunoscător pentru mirosurile cinei din bucătărie, taifasul liniştitor al televizorului, văpaia gălbuie a lămpilor din living şi cunoştinţa răsuflării calde a unei fiinţe dragi.

Capitolul 77

Fox îşi studie imaginea reflectată în oglinda retrovizoare. Părea cam palidă. Dar nu arăta deloc rău, după trei luni de zăcut la pat. După cum spunea James, ar fi putut să se petreacă şi invers.

„Dacă petreceai ultimele trei luni descompunându-te, acum ai fi arătat mult mai rău. Mă rog, cât de cât.”

Încă trei luni, înainte de a se putea înapoia la muncă. Chiar mai mult, dacă era după voia medicilor. Însă îi era greu să stea în fiecare zi acasă. Cel puţin, în spital primise vizite regulate şi câte o clismă pe care s-o aştepte cu nerăbdare.

Carrie băgase capul pe uşă aproape zilnic. Avea o slujbă excelentă, o viaţă sexuală şi mai excelentă şi o garderobă nouă. Îi era greu să n-o deteste, zăcând în pat cu perfuzia în braţ, un alt furtun în nas şi părul nespălat de trei săptămâni.

Simon fusese un alt vizitator frecvent. Se comportau stângaci unul cu altul. Ştiau amândoi că povestea dintre ei se încheiase, luase sfârşit încă dinainte de a-şi fi luat zborul. Acum, buna lui cuviinţă şi neputinţa ei impuseseră un armistiţiu incomod, o amânare înainte de a merge mai departe. Mai greu avea să fie cu Sandy.

Sandy o vizita în fiecare week-end. Niciodată nu o întrebase ce anume se întâmplase. În schimb, conversau nimicuri despre mâncarea din spital, despre profesorii fetei, de ce avea Fox o etichetă de identitate din plastic legată la încheietura mâinii.

– Pentru că n-am unde să-mi pun legitimaţia. Aşa, pot doar să ridic mâna. Poliţia! Nici o mişcare şi spune-mi ce-ai în ploscă!

Sandy râse, dar nu cu prea multă poftă. Înapoia ochilor i se simţea ceva. Într-un fel, o mică parte din inocenţa ei se pierduse.

Lampard îşi agăţase victima pe Blackfriars Road, în jurul orelor cinci, în timp ce Fox încă mai stătea cocoşată pe computer, urmărindu-i documentele. Fata se numea Belinda Bryant. În declaraţia dată poliţiei, Belinda recunoscuse că în ziua aceea chiulise de la şcoală, petrecându-şi după-amiaza în oraş, cu două prietene. Încercase să facă autostopul până acasă, în Kingston. O mai făcuse de câteva ori, fără nici un incident.

La început, spunea ea, Lampard păruse un om cumsecade. Tocmai se întuneca, şi deodată cotise de pe strada principală pe o străduţă lăturalnică, în spatele unei fabrici de textile. Îi spusese că lucra acolo şi trebuia să ia nişte hârtii de la birou. Belinda vedea funcţionari şi dactilografe circulând pe după ferestrele viu luminate de la etajul doi al clădirii administrative. Mai liniştită, rezistase imboldului de a fugi.

Lampard moşmondea la ceva în portbagaj. Dintr-o dată, se

reîntorsese la maşină şi, aplecându-se prin portiera deschisă, Belinda văzuse că ţinea în mână o cârpă. I-o aplicase peste gură. Îşi amintea un miros puternic de substanţe chimice şi o senzaţie de sufocare. Încercase să-l zgârie în ochi, apoi leşinase.

Următorul lucru pe care şi-l amintea era deşteptarea în pivniţă.

Venise o dată la spital, cu mama ei, ca să-i mulţumească. Ambele abia puteau vorbi, printre lacrimi. Fox găsise episodul jenant şi penibil. Nu voia să-i spună fetei decât atât: *Cum ai putut fi aşa de proastă?*

*

În ultima zi de şedere în spital, Sandy îi dăduse vestea:

– Tata are o nouă prietenă.

– Ştiu.

– E doctoriţă. Lucrează undeva în spitalul ăsta.

Fata părea mai mult uimită, decât lezată.

– Relaţia dintre noi n-a mers, îi spuse Fox. Am hotărât... În fine, am hotărât înainte de a se fi întâmplat asta.

– Ar fi trebuit să aştepte. Vreau să zic, până-ţi mai reveneai.

Fox zâmbi:

– De ce? Amândoi am preferat aşa.

Îi luă mâna.

– Am să-ţi rămân prietenă întotdeauna. Dacă dai de-un necaz, poţi oricând să spui: *Cunosc pe cineva din poliţie, aşa că ai grijă*.

Sandy îşi şterse o lacrimă cu podul palmei. „Are nevoie de o mamă”, îşi reaminti Fox. „Şi nu sunt eu aia.”

Acum, amintirea o făcea să se strâmbe. Bănuia că avea să-i fie mai dor de Sandy decât de Simon. Înlătură gândul, îşi aplică o tuşă de ruj şi coborî din maşină. Se simţea ciudat, din nou în Hendon Road, după atâta vreme. Era primăvară iar. Dâre de vapori pe un cer albastru rece, primii muguri încolţind pe ramurile platanilor.

Îl întâlni pe Marenko la King’s Head. Încă nu era unsprezece, iar la ora aceea nu beau decât vreo câţiva clienţi, incorijibilii şi alcoolicii. „Ceea ce ne include perfect pe mine şi Frank”, îşi spuse Fox, în timp ce mergea spre bar.

Avea pe ea o bluză cu mâneci lungi care-i ascundea cicatricea de pe antebraţ, încă trandafirie şi lividă pe piele. Glonţul îi

smulsese o bucată de muşchi mare cât o monedă de cincizeci de pence. Avea să păstreze cicatricea toată viaţa, ca pe o amintire. Pata de piele încreţită de deasupra sânului drept, pe unde intrase glonţul, era doar cu puţin mai mică; incizia mai mare a operaţiei pentru refacerea plămânului fusese practicată sub sân. Chirurgul plastic îi spusese că avea să se vindece bine, cicatricea ştergându-se repede, pentru a deveni aproape invizibilă.

– Nu vor şti decât prietenii apropiaţi, îi spusese el.

– Dacă-mi mai pot face prieteni de acest fel, arătând aşa, îi spuse ea. Mă simt ca Omul Elefant. N-ar trebui ca pe aceşti prieteni apropiaţi să-i pregătesc din timp ca să nu leşine?

– N-o să arate întotdeauna la fel ca acum. Cicatricea se va şterge. O vei avea toată viaţa, dar n-o să te desfigureze. Şi, mai târziu, vom putea face unele lucruri care să te ajute.

– Ca de pildă, să stingem luminile?

Cicatricea de pe gât nu era la fel de pronunţată. Zbârcise pielea, fără a vătăma nervi şi vase de sânge majore. Ceea ce era un mare noroc, îi spuseseră medicii, fiindcă altfel ar fi fost moartă. Şi totuşi, pentru întâlnirea cu Marenko luase pe ea o eşarfă Hermes, ca să ascundă urma. Ba chiar, îşi făcuse de cap şi cumpărase mai multe. Când ai văzut moartea cu ochii, acumularea de datorii pe cartea de credit nu mai pare o catastrofă atât de cumplită ca pe vremuri.

Marenko stătea în picioare la bar, cu un zâmbet strâmb, tâmp, pe faţă. Aproape ca şi cum acum ar fi fost stăpân pe o parte din ea, ca şi cum ar fi împărtăşit cine ştie ce secret. Cum, poate, se şi întâmpla.

– Şefu’.

– Arăţi bine, Fox. L-au lipit la loc pe Humpty Dumpty?

– Din câte ştiu eu, nu-i lipseşte nici o bucată.

– Atunci e bine. Bei?

– Ca de obicei.

Marenko dădu din cap spre Henry. Fox se aşeză pe taburetul de bar, alături.

– Ei, spuse el.

– Ei.

– Ultima dată când te-am văzut, îţi ieşeau tuburi de peste tot. Mă pregăteam să-ncep să-ţi fac conturul cu creta.

– Îmi pare rău că nu v-am dat bună ziua.

– Mda, n-aveai o companie prea însufleţită. A trebuit să mănânc eu strugurii. O oră cât am stat, ai dormit. N-am luat-o ca pe ceva personal.

Băuturile sosiră.

– Vrei alune, sau ceva? Vreau să zic, ai trecut din nou pe solide?

– Nu ştiu. Dumneavoastră?

Marenko râânji:

– Nu ţi-a pierit nimic din sarcasmul de altă-dată.

O privi peste buza paharului. Continua să zâmbească.

– Trebuie să ştiu. Cum ai făcut-o?

– Doar prin muncă de poliţie serioasă şi temeinică. A fost obositor şi n-am primit nici un ban.

– În sfârşit înţelegi ce înseamnă să fii detectiv de omucideri.

– Aşa se pare.

„Da”, reluă ea în gând, „muncă de poliţie serioasă şi temeinică.” Toţi credeau acelaşi lucru. Până şi James şi Honeywell consimţeau că nu lucrase deloc rău. Efectuaseră multe dintre activităţile ulterioare ale cazului, în timp ce ea zăcea pe spate la St Thomas’s.

Vecinii interogaţi spuseseră că Martin Lampard era un om liniştit, care îşi vedea mai mult de ale lui. Nu punea tare muzica şi nu-şi ambala motorul maşinii duminica dimineaţa la ora şapte, aşa că era considerat vecinul ideal. Se îmbrăca în costum cu cravată, circula cu o maşină ultimul tip şi toţi presupuneau că era reprezentant comercial. De fapt, maşina fusese cumpărată cu banii pe care i-i lăsase tatăl lui la moarte, în urmă cu trei ani. Martin Lampard era şomer.

Îşi aducea în casă victimele, drogate puternic, într-o valiză mare. Vecinii îl văzuseră o dată sau de două ori, dar crezuseră că avea înăuntru eşantioane. Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Sub casă se afla o mică pivniţă şi-şi cheltuise restul moştenirii izolând-o fonic. Idaho-ul său privat, cum spusese James. Probabil că-şi petrecea mult timp acolo, jos. Excepţie făcând un televizor, un videoplayer, o colecţie numeroasă de reviste şi casete video pornografice ilegale şi o saltea, în camera din faţă, casa era aproape lipsită de orice mobilier.

Acum, Lampard fusese asociat nesigur cu mai multe asasinate de copii din Manchester, Leeds şi Sheffield. Era foarte posibil ca

proporţiile complete ale crimelor lui să nu fie cunoscute niciodată, pentru că Lampard suferise o hipoxie gravă, din cauza traumatismului la gât, şi era destinat să-şi petreacă restul zilelor într-o unitate de terapie intensivă, cu mâncarea curgându-i pe bărbie şi ochii aţintiţi în gol, spre tavan.

– Ai spus că voiai să mă vezi, zise Marenko.

– În legătură cu Omul de Zahăr, răspunse ea.

– Ce-i cu el?

– Era nevinovat.

– Era un pervers.

– Dar nu el a omorât-o pe Kate Mercer. N-a omorât pe nimeni. Kate a fost în pivniţa aceea, Frank. Au comparat firele de păr şi fibrele textile găsite acolo. Lampard a omorât-o.

Marenko ridică din umeri:

– Ei, şi? M-am înşelat. Şi tu te-ai înşelat. Cu toţii ne-am înşelat în privinţa lui. Acum nu mai contează. E mort.

– Asta voiam şi eu să spun.

– Scuză-mă. Mai zi o dată, ce voiai să spui?

– Aţi avut vreodată un caz în care ştiaţi că cineva a făcut un lucru, dar nu puteaţi dovedi?

– Am avut zeci şi zeci. Cu toţii le avem.

– De-asta voiam să vă vorbesc. Aveam nevoie de un sfat.

– Dă pe gură. Dacă-mi scuzi expresia.

– Patrick Capper.

– Încă-ţi mai pierzi vremea cu asta?

– De ce l-ar împuşca cineva pe Patrick Capper şi pe urmă ar scrie „Justiţie” pe perete? Voia să demonstreze ceva, nu?

– Nu lăsa povestea asta cu Lampard să ţi se urce la cap, Fox. Nu eşti Sherlock Holmes. Presupunerea mea este că dosarele Capper şi Wexxler nu se vor închide niciodată.

Nu-l luă în seamă.

– Tocmai de-asta mă deranjează. Vreau să spun, atentatul asupra lui Capper a părut profesionist. Iar apoi, e lichidat Omul de Zahăr. Cineva scrie „Justiţie” pe perete, cu sângele lui. La fel cum s-a întâmplat şi la Patrick Capper. N-are nici un sens.

– Un omor copiat, poate.

– Un asasin plagiator, n-aş crede. Oricum, nimeni nu ştia despre inscripţie înainte de asasinarea Omului de Zahăr. Nu, eu cred că a fost acelaşi autor, încercând să demonstreze că nu poţi ajunge mai presus de justiţie, chiar dacă reuşeşti să treci dincolo

de lege.

– Deci crezi că Lennox a fost?

– Când a murit Omul de Zahăr, Lennox era în Spania. Oricum, el nu crede decât în bani. Vă închipuiţi că şi-ar pierde vremea cu păianjenii de piatră?

– Deci, care-i ideea?

– Mai era un lucru. M-am tot uitat la fotografiile celor două crime. Scrisul diferă.

– Ce-ai făcut? exclamă Marenko, privind-o de parcă ar fi înnebunit.

– La locul asasinării lui Capper, litera „J” are deasupra o linie. În cel de-al doilea caz, n-o are.

Marenko mai comandă un rând. Scoase din buzunar o ţigaretă şi şi-o aprinse.

– V-aţi întors la cuiele de sicriu?

– Ţigările de foi sunt prea scumpe.

– Aproape vă lăsaserăţi, odată.

– Aproape mă lăsasem de multe ori. Tot trebuie să mori, odată şi-odată. Ziceai ceva în legătură cu „J”-urile diferite.

– Şi de ce ar scrie un asasin profesionist „Justiţie” pe perete, în fond? Presupunând că *a fost* un asasin profesionist.

– Nu ştiu. De ce?

– Fiindcă a fost plătit ca s-o facă.

Marenko nu spuse nimic.

– Asta ar explica deosebirea de scris. Doi asasini profesionişti diferiţi.

– Deci te-ai apucat şi de analize grafologice?

– E singura explicaţie care are sens.

– Vorbim despre litere mâzgălite cu sânge pe un zid.

– Sânge. Cerneală. Orice substanţă cu care scrii.

Marenko clătină din cap:

– Vezi să nu te-audă oamenii normali vorbind aşa.

– Întrebarea e, cine ar comanda două asasinate diferite, unul asupra lui Patrick Capper, celălalt contra lui Henry Wexxler?

Sosiră băuturile. Marenko trase o duşcă prelungă din whiskey.

– Hai că m-ai prins. Cine?

– Cineva care crede în justiţie. În versiunea sa asupra ei, cel puţin.

– Ai şi vreun nume?

Fox îşi termină primul gin tonic şi îl luă pe al doilea. Cochetă cu

ideea de a-l bea şi pe acesta până la fund. Nu-l putea privi în ochi. Inspiră adânc.

– Am avut dreptate, nu-i aşa? Luaţi bani de la Ahmed Khan?

Se întrebă ce avea să facă. Să se înfurie? Să se lanseze într-o criză, să coboare ameninţător glasul, să-i arunce băutura în faţă şi să plece? Dar zâmbetul rămase la locul lui.

– Tot la asta ai rămas, Fox? Ar trebui să fii mai atentă.

– E adevărat, aşa-i?

– Ai microfon, Fox? Te-a trimis Ministerul de Interne să mă înfunzi?

– Mă puteţi percheziţiona, dacă vreţi.

– Te rog, Fox. Sunt divorţat, burlac de trei ani. Nu se cade să vorbească gura fără tine.

Voise să glumească, dar nu suna aşa. Glasul lui Marenko devenise tăios.

– Michael DeBruin, continuă ea.

Marenko îşi goli paharul şi îl trânti pe bar.

– Cazul e închis. Andy Murray a primit cincisprezece ani. Şi, oricum, ce legătură are una cu alta?

– Daţi-mi voie să vă prezint o ipoteză. Un detectiv superior din poliţie trece printr-o pasă foarte proastă. Unul din martorii lui e omorât, şi consideră că el e de vină. Ginerele său e bătut rău la datorie, iar el se pomeneşte anchetând asasinarea bestială a unei fetiţe, incapabil să găsească dovezile ca să-l închidă pe principalul suspect. Îşi face meseria de douăzeci şi şapte de ani, e obosit şi frustrat. Unii oameni susţin că suferă de stres. Viaţa lui de familie e la pământ şi simte că şi-a irosit toată existenţa. Apoi, omul care i-a lăsat ginerele în fotoliul rulant e achitat şi aproape că-i râde în faţă. Aşa că ajunge la concluzia că toate au o limită. Cine poate comite mai bine o crimă decât un detectiv criminalist? Ştie cât de greu e să se rezolve un omor cu premeditare şi mai ştie şi ce să facă pentru a fi rezonabil de sigur că va scăpa cu bine. Cu un dram de noroc, ar putea ajunge chiar să ancheteze el însuşi crima. Chiar dacă lasă vreo urmă la locul faptei, ceea ce ştie să nu facă, e în continuare acoperit. Totul merge perfect. Dar uciderea unei alte fiinţe omeneşti nu e atât de uşoară pe cât a crezut. Toată viaţa s-a bălăcit în sânge şi în carne descompusă, iar, când soseşte momentul, mâinile îi tremură atât de tare încât aproape că ratează treaba. Dar are dreptate într-o privinţă. Un omor cu premeditare este greu de

închis. Atât de greu, încât detectivii anchetatori sunt bucuroşi să se repeadă la firimiturile pe care le-a lăsat în urma lui. Îi cunoaşte deja pe asociaţii victimei, din investigaţiile anterioare, ştie unde locuiesc. Deci ştie cum şi unde să lase urme. Dar, în sinea lui, a întrecut limita. În adâncul fiinţei, are un sentiment de vinovăţie. Nu în legătură cu crima, ci cu trădarea meseriei. Aşa că se transferă din departament. Iar acum, constată că există oameni dispuşi să-i bage bani în buzunar dacă închide ochii la nişte delicte de care oricum puţin îi pasă. Prin urmare, acceptă s-o facă, ia banii. Dar nu pentru el însuşi. Este un poliţist cinstit, unul dintre cei buni, de partea îngerilor. Deci foloseşte banii în scopul care poate fi cel mai util.

Marenko îşi trecu limba peste dinţi.

– Ştii cum sună toate astea?

– Ştiu cum sună. Dar mai ştiu şi că se potrivesc cu faptele. Aveţi vreo idee mai bună?

– Zi mai departe.

– Cunoaşte câţiva duri, de pe vremea când a încercat să-i aresteze pentru crime din lumea interlopă. De astă dată, însă, el e cel care oferă contractele. Foloseşte banii murdari ca să-i elimine pe Patrick Capper şi Omul de Zahăr. Balanţa justiţiei a înclinat în defavoarea lui, atâţia ani, dar acum începe să se redreseze. Totul merge de minune. A echilibrat conturile. Cu o singură excepţie. Omul de Zahăr era nevinovat.

– Ai lucrat prea mult timp la cazurile astea, Fox. Suge ceva destul de multă vreme, şi-şi pierde aroma.

Fox îşi termină paharul.

– N-aş crede, se ridică ea să plece.

– Ce-ai să faci?

– Cu ce?

– Cu povestea asta de adormit copiii pe care mi-ai spus-o.

– Nu pot face nimic. Nu am dovezi, nu am martori. Altceva nu contează, aşa e? Dumneavoastră m-aţi învăţat. Nu suntem în Agatha Christie. *Există* crime perfecte. Aţi ştiut-o tot timpul.

Marenko clătină din cap, mutându-şi privirea. Mai aproape de o mărturisire decât atât nu putea ajunge.

– Trebuie să vă opriţi, şefule.

– Cu ce să mă opresc?

– V-am spus. Omul de Zahăr era nevinovat.

– Era un violator de copii. Nici o pagubă pentru lumea asta.

– Nu vă puteţi erija în judecător şi călău.

– Ba cred că sunt destul de calificat. De fapt, după principiile mele, justiţia înseamnă ca un om să primească ceea ce merită, chiar dacă e pentru un lucru pe care nu l-a făcut. Nu mai bei un rând?

– Nu e nici măcar ora mesei. Trebuie să ştii când să te opreşti, Frank.

– Mda, făcu Marenko, după un timp. Cred că ai dreptate.

Fox se aşeză la volanul Cavalier-ului. Ce mai rablă. Era vremea să-şi ia altă maşină. Introduse cheia în contact dar, în loc de a pormi motorul, îşi rezemă capul de tetieră, închizând ochii.

Justiţie.

Goana după cei răspunzători de asasinările lui Patrick Capper şi Henry Lincoln Wexxler avea să mai continue câteva săptămâni, după care toate direcţiile rutiniere de anchetă urmau să se epuizeze, iar echipa se dezumfla. Avea să se comită altă crimă, alt violator în serie trebuia să fie găsit, alte fotografii alb-negru urmau să acopere avizierul din Sala de Incidente. Ziarele aveau să găsească noi subiecte ca să-şi umple prima pagină. Asasinul Justiţiar urma să devină doar o poveste printre altele, spusă la un pahar, în King’s Head.

Justiţie. I se făcuse dreptate lui Tom O’Neill? Nimic n-avea să-i înapoieze viaţa, nimic n-avea să-i dea înapoi lui Julia soţul, sau copilului ei tatăl. Dar, dacă totul ar fi rămas în seama juraţilor şi a profesioniştilor legii, vinovatul ar fi umblat şi acum pe străzi, exprimând prin pasul său săltat şi rânjetul fudul faptul că societatea punea prea puţin preţ pe viaţa oricui, şi cu atât mai puţin pe a unui poliţist.

Atunci, meritase să moară? Meritase Patrick Capper să moară? Fostul ei amant, Simon Andrews, ar fi spus că nici un om nu merita să moară aşa, că societatea nu avea dreptul să ucidă pe nimeni.

Dar aceeaşi societate scrupuloasă şi egalitaristă fusese neputincioasă în a face ceva cu el şi oamenii ca el. O ducea mai bine societatea fără oameni ca Pat Capper? După părerea lui Fox, răspunsul era da.

Apoi, mai rămânea şi Omul de Zahăr. Nu era un contribuabil, cum ar fi spus James. Cu siguranţă, nu reprezenta nici un motiv de mândrie pentru societatea care-i dăduse fiinţă. Dar meritase

şi el să moară?

Există monştri printre noi, cum îi spusese odată Marenko, şi de aceea Fox, la fel ca el, dorea să fie în tabăra îngerilor. Deocamdată însă era doar recunoscătoare că totul se sfârşise. Aruncase o privire în inima întunericului şi totuşi se bucura că era vie, în acea dimineaţă londoneză răcoroasă, în acea zi din viaţa lumii.